

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

MELINDA
LEIGH

TRACK
HER
DOWN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

AYRICA MELINDA LEIGH TARAFINDAN

Echo Yolu

BREE TAGGERT ROMANLARI

*Kalbini Çaprazla,
Ölümünü Gör
Acılarını Hemen
Arkasında Boğ
"İkinci Ölümü" (Kısa Bir Ön Hikaye)
Ona Karşı Ölmek Ona
Yalan Söylemek
Ölümünü Onun
Gözetiminde
Yakalayın*

MORGAN DANE ROMANLARI

*Özür Dile Son
Vedası Kemikler
Yalan Söylemez
Ne Yaptım Sırlar
Asla Ölmez
Nefesini Korum*

SCARLET FALLS ROMANLARI

*İhtiyaç Saati
Öldürmek için
Dakikalar
Yaşamak için
Saniyeler*

SHE CAN SERİSİ

*Koşabilir ve
Anlatabilir
Çılgılık Atabilir,
Saklanabilir
"Düşebilir" (Kısa Bir Öykü)
Öldürebilir*

GECE YARISI ROMANLARI

*Gece Yarısı Maruz
Kalma Gece Yarısı
Fedakarlık Gece
Yarısı İhanet Gece
Yarısı Saplantı*

HAYDUT SERİSİ ROMANLARI

*Gone to Her Grave (Rogue River)
Walking on Her Grave (Rogue River)
Tracks of Her Tears (Rogue Winter)
Onun Bağlılığıyla Yandı (Rogue Vows)
Çarpıtılmış Gerçek (Rogue Justice)*

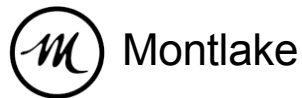
DULLAR ADASI ROMAN SERİSİ

*Seçilecek Bir Kemik
Kemiklerin Fısıltısı
Kırık Bir Kemik
Gömülü Kemikler*

Yanlış Kemikler

TRACK HER DOWN

MELINDA
LEIGH

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın kendi görüşünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2025 by Melinda Leigh Enterprises LLC
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662516931 (ciltli)
ISBN-13: 9781662516948 (ciltlessiz)
ISBN-13: 9781662516955 (dijital)

Kapak tasarımı: Shasti O'Leary Soudant
Kapak görselleri: © Mohamad Itani / ArcAngel;© Izf / Shutterstock;
© sutipong / Shutterstock; © Smileus / Shutterstock Birinci

baskı

*Uğur Böceği için
Seni her gün
özlüyorum*

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM İKİNCİ
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ DÖRDÜNCÜ
BEŞİNCİ BÖLÜM
ONBİRİNCİ ALTINCI
ONALTI YEDİNCİ
SEKİZİNCİ BÖLÜM
ONİKİ DOKUZUNCU
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
ONUNCU ONÜÇÜNCÜ
ONDÖRDÜNCÜ
ONBEŞİNCİ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM
YİRMİ ON YEDİNCİ
ON SEKİZİNCİ
ONDOKUZUNCU
BÖLÜM YİRMİ BİR BÖLÜM
YİRMİ İKİ YİRMİ YİRMİ
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
YİRMİ BÖLÜM YİRMİ
ALTI ÜÇ DÖRT BEŞ

YIRMI YEDİ BÖLÜM YIRMI
YIRMI DOKUZ SEKİZ
BÖLÜM OTUZ BİR OTUZ
OTUZ OTUZ OTUZ OTUZ
OTUZ OTUZ OTUZ BÖLÜM
DÖRT OTUZ BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM BÖLÜM BÖLÜM
BÖLÜM ÜÇ BÖLÜM İKİ ÜÇ
BEŞ ALTI YEDİ SEKİZ
BÖLÜM BİR DOKUZ KIRK
KIRK KIRK KIRK KIRK İKİ
DÖRT BÖLÜM TEŞEKKÜR
YAZAR HAKKINDA

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir paket servis tepsisi ve evinin anahtarıyla uğraşan Claire karanlık antrede duraksadı. Klima patladı ve serin hava sıcak teninin üzerinden geçti. Hava hareket etse bile ev çok durgun görünüyordu. Kollarında tüyler diken diken oldu. Sanki haliya bir balon sürmüş ve onu cildinin üzerinde asılı bırakmış gibi, neredeyse statik elektrik gibi dikenli bir his onu sardı.

Saat on buçuğu çoktan geçmişti. Şimdiye kadar ikisinin de uyumuş olması alışılmadık bir durum değildi. Ama bu gece, sessizlik normal değildi. Durgunluk karnında dönüp duruyordu, huzursuzdu.

Bekliyorum.

Mutfakta annesinin anahtarlığını ve işten eve dönerken aldığı milkshakeleri bırakıp merdivenlerden yukarı çıktı. Sahanlık her zamanki gibi gıcırdıyordu ama bu gece Claire bu sesle irkildi. Koridorun sonunda, anne babasının açık kapısından gelen ışık parlıyordu. Kendi yatak odasının önünden geçerek koridorda ilerlemeye devam etti. Halı adımlarını yumuşatıyordu. Kapı aralığına adım atmadan önce kalp atışları hızlandı.

Claire gördüğü manzara karşısında donup kaldı. Gerçek gibi görünmüyordu.

Gerçek olabilirmiş gibi görünmüyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı, sonra tekrar kocaman açtı. Hiçbir şey değişmemişti.

Dikkatini çeken ilk şey, galonlarca gibi görünen, tertemiz beyaz çarşafları ıslatan kandı. Beklediği gibi anne ve babası yataktaydı. Babası tavana bakıyordu, gözleri bomboştu, yüzü neredeyse başının arkasındaki yastık kılıfı kadar beyazdı. Claire, babasının *öldüğünü* hemen anladı.

Kalbini donduran bir kesinlik. Tişörtüne kan bulaşmıştı ama yüzüne dokunulmamıştı. Mükemmeldi.

Bakışlarını annesine çevirdi. Yüzündeki boşluk o kadar acayıpti ki Claire başını çevirmek istedi ama yapamadı. Dehşete kapılmış bir halde bakakaldı. Yırtılmış etin içinde bir kemik parıltısı belirdi. Yüz parçaları yatak başlığına sıçradı. Daha fazla kan birikmişti.

Her yerde.

Yine de Claire kıpırdamadı, sanki ayakları halıya yapışmış gibiydi, şok bacaklarının eklemlerini kilitleyerek onu dik tutuyordu. Dehşet verici sertliği olmasaydı, vücudu bir kamera tripodunun bacakları gibi katlanabilirdi.

Çok fazla kan var.

İki insan nasıl bu kadar kan kaybedebilir?

Claire gördüklerini kabul etmek istemeyerek bakakaldı.

"Yeow!" Kedi koşarak odaya girdi ve yatağın üzerine atladı. Bir başka ulumayla yere sıçradı, sırtını dikleştirdi ve tısladı.

Kedinin tepkisi Claire'i şok olmuş çıkardı. Tökezleyerek annesinin başucuna gitti. Annesi ölmüş müydü? Claire çömeldi ve annesinin boynuna dokundu. Nabız hissetmedi ama yine de doktor değildi. Daha önce birinin ölüp ölmediğini hiç kontrol etmemişti. Nasıl emin olabilirdi ki? Ne yapmalıydı? Aklından panik dolu düşünceler geçiyordu.

Bir şeyler yap. Bir şeyler yap. Bir şeyler yap.

Claire'in ayakları birbirine dolandı. Ayağı takıldı, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Telefonu cebinden ıslak bir gümbürtüyle kırmızı lekeli halının üzerine düştü. Tökezleyerek ayağa kalktı, annesinin omzunu tuttu ve sarsıldı. Annesinin bedeni, pes ettiğini gösteren bir gevşeklikle sallanıyordu.

"Anne!" Claire onu tekrar sarstı, sonra çömeldi ve annesinin harap olmuş yüzünün ortasındaki gözlerine iyice baktı.

Boş.

Orada kimse yoktu.

Muhtemelen.

Kesinlikle mi?

Claire emin olamayınca sağlık dersinde kalp masajını öğrendiği gibi ellerini üst üste koyup annesinin göğsüne bastırđı. Annesinin bedeni yatağın üzerinde zıpladı. Claire bunun nafi olduğunu biliyordu. *Değil mi?* Ama yine de yaptı. Daha ne kadar devam etmeliydi? Zihninde slayt gösterisindeki kelimeleri gördü: *Yardım gelene kadar göğüs kompresyonlarına devam edin.*

On beş, on altı, on yedi.

Yardım çağırmanın olması dışında. İlk yardımı bir kenara bırakıp telefonunu aramaya koyuldu ama cebi boştu. Telefonu lekeli halinin üzerinde gördü ve eline aldı. Parmakları kanla kayganlaşmıştı ve o kadar çok titriyordu ki, telefon elinden kaymadan önce 911'i zorlukla bıçaklayabildi. Haliya geri düştü, yüzü yukarı bakıyordu. Hoparlör simgesine dokundu.

"Annemle babam öldü," diye hıçkırdı.

Hattın diğer ucundaki kişi bir şeyler söyledi ama Claire kafasının içinde çarpan kendi nabzının sesinden hiçbir şey duyamadı. Adını ve adresini bağırdı. "Sanırım öldüler. Sanırım biri onları vurdu ya da onun gibi bir şey. Birini gönderin. Lütfen." Son kelime boğuk bir yalvarış olarak çıktı.

Bir kadının sesi aniden netleşti ve bir kamera lensi gibi odak noktasına geldi. "Onları öldüren kişi hâlâ evde mi?"

İKİNCİ BÖLÜM

Şerif Bree Taggert el fenerini Grey Gölü'nün hızla akan karanlık sularının üzerinde gezdirdi. Öfke kanını ısıttı. 911 çağrısı bir şaka olmalıydı ve sahte ihbarlar için zamanı yoktu. Yazın son günlerinde bir şerif yardımcısı bisiklet kazasından dolayı beyin sarsıntısı geçirmiş, bir diğeri de bir seri katil tarafından vurulduktan sonra iyileşmeye çalışıyordu. Kısıtlı bir kadroyla, Bree ihtiyaç duyuldukça yerine bakıyordu. Zaten olta ipi kadar inceydi.

Rıhtımın diğer tarafına yürüdü, parmaklıkların üzerinden eğildi ve ışını gölgelere doğru tuttu. Bir kurbağa bir kütüğün üzerindeki tüneğinden vırakladı, sesi nemli gecede yankılandı. Mavi alakarga büyüklüğünde bir sivrisinek vızıldayarak yüzünün yanından geçti ve onu uzaklaştırdı.

Ayakkabılar arkasındaki ahşap rıhtıma vurdu ve Bree dönerek ışığını sesin geldiği yöne doğru tuttu. Kırk yaşlarında bir adam yaklaşıyordu. Üzerinde alabalık resmi olan bir tişört ve paslı görünümlü bir madde bulaşmış buruşuk bir kargo şortu giymişti. On adım öteden elinde bir bira kutusu ve balık kokusu geliyordu.

"Ben Boyd Harrison. Yem dükkanını işletiyorum." Elindeki kutuyu halka açık tekne iskelesindeki park yerinin yakınındaki kulübeye doğru salladı. "911'i aradım."

"Bana ne gördüğünü tekrar söyleyebilir misin?"

"Bir timsah." Şu anda bulundukları iskelenin yaklaşık on beş metre uzağındaki bir noktayı işaret etti. "Tam oradaydı. Yüzüyordu. Kırmızı gözleriyle bana bakıyordu." Kendini salladı. "Ürkütücüydü."

Bree ışığı yüzüne doğrultmak için kaldırdı. Harrison gözlerini siper etti.

"Hey!"

Bree göle geri döndü. "Kauçuk olabilir mi?"

"Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm, belki de bir oyuncaktı ve biri benimle dalga ." Harrison başını salladı. "Ama hareket etme şekli Hayır, kesinlikle canlıydı. Ödümü ."

Belki bir balık ya da yılan görmüştü.

"Ne kadar büyüktü?" diye sordu.

Ellerini iki yana açtı. "Yaklaşık bir metre uzunluğunda. Suyu atladi ve yüzerek uzaklaştı, yani uzaktan kumandalı değilse kesinlikle oyuncak değildi."

"başka bir şey yok mu? Belki bir yılan?"

Harrison'ın başı bir kez sallandı. "Bacakları vardı. Sanırım bir timsah olabilirdi."

"Ne fark eder ki?" Bree soruyu dudaklarından çıktığı anda pişman oldu.

"Timsahın düz bir burnu vardır. Timsahınki daha sivridir. Timsahlar da daha saldırgandır." Harrison boşta elini kargo şortunun cebine soktu. "Belgeselleri severim," dedi, sanki bu bilgi kırıntısına sahip olduğunu açıklama ihtiyacı hissediyormuş gibi.

Bree kayıtsız bir ses çıkardı. "Şu anda burada bir timsah göremiyorum."

"Bana inanmıyorsun," dedi Harrison kin gütmeden. "Sorun değil. Ben de kendime inanmazdım."

Morrison'ın bira gözlükleri göz önüne alındığında, bir yılan ya da bir cehennem bükücü hâlâ bir olasılıktı. Bree bu bölgede bir tane bile duymamıştı. Ama nesli tükenmekte olan semenderler oldukça büyüktü ve yakındaki Susquehanna Nehri Havzası'nda yaşıyorlardı. Bacakları ve uzun koyu renkli gövdeleri vardı. Ya da her şeyi hayal etmiş olabilirdi.

"Kim bilir?" Işığını son bir kez daha suyun üzerinde gezdirdi. "Eğer tekrar görürsen, bizi ara."

"Yapacağım." Harrison başını salladı.

Ona geri döndü. "Eve arabayla gitmeyeceksin, değil mi?" "Hayır, ." Harrison başparmağını sokağa doğru salladı. "Ben yaşıyorum yolun aşağısında."

"İyi geceler o zaman." Bree arkasını döndü ve aracına yöneldi. Görev kemerindeki telsiz çatırdadı. "Tüm birimler, birden fazla 12-89

27 Wheeler Yolu."

12-89 bir ceset için koddu.

Telsizden Şerif Yardımcısı Renata Zucco'nun sesi geldi. "On iki numaralı birim, cevap veriyor. Tahmini varış süresi sekiz dakika."

Bree direksiyonun arkasına geçti, bir eliyle motoru çalıştırırken diğer eliyle mikrofona uzandı. "Şerif Taggert cevap veriyor. Tahmini varış süresi yedi dakika. Ayrıntılar?"

"Arayan kadın Claire Mason, adreste yaşadığını, işten eve geldiğinde anne ve babasının ölmüş olduğunu ve çok fazla kan bulduğunu söyledi."

"10-4." Bree aramayı sonlandırdı, park çıktı ve motoru çalıştırarak lastiklerinden çakıl taşları fırlattı. İskeleden hızla uzaklaşırken kalbi göğüs kafesine çarpıyor, aracını yoldaki bir virajda iki teker üzerinde döndürüyordu. İki ceset ve kanlı bir sahne şiddete işaret ediyordu. Bree'nin aklına gelen ilk olasılık aile içi şiddetti; Bree'nin kendi anne babası gibi bir cinayet-intihar olabilirdi.

Ürpererek zihnine hücum eden görüntüleri engelledi. Gerçekler olmadan, karşılaştırma yaparak kendine işkence etmenin bir anlamı yoktu.

Şimdi kişisel kâbus şeridinde bir gezintiye çıkmanın zamanı değildi.

Çünkü bir diğer ihtimal de cinayetti. *Claire aramayı isteyerek mi sonlandırdı?*

Ya da . . .

Katil hala evde mi? Claire'i yakaladı mı?

Yedi dakika çok uzun bir süre olabilirdi ama kırsalda yaşamak yardımın her zaman yakında olmadığı anlamına geliyordu. Bree arabayı daha hızlı sürdü. Telsiz çatırdadı ve Şerif Yardımcısı Zucco olay yerine vardığını duyurdu. "On iki numaralı birim, kod on bir."

Bree cevap verdi, "Şerif Taggert, tahmini varış süresi bir dakika." Sonra ekledi, "Beni bekle, Zucco."

"On-dört," diye cevap verdi Zucco.

Randolph County'nin en yeni şerif yardımcısı birkaç ay önce şerif departmanına katılmıştı. NYPD'den gelmişti,

devriye ve yardımcılık tecrübesi olan biriydi. Çaylak değildi ve yakın zamanda bir seri katilin avlanmasında olağanüstü yetenekli olduğunu kanıtlamıştı. Ama Zucco cesur olabilirdi ve arayan kişinin yardım için daha fazla beklemesini istemezdi. Bree yardımcısının tehlikeli bir duruma tek başına girmesini istemiyordu.

Bree sert bir fren yaptıktan sonra sola dönerek yeni yapılmış büyük evlerin bulunduğu bir mahalleye girdi. Bileğindeki bir ağrı, aynı seri katili yakalarken kırıdığı kemiğin alçısını kısa süre önce çıkarttıldığını hatırlattı. Kırığın nişancılığını etkileyeceğinden endişelenmişti. Neyse ki ateş etmek canını yaksa da hedefini gayet iyi vurabiliyordu.

SUV tehlikeli bir şekilde yana yattı. Direksiyonu düzeltti, aracı düzleştirdi ve gaz pedalına bastı. Cipi kükreyerek ilerledi. Sokağın aşağısında, bir devriye arabasının ışıkları karanlıkta dönüyordu.

SUV'yi Zucco'nun aracının arkasındaki kaldırıma kaydırırken, Bree de olay yerine vardığını bildirmek için mikrofona uzandı. Sonra vitesi park konumuna getirdi ve aracından dışarı fırladı. Anında alnında boncuk boncuk ter birikti. Ağustos ayının sonuna yaklaşırken, aşırı sıcak ve kurak geçen yaz mevsiminden eser kalmamıştı.

Zucco onu sokakta karşıladı. "Evde hareket ya da gürültü yok. Destek on bir dakika uzaklıkta."

"Çok uzun." Bree evi incelerken silahını çekti. McMansion'ın dışında peyzaj ışıkları yanıyordu ve birkaç pencerede iç ışıklar parlıyordu. Bree ve Zucco araba yoluna doğru sürünerek ilerlediler.

Eve yaklaştıklarında ön kapı açıldı ve bir figür hızla dışarı fırladı. Kadın, genç, panik içinde gözleri kocaman açılmış ve çılgılık atıyordu. "Aman Tanrım! Aman Tanrım! *Aman Tanrım.*"

Zucco sola doğru eğildi ve tabancasını kaldırdı. "Durun! Polis!"

Bree kendini ve yardımcısını ayrı hedefler haline getirmek için sağa doğru adım attı. Silahını yaklaşan figüre doğrulttu. "Şerif! Bana ellerini göster."

Kadın elektrik direğinden gelen ışık havuzunda durdu ve Bree onu daha iyi görebildi. Daha yaşlı bir genç, ufak tefek ve

inceydi. Haki pantolonunun dizleri koyu lekelerle dolmuş ve kırmızı polo tişörtünün önü çizilmişti. *Kan mı?* Kız gözlerini kırptırdı, ellerini doğal bir teslimiyet pozisyonuna getirirken kafası karışmış görünüyordu.

Katil mi kurban mı?

Bree'nin içgüdüleri kurban olduğunu söylüyordu ama varsayımlarda bulunarak kendi güvenliğini ya da yardımcısının güvenliğini tehlikeye atamazdı.

Bree, Zucco'ya "Evi gözetle," dedi ve kızın yanına gitti. "Senin adın ne?"

Kız yukarı baktı.

Onu tanıyorum.

Bree'nin yeğeni Luke ile aynı liseye gidiyordu. Her iki çocuk da bir önceki yıl yıllık komitesinde çalışmıştı. "Claire?"

Bu Kız yapmadı Cevap ver, ve Bree
istenmiş onu Tekrar. "Claire? Bana bak."

Kahverengi gözler Bree'ninkilerle buluşmak için kaydı ama kızın bakışları sabit değildi. Gözleri kaybolmuş ve belirsiz bakıyordu. Şok.

"Yaralandın mı Claire?" Bree silahını kılıfına soktu.

İnançsızlıkla dolu bir sesle, "Hayır," diye fısıldadı.

Bree bir yandan Claire'in ceplerini kontrol ederken -ki cepler boştu- bir yandan da yaralarını aradı. "Acıyan bir şey var mı?"

Claire başını salladı, sonra mesafeli bir ses tonuyla konuştu. "Onlar öldü."

"Kim öldü?" Bree, merkez tarafından sağlanan ayrıntıları doğrulamayı umarak sordu.

"Ailem." Claire'in sesi dalgalandı. "Böyle bir olamaz. Bir kabus olmalı," diye mırıldandı.

"Claire, evde başka kimse var mı?" Bree, Claire'in kardeşi olup olmadığını hatırlayamıyordu.

Claire'in bakışları dehşetle doldu. "Bilmiyorum."

"Burada yaşayan başka biri var mı?" Bree belirtti. "Ailenin bu akşam misafirleri var mıydı?"

Claire başını salladı.

"Neredeler?" Bree evin önünü tarayan Zucco'ya baktı.

"Yatak odalarında," diye hıçkırdı Claire. Ellerini yüzünü kapatacakmış gibi yüzüne doğru kaldırdı, sonra durdu ve kanla kaplı avuçlarına baktı. Vahşi, iniltili bir ses çıkardı ve şiddetle titremeye başladı.

Bree dirseğini kavrayarak onu sabitledi. "Biz evi kontrol ederken seni güvende tutmak için arabaya bindireceğim."

Bree ve Zucco kızı devriye arabasına doğru götürdüler. Gece ılıktı ama Claire titriyordu. Zucco bagajdan bir battaniye çıkardı ve Claire'in omuzlarına örttükten sonra onu arka koltuğa götürüp aracın kapılarını kilitledi.

Kızı terk etmekten ne kadar nefret etse de, Bree'nin eve girmesi gerekiyordu. Katilin hâlâ içeride olma ihtimali çok düşüktü.

-Özellikle de o ve Zucco'nun siren sesleri ve dönen ışıklarla gelişinden sonra. Ama şansları sıfır değildi.

Ve Claire yanılıyor olabilir. Ailesi hala hayatta olabilir. Bree'nin tıbbi yardım gerekmediğinden emin olması gerekiyordu.

Bree ve Zucco, Claire'in çıkışı nedeniyle açık duran ön kapıya döndüler. Silahını tekrar çekerken Bree'nin kanının akışı kulaklarında yankılandı. O ve Zucco bir ekip olarak eşikten . Ev basit bir orta salon tasarımına sahipti; antreye bakan bir merdiven, iki yanda oturma ve yemek odaları vardı. Ön odaları temizlediler ve koridordan evin arkasına, büyük bir mutfığa ve bitişik aile odasına doğru ilerlediler. Açık kat planı çok fazla saklanma alanına izin vermiyordu. Tezgâhlar, bir paket servis tepsi dışında tertemizdi. İki karton bardağın kenarlarından yoğunlaşma damlıyordu.

Kalbinin göğüs kafesine çarpmasına aldırmayan Bree, bir kapı koluna uzandı, çekerek açtı ve silahını kilere doğrulttu. Boştu. Duvardaki güvenlik sistemi pedi karanlıktı, bu da alarmin devrede olmadığını gösteriyordu. "Temiz."

Mutfağın diğer tarafındaki bir kapı, iki yöne ayrılan bir koridora açılıyordu. Zucco sağa gitti. Bree sola, çamaşır ve çamur odasına kayd. Silahını köşeden köşeye salladı. Hiçbir şey yoktu.

Zucco, "Ev ofisi darmadağın olmuş ama temiz," dedi.

Bree kapalı bir kapiya doğru ilerledi ve omzunu duvara dayadı. Kapiyi çekip açtığında, birinin arkasına saklanabileceği kadar uzun paltolarla dolu bir dolap buldu. Onları bir kenara süpürdü, birkaç çift kışlık bottan başka bir şey bulamadı ve sert bir nefes verdi. "Temiz."

Neyse ki çok temiz olan bitişik garaja baktı. Küçük bir BMW sedan ve bir Audi Q7 SUV yan yana duruyordu. BMW'nin kaputu hâlâ hafifçe sıcaktı.

Zucco'yla mutfakta karşılaştı. Şerif yardımcısı bir dizi fransız kapiyi işaret etti. Cam bölmede düzgünce bir delik açılmıştı, bu da davetsiz bir misafirin uzanıp sürgüyü çevirmesini kolaylaştırıyordu. Kapının ötesinde, peyzaj ışıkları çiçek tarhlarını belirginleştiriyor ve geniş bir veranda ile havuzu aydınlatıyordu. Bahçenin ötesi karanlıktı. Bree dışarıyı taradı ama hiçbir hareket görmedi.

Potansiyel giriş noktasını zihnine not etti ve ilerlemeye devam etti. O ve Zucco arka merdivene doğru ilerlediler. Bree en alttaki basamağa bastı. Bir tahta gıcırdadı ve duraklayarak kendi nabzının sesini dinledi.

Bir şey çarptı. Bree irkildi ve sırtını duvara dayadı. Zucco çömeldi ve ikisi de donakaldı, silahlarını uzattılar.

Hafif gümbürtüler yaklaştı. Küçük gri bir cisim merdivenlerden aşağıya doğru süzüldü ve ayak bileklerini geçti. Oturma odasında gözden kaybolurken bir uluma sesi çıkardı.

Kedi.

Zucco nefes verdi. Bree de aynısını yaptı. Gerginliğin azalması bir an için başının dönmesine neden oldu. Derin bir nefes daha aldı, birkaç saniye tuttuktan sonra kontrollü bir şekilde havayı dışarı verdi.

Bir silkinişle yeniden odaklandı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Krem rengi Berber'in üzerindeki küçük kırmızı pati izleri ona yol gösterdi. Zucco'yla birlikte merdivenleri çıkarken Bree'nin karnında bir korku birikti. İkinci katın sahanlığında durakladı. Daha fazla pati izi koridorda kayboldu.

Kedinin yolunu görmezden gelen Bree sola dönerek misafir odasını ve koridordaki banyoyu kontrol etti. Zucco sağa dönerek başka bir yatak odasına girdi. Yatak odası

ışık zaten yanıyordu ve lavanta renkli duvarları gösteriyordu.

Claire'in odası mı?

Bir sonraki yatak odasında bir koşu bandı, birkaç dambıl ve bir televizyon vardı. Bree, yanında Zucco olduğu halde son odaya yaklaştı. Ana süitin ışıkları yanıyordu ve kral yatağındaki iki bedeni net bir şekilde . Zucco en-suite banyoya girdi. Bree, Zucco'yla yatağın ayak ucunda buluşmadan önce büyük gömme dolabı kontrol etti, belli belirsiz dağınık olduğunu fark etti.

Manzara bir korku filminden alınmış bir sahneye benziyordu. Claire'in eve döndüğünde gördüğü kâbusu düşünmek Bree'yi hasta ediyordu. Anne ve babası yataklarında vurulmuştu. Sadece kan miktarı bile dehşet vericiydi ama anne yüzünden vurulmuştu.

Bree kendi kız kardeşinin ölümünü düşündü ve ürperdi. Olay yerini bizzat görmemişti, sadece olay yeri fotoğraflarını görmüştü ama

Claire'in kendi ölümüne kadar ailesinin vahşi cinayetlerinin görüntüsünü zihninde taşıyacağını biliyordu. Çünkü Bree yüz yaşına kadar yaşasa bile kız kardeşinin cesedini görmeyi asla bırakmayacaktı.

Yıllar önce, Bree kız kardeşinin iki çocuğunun vasiliğini üstlenmeden ve New York'taki evine geri dönmeden önce onu duygular vardı olmuştu Daha kolay. Artık duygularını bastırmak için çaba sarf etmesi gerekiyordu. Sanki daha önce hissizmiş gibi, ama ne kadar mutlu olursa, o kadar korkunç bir cinayete kurban gidiyordu.

görünüyordu. Daha ne kadar ?

"Bazen insanlardan gerçekten nefret ediyorum." Zucco'nun sesi öfkeden buz gibiydi.

Bree kendi öfkesini ve tiksintisini bastırmak için derin nefes aldı ama kontrolü kırılgan hissediyordu. Burun deliklerine dolan kan ve ölüm kokuları da yardımcı olmuyordu. Bağırsaklar ve mesane bazen ölümle birlikte serbest kalırdı. "Çağırın. Adli tabibe ve adli tıp birimine ihtiyacımız var."

Zucco merkezle iletişim kurarken, Bree cesetlere yaklaştı. Boş gözleri ve solgun tenleri her iki kurbanın da muhtemelen öldüğünü söylese de teyit etmesi gerekiyordu. Komodinin çekmecesini açtı ve bir lamba yere düşmüştü. Seramik parçalarının ve birkaç küçük parçanın etrafından dolaştı.

Kişisel eşyalar yatağın kadın tarafındaki halının üzerine saçılmıştı, kan kedinin izini sürdüğü yerdeydi. Halının üzerinde bir cep telefonu duruyordu. Bree, mücevherlerle süslü mor Taylor Swift kılıfına bakarak bunun Claire'e ait olduğunu düşündü. Ekranı kan bulaşmıştı. Arkasında bir cüzdan eki vardı.

Halının üzerindeki döküntülerden kaçınan Bree kadının boynuna uzandı ama etine dokunmadan önce durdu. *Yaraya çok yakındı.* Kadının bileğini seçti. Parmak uçlarında yaşam atışı yoktu. Sonra yatağın üzerinden uzanarak iki parmağını adamın boynuna bastırdı. Adamın da nabızı atmıyordu ama her iki beden de dokunulduğunda hâlâ sıcaktı. Öleli çok olmamıştı.

Bree geri adım attı. "Hadi dışarı çıkıp Claire'le konuşalım."

Havaya ihtiyacı vardı ve yarı zamanlı suç araştırmacısı ve tam zamanlı birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Matt'i araması gerekiyordu. Eski bir şerif yardımcısı ve K-9 eğitmeni olan Matt, yıllar önce görev sırasında vurulmuştu. Sağ elindeki sinir hasarı onu polislikten alıkoymuştu ama yine de çok iyi bir dedektifti. Onun uzmanlığını istediği kadar, sadece sesini duymak da istiyordu. Onu toprakladı.

Aşağı inerken onun numarasını çevirdi. Adam sert bir sesle cevap verdi. "Ne oldu?"

Bree saate baktı. Saat 10:57'ydi. "Uyandırdıysam özür dilerim."

"Televizyon izliyordum. Uyuyakalmış olmalıyım." Kumaş, bağlantının üzerinden hışırdadı. Boğazını temizledi. "Bana ihtiyacın var mı?"

Her zaman.

Onun yerine, "Evet. Az önce bir çifte cinayet vakasına geldim." dedi. Ona adresi verdi.

Durakladı, muhtemelen çiftlikten olay yerine giden yolun haritasını çıkarıyordu. "Yirmi dakika içinde orada ol." Aramayı sonlandırdı.

Dışarıda siren sesleri duyuldu. Bree ve Zucco evden çıktıklarında ikinci bir devriye aracı kaldırırma park etmişti ve üçüncüsü de yaklaşıyordu. Birkaç komşu caddenin karşısındaki kaldırımda toplanmıştı.

Bree iki yeni yardımcısını mülkün çevresini araştırmak ve olay yerini güvenlik altına almakla görevlendirdi.

Zucco aracının arka kapısını açtı ama Claire birkaç saniye kıpırdamadı. Battaniyenin altına büzülmüş, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Bree çömeldi ve sesini alçak tuttu. "Sana bazı sorular sormam gerekiyor."

Göğsünün üzerindeki battaniyenin kenarlarını tutarak hıçkıran Claire'in sesi panik içinde çıkıyordu. "İlk başta kanamayı durdurmaya çalıştım ama ..." Başını kaldırdı, bakışları arıyordu. "Öldüler, değil mi? Onları kurtaramaz mıydım?"

Zavallı kız onların ölümünden bir şekilde kendisinin sorumlu olduğunu mu düşünüyordu?

Kederine bir de suçluluk duygusu eklenmeseydi çok daha ezici olurdu.

Acıma duygusu Bree'nin içinde toplandı. Elini kızın kolunun üzerine koydu. "Onları kurtaramazdın. Kaybınız için çok üzgünüm." Her zaman olduğu gibi, bu sözler en kötü şekilde yetersiz hissettirdi, kopmuş bir uzuv için bir yara bandı gibiydi.

Claire bir yumruğunu battaniyeye tutunduğu yerden kurtardı ve ona baktı. Kan kurumuş, kabuk bağlamıştı. "Ellerimi yıkamak istiyorum."

"Yakında," diye söz verdi Bree. "Kaç yaşındasın Claire?" "On yedi," diye fısıldadı.

Lanet olsun. Hâlâ reşit değildi, bu da aile hizmetlerinin devreye girmesi gerektiği anlamına geliyordu. "Bu gece neredeydin?"

Claire büyük bir perakendecinin adını verdi. "Saat 10'da çıktım." Bree'nin kalbini pençeler gibi parçalayan devasa, ruhunu yok eden, tüm vücudunu saran hıçkırıklara boğuldu.

"Arayabileceğimiz bir ailen var mı?" Bree sordu.

Claire başını sallamayı başardı.

Bree geri çekildi. Zucco'ya döndü. "Onu karakola götürün. Elllerinden GSR ve DNA için örnek alın, sonra temizlenmesine izin verin. Giymesi için bir şeyler bul. Kirli giysilerini kanıt olarak alın."

"Evet, hanımefendi," dedi Zucco. "Sanırım dolabımda spor kıyafetlerim var." Zucco da Claire gibi minyon tiptiydi.

"Güzel." Bree sesini alçalttı. "Ona bazı sorular sormam gerekiyor ama zaten kırılgan. Tıbbi tetkikçiyi görmek

ve adli tıp biriminin gelmesi yardımcı olmaz. Onu olay yerinden uzaklaştırırsak daha sakin olabilir."

Zucco başını salladı. "."

Bree komşularına baktı. Onların da sorgulanması gerekiyordu ve birinin bloktaki diğer evleri de araştırması gerekiyordu ama bunun için sabaha kadar beklemesi gerekecekti. Her şeyi aynı anda yapacak kadar yardımcısı yoktu. Çevredeki evlerin kapı zillerinin ve güvenlik kameralarının kontrol edilmesi gerekiyordu. Telefonunu çıkardı ve evdeki baş yardımcısını aradı. Çifte cinayet için tüm kaynaklarına ihtiyacı olacaktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Matt dönen acil durum ışıklarını takip etti ve bir sıra devriye aracının arkasındaki kaldırıma park etti. Kaldırımla cadde arasındaki toprak şeridi geçerken botları güneşten kavrulmuş çimlerin üzerinde çtırdadı. Kuraklık koşulları acımasızdı ve su kısıtlamaları bölge için kahverengi çimler anlamına geliyordu. Matt kaldırımda toplanmış bir grup komşunun yanından geçti. Ön kapının dışında, eve giren her kişinin listelendiği olay yeri kayıt defterini tutan şerif yardımcısıyla görüştü.

Şerif yardımcısı kalemını panonun üst kısmındaki tokaya soktu. "Merdivenlerin başında, koridorun sonunda."

Matt eldivenlerini ve patiklerini giyip eşikten içeri adımını attı. Evin arka tarafında, yine takım elbiseli polis memurlarını gördü. Merdivenlerde küçük, koyu kırmızı pençe izlerinin yanında kanıt işaretleri duruyordu. Matt yukarı çıkarken onlardan dikkatle kaçındı. Koridorun sonunda, ana yatak odasının hemen içinde durdu.

Bree büyük boy bir yatağa bakıyor, üzerine yayılmış iki ölüyü inceliyordu. Orta boylu, kahverengi saçlı ve ela gözlüydü, ancak onun hakkında başka hiçbir şey ortalama değildi. Varlığındaki her hücreden saygı görüyordu. Bu, ince bedenini kabartan üniformasından ya da gururla taşıdığı rozetinden kaynaklanmıyordu. Mesele kendisiydi. Ona büyük saygı duyuyordu ve departmanında saygı duymayan tek bir şerif yardımcısı bile yoktu.

Onun yanına yaklaştı. "Hey."

Bree ona baktı. Bakışları yumuşadı. "Hey, sen. Burada olmana sevindim."

"Alınma ama evde, yatağında olmayı tercih ederim."

"Alınmadım. Ben de öyle, ama işte buradayız." Bree cesetleri işaret etti. "Josh ve Shelly Mason. On iki yıldır bu adreste yaşıyorlarmış. İkisinin de sabıka kaydı yok. Genç kızları Claire tarafından bulunmuşlar."

Claire Mason.

"Bu ismi biliyorum," dedi.

Bree boğazını temizledi. "Geçen yıl Luke'la birlikte yıllık komitesinde çalışmıştı."

"Kahretsin. Şu Claire." Kızı hayal ederken Matt'in göğsü derin bir iç çekişle sıkıştı. Claire artık bir yetimdi.

"Evet," diye kabul etti Bree kemik titreten bir iç çekişle.

Çocuklarla ilgili suçlar onu derinden yaralıyordu, özellikle de Bree'nin yanına taşındığından beri. Matt, Bree'nin yeğenleri dokuz yaşındaki Kayla ve on yedi yaşındaki Luke ile yakınlaşmıştı.

O ve Bree birlikte yatağa döndüler. Kan, parlak beyaz çarşafarla daha da artmış gibiydi. Bay Mason iki kat yastıkların üzerinde yana doğru yığılmıştı. Kırmızı, gri tişörtünü iki farklı leke halinde kaplamıştı. Omzuna yakın olan leke çeyrek büyüklüğündeydi. Bir yemek tabağından daha büyük olan ikinci leke ise kalbinin tam ortasındaydı. Göğüsteki yaradan akan kan, kurbanın kaburgalarının her iki yanından alttaki yatağa yayılmıştı. Kucağında hâlâ açık duran ciltli bir kitabın sayfaları kırmızıya .

Bayan Mason yorgani bacaklarının üzerinden atmıştı. Vücudu yana doğru bükülmüştü, sanki öldürülmeden önce yataktan kalkmaya başlamış gibiydi. Eli komodine doğru uzanmıştı. Yüzünün yan tarafına isabet eden bariz bir kurşun yanağını yarmıştı. Kan ve irin yastık kılıfına ve beyaz deri yatak başlığına sıçramıştı. Koltuk altına isabet eden ikinci kurşun bolca kan akıtmış, yatağın kenarından halının üzerine damlayan parlak bir kırmızı su birikintisi bırakmıştı. Matt, brakial arter olduğunu tahmin etti.

"Görünüşe göre ikişer atış yapmışlar," dedi.

Çift dokunuş.

"İnfaz mı?" Bree sordu.

"Başlarından vurulmadılar ama hızlı ve etkili oldular."

Onlar teoriler üretmeye devam ederken Bree, "Önce onu öldürdüler," dedi.

"Mantıklı," diye kabul etti Matt. "Kendini savunma açısından o daha büyük bir tehditti. Onu denklemden çıkarırsak. Onu idare etmek daha kolay olurdu."

Bree durakladı. "Geldiğini gördü."

"Evet. O yaptı." Matt, yatak odasına birinin girmesiyle irkilen ve kitabı kucağına düğen kocasını hayal etti. "Yatak odasına bir yabancı girse çoğu insan ne yapardı?"

"Bazı insanlar donup kalabilir," dedi Bree. "Korku felç edici olabilir. Ama ateş etmeye başladığında hayatta kalma içgüdüğü devreye girmiş olmalı. Savaş seçeneği: eğer varsa ve kullanabilecek kadar iyi düşünüyorsanız bir silah alın. Kaçış seçeneği: yataktan çıkın. Kaçmaya çalışın."

"Davetsiz misafir ya onları hemen vurmuş ya da karşılıklı konuşurlarken silahı onlara doğrultmuş."

Çoğu insan savaşıma becerisine sahip değildi ve içgüdüsel olarak kaçıyordu. Karısı çığlık atmış mıydı yoksa panikten susturulmuş muydu?

Matt hayalinde silah seslerini duydu, kocanın vücudunun sarsıldığını, karısının irkildiğini gördü. "Silah sesleri onu harekete geçirdi. Örtülerden kurtulup kaçmaya çalıştı. Ama hiç şansı yoktu. Kadın daha yataktan kalkamadan adam onu vurmuş."

Kadının yüzü garip bir şekilde kocasına doğru dönmüştü. Anında ölmemişti. Kocasının kaderini görmüştü.

Matt ölümün her ikisi için de çabuk gelmesini umuyordu, çünkü orada yatmak, hareket edememek, kanlar içinde olmak, sevdiği birinin hayatının tükenişini izlemek çok daha kötü olurdu.

Bree'nin eline uzanmamak için çaba sarf etmesi gerekti. Birlikte yaşamaları bir sır değildi. Herkes onun yanına taşındığını biliyordu ama görev başındayken PDA yapmanın profesyonelce olmadığı konusunda hemfikirdiler. Yine de birlikte olmak yardımcı oluyordu. Ona dokunmasa bile, yanında durduğunda kendini daha güçlü hissediyordu. İlişkilerinin henüz yasal bir statüsü yoktu ama kalbi yine de ona aitti.

Yaptıkları işin doğasında var olan tehlike düşünöldüğünde, onları o yatakta hayal etmek hiç de zor değildi. Midesi yuvarlandı ve bu görüntüyle savaştı.

Bizim başımıza gelemaz. En üst düzey güvenliğimiz var. Köpeklerimiz var, eski bir K-9 da dahil. Silahlıyız.

Ama bir katilin alarm sistemlerini alt ettiğı senaryo imkânsız değildi ve o da bunu biliyordu. Bu yüzden, Bree'nin işinin getirdiğı risk üzerinde durmak yerine, önündeki suça odaklandı

-Ve acımasız bir katili ya da katilleri daha fazla hayatı yok etmeden önce bulup durdurmak.

"Serseri kurşun bulabildin mi?" Yatağın arkasındaki duvarı taradı ama birkaç kan damlası dışında bir şey göremedi.

"Henüz değil. Adli tıp yolda. Adli tabibin işi biter bitmez bu oda üzerinde çalışmaya başlayacağız."

Ceset üzerinde adli tabibin yetkisi vardı. O emir verene kadar kimse kalıntıları rahatsız edemezdi.

Matt bir daire çizerek odayı taradı. Komodinin çekmecesini açık duruyordu. Birkaç küçük eĞya -bir kalem, bir not defteri, bir kitap- yere düğmüĞtü. Ana yatak odası genişti ve geniş bir pencerenin önünde bir oturma alanı vardı. Mobilya gibi görünen yerleşik bir organizasyon sistemine sahip geniş bir gömme dolabı görebiliyordu. Giysiler, ayakkabılar ve çantalar yere saçılmıştı. Matt odanın karşısına geçip dolaba baktı. "El çantalarının hepsi açık. Ceketinin cepleri açılmış. Evin geri kalanı temiz mi yoksa dağınık mı?"

"Bu oda ve ev ofisi dışında her ikisi de çok temiz ve düzenliydi."

"Belki de katil özel bir Çey arıyordu." Matt eldivenli parmağıyla dolabın kadın tarafındaki ince üst çekmeceyi açtı. İçinde, keçe kaplı küçük bölmelerde mücevherler vardı. Karşı taraftaki erkek çekmecesine de üstünkörü bir göz attı ve pahalı görünen kol düğmeleri buldu. "Değerli eşyalarını dolapta bırakmışlar. Bu muhtemelen yanlış giden bir hırsızlık değil."

"Anlaştık." Bree cesetleri işaret etti. "Masonlar bir hırsız şaşırtmış olsalardı, çoktan yataklarına girmiş olmazlardı ve

Çoğu hırsız evde birinin olduğunu fark ettiğinde kaçardı."

"İçeri nasıl girdiklerini biliyor muyuz?" diye sordu.

"Verandanın cam kapısında düzgün bir delik açmışlar. Mekanı . Girişi planlamışlar. Masonların ne zaman yatacağını biliyorlardı."

"Evet." Matt dolaplardan uzaklaştı ve tekrar yatağa döndü. Bay Mason ekose pijama altı ve gri bir tişört giymişti. Çoğunlukla kır olan saçları seyrelmiş ve kısa kesilmişti. Koşucu vücuduna sahipti, zayıf ve sırim gibiydi. Karısı da ipekli bir kumaştan yapılmış aynı renkte bir pijama takımı giymişti. Kırmızı tonlarında çiçekli bir bornoz yatağın ayakucuna serilmişti. Zayıftı ve yaşına göre iyi bir kas yapısına sahipti.

Koridordaki bir kargaşa Matt'in dikkatini çekti. Arkasını döndüğünde, kapı aralığından çantasını taşıyan ME'yi gördü, asistanı da onu takip ediyordu. Dr. Serena Jones uzun boylu, Afro-Amerikan bir kadındı. Mavi önlük giymiş ve koruyucu patiklerin altına lastik terlikler takmıştı.

"Çabuk yanıt veriyorsun," dedi Bree.

Dr. Jones durdu, çantasını yere bıraktı ve eldivenlerini çıkardı. "Geç saatlere kadar çalışıyordum, geçen günkü çok araçlı kazanın evrak işlerini hallediyordum." Adamın yattığı tarafa yaklaştı. Adamın üzerine eğilerek yüzünü dürttü ve çenesiyle oynadı. Rigor mortis, yani ölümden sonra kasların sertleşmesi, yaklaşık iki saat içinde başlar ve ilk olarak yüzdeki küçük kasları etkiler. Gömleğinin eteklerini kaldırdı ve sırt derisine özellikle dikkat ederek gövdesini inceledi. Göğüsteki yara çığlık atan bir ağız gibi açılmıştı. Gövdede, kurşun yarısından oldukça uzakta küçük bir yarık açmak için bir neşter kullandı. Kesiğin içine bir termometre yerleştirdi ve karaciğer yoluyla çekirdek vücut sıcaklığını ölçtü. Sonra yatağın kadın tarafına geçerek muayenesini tekrarladı. "Öleli çok uzun zaman olmamış. Yüz kasları sertleşmeye başlıyor. Morluk da yeni yeni ortaya çıkmaya başlamıştır. Normal koşullarda bir vücut ölümden sonra her saat yaklaşık 1,5 derece kaybeder, ancak normal sıcaklık insanlar arasında biraz farklılık gösterir, bu nedenle

"-Dr. Jones başını eğdi-"benim ilk çıkarımım iki ila üç saat önce öldükleri yönünde. Otopsilerde büyük bir sürpriz çıkmazsa, ölüm nedenleri oldukça açık: çok sayıda kurşun yarası. Ölüm şekli ise cinayet."

Matt saatini kontrol etti-11:30. "Kurbanlar akşam sekiz buçuk ile dokuz buçuk arasında öldürülmüş."

"Güneş yedi buçuk gibi battı. Sekiz gibi hava kararmış olurdu," dedi Bree.

Suçlular Genel olarak tercih edilen karanlık için
kırılma ve giriyorum.

Ve cinayet.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Matt, Bree'yi koridorda takip ederek, Dr. Jones ve asistanını fotoğraf çekmeyi bitirmeleri ve cesetleri kaldırmaları için yalnız bıraktı. Bree'nin bağıyardımcısı Todd Harvey'nin merdivenlerin altında birkaç yeni yardımcısına emirler yağdırdığını gördü.

Todd otuzlu yaşlarındaydı. Son derece zayıf fiziğini triatlon antrenmanları yaparak kazanmıştı. Ayrıca şu anda Matt'in kız kardeşiyle birlikte yaşıyordu. Polis memurları dağıldı ve Todd, merdivenlerden inen Matt ve Bree'ye döndü. "Adli tabip ne dedi?"

Bree, "Ölüm saati akşam sekiz buçuk ile dokuz buçuk arası," dedi.

"Nereden başlamak istersiniz?" Matt, merdivenlerdeki kanlı pati izlerinin fotoğrafını çeken bir şerif yardımcısının yanından geçerken sordu. "Kedi mi köpek mi?"

"Bir kedi gördük," dedi Bree. "Onu aramalıyız."

Matt çömeldi ve yemek odasındaki bir sandalyeye tünemiş, çok iyi beslenmiş gri bir tekir buldu. "İşte burada."

"Dur . Zucco ve ben burayı temizlerken dolapta bir hayvan taşıyıcısı gördüm." Bree koridora gitti ve mavi naylon bir çantayla döndü.

Matt elini uzattı. Kedi aşağı atladı ve Matt'in parmaklarına sürtündü. Matt onu kucağına aldı. Başını okşarken kedi mırıldandı. "Dost canlısı."

Bree evcil hayvan taşıyıcısını açtı. "Kulağa aptalca geliyor ama Claire'in her şeyin üstüne de kedisini kaybetmesini istemiyorum."

"Hiç de aptalca değil." Matt kediyi içeri soktu ve taşıyıcıyı köşeye bıraktı. "Nereden başlamak istersin?"

"Dr. Jones üst kattaki işini bitirirken biz de ev ofisini halledelim." Bree koridora doğru yöneldi.

Beyaz dolapları, şık tezgahları ve modern çizgileriyle mutfak, bir ev dergisinde yayınlanmış gibi görünüyordu. Süslü bir espresso makinesi ve pahalı bir meyve sıkacağı, mutfak ile yemek odası arasındaki uşağın kilerindeki alanı paylaşıyordu. Buzdolabındaki yiyecekler çoğunlukla organikti. Yeşillikler ve diğer taze sebzeler sebzelik kutularını tika basa dolduruyordu.

Matt sağlıklı yiyecekleri işaret etti. "Sanırım bu yüzden ikisi de yaşlarına göre bu kadar iyi görünüyordular."

Bree omuz silkti. "Yine de ikisi de nispeten genç yaşta öldü."

"Benden itiraz yok. Dana'nın çöreklerinden birini mezara götüreceğim." Matt, çocuklara yardım etmek için Bree'yle birlikte şehir dışına taşınan, Bree'nin emekli eski ortağı Dana Romano'nun yemek pişirme becerilerini takdir ediyordu.

"Aynı."

Bowling kulvarı uzunluğundaki bir adanın yanından geçip ev ofisine giden kısa bir koridora saptılar. Matt kaosu incelerken, Bree de telefonuyla odanın videosunu çekiyordu.

Arka duvarda tavandan tabana kitaplıklar sıralanmıştı. Masa, ayna parlaklığında verniklenmiş egzotik damarlı bir ahşaptan yapılmıştı. Para her zaman cinayet için iyi bir sebeptir ve Masonların da belli ki parası vardı. Çekmeceler çıkarılmış ve ters çevrilmiş, içindekiler yere ve masaya dökülmüştü. Kitaplar raflardan indirilmişti. Devrilmiş bir çekmeceyi incelemek için eğildi. "Kilit kırılmış."

Bree telefonunu indirdi, daha yakına eğildi ve kırılmış kilidin fotoğrafını çekti.

Matt yerde duran iki parçalanmış kitap ayracına baktı. "Bunu her kim yaptıysa sessiz sedasız yapmamış, bu yüzden anne baba öldürüldükten sonra ev aranmış."

Bree masanın arkasına geçti ve alt tarafa bakmak için bir dizinin üzerine çöktü. "Adam, kadın ya da onlar da hızlı hareket ediyorlardı."

"Arama metodik ve hızlıydı." Matt köşedeki bir çift dosya dolabına gitti. Bir çekmece boştu. Çekmeceyi çekti.

açtı, başını çevirdi ve hepsi şirket ismi olan dosya sekmelerini okudu. Ortadaki boş alana baktı. "Bunlar iş kayıtlarına benziyor ve bazı dosyalar kayıp olabilir gibi görünüyor." Yine de emin olmak için iş kayıtlarına aşına birini bulmaları gerekecekti.

Bree kaşlarını çatı. "Masonların ne yaptıklarını öğrenmemiz gerekiyor."

"Evet." Matt ahşap zemini ve krem rengi halıyı kaplayan kitapları taradı. "Davetsiz misafirler aradıklarını buldular mı? Yoksa Claire aramayı yarıda mı kesti?"

"Zaten iki kişiyi soğukkanlılıkla öldürdüler. Neden onu da öldürmekten vazgeçsinler ki?"

"Belki de bir çocuğu öldürmeyi göze almışlardır?" Matt bazı insanların bir çocuğu öldüremeyeceğini umuyordu. "Belki de Claire'e değil de yetişkinlere karşı kişisel bir kinleri vardı. Belki de *kimin* geldiğini bilmiyorlardı."

"Hepsi iyi teoriler." Bree ayağa kalktı ve üniforma pantolonunun dizindeki bir ataşı fırçaladı. "Sebepler her ne olursa olsun, bu oda baştan aşağı değiştirilmiş. Ne olduğunu bulmamız gerekiyor. -eğer bir şey varsa- alındı."

Matt masaüstünde üzerinde hiçbir kalıntı olmayan bir kareye baktı. Bir kablo masadan yere kadar uzanıyor, orada da bir şarj tuğlası prize takılıyordu. "Burada bir bilgisayar varmış gibi görünüyor." Masanın çekmecelerini kontrol etti ve daha fazla şarj girişi için kitap raflarını taradı. "Ben de herhangi bir kişisel elektronik eşya göremiyorum."

"Çoğu insan telefon ve tabletlerini yanlarında bulundurur. Yatak odasında hiç görmedim ama ME bittikten sonra daha ayrıntılı kontrol edeceğiz." Bree ellerini görev kemerinin üzerine koydu. "En kötü ihtimalle Rory'ye bir iCloud hesabı aratabilirim. Bu şekilde bazı kişisel bilgilerine erişebiliriz."

İlçe teknisyeni Rory MacIniss adli tıpta her işi yapardı ama dijital bilgiler konusunda özel bir becerisi vardı. Elektronik cihazlar, takvim ve rehberden banka hesaplarına, reçete yenilemelerinden mağaza alışverişlerine kadar bir kişinin hayatının ayrıntılı izlerini içeriyordu. Çoğu sağlayıcı belirli verileri sadece kısa bir süre için saklıyordu.

zaman dilimi. Dolayısıyla cep telefonu verilerini buluttan elde etmek optimal değildi. Ayrıca, herkes cihazlarını düzenli olarak yedeklemeyi hatırlamıyordu.

Kapıda bir şerif yardımcısı belirdi. "Hanımefendi? Dışarıda bir ayak izi bulduk."

Bree ve Matt ofisten çıkarken onu takip ettiler. Arka verandada, tik ağacından masanın üzerinde, mükemmel bir dikdörtgen camın yanında sarı bir kanıt kalemi duruyordu. Kaldırım taşlarının ötesindeki arka çimenler kuşku uyandıracak kadar yeşil ve gürdü. Çiçekler yataklarından taşmıştı. Bahçe genişti ve banliyönün ortasında etkileyici bir inziva sağlayan dolu ağaçlar ve çalılarla çevriliydi.

Matt elini çimlere doğru salladı. "Görünüşe göre biri burayı düzenli olarak suluyormuş."

Bree başını salladı. Sulama kısıtlamalarına uymamanın cinayetlerle bir ilgisi yoktu ama ev sahiplerinin kişilikleri hakkında fikir veriyordu. Ön taraftaki çimenlikte -komşuların görebileceği şekilde- bol miktarda kahverengi leke vardı ama Masonlar kimsenin göremeyeceği yerleri sulamışlardı.

Şerif yardımcısı onları arazinin yan tarafını saran ve arka taraftaki sert zemini araba yoluna bağlayan kaldırım taşlı yürüyüş yoluna götürdü. Çalıların arasındaki alçak ışıklar tüm yolu minyatür bir pist gibi aydınlatıyordu.

"Ayak izlerini nasıl buldun?" Matt sordu. "En az bir haftadır yağmur yağmadı."

Şerif yardımcısı gri kaldırım taşları üzerinde çamur içinde kısmi bir ayak izini işaret etti. "Çiçek tarhları nemli. Otomatik sistemi var."

Matt birden ev sahiplerinin su kısıtlamalarına uymadıkları için minnettar oldu. Parmak izlerinden birinin yanına çömeldi. "Ayakkabının tam numarasını söyleyemem ama muhtemelen bir erkeğe ait olacak kadar büyük."

Bree, "Dişleri görünüyor," dedi. "Spor ayakkabısına benziyor. Belki adli tıp ayakkabının marka ve modelini bulabilir."

Adli tıp departmanının ayakkabı izi analizi için veri tabanlarına ve yazılımlara erişimi vardı. Bir eşleşme şüphelinin kimliğini tespit etmede faydalı olabilirdi.

Matt bir daire çizerek döndü. Ağaçlar her iki taraftaki komşuların görüşünü engelliyordu ve arazi ormana bakıyordu. "Muhtemelen hava kararana kadar beklediler, ama burada bol bol mahremiyet var."

"Katılıyorum. Kimse seni görmeden camı kesebilirsin. Hadi fotoğrafları alalım." Bree eve doğru yürüdü. Matt'le birlikte evin geri kalanını gezdiler; burada herhangi bir rahatsızlık belirtisi yoktu.

Dr. Jones ve asistanı siyah torbaya konmuş cesetleri dışarı çıkardıktan sonra Matt, Bree'yi ana yatak odasına kadar takip etti.

Bree, Bayan Mason'ın komodinine yöneldi. "Elektronik eşyaları kontrol edelim. Bu gelir düzeyindeki çoğu insanın en azından bir telefonu ve bir tableti ya da dizüstü bilgisayarı vardır." Yerdeki mücevherli telefonun üzerine çömelen Bree, eldivenli parmağıyla bir kredi kartını ve bir ehliyeti cüzdanın üzerindeki eklentiden çıkardı. "Bu Claire'in telefonu." Poşetledi ve etiketledi.

Matt yatağın kocasının tarafını kontrol etti. "Hiçbir şey yok." Bakışları yere kaydı. Halı boyunca ince bir kablo uzanıyordu. "Komodinin arkasında prize takılı bir telefon şarj cihazı var."

"Burada da aynı." Bree açık komodin çekmecesine bakarak doğruldu. "Adli tıp tüm evi derinlemesine araştırarak ama bahse girerim bunu her kim yaptıysa" -yatağı işaret etti- "cihazlarını da almıştır."

"Ama neden?" Matt yatağı taradı. Cesetler olmayınca, içindeki tek şey kocaman bir kan birikintisiydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabahın ikisinde, Bree şerif karakolunun arka kapısına doğru ilerledi. Olay yerinin sorumluluğunu Todd'a bırakmıştı. Şeriflik görevini devraldığından beri baş yardımcısının soruşturma becerileri çok yol kat etmişti.

"Kahve?" Matt kedi taşıyıcısını kaldırarak dinlenme odasına doğru yöneldi.

"Oh, evet." Bree onu takip etti.

Matt yeni bir tencere hazırlarken, Bree dolaptan fincanlar çıkardı. Otomata gitti ve iki paket fıstıklı M&M's seçti. Kuruyemişler protein içeriyordu ama canının çektiği şey şekerdi.

Matt'e bir çanta uzattı.

"Ne istediğimi her zaman biliyorsun." Yorgun bir iç çekişle aldı. Kısa kızıl-kahverengi saçları ve kesilmiş sakalıyla ona hep bir Viking'i hatırlatırdı. Bir metre otuz santimlik geniş omuzlu gövdesi savaş baltası sallamak için doğmuş gibiydi.

Zucco elinde boş bir bardakla odaya girdi. "Claire nasıl?"

Bree sordu.

"Sessiz ol." Zucco musluktan bardağı doldurdu. "Henüz ne olduğunu anladığımı sanmıyorum."

Bree kahvenin damlamasını izledi. "Ne yazık ki ona soru sormaktan kaçış yok."

"Telefonunu istedi."

"Yatak odasıdaydı." Bree kendi telefonuna uzandı ve adli tıptan Rory'ye bir mesaj gönderdi. "En kısa zamanda işleme koymalarını sağlayacağım. Onsuz kendini daha da yalnız hissedecek."

"Ona ne olacak?" Zucco sordu.

Bree omuz silkti. "Evi araştırırken bir rastlamayı umuyordum. Şimdiye kadar şansımız yaver gitmedi ama evdeki ofiste hâlâ incelememiz gereken iş dosyaları var. Umarım bir kasada ya da yerel bir avukatta bir vasiyetleri vardır. Belki Claire biliyordur. Aile hizmetlerinden geçici bir yerleştirme için geri dönüş bekliyorum." Zucco başıyla onayladı. "Konferans odasında. Ona bir karyola önerdim ama uyuyamayacağını söyledi."

Zavallı çocuk. Muhtemelen göreceklelerinden korktuğu gözlerini kapatmak istemiyordur.

"Hayal bile edemiyorum." Ama Bree, Claire'in yaşadığı dehşeti çok iyi tahmin edebiliyordu. Bree sekiz yaşındayken, babası önce annesini sonra da kendisini öldürmüştü. Bree kardeşlerini verandanın altına saklamıştı. Babası tüm hayatı boyunca şiddet uygulamış ve kötü davranmıştı. Babasının onları bulsaydı hepsini öldüreceğini tüm kalbiyle biliyordu. Bree, ailesinin hayatını sonlandıran silah seslerini bir bumerang video klibi gibi tekrar tekrar duymuştu.

Annesinin görüntüsü zihninde canlandı. Babası onu boynundan duvara yapıştırmıştı. Annesinin gözleri Bree'ye yalvarıyordu - yardım için değil, Bree'nin kardeşlerini alıp kaçması için. Annesi çocuklarını kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti.

Çok mu az, çok mu geç? Daha sonra insanlar, durum cinayet-intihar noktasına gelmeden önce annesinin onu terk etmesi gerektiğini söylediler ama Bree daha iyisini biliyordu. Babası onun kaçmasına asla izin vermezdi. Kız ona aitti ve eğer o sahip olamazsa, kimse olamazdı. Annesinin kaçıp da babasının onu eninde sonunda bulamayacağı hiçbir yer yoktu. Eğer hapse atılsaydı, bu erteleme geçici olacaktı. Hiçbir yasaklama emri onu durduramazdı. Şiddetin tek bir olası sonu vardı: ölümü. O hayatta kalırken, Bree'nin annesinin hiç şansı yoktu.

İronik bir şekilde, annesini gitmediği için eleştiren aynı insanlar, ondan korktukları için yardım etmeyi hiç teklif etmemişlerdi.

Claire bu travmayı hayatının sonuna kadar taşıyacaktı.

Bree M&M'leri ağzına atarak iki dakika içinde poşeti bitirdi. Sonra Matt'le birlikte bardaklarını doldurup koridora çıktılar. Açmadan önce kapıyı çaldı. Claire masaya oturmuş, başını kollarına dayamıştı. Bree ve Matt içeri girince Claire doğruldu. Gözleri şişmiş, yüzündeki ifade hâlâ şaşkınlıkla kilitlenmişti.

Kız temizlenmiş ve Zucco'nun yoga pantolonunu, tişörtünü ve spor ayakkabılarını giymişti. Ellerinde kan yoktu ama derisi neredeyse çiğ görünüyordu, sanki gecenin tüm izlerini silmek için ovalamış ve temizlemiş gibiydi. Sanki sorularından ya da ona söyleyeceklerinden korkuyormuş gibi onlara dikkatle bakarken bir yandan da tırnağını çiğniyordu.

Matt kedi taşıyıcısını masanın üzerine koydu. "Bu senin tek evcil hayvanın mı?" Claire hıçkırarak elini uzattı. "Chunk!"

Bree konferans odasının kapısını kapattı ve Matt de taşıyıcıyı açtı. Chunk dışarı çıktı ve masanın üzerinden Claire'in kucağına doğru yürüdü. Kız kediye sıkıca sarıldı ve Claire kürküne sarılıp ağlarken kedi çim biçme makinesi gibi mırlamaya başladı.

Buğulu gözlerle bakan Matt masanın diğer tarafına oturdu.

Bree onun yan tarafındaki sandalyeye oturdu. "Hey, Claire."

Claire burnunu çekti ve titrek bir nefes aldı. Omuzları içe doğru kıvrılmıştı, sanki kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyordu. Başını kedininkine doğru eğdi.

"Sana birkaç soru sormam gerekiyor," diye başladı

Bree. Claire ürperdi ve zayıf bir sesle "Tamam," dedi.

"Ailen son zamanlarda herhangi bir konuda gergin miydi?" Bree sordu.

Claire başını salladı. "Hayır."

"Herhangi bir rahatsız edici posta veya mesaj aldılar mı?"

"Bana söylediklerinden değil." Claire kedisine daha sıkı sarıldı. "Normalde alarmı gece mi kurarlardı?"

Claire yanağını Chunk'inkine sürttü. "En son kişi eve geldiğinde açıyoruz. Eğer hepimiz evdeyse, o zaman herkes yatağa girdiğinde."

Yani davetsiz misafir içeri girdiğinde muhtemelen kapalıydı.

"Bu akşam işte olduğunu söylemiştin," dedi Bree. "Saat kaçta girdin?"

"Altıdan kadar çalıştım."

"Eve döndüğünüzde evin yakınlarında kimseyi gördünüz mü?"

"Hayır."

"Sokakta garip arabalar var mı?"

"Hiç sanmıyorum." Claire başını kaldırdı ve ritmik bir şekilde kedinin başını okşadı. Chunk sesi açtı.

"Kapı zili-kamera şifresini biliyor musun?"

"Hayır, ailem telefonlarından kontrol etti." Claire'in yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Ben hiçbir şey bilmiyorum. İşe yaramazın tekiyim. Bunu kim yapar ki?"

Bree tutamayacağı sözler vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Claire ona güvenecekse, gerçekler canını yaksa bile Bree'nin dürüst olması gerekiyordu. "Henüz bilmiyoruz ama öğrenmek için elimizden geleni yapacağız. Annenle baban genellikle kaçta yatarlar?"

"Genellikle saat dokuzda yukarı çıkarlar ama bir ya da iki saat uyumazlar. Okumayı severler."

"Peki ya çalışma programları?"

Claire kedinin başını çenesinin altına sıkıştırdı. "Evden çalışıyorlar. Avukatlar."

"Ne tür bir hukuk uyguluyorlardı?" Bree sordu.

"Küçük işlerle ilgili şeyler." Claire omuz silkti. "İşten pek bahsetmezlerdi, bahsettiklerinde de sıkıcı olurdu. Dikkat etmedim."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Bree notlarını kontrol etti. "Müşterileri nerede görmüşler?"

Claire ince bir omzunu daha kaldırdı. "Zoom, telefon görüşmeleri, e-posta kullanıyorlar. . . İnsanlarla bir kafede buluşuyorlar ya da iş yerine gidiyorlar."

"Eve kimse gelmiyor mu?"

"Hayır." Claire başını salladı, cevap olarak değil ama sanki temizlemek istercesine. "Bana ne olacak?"

"Aile hizmetleri, biz bu sorunu çözene kadar size geçici olarak kalabileceğiniz bir yer bulacaktır. Nerede aileniz onların

önemli belgeler?" Bree sordu.

"İş eşyaları ofiste. Kişisel evraklar için dolaplarında bir kasa var."

"Onu bulduk." Bree durakladı. "Bu zor bir soru ama bir vasiyetleri olup olmadığını biliyor musunuz? Kişisel kasada yoktu." Perakende yangın kasasının anahtarını Josh'un çekmecesinde bulmuşlardı.

Claire başını salladı. "Bilmiyorum."

"Telefonları olduğunu söylediniz. Peki ya elektronik tabletler ya da bilgisayarlar?"

"Evet. İkisinin de kendi telefonları ve iPad'leri var. Ofiste bir dizüstü bilgisayar var ama onu daha çok iş için kullanıyorlar." Claire masanın üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve gözlerini kuruladı.

Yani elektronik eşyaların hepsi gitti.

"Anne babanızın yakın arkadaşları, uzak aile üyeleri, hatta özellikle yakın oldukları iş ortakları var mı? Eve gelen herhangi biri?"

"Pek sayılmaz," dedi Claire. "Pek sosyal değiller. Her zaman üçümüz oluruz."

"Tatili özel biriyle geçirdin mi?" Matt sordu.

Claire'in başı bir ileri bir geri döndü. "Dediğim gibi, sadece üçümüz varız. Bazen kış tatilinde kayak yapmaya gidiyoruz." Sesi mızımız bir hal .

"Son zamanlarda eve hiç işçi geldi mi?" Bree sordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Claire. "Bir ev temizleyicimiz var. Ev sahibi Amanda bilmem ne."

"Onu ne zamandır kullanıyorsun?" Matt sordu.

"Bilmiyorum," dedi Claire. "Uzun bir süre. Yıllardır."

"Ev en son ne zaman temizlendi?" Bree sordu.

"Bu sabah." Claire'in bakışları sanki düşünüyormuş gibi birkaç saniye tavana kaydı, sonra bakışları tekrar Bree'ninkilere düştü. "Hayır. Yarın. Yani dün."

Cinayet günü.

"O sabah temizlikçileri gördün mü?" Bree sordu. Claire başını salladı. "Annem ve ben Starbucks'a gittik."

"Peki ya baban?"

"Koşmaya gitti. Maraton için antrenman yapıyor."

Bree ön kolunu masaya yasladı. "İşini bitirdikten sonra bana bu gece neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Saat 10'da çıktım. Eve dönerken milkshake almak için Smoothies 4 All'da durdum. Annem zor bir hafta geçirdi." Claire göz temasını kesti ve kedisine baktı. *Söylemediği şey neydi?*

Bree mutfak tezgâhındaki iki paket servis bardağını hayal etti. "Kaç tane aldın?"

"İki. Babam şeker yemez. Sadece temiz ve organik beslenir." Claire'in şimdiki zamanı her kullanışı Bree'nin kalbine saplanan bir buz

"Eve ne ile döndün?" diye sordu.

"Annemin BMW'si." Claire parmaklarını kedinin tüylerine gömdü. "Her zaman arabasını kullanmana izin verir mi?"

Claire burnunu çekti. "Bazen beni işe götürür, ama meşguldü ve bir yere gitmesi gerekmiyordu, o yüzden arabayı almama izin verdi."

"Annenin haftasında zor olan neydi?" Bree sordu. "Bir müşteri ona bağırdı."

"Bağırmak mı?"

"Evet. Önemli bir şey olmadığını söyledi. Sadece ona duymak istemediği bir şey söylediği kızmıştı, gerçek olsa bile."

"Kendini tehdit altında mı hissetti?"

Claire başını eğdi, düşünüyordu. "Belki mi? Bilmiyorum. *Tehdit* doğru kelime ama kesinlikle üzgündü." "Müşterinin adını hatırlıyor musunuz?"

Claire alnını kedisine yasladı. "Annem hiç söylemedi." Bree mutsuz müşteriyi bulmak için bir not aldı.

"Otoyolun yanındaki dükkânda mı çalışıyorsun?" Matt sordu. Claire başını kaldırmadan onayladı.

Matt, "Dükkânla eviniz arasındaki yol sadece on beş dakika," dedi. "Bağka bir yerde mola verdiniz mi?"

"Smoothie dükkanında çalışan bir çocuk var. Onu görmek istedim." Claire bakışlarını kaldırdı. "Eğer hemen eve gelseydim

onları kurtardı mı?"

"Hayır," dedi Bree kararlı bir şekilde, bir an ne kadar bilgi paylaşacağını düşündü. "Sen daha işten çıkmadan gitmişlerdi. Bunu önlemek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu." Bree, Claire'in kendisini hiçbir şekilde sorumlu hissetmesini istemiyordu. Hayatı zaten mahvolmuştu. Kederinin üzerine bir de suçluluk duygusunun eklenmesine ihtiyacı yoktu. "Sonra ne oldu?"

Bir hıçkırık Claire'in kararlılığını kırdı. "Özür dilerim." Hıçkırıklar ve burnunu çekmeler sözlerini böldü. "Yardım etmek istiyorum. . . onları bulmaya yardım etmek istiyorum."

"Nefes al," dedi Bree yatıştırıcı bir sesle. "İyi gidiyorsun."

Claire burnundan nefes aldı, belli ki kendini toparlamaya çalışıyordu. Ellerini parmak eklemlerini beyazlatacak kadar sıkıca kavradı, sanki avuçlarının baskısıyla duygularını zapt edebiliyormuş gibiydi. "Arabayla eve gittim. Her şey normal görünüyordu. Milkshake'leri mutfakta bıraktım ve anneme söylemek için yukarı çıktım. Yatak odalarının ışığı yanıyordu, ben de içeri girdim. Babam genellikle önce uykuya dalar. Bazen annem ben eve gelene kadar bekler. Bir süre benimle takılmak için mutfığa gelebilir." Gözlerini kapattı. Vücudu titriyordu.

Bu gece olmaz. Bir daha asla.

Bree ona bir dakika verdi.

Claire gözlerini açtı. "Özür dilerim."

Bree ona, "Acele etme," diye güvence verdi.

Claire'in bakışları içe dönerken başı öne eğildi. "Odalarına girdim ve gördüm ki-" Dudaklarını sıkı, düz bir çizgi halinde bastırdı ama bir hıçkırık dışarı sızdı. "Çok fazla kan vardı. Anneme gittim, okulda öğrendiğimiz gibi kalp masajı yapmayı denedim, sonra bunun bir önemi olmadığını fark ettim. O kadar kan varken olmaz." Hıçkırdı. "911'i aradım ve kadın onları vuran kişinin hala evde olup olmadığını sordu. Sonra beni telefonda duyabileceklerini düşünmeye başladım ve telefonu kapattım. Ne yapacağımı bilemedim. Dışarıda sokakta ışıklarınızı görene kadar donup kaldım."

Hayatının en uzun yedi dakikası boyunca.

Bree'nin telefonu titredi. Ekranı baktı ve daha önce konuştuğu sosyal hizmet görevlisinin telefon numarasını tanıdı. "Affedersiniz. Buna cevap vermem gerekiyor."

Dışarı çıktı. Koridorda, telefona cevap vermeden önce temiz bir nefes aldı. "Şerif Taggert."

"Merhaba Şerif," dedi bir kadın sesi. "Ben Lindsay Bell. Claire Mason için geçici bir yer buldum."

"Peki ya kedi?" Bree sordu.

"Üzgünüm," dedi Lindsay üzüntüyle. "Kedi yok. Ailenin alerjisi olan başka bir koruyucu çocuğu var. Birisi kediye birkaç günlüğüne tutabilir mi?"

"Bir yolunu bulacağım." Bree, Chunk'ı eve götüremezdi. Kendi kedisi bölgeciydi. Vader henüz Matt'i kabul etmemişti bile. Evine başka bir kedinin, özellikle de bir erkeğin girmesine izin vermesine imkân yoktu.

"Harika," dedi Lindsay. "Bir saat içinde Claire'i almak için istasyona geleceğim."

"Tamam. Bir yardımcım kısa zamanda onun için kıyafet toplayacak, ama bu yarın gün sonuna kadar sürebilir."

"Onun için elinizde ne kadar evrak varsa bana kopyalarını getirdiniz mi?" Lindsay sordu.

"Claire'in ehliyeti var. Eğer başka evraklarla karşılaşsak, size kopyalarını iletirim." Bree aramayı sonlandırdı.

Zucco koridorda durdu. "Kulak misafiri olmak istememiştim."

Bree onun yorumunu elinin tersiyle itti.

Zucco kapalı konferans odasının kapısına baktı. "Şimdilik kediye alabilirim."

"Bu çok yardımcı olurdu," dedi Bree.

"En azından bunu yapabilirim gibi görünüyor. Onu hayvan barınağına götürmek istemiyorum." Zucco iç çekti.

Ve Claire kedisini özleyecek. Ailesini yeni kaybetti ve şimdi ona huzur veren tek şeyi geride bırakmak zorunda kalacak.

"Teşekkür , Zucco. Eve gidip biraz uyuyabilirsin." "Bir duş ve kahvaltı yeterli olacaktır. Ben kalmayı tercih ederim. çalışıyor."

"Pekâlâ." Bree rahatsız edici bir dava üzerinde çalışmak istemesini anlıyordu. "O zaman kediye bırak, temizlen ve Başmüfettiş Yardımcısı Harvey ile görüş. Mason'ların evinin çevresinin araştırılması gerekiyor."

"Peki efendim." Zucco koridorda geri çekildi.

Sanki Claire hayatının en kötü gününü geçirmemiş gibi, Bree ona kedisini koruyucu aileye söylemek için konferans odasına geri döndü.

Kendini yüzlerce farklı şekilde berbat hisseden Bree ofisine çekildi. Ardından basın için resmi bir açıklama yaptı. Daha fazla bilgi edinene kadar basın toplantısını erteleyecekti ama bunun bugün olması gerekiyordu. İnsanlar paniğe kapılacaktı. Bree onlara yakında cinayetin kişisel olduğunu söyleyebileceğini umuyordu. Bu katilin halk için bir tehdit oluşturmadığını.

Şimdilik böyle bir söz veremezdi.

ALTINCI BÖLÜM

Bree sabah yedide Matt'i çiftlik evinin mutfağına kadar izledi. Çocuklarla birlikte kahvaltı etmek, duş almak ve işe dönmeden önce yeni giysiler giymek için ancak yeterli zamanları olacaktı. Ama zaman ne kadar kısa olursa olsun, yeniden enerji toplamak için buna değerdı. Eve döndüğünde, taşıdığı ağırlık ne olursa olsun, kendini anında hafiflemiş hissediyordu.

Matt'in eski K-9 ortağı Alman kurdu Brody tarafından kibarca karşılandılar. Bree'nin köpeğı, Uğur Böceğı adında iri yarı bir kurtarma köpeğı, Bree'nin dizlerine onları bükecek kadar sert bir şekilde yaslandı. Köpek homurdanırken Bree onun yumuşak kulaklarını ovuşturdu.

Bree'nin siyah erkek kedisi Vader, buzdolabının tepesinden kalabalığı onaylamıyor, köpeklere ve Matt'e bakışlar fırlatıyordu. Bree botlarını kapının yanında bıraktı. Matt, Vader'ın kendi ayakkabısının içinde bir tüy yumağı oluşturmalarını önlemek için botlarını çamaşır odasına taşıdı ve kapıyı dikkatle kapattı. Kedi kesik gözlerle onu izliyordu. *Komplo mu kuruyor? Muhtemelen.*

Luke ve Kayla masaya oturdular. Luke çatalını kürek gibi kullanarak bir tabak krepı mideye indiriyordu. Kayla çok daha küçük olan tabağına şuruplu bir gülen yüz çizdi. Yemeğini bitiren Uğur Böceğı Kayla'nın yanında yerini aldı, düşen bir lokmayı yakalamak ya da yapışkan bir eli yalamak için her zaman hazırdı.

Dana ocağın başında hamuru ızgaranın üzerine döküyordu. "Otur. Sana biraz kafein getireyim."

Bree kuzeye taşındığında, emekliliğın eşiğinde olan ve emeklilik sonrası için hiçbir planı olmayan Dana da ona katılmıştı. Artık Bree'nin sonsuza dek minnettar kalacağı fahri bir teyze ve çocuklara dadı olarak hizmet ediyordu. Kimseye daha fazla güvenmiyordu.

Dana masaya iki tabak daha krep getirdi. Sonra Bree için bir cappuccino, Matt için de bir sade kahve ekleyip yanlarına oturdu.

Bree de en az Kayla kadar şurup kullandı. "Bugünün programında ne var?"

"Okul alışverişi," dedi Kayla mutlu bir gülümsemeyle.

"Alışveriş," diye yineledi Luke inleyerek.

Dana güldü. "Yaz boyunca birkaç santim uzamana engel olamıyorum. Pantolonların çok kısa. İstersen alışveriş merkezine ayrı ayrı gidebilirsin. Önce alışverişinizi yaparız, sonra gidersiniz."

Luke parladı. "Gerçekten

mi?" "Gerçekten," dedi

Dana.

"Harika." Luke kreplerini bitirdi. "Ben gidip atları hazırlayayım."

Matt, "Ben yardım ederim," dedi.

Boş tabaklarını lavaboya götürdüler. Matt kahvesini arka kapıdan dışarı taşıdı. Buraya taşındığından beri Luke'un omuzlarındaki fiziksel yükün bir kısmını almaya çalışıyordu. Bree dönüp onların arka bahçeden geçişini izledi. Luke'un boyu Matt'inkinden sadece birkaç santim kısaydı. Şaka değil, yaz boyunca büyümüştü.

"Biz gidiyor için seç dışarıokul malzemeler."

Kayla resmen başı dönüyordu. "Yeni renkli kalemler ve her şeyi alıyorum."

Bree tabağını geri itti ve kapuçinosundan uzun bir yudum aldı. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Dana .

Kayla iki lokma krep yedi. "Okul başlayana kadar sabırsızlanıyorum. Mallory ve Emma benim sınıfımda, ama Harper Bayan Snow'u aldı."

Kayla'nın sosyal çevresi sürekli geliyordu. Her ay yeni bir arkadaş ediniyor gibiydi. Bree küçük kızdaki değişime hayret ediyordu. Anneleri ilk öldüğünde, hem çocuklar hem de Bree büyük bir yas tutmuştu. O ilk aylar korkunç bir acı bulanıklığıydı. Hâlâ bazı anlar yaşıyorlardı ama çoğu zaman mutlu oluyorlardı.

üzgündüler. Ve ham keder, acı tatlı anılara dönüşmüştü. Bir aile olarak ilerliyorlardı.

"Ben giyinmeye gidiyorum." Kayla tabağını lavaboya taşıdı.

"Mağazalar saatlerce açılmıyor," dedi Dana. "Acelelerimiz yok."

"Hazır olmak istiyorum." Kayla mutfaktan dışarı fırladı.

"Kalemler ve defterler için bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmemiştim." Dana Bree'nin yüzünü dikkatle inceledi. "Zor bir gece miydi?"

Bree birkaç dakikalığına cinayeti unutmuştu. "Hem de çok. Çifte cinayet." Dana'ya hızlı bir özet geçti. "Luke kızı tanıyor."

"Ona söyleyecek misin?"

"Yapmak zorundayım. Bunu arkadaşlarından duymaktansa benden duyması daha iyi." Bree ayağa kalktı. "Şimdi yapacağım. Yine de gününü mahvetmekten nefret ediyorum. Bu onun için anıları geri getirecek ve o çok iyi gidiyor."

"Dirençli ve çok fazla desteği var." Dana bulaşıkları yıkamaya başladı.

"Var." Ama Claire'in kimsesi varmış gibi görünmüyordu. Kendi ebeveynlerinin ölümünden sonra Bree gibi daha yalnız görünüyordu.

Bree arka kapıdan çıktı. Hava gübre kokuyordu; garip bir şekilde ocak, ev ve mutlulukla özdeşleştirdiği bir kokuydu bu. Sekiz yaşından sonra şehirde büyümüştü ve ondan önceki hayatı da ideal olmaktan çok uzaktı. Ama sanki taşra onun içine işlemiş gibiydi.

Meradaki kapının yanında dört at otluyordu. Bree'nin atı Kovboy, kız kardeşine aitti. Adını seslendiğinde, Matt'in otlığa attığı samana doğru gitmeden önce kaşınmak için yanlarına sokuldu. Yaz kuraklığından sonra pek ot kalmamıştı.

Bree, Luke ve Matt'i ahırda buldu. Luke koridoru tırmıklıyordu.

Bir at, kardeşi Adam'ın standart atı, başı ahır kapısından sarkmış bir şekilde duruyordu. Bree yelesinin altını kaşdı. Eski Amish at arabası hiç şikayet etmedi. Şimdiki hayatı

alışan bir canavar olduktan sonra tatil gibi hissettiriyor olmalı. "Bullseye dışarı çıkmıyor mu?"

"Adam Amca mesaj attı, onu içeride tutmamı istedi. Arabaya binmek için yola ıktı."

Matt bir çiviye kurşun ip astı. "Ben duş alacağım."

Matt ahırdan çıkarken Bree, "Sırada ben varım," dedi. Yeğenine doğru döndü. "Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Luke?"

Tırmığı bir kenara bıraktı. "Tabii. Zaten içim bitti."

"Dün gece sınıf arkadaşınızın anne ve babası ifte cinayet sonucu öldürüldü. Bu sabah bir basın toplantısı düzenleyeceğim, ancak arkadaşlarından duymuş olma ihtimaline karşı doğru bilgiye sahip istedim."

Gözleri parladı, sonra kaşlarını çattı. "Kim?"

"Claire Mason."

"Oh, adamım. Bu ... korkunç." Döndü ve birkaç adım attı, sonra döndü. "Ona ulaşmalı mıyım? Yoksa bu onun için durumu daha da mı kötüleştirir? Pek yakın sayılmayız."

"Belki kendini toparlaması için ona bir gün verebilirsin ama onu düşündüğünü bilmek hoşuna gidebilir." Umarım Bree kızın telefonunu bugün daha sonra iade edebilirdi.

"Yarın yaparım o zaman." Başını sallayarak ahırdan çıktı ve eve doğru yola koyuldu.

Bree'nin karnında gurur çiçekleri açtı. O iyi kalpli bir ocuktı. Claire'le konuşmak kendi korkunç anılarını canlandırıcaktı ama doğru şeyi yapmak için onlarla yzleşecekti.

Bree'nin telefonu bir hatırlatıcıyla bipledi. Ekranı bir göz attı. Sanal terapi randevusunu unutmuştu. Hemen terapistine yeniden randevu alması gerektiğine dair bir mesaj gönderdi. Başlangıçta içine dolan rahatlama hissi bir anda kayboldu ve kendi sorunlarıyla yüzleşmek istemediği için korkakmış gibi belirsiz bir rahatsızlık hissiyle baş başa kaldı. Bazen kendini yeğenlerinden duygusal olarak daha az gelişmiş hissediyordu.

Annesiyle ilgili uzun süredir bastırđıđı anıları yeniden su yüzüne çıkmaya başladıktan sonra bir danışmanla konuşmaya başlamıştı. İlerleme kaydettiğini hissetmiyordu. Terapist, bunun zaman alacağı ve ilerlemenin doğrusal olarak ölçülemeyeceği konusunda onu uyardı. Fakat

Terapinin kendisi korkunç anılara odaklanıyordu. Bree terapiden sonra kendini hep bitkin hissedirdi.

İçindeki tartışmayı bir kenara itti. Bu sabah ne bir saatini ne de zihinsel enerjisini ayırabilirdi. Claire'e odaklanmak zorundaydı.

Ancak Claire'in yaşadığı travmayla başa çıkmasını izlemenin Bree'nin kendi acısını canlandırdığını ve bu davanın ona hem kız kardeşinin hem de anne babasının ölümünü hatırlattığını inkâr etmek mümkün değildi.

Adam ahıra girerken, "Hey," dedi. Bree küçük kardeşini görünce gülümsedi. Tıpkı bir sanatçı gibi görünüyordu; iri bir vücudu, dağınık saçları ve tüm Taggert'lerin sahip olduğu o trajik ela gözleri vardı. Üzerinde boya lekesi olmayan bir giysisi var mıydı? Son derece başarılı olabilirdi - tabloları dudak uçuklatan rakamlara satılıyordu - ama genellikle evsiz görünüyordu.

Onun yanında durdu ve atını alnıyla selamladı.
ovun.

Hâlâ Bullseye'a bakan Bree, kardeşine tek koluyla sarıldı.

"Hey, sen."

Geri itti. "Üzgün görünüyorsun."

Bree yüzünü yeniden düzenledi. "Bu daha mı iyi?"

"Evet, başka kimse bilmeyecek ama ben ." Onun yüzünü taradı.

Sanatçı gözleri diğer insanların göremediği şeyleri
görüyordu. "İyi misin?"

"Zor bir dava üzerinde çalışıyorum," dedi.

"Haneye tecavüz cinayetleri mi?" Adam sordu. Kadının kaşlarını kaldırması üzerine, "Haberlerde gördüm," diye ekledi.

"Medya buna böyle mi diyor?"

Daha kötüsü de olabilirdi.

"Evet."

Bree iç çekti. "Cesetleri genç kızları buldu."

"Oh, hayır." Adam'ın eli durdu ve Bullseye'ın alnında düzleşti. At, sahibinin ruh halindeki değişimi hissetmiş gibi göründü ve başını Adam'ın omzuna yasladı. Adam bir kolunu atın uzun boynuna doladı. "Atların bu kadar empatik olabileceğini hiç bilmezdim."

"Dev köpekler gibiler." *Dev, pahalı köpekler.* Gerçi Adam parayı pek önemsemiyordu.

Adam atının başının altından eğildi. Bullseye'in yularına bir ip takarak onu koridora götürdü ve çapraz bağlarla bağladı. Bullseye'in bağlanmaya ihtiyacı olduğundan değil. Tımar edilmeyi seviyordu ve bütün gün orada seve seve durabilirdi. Adam tımar kovasından yumuşak bir fırça aldı ve atın sırtını süpürmeye başladı.

Bree arkasını dönerek durak kapısına yaslandı. "Biliyor musun, eve geri dönmek beni heyecanlandırmadı. Hayatım boyunca bu yerden ve tüm anılarından kaçtım. Ama şimdi, şehre geri dönmeyi hayal bile edemiyorum. Çocuklardan, çiftlikten ya da ilişkimizden vazgeçemezdim." Bree ve Adam yakın zamana kadar birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı. Ayrıldıklarında Adam daha bebekti. Erin'e maddi olarak yardım etmişti, ama çalkantılı duygusal durumunu yansıtan sanatla uğraşan, içine kapanık biriydi. Ama kız kardeşlerinin ölümünden sonra Bree ve çocuklar için adım attı. Ulaşılabilir ve duyarlı olmak için çok çalışmıştı. Bree'nin ebeveynlerinin ölümüyle ilgili taşıdığı korkunç anılara sahip olmayabilirdi ama onun hayatı da kolay olmamıştı. "Seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

Adam durakladı ve Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Teşekkür ederim. Ben de sana minnettarım. Her şey yolunda mı?"

Bree zor gecesine rağmen öyle olduğunu fark etti. "İş neyse o, ama hayat? Evet. Güzel gidiyor."

Ona gülümsedi. "Uzun bir yoldan geldik."

"Duygusal bir maraton koştuk." "Zor ama buna değer."

"Buna değdi." Büyümek bir işti ama ödülleri hayal ettiğinden çok daha iyiydi.

Bir anlık memnun bir sessizliği paylaştılar.

Adam atın omzunda bir fırça gezdirdi ve yılların koşum takımı aşınmasının izlerini bıraktığı tüysüz bir yama üzerinde baskıyı hafifletmek için durakladı.

Bree kaşlarını çattı. "Zavallı Bullseye çok uzun yıllar ağır kullanım gördü."

"Evet, ama güzel bir yarı emeklilik alıyor. Gezintilerimizden hoşlanıyor gibi görünüyor." Adam yara izine dokundu. At bir kulak bile kıpırdatmadı. "Yara izleri bizi rahatsız ediyor ama o bunların üzerinde durmuyor."

"Atından bir şeyler öğrenmem gerek." Bree yarı güldü.

Adam ciddi bir tonda, "Hepimiz anı yaşamak için bir hatırlatıcıya ihtiyaç duyabiliriz," dedi. "Geçmişini onu şimdi ve buraya getirdi ve var olduğu yer de burası."

"Yani Bullseye pişmanlık duymuyor mu?"

"Üzerinde kontrolünüz olmayan şeyler için pişmanlık duymamalısınız. Pişmanlıklar verdiğimiz kararlar içindir, *başımıza* gelenler için değil."

"Bu çok güçlü." *Ve özgürleştirici?*

Adam fırçayı bir toynak kazmasıyla değiştirdi. "Yara izlerini yara olarak düşünmeyin. Onları rozet, hayatta kalmanın çetelesi olarak düşünün. Ne de olsa ölümler iyileşemez. Bu yüzden yara izi bırakmazlar."

YEDİNCİ BÖLÜM

Matt sekiz buçukta şerifin karakoluna dönmüştü. Elinde bir kap taze çörek ve Dana'nın süperşarjlı kahvesinden paslanmaz çelik bir fincan vardı. Bree, yöneticisi Marge'ın bir yığın mesaj ve kaşlarını çatmış bir halde beklediği ofis kapısına doğru yöneldi. Marge'ı pek fazla rahatsız eden bir şey yoktu, bu yüzden yüzündeki sıkıntılı ifade iyiye işaret değildi. Siyah bir pantolon giymiş ve zincir takılı bir okuma gözlüğü takmıştı. Dışarıdaki sığağa aldırmadan, alametifarikası olan hırkasının düğmelerini açmıştı.

Matt Marge'a çörek uzattı. "Bunlar taze."

Çizilmiş kaşlarını kaldırdı ve bir tane aldı. "Teşekkürler. Korkarım uzun bir gün olacak. Muhabirler sizi bekliyor," dedi Bree'ye.

Bree yüzünü buruşturdu. "Dün gece bir açıklama yaptım. Soruları yanıtlamadan önce biraz zamana ihtiyacım var." O ve Marge, Bree'nin ofisinde gözden kayboldular.

Matt boş konferans odasına gitti ve cinayet panosunun ortasına kurbanların fotoğraflarını iliştırmeye bağıladı. Yan tarafa da Claire'in bir resmini ekledi. Todd, bir elinde kendi kupası, diğerinde dizüstü bilgisayarının üzerine yığılmış bir klasörle kapıda belirdi.

Matt hiç konuşmadan çörekleri baş yardımcısına doğru itti.

"Teşekkürler." Todd iki çöreği mideye indirdi ve üzerine kahve içti. Şeker ve kafein uyku için üzücü bir ikameydi ama büyük bir davada çalışırken, hepsi alabildiklerini alırdı.

"Cady nasıl?" Matt sordu. Kız kardeği ve Todd birlikte yaşıyorlardı ve Cady altı aylık hamileydi. Önceki hafta bir dizi rutin test yaptırmıştı.

"Endişeliyim." Todd çapraz parmaklarını kaldırdı. "Taramaların ve kan tahlillerinin sonuçları bugün gelecek. Keşke biraz rahatlayabilse ve kritik noktayı geçtiğimize göre hamileliğin geri kalanının tadını çıkarabilse."

"Bebek burada ve sağlıklı olana kadar rahat nefes alamayacak." Yıllar önce Matt'in kız kardeği geç bir düşük yapmıştı. Doktorlar bunu önleyemeyeceğini söyledikleri halde, Cady'nin eski kocası onu suçlamıştı. *Göt.* Matt, kız kardeşinin eski kocası aklına geldiğinde her zaman yüzeye çıkan öfkesini bastırdı. Matt yüz yaşına kadar yaşasa bile, yine de eski kocasının suratını dağıtmak isteyecekti.

Tekrar.

Todd başıyla onayladı. "Üç ay daha. O zaman hepimiz daha iyi hissedeceğiz.

Belki benimle evlenir bile." "O seni seviyor."

"Bunu biliyorum. Eski kafalı olduğumu biliyorum ama bebek doğmadan önce evleneceğimizi umuyordum. Ona asla baskı ama böyle hissetmekten kendimi alamıyorum."

Matt, "Anlıyorum," diye dert yandı.

"Evlenmemizin hamileliğe nasıl uğursuzluk getireceğini anlamıyorum."

"Ebeveynlikle ilgili öğrendiğim bir şey varsa, o da zaman zaman sizi daha az mantıklı hale getirdiğidir. Luke on beş dakika içinde bana mesaj atmazsa, devriye günlerim boyunca cevap verdiğim her korkunç kazada onu hayal ediyorum. Bebek doğduğunda, muhtemelen sen de mantıklı olmayan şekillerde endişeleneceksin."

"Hamilelik hakkında ne kadar çok şey okursam, o kadar çok korkuyorum." Todd başını salladı. "Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki. Keşke ona yardım edebilseydim."

Matt ona, "Öylesin," diye güvence verdi. "Kararları onun vermesine izin vererek ve onun yanında olarak."

Matt, Todd'un ikilemini itiraf edebileceğinden daha iyi anlıyordu. Yarın Bree'yle evlenecekti ama Bree hazır değildi. Onun geçmiği

kişisel ilişkileri zorlaştırıyordu. Kolay kolay güvenmez ya da bağlanmazdı. Yine de onu sevdiğini biliyordu.

Bree bir dakika sonra içeri girdi. "Bir basın toplantısı yapmam gerekiyor. Ev istilaları korkunçtur. Basın ve halk bilgi istiyor."

Todd ellerini bir peçeteye sildi. "Adli tıp bu öğleden sonra olay yerini incelemeyi bitirmiş olmalı. Juarez kısa süre içinde burada olacak. Masonlar hakkında bilgi toplamaya başlayacağım."

Şerif Yardımcısı Juarez yaz boyunca bir seri katil tarafından bacağından vurulmuştu. Devriye görevine dönecek kadar iyileşmemiş olsa da, Bree'ye işe geri dönmesine izin vermesi için yalvarmıştı. O kadar sıkılmıştı ki, bir masada oturup rapor yazmaya bile gönüllü olmuştu.

"Güzel," dedi Bree. "Komşuları sorgulayarak ne öğrendik?"

"Pek bir şey yok. Hâlâ mahalle üzerinde çalışıyoruz." Todd dosyasından bir fotoğraf çıkardı, Masonların cam kapısındaki deliğin yakın çekimi. "Bildiğiniz gibi, giriş veranda kapılarından yapılmış. Her kim geldiyse camı kırmamış, sanki Masonların evde olduğunu biliyormuş gibi sessizce girmiş."

Bree fotoğrafa baktı. "Dr. Jones ölüm saatini o akşam sekiz buçuk ile dokuz buçuk arası olarak belirledi ama Claire ailesinin dokuzda yattığını söyledi. Vurulduklarında oturmuş kitap okuyor gibi görünüyorlardı. Yani, bahse girerim dokuz on beş ya da dokuz otuz civarında ölmüşlerdir."

Matt adımlarını hızlandırdı, bu hareket beynini harekete geçirdi. "Katil ya da katillerin Masonların rutinini biliyor olma ihtimali yüksek. Muhtemelen evin planını da biliyorlardı."

"Bu arada, temizlik şirketinin adı ve numarasına ihtiyacımız var," dedi Bree. "Claire cinayetlerin işlendiği gün onların evde olduğunu söyledi."

Matt çifti yataklarında hayal etti. "Katil içeri girdi, üst kata çıktı ve Masonları öldürdü, sonra yatak odasını ve ev ofisini aradı. Sadece elektronik eşyaların ve muhtemelen birkaç iş dosyasının alındığını biliyoruz."

Bree, "Hangi dosyalar olduğunu bilseydik, bu bize bir ipucu verebilirdi," dedi.

Todd, "Claire'den evin fotoğraflarına bakmasını isteyebilir ve eksik olan herhangi bir şeyi tespit edip edemeyeceğini görebiliriz," diye öneride bulundu.

"Yasal çalışmaları hakkında pek bir şey biliyor gibi görünmüyordu ama alınan diğer eşyaları teşhis edebilir." Bree başını salladı. "Bu büyük bir istek ama fazla seçeneğimiz yok. Diğer aile üyeleri ya da yakın arkadaşlar olmadan, bunu yapacak başka kimse yok."

"Hiç aileleri ya da arkadaşları olmaması tuhaf görünüyor," dedi Matt. "Demek istediğim, bazı insanların yakın oldukları bir aileleri yoktur, ama çoğu insanın bir yerlerde dolaşan en az bir uzak akrabası vardır. Bir teyze, ikinci dereceden bir kuzen, *biri*."

"Ve ailesi olmayan insanlar bazen hayatlarındaki bu boşluğu arkadaşlarıyla doldururlar," diye ekledi Todd. "Ama Claire ile yaptığınız röportaja göre, ailesi sosyalleşmemiş."

"Belki de içe dönüktürler?" Bree fotoğraflarına baktı. "Avukatlar dışa dönük değil mi?" Todd sordu. "Onlar müvekkillerle ve mahkeme personeliyle bağlantı kurun."

Matt, "Ne tür bir küçük işletme hukuku uyguladıklarını bilmiyoruz," dedi. "Bütün gün sözleşme yazıyor olabilirler."

"Evet, ama yine de müşterilerle ilgilenmek zorundalar." Todd dosyasından iki kartvizit çıkardı. "Bunları masanın üzerinde buldum. Görünüşe göre Mason ve Mason adlı kendi firmalarının ortaklarıymışlar."

Her kartvizitte firmanın logosu yer alıyordu; süslü bir ve işareti ile birbirine bağlanmış iki Ms. Altında ise KÜÇÜK İŞLETMENİZ İÇİN YASAL HİZMETLER yazıyordu. Kişisel isimleri, AVUKAT, bir telefon numarası ve bir e-posta adresi köşeye basılmıştı.

Todd telefon numaralarını işaret etti. "Bu numaralar Josh ve Shelly Mason adına kayıtlı."

"Belki de bir müşteri tarafından öldürülmüşlerdir," diye önerdi Bree. "Belki de Claire'in annesine zor anlar yaşattığını söylediği kişi."

"Cinayetlerin bir infaz havası vardı." Matt *müşteri mi* yazdı? Tahtada.

"Cinayetler etkili oldu," diye kabul etti Bree. "Ve avukatlar hassas müvekkil bilgilerine vakıf olabilirler."

Todd klavyesinde bir şeyler yazdı. "Okumamız gereken iş kayıtları var." Köşedeki bir yığın kutuyu işaret etti.

Bree kuşkulu bir sesle, "İşlerinin bir kısmını dijital ortamda yapıyor olabilirler," dedi.

"Bu da kişisel elektronik eşyaların neden alındığını açıklayabilir." Matt *müşteri* kelimesinin altına başka notlar da yazdı: *kayıtların yeri, iş bağlantıları*.

"Evdeki kasada bulunan her şeyi gözden geçirdin mi?" Bree Todd'a sordu.

"Evet," dedi Todd. "Claire'in Masonların biyolojik çocuğu olmadığını biliyor muydunuz? Onu on iki yıl önce evlat edinmişler. Evlat edinme kararını, Shelly ve Josh'un doğum belgelerini, tüm pasaportlarını ve sosyal güvenlik kartlarını bulduk. Ayrıca ev ve hayat sigortası poliçelerini de orada saklamışlar."

"Yani Claire iki ebeveynini birden kaybetti," dedi Bree, sesi keder doluydu.

Todd, "Biyolojik ebeveynlerinin öldüğünü bilmiyoruz," dedi.

"Claire evlat edinildiğinde beş yaşındaydı. Biyolojik ailesi hakkında ne kadar şey hatırladığını merak ediyorum." Matt onun evlat edinilme durumunu tahtaya not etti. Bu noktada, hangi bilginin bir araştırma ipucuyla sonuçlanabileceği konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Buldukları her şeyi eklemek ve konuları daha sonra sıralamak daha iyiydi.

"Beş yaşında evlat edinildi, ancak bu biyolojik ebeveynlerini kaybettiği, onlardan alındığı ya da onlardan vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Koruyucu bakım sisteminde zaman geçirmiş olabilir."

"Ona sormamız gerekecek," dedi Bree. "Ailemiz öldüğünde Erin dört yaşındaydı. Hafızasında bazı kırıntılar vardı. Belki Claire'de de vardır."

"Ne kadar hayat sigortaları vardı?" Matt sordu.

"Her biri iki yüz bin," dedi Todd. "Birincil lehtarlar birbirleriydi. İkincil lehtar ise her iki poliçede de Claire." En azından Claire pek çok yetim gibi beş parasız kalmayacaktı. Üniversiteye gidebilir, bir hayatı olabilirdi.

"O zaman aşırı bir şey yok ve ödeme isteyebilecek başka bir hak sahibi de yok. Peki ya vergi iadeleri?" Bree sordu. "Ya da

bir muhasebe firmasının adı."

Todd elini kaldırdı. "Hâlâ ofisteki kâğıtları karıştırıyorum. Vergi beyannamelerini gördüm ama henüz inceleme fırsatım olmadı."

"Hâlâ vasiyet yok mu?" Bree sordu.

Todd, "Evde bulduğumuz bir şey yok," dedi. "Cep telefonu ve mali kayıtlarını istiyoruz. Belki telefon rehberlerinde bir avukat ya da takvimlerinde bir avukatla randevu buluruz."

"Kendilerinin de avukat olduğunu düşünürsek, belki de değildir." Bree Todd'a döndü. "Evlat edinme evraklarını görelim. Kopyalarını sosyal hizmet görevlisine iletmem gerekecek."

Todd dosyasındaki kâğıtları karıştırdı ve birkaç sayfayı masanın üzerinden Bree'ye doğru kaydırды. "Al bakalım."

Bree belgeleri gözden geçirdi. "Bir yerlerde bir vasiyet olmalı. Onlar avukat."

Matt, "Belki de kendi evini tamir etmeyen müteahhitle aynı şeydir," diye önerdi. "Ayrıca, bazı insanlar kendi ölümleri düşüncesiyle yüzleşemezler."

Todd bilgisayarının başına döndü. "Bu sabah ilk iş Claire'in müdürünü aradım. Dün gece çalışma saatlerini teyit etti." İ'lerin üzerini çizmek ve t'lerin üstünü çizmek işin sıkıcı ama kritik bir parçasıydı. Bilgisayarını kapattı ve kâğıtlarını topladı. "Juarez'e arama emirleri ve geçmiş kontrolleri üzerinde çalışmasını söyleyeceğim. Memurlar bu sabah kapıları çalacak. Belki şansımız yaver gider ve biri dün gece bir yabancıyı görür."

Matt cinayet mahallini düşündü. Yabancı bir cinayet doğru gelmiyordu, ama davanın bu noktasında tüm soruşturma yollarının izlenmesi gerekiyordu. Prosedürün var olmasının çok iyi bir nedeni vardı.

Bree bir elini başının üstünde gezdirdi. "Kız kardeşimin beni vasi olarak gösteren açık bir vasiyet bırakmış olmasına minnettarım. Çocukların bakımını üstlenirken hiçbir yasal sorun yaşamadım. Hiçbir zaman koruyucu aile sistemine girmek zorunda kalmadılar. Annelerinin ölümüyle başa çıkmak, nerede yaşayacakları ve onlara kimin bakacağı gibi belirsizlikler olmadan da yeterince zordu. Claire'in nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

başı çıkmaya çalışıyor. Onları kaybetmenin acısının üzerine bir de onları bulmanın travmasını yaşıyor."

"Ve onu ulaşabileceği hiç kimseyle bırakmadılar." Bir öfke sarsıldı. Bir ebeveyn böylesine önemli bir ayrıntıyı nasıl ihmal edebilirdi?

Bree, "Belki de vasiyetnamelerinin dijital kopyalarını bulut hesaplarında ya da fiziksel kopyalarını bir kiralık kasada saklıyorlardır," diye önerdi. "Kiralık kasa anahtarları küçüktür. Bunlardan biri hâlâ ortaya çıkabilir." Telefonunun ekranından saati kontrol etti. "Basın toplantısı için hazırlanmam gerekiyor." Ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

Kadın odadan çıktıktan sonra Matt cinayet tahtasına baktı. "Şu iş kayıtlarını incelemeye başlayabilirim." En üstteki kutuya uzandı.

"Ben gidip Juarez'e talimatlarını vereyim." Todd ayağa kalktı. "Sonra geri gelip sana yardım edeceğim."

Matt kutuyu açtı. Bree'nin de belirttiği gibi, avukatlar hassas bilgilere sahipti. Belki de Masonların bildiği bir şey onları öldürmüştü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Renata Zucco süpermarketten bir kedi kutusu, kedi kumu ve Masonların kilerinde gördüğü marka mama aldı. Sonra eve gitti ve her şeyi annesinin evinin girişine taşıdı. Bir emlakçı küçük bungalov ev *için rahat* diyebilirdi ama ev güzel, geniş bir arsa üzerinde oturuyordu ve annesi -hastalanmadan önce- bahçesiyle bir profesyonel gibi ilgileniyordu.

Renata evcil hayvan taşıyıcısını açtı ve Chunk dışarı çıktı, görünüşe göre yerinin değişmesiyle ilgilenmiyordu. Renata'nın bacaklarına dolandı, sonra kokladı. Burnu merakla kırıştı.

Annesi kediyi nasıl karşılardı? Ona takılıp düşer miydi? Zaten dengesizdi. Renata'nın karnında endişe düğümlendi.

"Anne?" Renata seslendi.

"Mutfakta," diye yanıtladı annesi.

Renata kediyi kucağına aldı. "Adını nereden aldığını anladım. Seni ağırlıklı squat yapmak için kullanabilirim."

Chunk mırıldandı.

Renata evin arka tarafına doğru yürüdü. Sabah güneşi pencerelerden içeri süzülüyordu. Annesi masada oturuyordu, önünde dumanı tüten bir kupa vardı. Oturaklı ve frenli, büyük tekerlekli süslü yürütecisi de yanında duruyordu. Kahve ve kızarmış ekmek kokusu Renata'nın midesini guruldattı.

Kediyi görünce annesinin gözleri parladı. "Kim bu?"

"Bu Chunk." Renata öne doğru eğildi, böylece annesi onu sevebildi. Onu.

Annesi kedinin yan tarafını okşamak için elini uzattı. Chunk onaylarcasına motorunu çalıştırdı. Annesi gülümsedi. "Ne kadar tatlı, değil mi? Nereden geldi bu?"

"Bir suç kurbanı." Renata Claire hakkında açıklama yaptı. "Kedisini kaybetmesini istemedim. Yeterince şey yaşadı. Bu yüzden ona bir süreliğine bakıcılık yapmaya gönüllü oldum. Sorun olur mu?"

"Çok güzel." Annesi sandalyesini geriye itti ve kucacağını işaret etti. "Onu bana bırak da biraz kahve al. Taze."

"Kendini hazırla. O küçük bir çocuk değil." Renata kediye dikkatle annesinin kollarına bıraktı. Kedinin tırmalayacağına dair bir işaret görmemişti ama her hayvan korktuğunda kaçmaya çalışabilirdi. Chunk ve memnun bir şekilde mırlamaya devam etti. Annesinin yüzü yumuşak bir gülümsemeyle aydınlandı.

Renata ona aylar önce bir evcil hayvan almalıydı.

"Çok iyi bir çocuk. Onu ne kadar tutabiliriz?" Annesi Chunk'ın üzerine eğildi ve koca kafasına bir öpücük kondurdu. Chunk başını annesinin çenesine çarptı.

"Bilmiyorum." Renata kahve fincanının yanına gitti ve bir fincan doldurdu. Cezveyi annesine doğru salladı. "Biraz daha?"

Annesi başını kaldırıp bakmadı. Kediye sevmekle meşguldü. "Hayır, teşekkür ederim."

"Canım yumurta istiyor. Sana da yapayım mı?"

"Evet, lütfen." Annesi iç çekti. "Keşke seni Kahvaltı."

"Adımı Julia olarak değiştirmeyeceğim ama birkaç haşlanmış yumurtayı idare edebilirim." Renata bir tava çıkardı ve musluktan bir inç su ekledi. Ocağı yaktı, sonra birkaç saniyeliğine annesinin hap kutusunu kontrol etti. A.M. bölmesi boştu. Unutmamıştı.

Bir sürü hap.

Yine de ikisi de ilaçların mevcut olmasına ve annesinin kanserinin tedavi edilebilir olmasına minnettardı. Renata dört yumurta haşladı ve avokadolu tostun üzerinde servis etti. Renata kendisininkini afiyetle yedi. Annesi yemeğini karıştırdı.

Renata annesinin ince kollarına, kâğıt beyazı tenine ve belirgin damarlarına baktı. Annesi altmış yaşındaydı ama hastalık onu yaşlandırmıştı.

Onu. On yaş daha yaşlı görünüyordu. Renata tedavinin işe yaraması ve annesinin hayatının normale dönmesi için dua etti.

"Duş alıp üstümü değiştireceğim. Sonra da işe döneceğim. Burada kediyle iyi olacak mısın?"

"İyi olacağız, değil mi?" diye mırıldandı annesi. "Onun arkadaşlığından keyif alacağım."

Renata, günlük işleri her boş anına sıkıştırmaya alışmış birinin verimliliğiyle tabakları duruladı ve tencereyi yıkadı. Sonra kaselere kedi maması ve su doldurdu ve çamaşır odasına kum kabını yerleştirdi. Chunk'ı kutuya taşıdı. İçine tırmandı, kullandı, sonra koşar adım mutfığa geri döndü, mama buldu ve çıkırdadı.

Çok soğuk.

Renata'nın annesi ayağa kalktı ve elindeki bardağı lavaboya taşıdı. Bir eli yürüteçteydi ama bugün sabit görünüyordu. Chunk sanki içgüdüsel olarak onun neye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi yolundan çekilip ona alan açtı. Annesi mutfığa bitişik olan küçük güneşlenme odasına gitti. Kitabı ve örmekte olduğu yorgan hasır masanın üzerinde duruyordu. Kanepeye yerleştğinde, Chunk yanına sıçradı ve bacaklarına doğru kıvrıldı.

"Aman Tanrım." Annesi güldü. "Sanırım onun etrafında örgü örmem gerekecek." Ama onun tombul tarafını okşarken gözleri parlıyordu.

"Eh, Chunk memnun." Renata odasına gitti, duş aldı ve yeni bir üniforma giydi. Mutfığa döndüğünde annesini yanağından öptü. "Cep telefonun yanında mı?"

Annesi cebini sıvazladı. "."

"Eve dönerken bir şey isterseniz mesaj atın. Markete ."

"Yapacağım." Annesi gülümseyerek telefonundaki bir uygulamayı açtı ve yakındaki bir hoparlörden gerçek bir suç podcast'i çalmaya başladı. Örgüsünü aldı ve iğneler takırdamaya başladı. Örgü örmenin tedavi edici olması gerekiyordu. Annesi de Renata gibi New York Polis Teşkilatı'ndaydı, emekli olup şehir dışına taşınana kadar. Evde tıklılıp kalmışken nasıl aklını kaybetmemişti?

Renata bütün gün oturup örgü örmektense o iğnelerden birini kendi gözüne batırmayı tercih eder. "Biliyor musun, Chunk sahibine döndükten sonra neden barınaktan bir kedi sahiplenmiyoruz?"

"Bunu çok isterim." Annesi kediyi okşamak için durakladı. Chunk gözlerini kapattı.

"Ona takılmamaya dikkat et."

"Yapacağım. Merak etme. İyi olacağız. Onun burada olmasından keyif alacağım."

Sonra karar verildi. Renata bir kediyle başa çıkmanın çok zor olacağından endişeleniyordu. Bulabildiği kadar çok saat çalışıyordu. Neyse ki şerifin departmanında her zaman eleman eksikliği olurdu. Genellikle her maaş döneminde fazladan bir ya da iki vardiya alabiliyordu. Ek para işine yarıyordu - annesinin tedavi ilaçları sigortalı olsa bile ucuza gelmiyordu - ama annesini yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyordu. Şu anda araba kullanamazdı. Briç kulübündeki hanımlar onu haftalık bir geziye götürüyorlardı ama bunun dışında annesi çoğunlukla eve bağlıydı.

Renata yalıtımlı bir şişeye buzlu su doldurdu, kapıyı kilitledi ve çıkarken alarmı kurdu. Doğrudan Masonların mahallesine gidebilmek için devriye aracını eve getirmişti. Başka bir devriye arabasının arkasındaki kaldırıma park edip yerini merkeze bildirdiğinde tam vaktinde -dokuz buçuk- gelmişti. Sonra araçtan indi.

Sabah güneşi yüzünde sıcaklığını hissettirmeye başlamıştı bile. Öğle yemeğine kadar zırhının ve üniformasının içinde pişmiş olacaktı. Masonların evinde, olay yeri şeridi ön girişte ve araba yolunun sonundaki testerelerin arasında dalgalanıyordu. Renata ürperdi. Masonlar gördüğü ilk cesetler değildi. NYPD'deki deneyimi boyunca devriye ve ahlak masasında çalışmıştı. Gizli göreve gitmişti. Ölü insanlar, öldürülmüş işçi kızlar, tanıdığı kadınlar görmüştü. Ama Masonların yatak odasındaki sahne, açıklayamadığı bir şekilde sarsıcıydı. Daha önce gördüğü ölümler farklı bir bağlamdaydı, yüksek riskli faaliyetlerle uğraşan insanlar: fahişeler, pezevenkler, bağımlılar, satıcılar. Ama Masonların litrelerce kanla sulanmış mükemmel yatak odası onu sarsmıştı. Eğer ölüm

onları banliyö mahallelerinin mükemmelliğinde bulursa, o zaman kimse güvende değildi.

Hiç
kimse.
Hiçbir
yerde.

Başka bir şerif yardımcısı arabasından çıktı ve onu kaldırımında karşıladı. "Bu sabah ziyaret etmemiz gereken evler bunlar." Ona bir liste verdi, sonra caddenin karşısını işaret etti. "Sen şu tarafı al. Ben bu tarafla ilgileneceğim."

"." Renata yürüyüşe çıktı ve ilk kapının zilini çaldı. Kimse cevap vermedi. Adresi listeye not etti ve yoluna devam etti. Akşam gelip tekrar denemeleri gerekecekti. İkinci evde kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Yetmiş yaşlarındaydı, üzerinde psychedelic desenli yoga pantolonu ve pembe fermuarlı bir ceket vardı. Pembe spor ayakkabıları hiç şüphesiz karanlıkta parlıyordu. Kısa, dikenli gri saçlarında mor bir çizgi vardı ve bir kolunda gülünç derecede küçük bir köpek tutuyordu. Köpeğin saçını tutan fiyonk, sahibinin saçıyla uyumluydu.

Renata gülümsedi. "Ben Şerif Yardımcısı Zucco. Size birkaç soru sormak istiyorum."

"Ben Helen Haverford. Dün geceyle mi ilgili?" Kadının gözleri ürkütücü bir ilgiyle parlıyordu.

"Evet, hanımefendi."

Bayan Haverford geri çekildi. "Lütfen içeri gelin de Squidward'ı yere bırakayım."

"Squidward?" Renata eve girerken kısa bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bir hayvanın görünüşüne uymayan bir isim varsa o da ... Küçük puf topunun adı Prenses ya da Pofuduk olmalıydı.

Bayan Haverford kapıyı kapattı. "Çok huysuz olduğu için torunum ona bu ismi verdi." Renata'ya ters ters bakan ve hırlayan köpeği yere bıraktı. "Sus." Bayan Haverford onu nazikçe dürttü. Squidward omzunun üzerinden bakarak ve homurdanarak koridorda geri çekildi. "Pekâlâ, ne öğrenmek istiyordun?"

"Dün akşam olağandışı bir şey gördünüz mü? Dışarıda kimse var mıydı? Garip arabalar mı?" Klima, sıcağa karşı anında bir rahatlama

Dışarıdaki sıcaklık Renata'nın üzerine yayılıyordu.

Bayan Haverford ellerini birbirine kenetledi. "Gördüm. Caddenin aşağısında park etmiş bir araba gördüm. Direksiyonun arkasında oturan bir adam vardıEn az on beş dakika orada kaldı."

"Saat kaçtı hanımefendi?" Renata cebinden bir not defteri ve kalem çıkardı.

"Sekiz on beş civarı. Biliyorum çünkü köpeği her zaman sekizden sekiz buçuğa kadar gezdiririm ve yürüyüşümüzü yarılamiştık." Bayan Haverford'un gözleri parlıyordu. Görüşmeden keyif aldığı belliydi.

Renata iç çekti. İnsanlar hastalıklıydı. "Aracı tarif edebilir misiniz?"

"Bundan daha iyisini yapabilirim." Bayan Haverford gururla çenesini kaldırdı. "Bir fotoğraf çektim." Ceketinin cebinden bir telefon çıkardı. "Garip araçlar gördüğümde hep fotoğrafını çekerim, böylece mahallemizin gözetim şefine gönderebilirim. Bugünlerde çok fazla suç işleniyor, biliyorsunuz. İnsan çok dikkatli olamıyor." Telefonun ekranını Renata'ya doğru çevirdi ve bir ağacın altındaki kaldırıma park etmiş koyu renkli bir cipin görüntüsünü gösterdi. Karanlıkta ayrıntılar bulanıktı ama bir Ford Explorer'a benziyordu.

"Karanlık yüzünden plakayı göremiyorsunuz ama ben ." Bayan Haverford salondaki küçük sandığa döndü. Üzerinde gümüş bir tepsi, anahtarlar, bir cüzdan ve bir not defteri duruyordu. Not defterinin en üst sayfasını yırttı. "bakalım."

"Mahallede tanımadığınız her arabanın fotoğrafını mı çekiyorsunuz?"

"Her zaman." Bayan Haverford not defterine dokundu. "Hepsini burada tutuyorum."

Ciddi misin? Kim yapar bunu?

Kendi sorusuna kendi cevap verdi. *Çok fazla boş zamanı olan insanlar.*

Renata kağıdı aldı. "Teşekkür ederim hanımefendi. Soföre baktınız mı?"

"Hayır. Beyzbol şapkası takıyordu." Bayan Haverford not defterinin spiralli cildiyle oynadı. "Sizce bir beyzbol

Çete mi?" Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Duyduğuma göre artık her yerde çeteler . Bu korkunç bir şey. Grey's Hollow sokaklarında şiddet yanlısı çetelerin dolaştığı düşüncesinden nefret ediyorum. Sen hiç gördün mü?"

Renata gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hanımefendi. Şapkayı tarif edebilir misiniz?"

Bayan Haverford başını salladı. "Koyu renkti. Siyah mı lacivert mi? Artık renkleri o kadar iyi göremiyorum."

"TAMAM." Renata bir kartvizit çıkardı. "Lütfen arabanın fotoğrafını bu adrese e-posta ile gönderir misiniz?"

Bayan Haverford kartı aldı, yüzü kuşkulu bir ifadeye bürünmüştü. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Mesajlaşmada oldukça iyiyim ama e-posta . . . Bilgisayarım hiç düzgün çalışmıyor. Torunum yanlış şeylere tıkladığımı ve virüsler ve *alışveriş merkezi yazılımı* denen şeyler aldığımı söylüyor."

"Kötü amaçlı yazılım." Renata telefonu işaret etti. "Bunu doğrudan telefonunuzdan gönderebilirsiniz. İzin verir misiniz?"

Bayan Haverford başını sallayarak telefonu uzattı ama e-postası telefonda kayıtlı değildi.

"Resmi kendime mesaj atsam sorun olur mu?" Renata sordu. "Tabii ki olur."

Renata fotoğrafı kendi kendine mesaj attı ve telefonu geri verdi. "Yardımanız için teşekkür ederim hanımefendi."

Bayan Haverford'un yüzü güldü. "Vatandaşlık görevimi yapmaktan her zaman mutluluk duyarım." Sonra yüzü asıldı. "Ayrıca, Masonlar iyi insanlara benziyorlardı. Bunun tam burada başlarına geldiğine inanamıyorum." Kendine sarıldı, pazularını ovuşturdu.

"Masonları ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Bayan Haverford'un dudakları dikkatle büzüldü ve buruştu. "O kadar da iyi değiller. Onları gördüğümüzde hep el sallarlardı ama mahalle partilerine katılmazlardı. Yine de iyi komşulardı. Mülklerini korurlardı. Hiç sorun çıkarmazlardı."

"Yardımlarınız için teşekkürler," diye tekrarladı Renata. "Aklınıza başka bir şey gelirse bizi arayın."

"Yapacağım." Bayan Haverford başını salladı ve telefonunu kaldırdı. "Benim telefonumdan mesaj attığınıza göre numaranız bende var."

Göründüğünden daha zeki.

"Evet, hanımefendi." Renata'nın içinden pişmanlık geçti ve yakın gelecekte Bayan Haverford'dan kaç telefon alacağını merak etti. Küçük kasaba hayatı işte, diye düşündü.

İkinci yardımcının çağrılmasıyla Renata işi bitirmek zorunda kaldı. Ziyaret ettiği diğer on iki evde daha az şansı vardı. Beş adreste kimse kapıyı açmamıştı. Önceki akşamlarla ilgili tuhaf bir şey hatırlamayan yedi komşuyla daha konuştu. Saat on bir buçukta Renata aracına döndü. İçerisi fırın gibiydi. Motoru çalıştırdı ve sıcak havayı dışarı atmak için camları indirdi. Ter içinde cep telefonunu kullanarak Başmüfettiş Harvey'e rapor verdi.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu.

Renata ona Bayan Haverford'un gördüklerini anlattı. "Çok kolaymış gibi geliyor."

"Plakayı çalıştır. Asla bilemezsin," dedi Harvey. "Bayan Haverford katili kameraya yakalamış olabilir. Daha garip şeyler de gördüm."

"Gerçek bu." Renata resim bilgilerini kontrol etti.

Bayan Haverford fotoğrafı 8:16'da çekmişti. Masonlar 8:30 ile 9:30 arasında ölmüşlerdi. Ya Bayan Haverford katili fotoğrafta yakaladıysa?

Gösterge panelinden serin hava akmaya başladı. Renata yalıtımlı şişesinden su yudumladı. Havalandırma deliklerini ayarladı ve camları kapatmak için düğmeye uzandı. Renata dondu kaldı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Masonların evinin penceresinde bir şey -kimse yok- hareket etti. Gölge tekrar yer değiştirdi. Perdenin arkasından soluk bir şey parladı. Bir yüz mü? Kesinlikle bir insan.

Renata'nın buzlu suyu karnında takla attı.

Olay yeri açıklanmamıştı. Evin içinde kimsenin olmaması gerekiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree muhabir kalabalığından uzaklaştı. Basın toplantısı bir değişiklik olarak olaysız geçmişti. En son büyük bir cinayet davasını ele aldığımda, medya, halk ve ilçe denetleme kurulu tarafından saldırıya uğramıştı. Ama katilin kimliği konusunda haklı olduğu kanıtlandığında hepsi bu tavırlarını sineye çekmek zorunda kalmıştı. Bugün herkes saygılı ve sakin davranıyordu. Kavgacı bir ortama alışmıştı. Bu değişiklik neredeyse rahatsız ediciydi.

Yazması gereken raporlar ve halletmesi gereken bir yığın evrak işi vardı. İlçe şerifi, kolluk kuvvetlerinden hapishanenin yönetimine ve hayvan barınağının işletilmesine kadar her şeyden sorumluydu. Masasının ve bilgisayarının üzerinde sonsuz bir form, talep ve şikâyet denizi vardı. Karakola doğru yürüdü. Ekip odasında, Şerif Yardımcısı Collins bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Ayaklarının dibinde Randolph County K-9'u Greta yatıyordu.

Bree'nin köpek korkusu büyük ölçüde azalmıştı ama Greta'nın yoğunluğu onu hâlâ tedirgin ediyordu. Bilerek yaklaştı. "Ona bir verebilir miyim?" diye sordu Collins'e.

"Tabii ki." Collins masasına uzandı ve bir torba köpek maması çıkardı. Bree poşetten bir tane aldı ve köpeğe verdi.

Siyah Alman kurdu, ikramı nazikçe kabul ederken kuyruğunu yere vurdu.

"Aferin kızıma." Bree elini uzattı, sonra köpeğin başını okşadı.

"Departmanın geri kalanını ekibinin bir parçası olarak kabul etmesi en iyisi." Collins çantayı çekmecesine geri attı.

Juarez topallayarak kapıdan içeri girdi. Greta'nın kuyruğu daha sert çarptı. Juarez, K-9 antrenmanlarında ısırik kılıfını takmak için köpeğin en sevdiği kişiydi.

Collins sıırttı. "Üzgünüm kızım. Kötü adamı oynayacak durumda değil.
henüz."

Durdu ve köpeğin başını kaşıdı. "Geri döneceğiz
eğlence ve oyunlar yakında. Söz veriyorum."

Bree ofisine çekildi. Biri kapısını çaldığında poposu henüz sandalyesine değmemiştı. "İçeri gel."

Todd girdi. "Bir dakikan var mı? Bazı ilginç bilgilerim var."

"Elbette." Bree bilgisayarından uzaklaştı.

Todd onun masasının karşısındaki sandalyelerden birine çöktü. "Adli tıptan Rory ile konuştum. Masonların iş e-posta hesaplarına erişim sağlamış. E-postaları ayrıntılı olarak incelemek isteyeceğiz ama en son e-postalara göz attım ve hoşnutsuz bir müşteriden gelen bir e-posta buldum." Todd elindeki yapışkan not kağıdına baktı. "Bayan Mason, Peter Vitale ile hırçın bir konuşma yapmış. Küçük bir emlak şirketi var. İş başvurusunda bulunan bir kadınla yaşadığı cinsel ayrımcılık anlaşmazlığında kendisini temsil etmeleri için Masonları tutmuş. Bayan Mason davayı inceledi, kazanma ihtimalinin düşük olduğunu bildirdi ve uzlaşmasını tavsiye etti. Bay Vitale'nin yanıtı ise bir e-postada şöyle oldu: "Sizi tavsiye için işe almadım. Seni bu işi halletmen için . İşini yap' oldu."

"Sesi kızgın geliyor," dedi Bree.

"Bayan Mason ona, avukatından memnun kalmazsa yeni bir avukat bulmasını söyledi. Bu onu daha da kızdırdı." Todd bir kâğıt parçasını kaldırdı ve okudu. "'Ne tür bir avukatsın sen? Hukuk fakültesine gittin mi?" Todd başını kaldırdı. "Bayan Mason ona tavsiyelerini göz ardı etmekte özgür olduğunu söyledi. Sonra ona son bir fatura gönderdi ve o da ona beş kuruş daha ödemesinin mümkün olmadığını söyledi. E-postayı 'Avukatlık ücretimi geri istiyorum yoksa pişman olursun' diye bitirmiş."

"Kulağa bir tehdit gibi geliyor." Bree avuçlarını birbirine sürttü. "Beni e-posta zincirine kopyala."

Todd ona bir tomar kâğıt uzattı. "Bunları senin için bastım."

"Bay Vitale'in geçmişini araştırdık mı?"

"Var." Todd evraklarını gösterdi. "Sabıka kaydı yok. Birkaç hız ve park cezası var. Daha ciddi bir şey yok."

Bir ipucu bulduğuna sevinen Bree ayağa kalktı. "Matt ve ben onu ziyaret edeceğiz."

Todd, "Glock 19 için işyeri ruhsatı var," diye uyardı.

işyeri ruhsatı, silahı evinde ya da işyerinde bulundurabileceği anlamına geliyordu. Gizli taşıma izni ile aynı şey değildi.

"Teşekkürler." Bree Vitale'in ofisini aradı. Telefonu aan kadın ona Bay Vitale'in dışarıda bir ev gösterdiğini ama yarım saat içinde ofise döneceğini söyledi. Mükemmel zamanlama.

Ofisinden çıkıp koridorda yürüdü. Konferans odasına girerek Matt'e el salladı. "Masonların müşterilerinden biriyle görüşmek ister misin?"

Matt ayağa fırladı, gözlerinde heyecan vardı. "Evet! Vergi beyannamelerine biraz daha bakarsam gözlerimi açık tutamayacağım."

"Bu durumda, ciddi bir kafein almak için kahve dükkanına koşacağız."

Arka kapıdan ıkıldılar. Arabaya servis yapan kafede Bree her zamanki cappuccino'sunu ısmarladı, ama double shot'la. Matt sade espresso istedi, o da tekila içen bir niversiteli gibi içti.

Bree Vitale Emlak'a park etti. şirket, binanın arka tarafında daha büyük bir alana sahip kk bir vitrin tutuyordu. Leylak rengi minderlere sahip turşu meşe mobilyalar 1990'ları çağrıştırıyordu ama mekn temizdi ve limonlu mobilya cilası kokuyordu. Pod tarzı bir kahve makinesi ve bir kutu kurabiye ziyaretleri karşılıyordu. Dört sandalye oval bir sehpanın etrafında kümelenmişti.

içeri girdiler. Peter Vitale eski usul bir işyeri işletiyordu ve kırk yaşlarında bir resepsiyonist bilgisayarın arkasında oturuyordu. Bree ve Matt içeri girince yazmayı bıraktı.

Bree rozetini gösterdi. "Bay Bree ile konuşmak için aradım. Vitale."

Kadın başını çevirdi. Bree'ye kaşlarını çattı. "Onu neden görmek istiyorsun?"

Bree, "Bunu Bay Vitale ile görüşeceğim" dedi.

Kadın kollarını kavuşturdu. "O burada değil."

Bree gülümsedi. "Biz onu beklerken bazı sorulara cevap verebilirsin. Adın ne senin?"

Öfkelendi. "Jennifer."

Jennifer mutlu görünmüyordu. Bakışları Bree'nin rozetine, Matt'in polo tişörtündeki şerif departmanı logosuna ve tekrar Bree'ye kaydı.

"Shelly Mason'ı tanıyor musun?" Bree sordu.

Jennifer gözlerini devirdi. "Öyleyim. Peter ona yasal hizmetler için iyi para ödedi ve o da Peter'ın istediğini yapmadı. Sonra da *daha fazla* para istemeye cüret etti."

Kapı Bree'nin arkasında açıldı ve kırklı yaşlarının başında, uzun boylu, geniş omuzlu bir adam içeri girdi. Kare çeneliydi ve çekici olduğunu bilen bir adamın havasıyla yürüyordu. Özel dikim koyu gri bir pantolon ve kolları dirseklere kadar kıvrılmış, bronzlaşmış ön kolları açıkta bırakan beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Masasının önünden geçerken Jennifer'a bir dosya uzattı. "Holland Road'daki mülk için bir teklif hazırladım. Evrak işleriyle ilgilenir misiniz lütfen?"

"Elbette." Klasörü aldı, açtı ve el yazısıyla yazılmış notlardan oluşan bir sayfayı gözden geçirdi.

Adam Bree'ye döndü ve elini uzattı. "Ben Peter Vitale. Size yardımcı olabilir miyim?"

Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Shelly Mason hakkında konuşmak için buradayız."

Çenesi ileri geri hareket etti ve açık bir kapıyı işaret etti. "Hadi ofisime gidelim."

Bree ve Matt Peter'ı sıkışık bir alana kadar takip ettiler. Peter kapıyı arkalarından kapattı. İki sandalye, etraflarında ancak yürünebilecek kadar yer olan metal bir masayla karşı karşıyaydı. Peter masanın arkasına geçip sandalyesine oturdu. Kolluk kuvvetleri tarafından yaklaşılan çoğu insanın aksine, hiçbir şey söylemedi. *Havalı bir tane*. Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

ve bekledi. Bree masanın üzerinden ona baktı. Matt otururken sandalyesi gıcırdadı.

Bree, "Shelly Mason'ı hukuk danışmanlığı için tutmuşsunuz," diye söze başladı. Peter'ın vücudu hareketsiz kaldı ama kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"Bu özel bir bilgi. Neden bilmek istiyorsunuz?" "Lütfen soruya cevap verin."

Peter'ın başparmakları birbirine sürtündü. "Aslında *Josh* Mason'ı ben tuttum, o da beni karısının üzerine attı." Ağzının köşesi aşağı doğru döndü.

"Shelly iyi bir avukat değil miydi?" Matt sordu.

"Belli ki değil, gerçi o zaman bunu bilmiyordum." Peter'ın burun delikleri alevlendi.

Bree, "Daha önce onların şirketiyle çalışmış mıydınız?" diye sordu.

"Hayır." Peter başını salladı. "Genelde çalıştığım avukatlar emlak ve sözleşmeler konusunda uzman. Birine ihtiyacım vardı . . ." Durakladı, ağzı düzleşti. "Farklı yetenekleri olan biri."

"Ne tür bir beceri setine ihtiyacınız vardı?" Bree bastırdı. Genel cevabı biliyordu ama daha fazla ayrıntı ve onun bakış açısını öğrenmek istiyordu. Adamın ona söylemek istememesini ilginç bulmuştu. *Eğer dava düzmece olsaydı, ketum değil öfkeli olması gerekirdi, değil mi?*

"İş hukuku," dedi belli belirsiz.

Bree bir an için boş verdi. Peter'ın Shelly Mason'ı işe alma nedenine geri dönecekti. "Bayan Mason'a tehdit olarak yorumlanabilecek bazı e-postalar göndermişsiniz."

"Onu asla tehdit etmedim." Klasik bir popo kaydırma hareketiyle pozisyonunu değiştirdi, bu da röportaj sırasında tipik bir rahatsızlık göstergesiydi.

Yalancı.

"Dedin ki" -Bree cebinden not defterini çıkardı ve okudu- "Avansımı geri istiyorum yoksa seni pişman ederim'." Yukarı baktı. "Bana bir tehdit gibi geldi."

Peter'ın yüzü kızardı. "Bunu yazmamalıydım."

Bree onun *bunu kastetmediğimi* ya da *ona bunu söylememem gerektiğini söylemediğini* fark etti. Özellikle *yazılı* kelimesini kullandı.

muhtemelen sadece tehdidin dijital kanıtını bıraktığı için pişman olduğu anlamına geliyordu.

Ne Bree ne de Matt yanıt vermeyince Peter, "Onu dava etmeyi ya da eyalet barosuna şikâyet etmeyi düşündüm. Hepsi bu kadar" dedi. Aralarına biraz mesafe koyarak sandalyesinde geriye yaslandı. "Shelly Mason seni buraya benim e-postam yüzünden mi gönderdi?" Ses tonu kuşkuluydu.

"Hayır," dedi Bree.

Peter daha da şaşkın görünüyordu. "O zaman kim yaptı? Pişmanlık dolu bir e-posta gönderdiğimi kabul ediyorum ama kızgındım. Davanın ayrıntılarını bilerek paramı aldı. Sonra da anlaşmam gerektiğini söyledi. Ve bana bin dolarlık bir fatura çıkardı."

Bree bombasını patlattı. "Shelly Mason öldü."

Peter dondu kaldı. Ağzı konuşacakmış gibi açıldı, sonra dudaklarını birbirine çarptı. "Bu sorulara cevap vermek zorunda değilim. Haklarım var."

"Biliyorsun." Matt'in gülümsemesi dostça değil, vahşiceydi.

Peter dudaklarını yaladı. Belli ki haberleri görmemişti ve merak ses tonunu yükseltti. "Nasıl öldü?"

"Öldürüldü." Bree daha önce basın toplantısında verdiği temel bilgileri tekrarladı. "Kocasını Josh da öyle. Kendi yataklarında vuruldular."

Peter'in beti benzi attı. "Kahretsin," dedi Çağkınılıkla ama hiç heyecanlanmadan. Matt de, "Evet," diye onayladı.

Bree ona doğru gitti. "Silahını nerede saklıyorsun, Peter?"

"Evimde." Peter'in koltuk altlarında ter halkaları oluştu.

O gerginken, Bree daha önceki sorusuna geri döndü. "Shelly Mason'ı neden işe aldınız?"

"Taylor McKnight adında bir kişi, bir temsilci için açtığım iş ilanına başvurdu. Buraya geldiğinde *kadıncı*. Bir kadını işe almak istemedim. Açık evlerde tek başlarına çok tehlikeli. Bela arıyorlar. Tecavüze uğrayabilir ya da olası bir alıcıyla flört edebilir ya da söylediğim bir şeyi yanlış anlayıp beni dava edebilir. Ona bu iş için doğru kişi olmadığını düşündüğümü söyledim. İki hafta sonra bana ayrımcılık davası açtı. İşte bu yüzden şövalyelik öldü. Onu kadınlar öldürdü."

"İş için nitelikli miydi?" Matt sordu.

Peter'ın gözleri kaydı. "Biraz tecrübesi vardı," diye itiraf etti.

Bree bunu *evet* olarak yorumladı. Gözlerini devirmedi ama bu çaba gerektiriyordu. Peter yaptığı şeyin yasadışı olduğunu biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu.

"Pozisyonu daha nitelikli biriyle mi doldurdunuz?" Matt sordu.

Peter başka tarafa baktı.

Bree, "Pozisyonu daha az nitelikli biriyle mi doldurdunuz?" diye sordu.

Peter burnunu çekti. "Genç ama hevesli."

Bree not aldı. "Shelly Mason ne dedi?"

"Taylor'ın avukatıyla konuştu ve mahkeme dışında anlaşmamın daha iyi olacağını söyledi. Kendimi savunmamın çok pahalıya mal olacağını ve muhtemelen davayı kaybedeceğimi, bunun da mahkeme masraflarını ve diğer masrafları söyledi."

"Aynı miydin?" Matt sordu.

"Evet! Burası istediğin zaman çalışabileceğin bir devlet değil mi?" Peter'ın gözlerinde öfke alevlendi.

Bree, "Evet, ama yine de ayrımcılık yapamazsınız," diye .

Peter'ın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Geçmişte hiç ayrımcılık nedeniyle dava edildiniz mi?" Matt sordu.

"Seni ." Peter'ın sessiz bakışları

Evet.

Bree devam etti. "Yani, Shelly Mason sana yasal tavsiye verdi ve onun hizmetleri için ödeme yapmak istemediniz."

"Aynen öyle. Avukatlık ücretimi geri istedim ve zor kazandığım paradan onlara bir kuruş daha vermem mümkün değildi." Yüzündeki kızarıklık yaklaşan bir kırmızıya dönüştü. "Sonra da faturamı tahsilata göndereceğini söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Evet. İnsanlar zamanlarının karşılığını almaktan hoşlanırlar. Ama Bree, "Sanırım onların hizmetlerini almak için yasal bir sözleşme imzaladınız" dedi.

Peter'ın gözleri küçüldü ve acımasızlaştı. "Sözleşmenin kendilerine düşen kısmını yerine getirmedi. Hiçbir şey *yapmadı*."

Bree onunla yasal faturanın esasını tartışmayacaktı. "Ölmüş olsalardı, bin doları ödemek konusunda endişelenmen gerekmeceğini mi düşündün?"

Peter'ın gözleri şişti. Şakağının yan tarafındaki bir damar zonkladı. "Bin dolar için iki kişiyi öldüreceğimi mi sanıyorsun?"

Matt kuru bir sesle, "Yirmi dolar için adam öldüren insanlar gördüm," dedi.

Bree, "Ve sen Shelly'yi tehdit ettin," diye dikkat çekti. "Belki de mesele para değildi. Belki de kendini kaybettin. Sık sık sinirlenir misin?"

"*dava* edecektim, öldürmeyecektim." Peter'ın üst dudağında boncuk boncuk ter vardı.

"Dün gece sekiz buçuk ile dokuz arasında neredeydin?" Bree sordu.

Peter öne doğru kaydı. Avuç içleri masaüstüne çarparak bilgisayarını salladı. "Buradaydım, çalışıyordum."

"Burada seninle birlikte kimse var mıydı?" Bree sordu.

"Hayır. Yalnızdım." Peter'ın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

Bree duvara monte edilmiş bir alarm pedine baktı. "Güvenlik sisteminiz veya gözetleme kameralarınız var mı?"

Peter onun bakışlarını takip etti. "Bu yıllardır işe yaramadı ve kameralarımız da yok. Burada değerli hiçbir şey yok." Bir elini daire şeklinde salladı.

Matt, "Hiç telefon görüşmesi yaptın mı ya da biriyle görüştün mü?" diye sordu. "Hayır. Evrak işlerine yetişmeye çalışıyordum." Dondu kaldı. "Bekle. "Bekle.

Benden bir mazeret mi istiyorsun? Masonları benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?" Bree yanıt vermedi.

Peter sesini alçalttı. "Bu görüşme bitmiştir. Avukatım olmadan başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

"Sen bilirsin." Bree ayağa kalktı ve ona kartvizitini uzattı. Adam görmezden geldi. Ayrılmadan önce masasının üzerine bıraktı. Onun aracına binene kadar hiçbir şey konuşmadılar.

Matt kapısını çarptı. "Ne göt herif ama."

Bree elinin topuğunu alnındaki bir ağrıya bastırdı. "İnsanlar çok yorucu olabiliyor."

"Şimdi ne olacak?"

"Dr. Jones'un cesetlerden mermi çıkarmasını umuyoruz, o zaman balistik test için silahı için arama emri çıkartırız."

"Tam bir aptala benzemiyor. Eğer onları öldürseydi, kendi silahını kullanmazdı."

"Geçmişini daha derinlemesine araştıracağız." Bree, Peter Vitale'e zerre kadar güvenmiyordu.

Matt emniyet kemerini bağladı. "Eğer şu anda ayrımcılıktan dava ediliyorsa, belki de geçmişinde böyle bir davranış vardır."

Bree, Josh'un davayı karısına devretmesi ve kadın bir emlakçı tutmayı reddetmesi konusundaki tavrını düşündü. "Ya da kadınlara karşı bir düşmanlık geçmişi."

"Öldüklerini bilmiyormuş gibi davrandı. Belki de iyi bir aktördür."

"Olabilir." Bree merkeze haber verdi ve motoru çalıştırdı. Telefonu çaldı. "Bu ME." Aramayı cevapladı. "Devam edin, Dr. Jones."

Dr. Jones, "Dün geceki çifte cinayetle ilgili otopsileri bitirdim," diye söze başladı. "Ölüm zamanı aynı kaldı ve beklenmedik bir sonuç çıkmadı. Her iki kurbanın da sağlık durumu iyiydi ve travmatik yaralanmalar ve ateşli silah yaralarından kaynaklanan kan kaybı nedeniyle öldüler. Kurşun izleri yatağın ayak ucunda duran tek bir tetikçiyle uyumludur. Dört mermi de çıkarıldı ve balistiğe gönderildi. Ön raporumu göndereceğim. Nihai rapor toksikoloji sonuçlarını bekleyecek."

"Teşekkür ederim." Bree aramayı sonlandırdı. "İşte ihtiyacımız olan mermiler. Umalım da balistik eşleşme için yeterince iyi durumda olsunlar."

Bir mermi bir silahtan ateşlendiğinde, mermi ve kovan üzerinde izler kalır. Bu izler, merminin kendisi karşılaştırma yapılamayacak kadar hasar görmediği sürece, mermiyi ateşleyen silahla eşleştirmek için parmak izi gibi kullanılabilir.

Matt parmaklarını çıtlattı. "Peter'ın evinde ve ofisinde ruhsatsız silah olup olmadığını görmek için arama yapmak istiyorum."

"Genel bir arama emri için ona karşı yeterli kanıtımız yok." Bree, yargıcın bir karar vermesi için parmaklarını çaprazlıyordu.

ruhsatlı silahı için sınırlı bir arama izni verdi. Yasanın büyük bir kısmı geniş gri alanlara giriyor.

Arabayı karakola geri götürdü ve ofisine doğru yola çıktı. "On dakika içinde konferans salonunda yeniden toplanalım."

Zucco'nun telsizden gelen sesi Bree'nin dikkatini çektiğinde daha poposunu sandalyesine bile indirmemişti. "12-65."

Şüpheli bir kişi.

Bree'nin bir kulağı her zaman radyoya ayarlıydı. Yıllar içinde konuşmaların çoğunu filtreleme ve sadece önemli çağrılarını fark etme yeteneğini geliştirmişti. Zucco'nun Masonların adresini verdiğini ve 12-69 telsiz kodunu eklediğini duymak için sesi açtı.

Zucco olay yerine izinsiz giren şüpheli bir kişi tespit etmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Renata'nın kalbi tekledi. Güneşin camdaki yansımasının ardındaki yüz hatlarını göremiyordu. Ama cüssesinden ve genel yapısından bir erkek olduğunu anladı. Perdeyi sallanır halde bırakarak gözden kayboldu. Davetsiz misafir onu görmüştü!

Renata devriye arabasından fırladı ve Masonların evine doğru koşmaya başladı. Koşarken yaka mikrofonunu tokatladı. "Memur bey, suç mahalline izinsiz giren bir kişinin peşindeyiz."

"10-4," diye cevap verdi merkez.

Renata evin yanından döndü. Köşede durdu ve tam zamanında binanın köşesinden bakarak uzun boylu bir figürün, sarı olay yeri şeridinin kırık bir bölümünden geçerek avlu kapısından dışarı koştuğunu gördü.

"Durun! Polis-şerif departmanı!" Renata kendini düzeltti. Adam siyah bir pantolon ve koyu mavi uzun kollu bir gömlek giymişti. Siyah bir beyzbol şapkasını alnına kadar indirmiş ve yüzüne bir bandana bağlamıştı. Her iki eli de siyah deri eldivenlerle kaplıydı. Duraklamadı ya da dönüp ona bakmadı ama ağaçlara doğru koştu.

Renata kovaladı, siyah spor ayakkabıları Masonların arka bahçesindeki yemyeşil çimlere vuruyordu. İlk koşu onu yormuştu ama bir düzine adım sonra ciğerleri programa uyum sağladı ve sabit bir tempo tutturdu. Ama yine de adam uzaklaştı.

Kısa bacaklarına, kısa olan her şeyine lanet okudu. Neden bir metre boyunda, kilometrelerce uzunlukta bacaklarla doğmamıştı ki? Hayır, *minyonda*, ona göre bu *çocuk boyu* için bir örtmeceydi.

Davetsiz misafir uzun boylu ve zayıftı, adımları onunkilerden çok daha uzundu. Ama sonra, neredeyse herkesin bacakları daha uzundu

onunkinden daha fazla. *Lanet* .

Ağaçların arasında kayboldu. Renata'nın ayakkabılarının altında ölü yapraklar ve çam iğneleri çıtırdıyordu. Koşarken dalları kenara itti.

Hangi yöne gideceğini bilemediği için yavaşladı ve yeri taradı. Hiçbir şey yoktu. Toprak onun ayak izi bırakamayacağı kadar kuru ve sertti.

Masonların arka bahçesinin yapay yeşilliğinin ötesinde, ayaklarının altındaki yabancı otlar çoğunlukla ölmüştü ve yer yer beton kadar sert, kurumuş topraktan oluşan birçok çıplak yama .

Durdu ve hareket olup olmadığını dinledi. Orman çok kuru olduğundan, ağaçların arasında çıtırdama sesleri çıkarmadan ilerlemek neredeyse imkânsızdı. Balonlu naylon üzerinde koşuyor da olabiliirdi.

Bir dal kırıldı ve kumaş ileriye doğru savruldu. Sesi takip ederek küçük çam ağaçlarının arasından eğildi. İğneli bir dal geri fırladı ve yüzüne bir tokat attı. Koyu mavi kumaşa bir an göz attı ve silahını çekti. "Dur orada! Şerif departmanı!"

Figür durdu. Sanki omzunun üzerinden onu dinliyormuş gibi başını yana eğdi.

Nefes aldı. "Ellerini göreyim!"

Şapkası ve bandanası hâlâ yüzünü gizliyordu. Eldivenli ellerini yavaşça kaldırdı. Sol eli ona en yakın olanıydı. Yavaşça dönmeye başladı, sonra döndü, dönerken bir dizinin üzerine çöktü. Sağ elini savurdu ve bir el silah sesi duyuldu.

Kurşun iki adım ötedeki bir ağaca çarpınca Renata yere düştü. Kabuk parçaları patladı, parçalar sırtına yağdı. Bir başka atış havayı parçaladı. Yüzünün bir metre ötesinde küçük bir toprak bulutu pufladı.

Bir koluyla başını kapattı ve mikrofonuna konuştu. "Ateş açıldı!" Bir ağacın arkasına geçip oturdu ve sırtını ağacın gövdesine dayayarak siper aldı. "Şüpheli erkek, beyaz, altı iki, bir seksen, siyah pantolon, koyu mavi tişört, siyah şapka, yüzünde siyah bandana. Kuzeye, ormana doğru gidiyor."

Ağzını kapattı, telsizinin mikrofonunu kısıtı ve dinledi.

Orman sessizdi. Hiçbir kuş cıvılamıyordu. Onun kaçışını duyuyor olmalıydı. Ama orman, kuru bir esintinin kırılğan yapraklar arasındaki telaşı ve kafasının içindeki kendi nabzının kükremesi dışında sessizdi. Kalp atışları Hollanda Tüneli' bir matkap gibi yankılanıyordu.

Kaçmış mıydı?

Silah elinde, Renata ağacın etrafına bakmak için döndü. Koyu mavi bir şekil çalılarının arasından ilerleyerek yaklaştı.

Ona *doğru* geliyordu.

Işık elindeki silahın üzerinde parlıyordu. Renata'nın kalp atışları hızlandı.

Kaçmıyordu. Geri geri gidiyor ve onu takip ediyordu.

Çoğu suçlu polislerden kaçmaya çalışırdı. Ama bu adam öyle değil.

Onu .

Renata tek dizinin üzerine çöktü ve nişan aldı. Dizinin altında bir şey çıtırdadı. Adam sesle irkildi, yüzü ona doğru döndü. Kadın tetiği çekti. Silahı elinde şakladı, çıkan ses kuru havayı çatlattı. Yakındaki bir çalıdan küçük bir hayvan fırladı ve zikzak çizerek uzaklaştı. Adam devrilmiş bir ağacın arkasına eğildi. Silahı ışığa doğru savruldu. Renata, adam ateş ederken ağacın arkasına çekildi. Etrafına eğildi ve adama tekrar ateş etti.

Yippee-ki-yay, orospu çocuğu. Ben de kaçmıyorum.

Bir kurşun sırtındaki ağaca isabet etti. Renata döndü ve bir el daha sıktı. "Bir sürü mermim var, pislik herif!" Koyu mavi bir parıltı gördü ve iki el daha ateş etti. "Tutuklusun. Silahını indir ve bana ellerini göster!"

Ayak sesleri ve çalılarının arasından gelen büyük bir şeyin çarpma sesi ondan uzaklaştı. Ses kayboldu.

Sanırım karşılık hoşlanmadı.

Döndü, ormanı taradı ama hiçbir şey göremedi.

Nereye gitti?

Kısa bir süre onu takip etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. O anın sıcaklığıyla peşinden gitmek istedi. Ama bu aptallık olurdu. Desteği yoktu. Bunları bilmiyordu.

Orman. Kahretsin, hiç orman bilmiyordu. Onu karanlık sokaklarda kovalasa daha rahat ederdi.

Renata Masonları düşündü, kendi aresizdiler, vücutları kurşunlarla parçalanmıştı. Genç kızlarının bulması için kanlı bir karmaşa bırakmıştı. Savunmasız insanları avlayan, kendini savunabilecek birini karşısına almak istemeyen bir başka suçlu.

Korkak.

Sirenlerin ince feryadı yaklaştı.

Renata ayağı kalktı ve üniformasındaki kiri ve yaprakları fırçaladı ama onu bulacağına yemin etti. Bunu kişiselleştirmişti.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Bree ilerideki kaldırımında ışıkları yanıp sönen devriye ekiplerini gördü. Todd'un aracının arkasındaki boşluğa kaydı, vitesi park konumuna getirdi ve aracından dışarı fırladı.

Matt yolcu koltuğundan atladı ve kaldırımında ona katıldı. "Zucco iyi."

"Biliyorum." Ama ateş açılmıştı.

Zucco şüphelinin kaçtığını bildirmişti ama Bree onu bizzat görene kadar rahatlamayacaktı. Bazen şerif olmak ebeveynlik gibi geliyordu. Emri altındaki her şerif yardımcısından sorumlu hissediyordu.

Matt'le birlikte evin yan tarafına doğru koştular. Zucco ormandan çıkıp durdu.

Bree yardımcısında kanlı delikler aradı ama tek gördüğü üniformasına yapışmış dallar, yapraklar ve kirdi. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Zucco'nun gözleri korkuyla değil ateşle parladı. "Ama kaçtı!"

"Ne oldu?" Bree sesini alçak tuttu ama yardımcısının bir adrenalin dalgası yaşadığını fark etti. İyi gününde Zucco bir fişek gibiydi. Vurulduktan sonra ise bir dinamit yığınının dönüşmüştü.

Zucco, yaya kovalamacasını ve silahlı çatışmayı anlatırken bir daire çizdi. Öfkesini el kol hareketleriyle vurgularken elleri havada uçuşuyordu.

"Olay yerini kontrol edelim." Bree ormana doğru işaret etti.

Zucco yolu gösterdi. Durdu ve bir daire çizerek döndü. "Bu ağacın arkasına saklandım."

"Şu kurşunları bulalım." Bree, Zucco'ya ateş eden kişinin Masonları da öldürüp öldürmediğini öğrenmek istiyordu.

Matt ve Todd yeri aramaya başladılar. Zucco ağaç gövdesindeki bir deliği işaret etti. "İşte bir tane."

Kafasından bir adım ötede.

Bree nefes aldı. Bugün bir yardımcısını kaybedebilirdi. O yazın başlarında Juarez'in vurulması yeterince kötü olmuştu.

Todd bölgeyi fotoğrafladı ve videoya çekti. Sonra mermiyi ağaç gövdesinden çıkardı ve kanıt olarak poşetledi.

Matt, "Bir tane buldum," dedi.

Todd tetikçinin durduğu yere doğru yürüdü. Todd çömeldi ve eldivenli eliyle ölü yaprakları fırçaladı. "Ve bir mermi kovarı."

Bir saat sonra, şüphelinin silahından çıkan üç mermi ve muhtemelen Zucco'ya ait olan birkaç mermi ele geçirmişlerdi. Tetikçiye iyi bir mücadele vermiş. Adamın geri çekilmesine yetecek kadar iyi.

Bree bunun için minnettardı. "Günün geri kalanında izinlisin," dedi Zucco'ya. "Yarın, biz soruşturmayı tamamlayana kadar Juarez'le birlikte masa başı görevindesin."

Polis memurlarının karıştığı tüm silahlı saldırılar için zorunlu dekompresyon süresi gerekiyordu. Bugün kimse yaralanmadığına göre, Zucco'nun görevden alınma süresi vereceği tepkiye ve olayın soruşturulmasına bağlı olacaktı. Eğer Zucco'nun vücut kamerası anlattıklarını doğruluyorsa, hemen görevinin başına dönmesi gerekiyordu. Tetikçi olay yeri bariyerini aşarak yasaları çiğnemişti. Zucco'nun takibi tamamen haklıydı. İlk ateşi de o açmıştı ve Zucco kendini savunmak için karşılık vermişti. Zucco hiçbir görgü tanığını tehlikeye atmamıştı. Hareketleri yerindeydi. Tehlikeye atmış olabileceği tek kişi kendisiydi.

"Evet, hanımefendi." Zucco pişman görünüyordu. En agresif şerif yardımcılarının biriydi. Bree, Zucco'nun ormanda tek başına bir adamı kovaladığı için pişman olmadığını biliyordu. Devriye görevinden alındığı için mutsuzdu.

"Onu kovalamadan önce destek beklemeliydin.

hep

si." Zucco homurdandı. "Evet.

Muhtemelen." Bree kaşlarını

kaldırdı.

Zucco içini çekti. "Haklısın. Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım."

Ama üzgün görünmüyordu ve ikisi de muhtemelen bunu tekrar yapacağını biliyordu. Hepsi mümkün olduğunca dikkatli olmak istese de, bazen bu mümkün olmuyordu. Polisler her zaman yalnız yakalanırdı. Şehirde devriye gezerken Bree'nin her zaman bir ortağı olmuştu ama burada polisler tek başlarına görev yapıyorlardı. Gerçek şu ki, her zaman destek sağlamak için ne bütçeleri ne de insan güçleri vardı.

Her ne kadar onları korumak istese de, Bree yardımcılarının güvenliğini garanti edemezdi. Ama gereksiz riskler almalarına da izin vermezdi. Gözü en yeni yardımcısının üzerinde olacaktı. Cesaret övgüye değerdi ama düşüncesizlik bir sorumluluktan.

Bree şerifin departmanını devraldıktan sonra yozlaşmış, kadın düşmanı yardımcılarını temizlemiş, prosedürleri güncellemiş ve binayı modernize etmişti. Kadın memurlar için bir soyunma odası bile yoktu ama önceki şerif hiç kadın memur işe almamıştı. En son eklediği şey - kendisinin de terapiye yeni başlamasından esinlenerek- akıl sağlığı hizmetlerine daha fazla erişimdi.

Todd ormanı işaret etti. "Bir şerif yardımcısı alıp izlerini takip edip edemeyeceğimize bakacağım." Ağaçlara doğru yöneldi.

Bree ve Matt Mason'ların evine döndüler. Bree arka verandada kapıları inceledi. "Eğer aynı kişiye, Shelly ve Josh'u öldürdüğünde gittiği yoldan gitmiştir."

"Neden olmasın?" Matt sordu. "İlk seferinde işe yaramıştı."

"Cinayetten bir gün sonra geri dönmek biraz riskli. Adli tıp birkaç saat önce bitirdi. Neden risk alalım ki?"

"Belki de dün gece aradığını bulamamıştır."

"O zaman neden Masonları bu kadar çabuk öldürdü?" Bree sordu. "Eğer belirli bir şey arıyorsa, neden önce onları konuşturmadı? Konuşmazlarsa neden Claire'i öldürmekle tehdit etmedi?"

"Hepsi de iyi sorular," diye kabul etti Matt. "Peki neden oraya ne için gittiğini bulamadan gitti? Claire sözünü kesseydi öldürebilirdi. Zaten iki kişiyi öldürmüştü."

Belli ki alingan biri değil, ama daha önce de konuştuğumuz gibi, belki bir çocuğu öldüremez."

Todd geri döndü. Telefonundaki harita uygulamasını açtı. McMansion'ların bulunduğu mahalle ormana bakıyordu. Arkasındaki alanın çoğu boştu. "Kırılmış çalılardan oluşan bir iz Backwater Creek Yolu'na çıkıyor." Ekranda içinden mavi bir çizgi geçen yeşil bir bölüme dokundu. "Dere kenarında bir yürüyüş yolu var. Burada bir araç bırakıp ormana doğru yürümüş olabilir. Çok uzak değil. Aracını yoldan koruyacak kadar yeşillik var."

"Lastik izleri mi?" Bree sordu.

Todd başını salladı. "Park alanı akıllı."

Bree eve doğru geri döndü. "Evi tekrar aramamız gerekiyor."

"Ben varım." Matt onun yanına geldi.

Adli tıp evle işlerini bitirmişti, bu yüzden eldivenle uğraşmadılar. Bree mutfakta durdu ve bir daire çizerek döndü. "Normal bir adli tıp kanıt araştırmasının ötesine bakmamız gerekiyor."

"Ne aradığımızı bilmiyoruz." Matt kaşlarını çattı. "Bir kasa anahtarı kadar küçük bir şey de olabilir."

"Hadi evdeki ofisten başlayalım." Bree koridora döndü.

Kapı aralığında durup bütün odayı incelediler. Matt kitap raflarına gitti ve ellerini çerçevelerin ve pervazların üzerinde gezdirdi. Sonra kitapları çekip sallamaya bağladı.

Bree halıyı geri çekti ve altındaki döşeme tahtalarını kontrol etti. Halının alt tarafını da inceledi. Matt'in söylediği gibi, bir kasa anahtarını saklamak çok kolay olacaktı. Ofisi bitirdiler ve alt katın geri kalanı için derinlemesine incelemeyi tekrarladılar.

Garajdaki tüm saklama kutularına ve her iki aracın içine baktılar.

İlgilerini çeken başka bir şey bulamadılar ve ikinci kata geçtiler. Saatler sonra, ana yatak odasında durdular. Yatak takımları kaldırılmıştı. Belli ki yatak su geçirmez bir kılıfla korunuyordu, çünkü tuhaf bir şekilde tertemiz görünüyordu.

Kan lekeli halı kareleri kesilmiş ve adli tıp tarafından kanıt olarak götürülmüştü. Ancak oda, kalan kanlı halı ve yatak başındaki sıçramalarla hâlâ bir korku filmi sahnesine benziyordu.

Bree, "Claire'i buraya getirmeden önce tüm bunları ele almamız gerekecek," dedi.

"Evet. Birkaç çarşaf işimizi görür." Matt yatağı kaldırdı ve dikişlerini kontrol etti. Yatak kaldırılınca Bree bazaları inceledi, sonra Matt yatak bağılığını duvardan çekti, Bree de arkasını kontrol etti.

Bree dolaba doğru döndü. "Sanki bir şeyleri kaçırmıştık gibi hissediyorum."

"Buraya neden geri geldiği konusunda yanılıyor olabiliriz. Belki de cinayetleri yeniden yaşamak isteyen hasta bir heriftir."

Bree ürperdi. "Her iki şekilde de olabilir. Ama cinayetler heyecan arayan rastgele bir katilin eylemleri gibi gelmiyor. Amaçlıymış gibi geliyor."

Matt, "Öyle," diye onayladı.

Gömme dolaba girdiler. Matt halıyla başlayıp onu duvardan uzaklaştırdı. Bree giysilerin yerini değiştirdi ve duvarda delik aradı. Her kutuyu açtılar, her cebi incelediler ve her ayakkabının içini kontrol ettiler.

Sonra Bree yukarı baktı, tavanda çerçevelenmiş dikdörtgen bir tavan arası erişim paneli vardı. Aşağıya doğru sarkan bir ip yoktu, bu da yerleşik bir merdiven olduğunu gösteriyordu. "Garajda bir merdiven var mıydı?"

"Evet. Ben bakarım." Matt odadan çıktı, birkaç dakika sonra dört basamaklı bir merdivenle geri döndü ve merdiveni çatı katının altına kurdu. Yukarı tırmandı, paneli itti ve yana kaydırды. Başını ve omuzlarını deliğe soktu. "Burada bir şey var ama hiç döşeme tahtası yok. Yürüyerek için çok ağır olabilirim." Merdivenden indi.

"Ben giderim." Bree basamakları tırmandı ve kendini açıklığa doğru kaldırdı. Ayaklarını giriş kapağını çevreleyen ikişer dörde yerleştirerek görev kemerinden el fenerini çıkardı.

"Dikkatli ol." Matt merdiveni tırmanırken o da tavan arasına doğru ilerlemeye başladı.

Işığını boşluğa tuttu. Işın uzak köşede, bir kirişin altında duran büyük bir nesneyi aydınlattı. "Burada bir şey var. Yaklaşmam gerek."

Matt başını ve omuzlarını açıklıktan içeri soktu. "Sakın yere düşme."

"Yapmamaya çalışacağım." Bir kirişten diğerine adım atarak dikkatle boşlukta ilerledi. Yaklaştığında bir muşamba fark etti. Mavi dokuma naylonu kaldırıncı, üç sırt çantasını ortaya çıkardı. Bulduklarını Matt'e iletti.

"ne var?"

Çömeldi ve başını bir kirişe çarptı. Toz yağdı ve hapşırdı. "Burada yer yok. Onları aşağı indireceğim. Bana biraz ışık ver."

Matt el fenerini boşluğa tuttu, böylece Bree kendi el fenerini görev kemerine geri koyabildi. Sonra da sırt çantalarının farklı açılardan fotoğraflarını çekti.

"Hazır," diye seslendi omzunun üzerinden.

Matt kirişleri aydınlatmak için ışığını indirdi. Bree eldivenlerini giydi, iki omzuna birer sırt çantası astı ve üçüncüsünü askılarından tutarak taşıdı. Çantaların ağırlığı da eklenince, döşemesiz tavan arasındaki dönüş yolculuğu daha tehlikeli bir hal aldı. Bir kiriş gıcırdadı ve yalpaladı. Dengesini sağlamak için durakladı, sonra kirişten kirişe doğru ilerlemeye devam etti. Kapağa ulaşır ulaşmaz Matt eldivenli eliyle çantaları ondan aldı ve merdivenden indi.

Aşağı indi.

Çantaları dolabın dışına taşıdı ve halının temiz bir yerine koydu. "Fazla toz yok ama üzerleri örtülüydü, yani kim bilir ne zamandır oradalar."

Çantalardan biri siyah, diğeri koyu gri, sonuncusu ise lacivertti. Matt siyah çantanın fermuarını açtı. Bree de aynı şeyi gri olan için yaptı. Kemerinden el fenerini çıkardı ve çantanın içine tuttu. "Bazı giysiler görüyorum." Onları kenara kaydırđı. Altında opak bir tuğla vardı. Sanki içgüdüleri bu bloğun önemli olacağını biliyormuş gibi, içinde bir heyecan dalgası belirdi. "Nedir bu?"

Çantanın içine uzandı ve bir tanesini çıkarıp birkaç kat plastik ambalajı soydu. Yirmi dolarlık bir banknot ona bakıyordu. "Bu para. Hem de çok fazla." Her blok, yarım inç kalınlığında dört ya da beş şeritli banknot yığınının oluşuyordu. Bir destenin tepesini araladığında beşlikten yüzlüğe kadar değişen banknotlar gördü. Çantayı tekrar kontrol etti ve başka bir blok gördü. "Kıyafetlerin altında plastikte sarılmış para blokları var. Ne buldun?"

"Ana bölmede de aynısı var." Matt fermuarlı ikinci bölmeyi açtı. "Protein barları, boş bir şişe, su arıtma tabletleri, ön ödemeli bir telefon ve büyükçe bir şişe tansiyon ilacı."

Bree'nin çantası da benzer şekilde donatılmıştı. Ön taraftaki küçük bölmeye gitti ve bir Kanada ehliyeti çıkardı. Fotoğraf Claire'e aitti ama adında *Clara Zahn* yazıyordu. Aynı isimde bir Kanada pasaportu da vardı. "Claire için sahte bir isimle Kanada belgeleri buldum."

"Bunda da Shelly Mason'ın fotoğrafı ve Shannon Zahn ismiyle Kanada kimliği var."

Bree üçüncü sırt çantasını kontrol etti. İçindekiler aynıydı. "Josh Mason'ın diğer adı Jake Zahn."

"Eğer bunlar sahteyse, çok iyiler." "Bunlar çok pahalı olurdu."

"Masonlar için para bir sorun gibi görünmüyordu." Matt elindeki bir blok parayı tarttı. "Sence her tuğlada ne kadar nakit vardır?"

"Bunlar karışık banknotlar. Saymak dışında emin olmanın bir yolu yok. Onları adli tıpa bırakacağız. Onlar parayı sayabilir ve sahte olmadığından emin olabilirler. Zaten her şeyin parmak izi için temizlenmesi ve tozunun alınması gerekiyor." Bree çantaları yeniden değerlendirdi. "Alternatif kimlikler, nakit para, kıyafet değişiklikleri, yiyecek, su, temel ilaçlar. Bunlar gitme çantaları."

"Evet. Bunları casuslar ve suçlular dışında kim saklar ve bir çift avukatın bunlara neden ihtiyacı olsun ki?" Matt sordu.

Bree'nin bakışları yatak başlığındaki kan lekelerini buldu. "Muhtemelen ikisinin de ölmesinin nedeni aynı."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Matt, çiftliğe doğru giden Bree'nin cipinin yolcu koltuğunda omzunu gerdi. "Kayla'nın yatma vaktine kadar evde olursun."

"Çocuklarla akşam yemeğini kaçırmayı sevmiyorum." Bree dur işaretinden sağa döndü. "Ama yatma zamanı nedense daha kötü. Kayla daha ne kadar ona kitap okumamı isteyecek bilmiyorum. Tek bir geceyi bile kaçırmaktan nefret ediyorum."

"Ben de yatmadan önce iyi bir masal dinlemeyi severim." Kayla ara sıra Matt'ten ona masal okumasını isterdi. Bu her zaman bir onur gibi gelirdi.

Çantaları adli tıbbı bırakıp Claire'in telefonunu aldılar. Adli tıp içindekileri indirmişti ama Claire ailesiyle ortak bir hesap kullanmadığı için Matt bu bilgilerin işe yarayacağından emin değildi. Josh ve Shelly Mason'ın dijital bilgilerini istiyordu.

Bree telefonu sabah gence geri vermeyi planlıyordu.

Matt'in telefonu Cady'den gelen bir sesli mesajla bipleledi. Adli tıp laboratuvarıyla ilgili bir şey yüzünden binada telefon çekmiyordu. Aramalar her zaman ulaşmıyordu.

Matt "Oynat" düğmesine bastı.

Cady'nin sesi gergin geliyordu. "Bir konuda yardımına ihtiyacım var. Fırsatın olduğunda uğrayabilir misin?"

Onu geri aramaya çalışmış ama arama telesekretere düşmüş. Bacağındaki telefona dokundu.

"Her şey yolunda mı?" Bree sordu.

"Bilmiyorum. Cady yardım istedi ama ona ." Telefonu cebine kaydırıldı. "Yatma saatini geçirirsem çocuklar için sorun olur mu?"

"Anlayacaklardır. Cady'yi severler. Git onu gör. Bunu yapana kadar rahatlayamayacaksın."

"Teşekkürler."

Birkaç tur sonra çiftlikte durdu. Onu öptü, Suburban'ına bindi ve kısa bir sürüş mesafesindeki kız kardeşinin evine doğru yola çıktı.

Vurulma olayının şerif yardımcılığı kariyerini sona erdirmesinden sonra inşa ettiği evin kulübelerinin önüne park etti. Arazi çok büyüktü; kulübeler, bir gölet ve çalışan köpekler için bolca dönüm vardı. İkinci bir kariyer olarak K-9'ları eğitmeyi planlıyordu. Ancak o daha başlayamadan kız kardeşi kulübeleri kurtarılmış köpeklerle doldurmuştu.

Aile geçtiğimiz aylar boyunca evcilik oynamıştı. Cady dört kurtarma köpeğiyle birlikte kendi küçük evinde yaşıyordu ama Matt artık Bree'yle birlikte yaşadığına göre, kız kardeşinin onun daha büyük mülküne taşınması ve köpek kulübeleriyle ilgilenmesi mantıklı geliyordu. Kısa süre önce Todd evini kiraya vermiş ve onunla birlikte buraya taşınmıştı.

Matt Suburban'ından çıkıp alaca karanlığa doğru adım attı. Kulübeler bir havlama çığırına dönüştü.

Kız kardeşi ortaya çıktı, bir eli sırtındaydı. Atletik yapılı ve çoraplarıyla neredeyse 1.80 boyunda olan Cady hamileliğini iyi taşıyordu.

Matt onu yanağından öptü. "Harika görünüyorsun." Cady gülümsedi. "Teşekkürler."

"Sonuçları aldın mı?" Matt sorduğu için neredeyse kendini tekmeleyecekti. Ya sonuçlar iyi değilse ve kadın bu konuda konuşmak istemiyorsa?

"Evet. Her şey yolunda."

"Harika!" Matt'in göğsünde rahatlatma duyguları kabardı.

Cady voleybol topu yutmuş gibi görünen karnını ovuşturdu.

"Bütün bunlar bittiğinde çok mutlu olacağım."

"Biliyorum." Onun omzunu okşadı. "Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"İki şey var." Döndü ve kulübenin gürültüsünü geride bırakarak küçük bir kulübeye doğru yürüdü. "Todd burayı bir kulübeye dönüştürdü."

karantina kulübesi. Ortalıkta dolaşan yeni köpek solunum yolu hastalığı nedeniyle değişiklik yapmamız gerekiyordu."

"İyi fikir."

"Şimdi tüm yeni gelenleri incelenene kadar burada tutuyoruz. Üç ayrı muhafaza inşa ettik ve bir hava filtresi kullanıyoruz. Hastalığın nasıl yayıldığını bile bilmediğimizi düşünürsek yapabileceğimizin en iyisi bu." Sürgülü kapıyı çevirdi ve üç iç kapısı olan dörde dörtlük bir antre ortaya çıktı. Cady ilk kapıyı açtı ve kenara çekildi. "Bir göz atın."

Matt başını kapı aralığından içeri soktu. Beton zeminden yükseltilmiş bir yatağın üzerinde tüylü, gri bir yumru uyuyordu. O içeri girince, yumru başını kaldırdı. "Bir köpek yavrusu mu?"

"Daha yakından bak."

Matt çömeldi. Yavru köpek ayağa kalktı, gerindi ve yatağından düştü. Kuyruksuz bacaklarına bakarak, üç ya da dört aylık olduğunu tahmin etti. Matt onun ayaklarını düzeltmesini izledi. Gözleri sarı altın rengindeydi. "Bu bir köpek değil."

"Hayır," dedi Cady.

Yavru havayı kokladı ama ona doğru koşmadı.

"Bu bir kurt. Kurt yavrusunu nereden buldun?" Matt yavruyu değerlendirdi. Zayıftı ve tüyleri dağınıktı. "Bu hayvanı kim aldıysa ona nasıl bakacağını bilmiyormuş."

"Sahibinden teslim aldığım bir köpeği alırken adamın biri tasmağını takmıştı. Köpek olmadığını anladım."

"Adam biliyor muydu?"

"Önce saklamaya çalıştı, sonra da Sibiryaya kurdu yavrusu olduğunu söyledi." Cady gözlerini devirerek bu hikâyeye hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koydu.

"Saçmalık." Matt içini çekti. "Onun bilgileri sende mi?"

"Vermedi ama yavruyu almama izin verdi." Kız kardeşi, durumları yatıştırma ve insanları uygun şekilde bakamayacakları hayvanları bırakmaya ikna etme konusunda mükemmeldi.

"Yani, bunun yasadışı olduğunu biliyordu." Kurtların nesli tehlike altındaydı. Özel izin olmadan bir tanesini beslemek yasadışıydı. Kurt melezi köpekler bile New York Eyaleti'nde yasa dışıydı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye onayladı Cady. "Tehlikeli bir durum olduğunu hissettim, bu yüzden zorlamadım ve yavruyu ondan uzaklaştırdığıma sevindim."

Matt adamın başka kurt yavruları ya da başka yasadışı hayvanları olmadığını umuyordu. Ne yazık ki egzotik hayvan ticareti hızla geliyordu. "Adamı tarif edebilir misin?"

Cady başını salladı. "Otuzlu yaşlarının başındaydı. Altı bir ya da iki boylarında, sıırım gibi, kafası tıraşlı. Kaslı bir tişört, yırtık kot pantolon ve motorcu botları giymişti." Diğer eliyle kolunun ön kısmına vurdu. "Etrafında güller olan bir kılıç dövmesi vardı."

"Bu neredeydi?"

Cady telefonunu kontrol etti ve bir adres okudu.

Matt, Bree'nin birkaç ay önce oraya yakın bir yerde yakaladığı bir metamfetamin laboratuvarını hatırlayarak not aldı. "En iyi bölge değil."

"Biliyorum." Cady başını salladı. "Yalnız gitmedim."

Matt dilini tuttu. Aşırı korumacı olabilirdi. Cady akıllı bir kadındı. Aptalca risklere girmezdi. Ona güvenmeli, çocukmuş gibi davranmamalıydı. Gerçi onun için her zaman küçük kız kardeşi olacaktı.

"Yavruyu buraya getirdim," dedi. "Kimi arayacağımı bile bilmiyorum. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti."

"Hayvanat bahçesini arayacağım." Matt ve Bree önceki kış, aralarında zehirli yılanların da bulunduğu yasadışı egzotik hayvanlarla karşılaşmışlardı. Hatırladıkça, ısırıldığı yerdeki bacağında hayali bir sızı . "Onu yarına kadar tutabilir misin?" Matt kapıyı çekerek kapattı ve sıkı hayvanı rahat bıraktı.

"Elbette." Cady ellerini yuvarlak karnının üzerine koydu. "Muhtemelen burada olması hayvan barınağında olmasından daha iyi. En azından onu izole edeceğim. Ona su ve yavru köpek maması verdim. Umarım sorun olmaz."

"Şimdilik yapabileceğinin en iyisi. Melez olması mümkün. Hayvanat bahçesi bunu anlayacak ve umarım ona bir yuva bulacaktır," dedi Matt kulübeden çıkarken. "İhtiyacın olan başka bir şey var mıydı?"

"Evet. Normal bir şey."

"Güzel." Matt onu kulübenin gürültüsü içinde izledi. Her zamanki gibi köpeklerle doluydu. Bazıları kapılarında sallanıyordu,

çaresizce ilgi bekliyor. Diğerleri ise insanlardan çekinerek kafeslerinin arkasına saklanıyordu. Matt'in kalbi hepsine acıyordu ama kız kardeşinin her köpeği iyi bir yuvaya yerleştirmek için yorulmadan çalıştığını biliyordu.

Cady büyük kafeslerden birinin önünde durdu. İçeride, uzun boylu, zayıf bir köpek kulübesinin kapısına doğru sıçradı.

"Bu bir Belçika Malinois'i. Onu nasıl aldın?"

"Sahipli bir köpekti. Adam Belçika Malinois cinsi bir askeri köpeğin başrolde olduğu bir film görmüş ve bir tane almak zorunda kalmış. Nasıl olduğunu bilirsiniz."

"Genellikle, iyi değil."

"Hayır. Sahibi onu hiç kontrol edemiyordu. Onu almaya gittiğimde duvardan birinci katın çatısına doğru koştu, bu da sahibinin neden onu yeniden evlendirmesi gerektiğini özetliyor."

"Onu nasıl indirdin?"

"Ona ipli bir oyuncakla sataştım." Cady karnını okşadı. "Kesinlikle onun peşinden gitmiyordum."

"Ciddi görünüyor." Matt ve köpek birbirlerini değerlendirdiler. Önce Matt gözlerini kırıştırdı. Köpek neredeyse enerjiyle titreşiyordu. "Bir adı var mı?"

"Henüz değil." Cady'nin ağzı inceldi. "Onun kimseyi iyi bir evcil hayvan yapacağını sanmıyorum, Matt."

"Muhtemelen hayır. Bu bir kanepa patatesi değil. Çalışan bir köpek." "Greta gibi," dedi Cady.

Greta'nın da benzer bir hikâyesi vardı. Matt onun potansiyelini fark etmiş ve onu kurtarma ekibinden almıştı.

Yandaki kafeste bulunan Labrador kırması bir köpek, kuyruğu bir helikopter bıçağı gibi sallanarak tel örgülerin üzerine atladı. Malinois havlama ve hırlama öfkesine kapıldı. Diğer köpek geri çekildi ve mızızlandı.

TAMAM. Köpek dostu değil. "İnsanlara karşı agresif mi?"

"Kimseyi ısırmaya çalışmadı ama harekete geçmeye hazır. Çok fazla enerjisi var. Todd onu koşuya çıkaracak ve ne yapacağını görecektir."

Matt, "Egzersiz yardımcı olacaktır ama bu tür köpeklerin zihinsel uyarıma ihtiyacı vardır," dedi. "Todd'un onunla koşmasına izin ver, ben de

onunla da çalışıyorum. Neler yapabileceğini göreceğiz. Doğru cins. Zeki görünüyor. Kesinlikle ürkek değil. Çalışan bir K-9'da olması gereken tüm iyi nitelikler."

"Teşekkür ."

"Endişeye gerek yok. Eğer işe yararsa, her iki taraf da kazanır. Özel yetiştiricilerin K-9'ları pahalıdır. Burada kaybedecek bir şeyimiz yok." Onu yanağından öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Arabayla eve gitti. Kayla uyuyordu ama Matt iyi geceler dilemek için Luke'un odasına uğradı. Giysilerini değiştirdi ve evdeki ofisine gitti.

Bree masasında çay içiyor ve dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

Köpek kulübesine yaptığı yolculuk hakkında ona bilgi verdi.

"Üç düşüncem var." Bree gülümsedi. "Bir, Cady'nin iyi olmasına çok sevindim. İkincisi, bir K-9 daha istiyorum ama denetim kurulunda çalışmam gerekecek. Eğitim ve ekipman için paraya ihtiyacımız olacak. Umarım Greta'nın ne kadar değerli olduğunu görürler ve bize destek olurlar."

"Kamuoyu destekleyici oldu."

"Bu doğru," dedi Bree. "K-9 bağış kampanyalarımız başarılı oldu ve Greta departmanın kamuoyundaki imajını genel olarak iyileştirdi. İnsanlar köpekleri seviyor."

"Ve üç?"

Kaşlarını çattı. "Kurt yavrunuz bana dün gece Grey Lake'te bir timsahla ilgili bir çağrıya yanıt verdiğimi hatırlattı. Claire'in 911 çağrısı gelmeden hemen önceydi, o yüzden unutmuşum."

"Timsah mı?"

"Evet. Arayan kişi içkiliydi, bu yüzden o sırada gerçekten bir tane gördüğüne ikna olmadım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi bu çağrıyı daha mı ciddiye almalıydım diye düşünüyorum." Bir omzunu kaldırdı. "Çok imkansız görünüyordu. Hâlâ da öyle."

"Her şeyi gördüğümü sanıyordum ama bu benim ilk yasadışı kurt yavrusu," dedi Matt. "Kimin evcil hayvan olarak bir kurda ihtiyacı olur ki?"

"İnsanlar tuhaf." Bree başını salladı.

"İnsanlar da aptaldır ve aptal olmak tehlikelidir."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Claire kaldırımdan aşağı inerek koruyucu ailesinin evini olabildiğince hızlı bir şekilde geride bıraktı. Neredeyse koşuyordu, birkaç blok ötedeki oyun parkına doğru gidiyordu. Yürüme mesafesinde başka bir yer yoktu.

Sabah havası, henüz erken olduğu düşünülduğünde yüzünde şaşırtıcı sıcak hissettirdi ve tişörtünün altından ter fışkırdı. Adımlarını yavaşlattı. Sadece bir takım temiz kıyafeti vardı. Muhtemelen bunu da kirletmek akıllıca olmazdı.

Telefonunu, bakıcı annesi Janice'in ona aldığı şortun arka cebine soktu. Tişört ve kanvas spor ayakkabıları da yeniydi. Dün gece onları yıkayacak vakti olmamıştı ve kumaş sert ve kaşıntıvericiydi. Bu evle ilgili her şey rahatsız ediciydi.

Bir dakikaya ihtiyacı vardı. Sadece bir dakika. Pazartesi gecesinden beri kendini bir kâbusun içinde sıkışmış gibi hissediyordu. Hayır, bir korku filminde. Evdeki diğer çocuklar mutlu olduklarında bile bağırmayı hiç kesmiyorlardı. Bütün gece durmadan çığlık atıp bağırmışlardı. Janice özür diledi ve Claire'e kulak tıkacı önerdi. Çocukların bazı *sorunları* olduğunu söyledi.

Hepimiz öyle değil miyiz?

Çocukların hayatları mükemmel olsaydı, burada olmazlardı, değil mi?

Evet, evlatlıkların geri kalanı küçüktü. En büyüğü yedi yaşındaydı. Ama hepsinin ortak bir noktası vardı: Gidecek başka yerleri yoktu.

Kahvaltıya çıkmak ister misin? Janice'in kocası sormuştu.

Diğer çocuklarla mı? Çığlık atanlarla mı?

Tabii ki hayır.

Son bir buçuk günü gözden geçirmesi gerekiyordu. Hayır. Bunu hiç düşünmek istemiyordu. Aptalca işleri düşünmek, yeni bir okul yılına hazırlanmak, AP İspanyolca ve üniversite başvuruları hakkında endişelenmek istiyordu. Bu yıl son sınıfta olması gerekiyordu. Ama her şey değişmişti.

Nefes aldı.

Hayatı altından çekilip alınmıştı. İçinde parlak bir öfke zerresi . Gözyaşları gözlerinin kenarlarını yaktı. Bu adil değildi. Başına gelenleri hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Claire bir dönemeci döndü ve karşıdan karşıya geçti. Omzunun üzerinden baktı. Evi göremiyordu ama o kadar da uzakta değildi. Belki birkaç blok, saydığından değil, ama Janice ona mahalleden ayrılmaması için söz verdirmişti. Nereye gidebilirdi ki? Arabası yoktu ve ev kasabadan yaklaşık yedi mil uzaktaydı. Yürüyebilirdi, diye tahmin etti. Ama Grey's Hollow'a yürümek hiçbir şeyi çözmeyecekti.

İleride bir oyun alanı belirdi. Salıncakları ve küçük çocuklar için tırmanma yapıları olan küçük bir parktı. Kaldırıma çıktı, bir salıncağa oturdu ve onu kendi etrafında döndürdü. Zincir gittikçe daha sıkı büküldü, oturağı daha yükseğe kaldırdı, ta ki ayaklarını yerden kesip geri dönmesine izin verene kadar.

Sonunda tekrar yerine oturduğunda Claire ayaklarını yere dikti. Baş dönmesi duygularıyla eşleşti, kontrolden çıktı ve onu belirsiz bir mide bulantısı hissiyle baş başa bıraktı.

Gece geç saatte, çaresizce Walmart'a yaptığı bir alışverişte aldığı ucuz spor ayakkabılara baktı. Claire doğru dürüst düşünemiyordu ama Janice ne alacağını biliyordu. Telefonunda bir liste vardı: iki kıyafet, spor ayakkabı, pijama, diş fırçası, birer paket iç çamaşırı ve çorap. Janice bu gece yarısı koşusunu kaç kez yapmıştı? Kaç çocuğu son dakikada tedarik etmiş ve barındırmıştı?

O çocuklardan kaç bir daha evine dönebildi?

Claire asla eve gidemezdi. Eşyalarını almak için o eve adım atabileceğinden bile emin değildi. Orada gördüklerinden, orada yapılanlardan sonra olmazdı. Sanki bu zihnindeki görüntüleri engelleyecekmiş gibi gözlerini kapattı. Hayır. Hâlâ oradaydı.

Eğer bir aracı olsaydı, dün gece arabayla uzaklaşır, mümkün olduğunca uzağa giderdi.

Onunla, evle ve korkunç anılarla arasına binlerce kilometre mesafe koy.

Bunun yerine, geceyi yan odada kendi korku filmi müziği çalan ve hiçbir kulak tıkacının tam olarak engelleyemediği yabancı bir yatakta geçirmişti, başının üzerine yastık bastırılmış olsa bile.

Derin bir nefes aldı ve ayak salıncağın altındaki toprağa gömdü. Sonraki adımlar üzerinde çalışması gerekiyordu. Ama geleceğinin büyük bir kısmı onun kontrolü dışındaydı - en azından şimdilik. Janice ona ileriye düşünmemesini söylemişti, en azından önümüzdeki birkaç gün için. Herhangi bir plan yapmak için çok fazla değişken vardı.

Claire dokuz ay içinde on sekiz yaşına girecekti. Kendi kararlarını verebilen yasal bir yetişkin olacaktı. Ama bu sabah, hayatının kasvetli görünmeyen tek bir yönü bile yoktu. Kararları kendisi verecek olsa bile, seçebileceği hiçbir iyi seçenek yoktu.

Durumun ağırlığı göğsünü zorlukla nefes alana kadar ezdi. Ter avuçlarını ıslattı ve onları şortuna sürttü.

Bir motor sesi onu ürküttü, streten duyuları ince ayarlıydı. Güneş daha sıcak hissettiriyordu. Telefonu yanında değildi. Ne kadar zamandır buradaydı? Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Bir araba kapısı çarptı. Ayağı kazmayı bıraktı. Rüzgârda yırtıcı bir hayvanın kokusunu alan bir geyik gibi başını kaldırdı. Koyu renkli bir cipin yanında bir adam duruyordu. Ona o kadar yoğun odaklanmıştı ki neredeyse yanacaktı.

Claire ayağa kalktı ve kalbi küt küt atarak salıncaktan uzaklaştı. Ona doğru gelmeye başladı. Spor ayakkabısı yabani otlara takıldı ve neredeyse yere düşüyordu. Ama bir elini yere koyarak dengesini yeniden sağladı. Doğruldu ve yukarı baktı.

Doğruca ona doğru gidiyordu. Kasketi gözlerini gölgeliyordu ama bakışlarının kendisine dikildiğini hissedebiliyordu. Kaçmalıydı. Kafasının içinden bir ses *git diye* bağırdı!

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bree, Claire'in koruyucu ailesinin evinin önüne park ederken kahve fincanını boşalttı. Matt'le birlikte bir gece önce raporları yazmak ve gözden geçirmek için saatler harcamışlardı. Titiz evrak işleri, başarılı bir soruşturmanın sıkıcı ama önemli bir parçasıydı.

Matt yolcu koltuğundan kalktı ve uzun araba yolunun başında ona katıldı. Mahalle sessiz ve tipik bir banliyö mahallesi idi. Sokakta mütevazı eski evler ve cipler sıralanıyordu. Olgun ağaçlar ve çalılar cömertçe büyüklükteki arsaları süslüyordu. Claire'in atandığı iki katlı evin önünde bir minivan duruyordu. Kaldırımın kenarında bir basketbol filesi duruyordu ve kaldırımı çocuksu tebeşir çizimleri süslüyordu. Bree tiz sesleri dinledi ama hiçbir ses duymadı.

Kırk yaşlarında, kahverengi at kuyruklu bir kadın ön kapıdan çıktı. "Merhaba. Ben Janice."

Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Claire'le konuşmamız gerek."

"Yürüyüşe çıktı," dedi Janice. "Mahallede kalacağına söz verirse sorun olmaz diye düşündüm." Janice ellerini iki yana açtı. "Sorun olmaz, değil mi? O daha on yedi yaşında."

Bree kadının endişesini yatıştırmak için bir elini kaldırdı. "yok. Neredeyse bir yetişkin. Ne tarafa gitti?"

Janice işaret etti aşığı ve sokakta. "Bu yol, doğru oyun parkında. Onun için çok üzülüyorum. Bunalmış görünüyor."

Bree tebeşirle yapılmış resimlere baktı, bu da daha küçük çocukların burada olduğunu gösteriyordu. "Diğer çocuklar nerede?"

"Benim koca aldı onlar dışarı için kahvaltı," Janice dedi. "Claire gitmek istemedi. O günden beri neredeyse hiçbir şey yemedi."

buraya geldi. Ona kahvaltı hazırlamaya çalıştım ama aç olmadığını söyledi. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Bree kızın yaşadıklarının üstesinden nasıl geldiğini bilmiyordu. Lindsay'nin Claire için bir terapi bulması gerekiyordu. Yaşadığı travmayı atlatması için yardıma ihtiyacı olacaktı. Neredeyse bir yetişkin olmasına rağmen, Bree hâlâ kızın tek başına dışarıda olmasından hoşlanmıyordu. Claire biraz yalnız kalmak isteyebilirdi ama bu güvenli olduğu anlamına gelmiyordu.

Matt sokağı taradı, sanki Claire'in gözetimsiz olmasından o da rahatsızdı.

"Daha önce hiç bu yaşta bir genci evlat edinmemiştim." Janice'in alnını bir kaş çatma çizgisi ikiye ayırdı. "Çoğunlukla daha genç çocukları alıyoruz. Claire'e nasıl yardım edeceğimizden biraz emin değiliz ama deniyoruz."

Bir çığlık sabah havasını delip geçti. Bree döndüğünde Claire'in iki blok ötedeki köşede büyük bir çalı kümesinin arkasından çıktığını gördü. Düz bir koşuyla onlara doğru geliyordu. Bree ona doğru koşmaya başladı. Matt çoktan gitmişti, bir dekatloncu gibi koşuyordu. Claire'in arkasından köşeyi dönen bir figürün onu takip ettiği belliydi. Erkekti, uzun boylu ve zayıftı, siyah giyinmiş ve siyah bir beyzbol şapkası takmıştı. Bree'nin başka ayrıntıları göremeyeceği kadar uzaktaydı. Matt'i görür görmez kayarak durdu, döndü ve diğer yöne doğru hızla uzaklaştı.

Claire ve Matt birbirlerinin yanından geçtiler. Kız Bree'ye ulaştığında durakladı. Nefes nefese, hırıltılı bir sesle birkaç kelime söyledi. "Adam ... beni yakaladı ... beni kovaladı ..." Nefes nefese bloğun aşağısına doğru el salladı.

Bree, Janice'e doğru eliyle işaret etti. "İçeri gir, "

Omzunun üzerinden bakınca Janice'in Claire'i eve götürüp kapıyı çarptığını gördü. Sonra Matt'in peşinden koştu. Bir eli yaka mikrofonunda, olayı rapor etti ve destek istedi. İlk tahmini varış süresi yedi dakika olarak geldi.

Çok uzakta. Devriye polisi gelene kadar bu iş çoktan bitmiş olurdu.

Matt öne geçti. Haftada birkaç kez birlikte koşuyorlardı. Matt'in çok daha uzun bacaklarına ayak uyduramasa da

ayakları üzerinde hızlıydı. Ama peşinde oldukları adam da hızlıydı ve neredeyse iki blok önlerindeydi.

Bree GPS'indeki mahalle haritasını hayal etti. İleride, yol çocuk parkına doğru kıvrılıyordu. Bir sonraki kısa blok boyunca keskin bir sağa dönüş yaptı ve sola saptı. Şimdi Matt'e paralel koşuyordu ama rotası virajın iç tarafındaydı. Kestirmeden gittiği için şüpheliden biraz uzaklaşmıştı. Ciğerleri çığlık atıyor, kalçaları yanıyordu, daha da zorladı. Bir sonraki köşedeki çocuk parkını gördü; salıncak seti, küçük bir kale ve asma köprü vardı.

Bir sonraki kavşakta, çevresel görüş alanındaki bir hareket dikkatini çekti. Başını çevirdi. Siyahlı adam ikiye ayrılan caddeden hızla geçip çocuk parkının önünden geçti. Matt onun elli metre arkasındaydı, hâlâ son sürat ilerliyordu, tıpkı topu ve bitiş çizgisini gören bir koşucu gibi. Ama Bree'nin kestirme yolu işe yaramıştı. O daha yakındı. Çimlerin üzerinden saparak doğruca şüpheliye doğru ilerledi.

Çocuk parkı arkasını yaprak dökmeyen ağaçlardan oluşan bir şeride dayamıştı ama Bree ağaçların üzerinden diğer taraftaki evlerin tepelerini görebiliyordu. Başka bir konut sitesi. Ağaçlara varmadan önce onu yakalamak istedi. Nefes aldı ve onu uyardı: "Dur. Şerif!"

Adam ona doğru bakmadı bile ve o da nefesini oksijen almak için sakladı. Artık yüz metre kadar yaklaşmıştı ve ona yaklaşıyordu. Şüphelinin adımları daha az düzgün, daha az emin, daha çaresiz görünüyordu. Bir tırmanma aletinin etrafından dolanırken, aletin altındaki kalın talaş tabakasında tökezledi.

Bree birkaç adım daha attı. Çizgiden o kadar hızlı çıkamayabilirdi ama dayanıklılığı yerindeydi. Adımlarını uzattı, öfkesi onu körüklüyordu. Bu adam genç bir kızı yakalamaya çalışmış ve kovalamıştı. Muhtemelen ailesini öldürmüş ve Zucco'ya ateş etmişti.

Seni şimdi yakalayacağım, seni piç kurusu.

Zucco'nun ateş ettiğini hatırlayan Bree silahını çekti. Ama arkasından ateş edemezdi. Adamın silahlı olup olmadığını bilmiyordu ve isabetli bir atış için hâlâ çok uzaktaydı. Evler

Ağaçların ötesindeki şerit yakındı ve mahalledeki bir çocuğun serseri bir kurşuna hedef olma riskini göze alamazdı.

Bir kolunu savurdu. Bree metalin parıltısını yakaladı. Ateş edildiğinde yere düştü. Kurşun taklit köprüye çarparak ahşabı parçaladı. Bir kadın çığlık attı. Tekrar ateş etti. Kurşun başının üzerinden vızıldayarak geçti. Bree mini kalenin arkasına yuvarlandı. Dörde dörtten yapıldığına göre bir kurşunu engellemesi gerekir. Sırtını yapıya vererek, çığlık atanı bulmak için etrafı taradı.

-Ve Matt için. Kaldırımda, yürümeye başlayan çocuğu ve bebek arabası olan bir kadının yanındaydı. Matt onları kaldırıma park etmiş bir cipin motor bloğunun arkasında topladı. Sonra onların üzerine çömeldi ve vücuduyla onları korudu. Bree dikkatini tekrar tetikçiye verdi. Tahta direğin etrafına baktı ve silahını tetikçiye doğru doğrulttu, ama tetikçi görünürde yoktu.

Çalıştırılan bir motorun sesi esintiyle taşındı. Lastikler kaldırımda gıcırdadı. Motor kükredi, sonra sustu.

Siktir!

Kaçıyordu.

Oyun yapısının arkasından çıkıp ağaçlara doğru koştı. Tehdit ortadan kalkınca Matt kadın ve çocukları bırakıp Bree'ye yetişti. Birlikte, üç metrelik tampon yeşilliklerin arasından hızla geçtiler. Tam zamanında diğer taraftaki banliyö caddesine fırladılar ve uzakta siyah bir cipin arkasını gördüler. Araç sitenin dışına çıktı ve yolun aşağısında gözden kayboldu.

Bree merkeze haber vermek için yaka mikrofonunu kullandı. Ama devriyedeki yardımcıları tetikçiye yakalayacak kadar yakın değildi.

Matt hayal kırıklığı içinde volta atıyordu. "Bize ateş edeceğinizi bilmemiz gerekirdi. Zucco onu kovaladığında da aynen böyle yaptı. O anneyi ya da çocuklarından birini vurabilirdi." Kafesteki sinirli bir büyük kedi gibi daireler çiziyordu.

Bree kalp atış hızını düşürmeye ve nefesini tutmaya odaklanırken onun adrenalinden kurtulmasına izin verdi. "Peki neyi farklı yapabilirdik? Onu hiç kovalamasaydık mı?"

"Hayır," dedi asık bir sesle. Zor nefes almıyordu bile. Yüz metreden daha uzaktaki bir kavşağı işaret etti.

"Cipin plakasını aldınız mı?"

Bree başını salladı. "Çok uzakta. Markası ya da modeli konusunda tanıklık bile edemem. Bir Ford Explorer büyüklüğünde ve kesinlikle siyah görünüyordu."

Matt'in çenesi hayal kırıklığı içinde kıpırdandı. Ėki eli başının üzerinde, küfrederek asfaltta yürümeye devam etti. Bree onun içini dökmesine izin verdi. Matt gözle görülür biçimde sık sık sinirlenmezdi. İkisi de kolluk kuvvetleri kariyerlerinde çok şey görmüşlerdi. Ama savunmasız insanlar saldırıya uğradığında ve bundan sorumlu olan pislikleri yakalayamadığında ...

Evet, ona bir dakika verdi.

Volta atmayı bıraktı. "Tanığın iletişim bilgilerini ve ifadesini alacağım."

Matt anne ve çocuklarına doğru yürürken, Bree merkeze haber vererek devriye ekiplerinin yaklaşırken tetikte olmalarını istedi. Ancak şüpheli hakkında tek bildikleri, siyah giyimli, uzun boylu, zayıf bir adam olduğu ve muhtemelen Ford Explorer marka siyah bir SUV kullandığıydı. Resmi bir BOLO yayınlamak için yeterli bir bilgi değildi.

Bree, merminin oyun yapısının tahtasına gömülü olduğunu tespit etti. Fotoğrafını çekti ve eldivenlerini giydikten sonra tahtadan çıkardı. Ateş eden kişinin kendisine ateş ederken durduğu yere doğru yürüdü ve kovani da buldu. Cebinde poşetlenmiş ve etiketlenmiş kanıtlarla, yaprak dökmeyen ağaçların arasından yürüdü ve komşu konut sitesini taradı.

Bir süre sonra Matt de ona katıldı. "Zemin ayak izi bırakmayacak kadar kuru."

Bree karşılarındaki dört eve doğru başıyla işaret etti. "Hadi şu kapıları çalalım. Belki şansımız yaver gider ve biri tetikçimizi görür ya da SUV'u yakalayan bir kapı zili veya güvenlik kamerası vardır."

Ama şansları yaver gitmedi.

Koruyucu aileye geri çekildiler ve Janice onları içeri aldı. Claire mutfakta masaya oturmuş, kendine sarılmış ve sessizce ağlıyordu. Kot şort ve tişört giymişti.

Zucco'nun spor kıyafetleri yerine. Claire'in yanına bir sandalye çekilmişti, sanki Janice ona yakın oturmuş, onu rahatlatmaya çalışıyordu.

Bree, Claire'in karşısındaki masaya oturdu ve not defterini çıkardı.

Claire'in yüzü solgundu ve gözyaşlarıyla doluydu. Bir gün öncesinden beri kilo kaybetmiş gibi görünüyordu. Önündeki masanın üzerinde duran kutudan bir mendil alıp gözlerini ve burnunu sildi. "Özür dilerim."

Matt bir adım geri çekildi ve bir nöbetçi gibi duvara yaslandı.

Bree kızın yanındaki boş koltuğa oturdu. "Sen iyi misin?"

Claire başını salladı. "Her şey bitene kadar ağlamadım. Şimdi ise duramıyorum."

"Adrenalin yüzünden," diye güvence verdi Bree. "Geçecek." Kızı tekrar taradı. "Yaralanmadın mı?"

"Hayır." Claire burnunu çekti.

Katlanmış kollarının üzerinde kambur duruyordu. Janice, Claire'in dirseğinin dibindeki masaya bir bardak buzlu su koydu.

"Bana ne anlatabilir misin?" Bree sordu.

Claire uzun, titrek bir nefes aldı. "Küçük çocuklar kalktıklarında çok gürültü yapıyorlardı ve benim de biraz sessizliğe, biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Yürüyüşe çıktım."

Janice havada asılı kaldı, hareketleri Claire'in konsantrasyonunu bozdu.

Bree onu tekrar hikâyeye yönlendirdi. "Nereye gittin Claire?"

"Çocuk parkı. Boştu. Bir salıncağa oturdum. Küçükken salıncakları çok severdim." Claire durakladı ve ellerini birbirine kenetledi.

Bree'nin kalbi, salıncakta oturmuş, çocukluk anılarından teselli arayan kızı hayal ederken kırıldı.

Claire devam etti. "Orada belki on dakika kaldım. Sonra bir SUV park etti. Sanki şoför bana bakıyormuş gibi ürpertici bir hisse kapıldım." Titredi. Yanağından bir damla yaş süzüldü ve parmak ucuyla gözyaşını sildi. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Birkaç dakika sonra bana doğru yürümeye başladı." Tereddüt etti, hatırladıkça bakışları içe döndü. "O

bana o kadar odaklanmıştı ki, korkutucuydu. Ve bana doğru yönelmesi beni korkuttu. İlk başta kendimi aptal gibi hissettim, muhtemelen bana bir soru soracaktı ve ben de aileme olanlar yüzünden aşırı tepki veriyordum. Ama kendime engel olamadım. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu." Gözleri genişledi. "Ayağa kalktım ve uzaklaşmaya başladım. O beni takip etti. Ben koştum. Beni kovaladı." Claire'in nefes alışları . "Kaldırıma bile beni yakaladı." Bileğini ovuşturdu, kırmızı bir iz çürük oluşacağını gösteriyordu. "Beni kendine doğru çekti. Çok güçlüydü. Geri çekilemedim." Nefes alış veriş kesik kesik ve çığıncaydı.

"Artık güvendesin Claire," dedi Bree. "Kimse sana zarar vermeyecek."

Claire başını salladı ama neredeyse nefes nefese

kalacaktı. Bree Janice'e döndü. "Kese kâğıdın var mı?"

Janice bir çekmece açtı ve kâğıttan bir yemek torbası çıkardı.

Bree onu açtı ve Claire'e uzattı. "Bunun içine nefes al.

Derin ve yavaş."

Claire yaptı ve nefes alış veriş birkaç dakika içinde düzleşti. Çantayı indirdi. "Beni daha yakına çekmesine izin verdim. Sonra olabildiğince sert tekmeledim. Kalçasından vurdum. Beni bıraktı ve dizlerinin üzerine çöktü."

Muhtemelen onu taşaklarından yakalamıştı. *Aferin kızıma.*

Claire yutkundu. "Sonra olabildiğince hızlı koştum. olduğunu duydum. Bu sokağın köşesini döndüğümde hâlâ . Ama seni görünce beni kovalamayı bıraktı." Gözleri Bree'ninkilerle buluşmak için kalktı. "O benim peşimdeydi. Bunu biliyordum. *Hissedebiliyordum.* Ama neden?" Soruları sorarken gözleri bileğine ve bileğinin kızarık izlere kayd.

Kararlılık Bree'nin kalbini sertleştirdi. "Bilmiyorum ama bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğiz."

Claire ikna olmuş görünmüyordu.

Bree onu suçlamadı. Claire'in bir hedef olabileceğini düşünmemişlerdi ama cinayetleri neyin motive ettiğini de bilmiyorlardı. "Onu tarif edebilir misin?" Claire bir süredir

Bree ya da Matt'ten çok daha yakındı. Claire'in izlenimlerinin, kendisinin ve Matt'in anılarıyla kirlenmemiş olmasını istiyordu.

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı Claire. "Her şey bulanık."

Bree Matt'e doğru işaret etti. "Dedektif Flynn'den daha mı kısa yoksa daha mı uzundu?"

Claire gözlerini kısarak ona baktı. "Biraz daha kısa ama daha zayıf." "Sence kaç yaşındaydı? Yirmi mi? Elli mi?"

Claire başını öne eğdi. "Emin değilim. Siyah bir beyzbol şapkası takıyordu, siperliği yüzünün üst yarısını gölgeleyecek şekilde aşağı doğru çekilmişti. Ama vücut yapısından ve hareketlerinden benden daha yaşlı olduğunu ama çok da yaşlı olmadığını *düşünüyorum*."

Bree sessizce kabul etti ve notlar aldı. "Ne giyiyordu?"

"Kot pantolon. Siyah tişört. Spor ayakkabı." Claire aydınlandı. "Dövmeleri vardı. Bir tanesi büyüktü. Bir kaplana benziyordu." Sol pazusunu işaret etti. "Bunu hatırlıyorum!" Gurur sesini yükseltti.

Bree hepsini . "Dövme harika bir ayrıntı Claire.

Peki ya saçları?"

"Emin değilim." Claire bir elini kafa derisinin üzerinde gezdirdi. "Beyzbol şapkası . Yine de kısa olmalıydı, çünkü dışarı çıkmış saç görmedim."

"İyi gözlem," dedi Bree.

Matt kendi kısa sakalına dokundu. "Peki ya yüz kılları?"

Claire başını salladı. "Hiç sanmıyorum. Yaptıysa bile, sadece bir miktar sıyrıktır."

Matt sordu, "Mücevher takıyor muydu? Küpe, saat ya da zincir?"

"Bilmiyorum." Claire saldırganı hayal etmeye çalışıyormuş gibi birkaç saniye gözlerini kapadı. "Tek hatırlayabildiğim bu."

"Harikaydın Claire." Bree not defterine dokundu. "Bunların hepsi iyi bilgiler." Bree notlarını gözden geçirdi. "Yetişkin bir adam, yaşlı değil, uzun ve zayıf, kısa saçlı. Dövmeleri var, bir kolunda büyük bir kaplan resmi var. Kot pantolon, siyah tişört ve spor ayakkabı giyiyordu. Siyah bir SUV ile uzaklaştığını gördük."

Claire'in çenesi bir an için kalktı. "Çok şey hatırladım."

Bree kızın bileğine doğru başını salladı. "Bunun için buza ihtiyacın var mı?"

Claire başını salladı. "Sadece bir çürük."

"Daha fazla acırsa bana haber ver, tamam mı?"

"TAMAM."

"Şimdi bize birkaç dakika izin verin." Bree Matt'e işaret etti. "Bu tarifi şartlı tahliye yardımcılara iletmek istiyorum." Ve bölgedeki diğer tüm kolluk kuvvetlerine.

Bree ve Matt evden dışarı çıktılar.

"Burada güvende değil." Matt'in gözleri sokağı taradı.

"Hayır," diye kabul etti Bree. "Sosyal hizmet görevlisini arayacağım. Taşınması gerekiyor. Şimdilik onu karakola geri götüreceğiz."

Bir devriye arabası kaldırıma park etmiş.

"Şerif yardımcısına mermi ve kovanı adli tıpa göndermesini söyleyeceğim." Bree'nin aklına başka bir fikir geldi. "Adam'ın bizim için bir dövme çizdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Matt başını salladı. "Bunu tekrar yapabileceğini mi düşünüyorsun?" "Belki. Tarif ettiği dövme özel bir şeye benziyordu. Ben daha çok

onu binlerce kaplan dövmesi fotoğrafıyla bombardımana tutmaktansa hafızasından silinmesini tercih ederim."

"Doğru. Bu onun kafasını karıştırabilir."

Bree kardeşine bir mesaj gönderdi. "Zucco karakolda. Claire ondan hoşlanıyor gibiydi. Belki ona bir şeyler yedirebilir. Kız bitkin görünüyor."

"Hiç Çağılacak bir Gey değil." Matt Bree'nin not defterini aldı. "Bir arama bülteni çıkaracağım."

Bree mutfığa döndü ve Claire ile Janice'e durumu açıkladı.

Janice rahatlamış görünüyor. "Eşyaların için sana bir çanta getireyim." Odadan çıktı.

"Eşyaların var mı?" Bree sordu.

Claire doğruldu. "Janice bana birkaç kıyafet, diş fırçası falan aldı. Güzeldi ama kendi eşyalarımı almayı tercih ederim. Evime dönüp bir çanta hazırlayabilir miyim?"

"Henüz eve girmenize izin veremem ama bana bir liste vererseniz eşyalarınızı getiririm." Bree suçluyu serbest bırakmaya hazır değildi.

sahne. Claire'in burayı iyice temizlenmeden önce görmesini de istemiyordu.

"Tamam. Teşekkür ederim." Claire'in gözleri buğulandı ama akmayan gözyaşlarını kırıştırdı ve omurgasını dikleştirdi.

"Tamam o zaman. Telefonunu geri al." Bree telefonu Claire'e uzattı. "Teşekkürler. Ona sahip olmamanın bana nasıl hissettirdiğini düşünmemiştim. daha yalnız."

"Artık arkadaşlarınla konuşabilirsin," dedi Bree. *Ve eğer kovalanırsa yardım çağırabilirsin.*

Claire başka tarafa baktı. "Evet."

Kızın yakın arkadaşları *var mıydı?* Şimdiye kadar Masonların hiçbir arkadaşını ortaya çıkarmamışlardı. *Claire'i yalnız biri olarak mı yetiştirmişler?* Tavan arasında çantaları olan insanlar kolay kolay güvenmez ya da insanlarla fazla yakınlaşmazlardı. Bu duyguyu Claire'e kasıtlı olmasa da bilinçaltında aktarmış olabilirler.

"Buradan ayrılırken iyi misin?" Bree sordu.

"Evet, yani Janice iyi biri ama küçük çocuklar çok fazla. Bir dakika bile yalnız kalamadım." Etrafına bakındı. "Ayrıca, sanırım şimdi burada korkardım. Kimdi o kişi? Annemle babamı o mu öldürdü?"

"Bilmiyorum ama Lindsay sana kalacak yeni bir yer bulacaktır." Ama Bree siyah cipteki adamın Claire'i nasıl bulduğunu da merak ediyordu.

Janice Claire'i evin arkasına çağırdı. Bree, Lindsay'i arayıp bilgi vermek için dışarı çıktı.

"Bugün onu nereye koyacağımı bilmiyorum," dedi Lindsay. "Birkaç telefon görüşmesi yapayım. Size geri döneceğim."

"Onu karakola götüreceğim. Siz bir yer bulana kadar orada kesinlikle güvende olacaktır."

Claire giysilerle dolu bir çöp torbasıyla yeniden ortaya çıktığında Matt torbayı alıp cipe taçtı. "Medya burada."

"Şimdiden mi?" Bree sordu.

Claire cipin arka koltuğuna kayarken Matt vücuduyla Claire'i görmelerini engelledi.

Bree arabayı şerifin karakoluna sürdü. vardıklarında Claire bakmakta olduğu telefonda başını kaldırdı.

bütün yol boyunca. Kaybolmuş gibiydi.

Bree'nin göğsünde acıma duygusu kabardı. Masonların cinayetlerini çözmek Claire'i güvende tutmanın en iyi yoluydu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Matt şerif karakolunun bahçesini taradı. Devriye arabaları dışında boştu.

Arka kapıdan içeri giren Bree, ekip odasındaki bir bölmede çalışmakta olan Zucco'yu çağırdı. "Claire'i bir görüşme odasına yerleştirin." Claire'den uzaklaşarak sesini alçalttı. "Konferans odasının içini görmesine izin vermeyin."

"Evet, hanımefendi." Zucco Claire'e onu takip etmesini işaret etti. "Aç mısın?"

Koridorda kayboldular.

Bree ofisine doğru yürürken, "Konferans odası on dakika içinde," dedi.

Matt dinlenme odasında kahve içtikten sonra hayvanat bahçesinin müdürünü aradı, o da kurt yavrusunu alması için birini göndereceğine söz verdi. Onu değerlendirecek ve bir yere yerleştirmek için ellerinden geleni yapacaklardı. Matt ona teşekkür etti, Cady'yi aradı ve bilgi verdi.

Birkaç dakika sonra kahvesini konferans odasına taşıdı. Bree elinde dumanı tüten kendi kupasıyla geldi. Kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Todd dizüstü bilgisayarını inceliyordu.

"Neredeyiz biz?" Bree bir sandalyeye oturup iki eliyle kahvesini tutarak sordu.

Todd notlarını gözden geçirdi. "Masonların telefon ve mali kayıtları geldi. Bugün onları incelemeye başlayacağım. Mahalle taramasını neredeyse bitirdik. Hâlâ sakinlerinin evde olmadığı birkaç ev var."

"Temizlik şirketinin adını bulabildin mi?" Matt sordu.

"Hayır," dedi Todd. "Ve şu ana kadar Bayan Haverford dışında kimse kayda değer bir şey görmedi. Yazdığı plaka numarasını araştırdık." Dirseğinin dibindeki dosyadan basılı bir fotoğraf çıkardı. "Fotoğrafını çektiği araç koyu renkli bir Ford Explorer. Işık çok iyi değil ama koyu mavi ya da siyah gibi görünüyor. Gövde stili, ızgarası ve farları 2011 ile 2019 yılları arasında üretilen modellerle eşleşiyor. Bize verdiği plaka Scarlet Falls'tan Gloria Klein adına kayıtlı gri bir 2020 Ford Explorer'a ait."

"Gri ve siyah, eğer gri daha koyu bir ton ise karıştırılabilir. Modeller ne kadar farklı?" Bree sordu.

Todd bilgisayarını döndürerek yan yana iki aracın fotoğraflarını gösterdi.

Matt onları Bayan Haverford'un çektiği fotoğrafla karşılaştırdı. "Masonların evinin park halinde duran aracın ızgarasının şekli kesinlikle 2011-2019 model bir gövdeye benziyor."

"Oraya gidip onunla konuşmamız gerekecek." Matt yine de sahibini, aracı ve plakayı kendi gözleriyle görmeyi tercih etti. Telefonda yalan söylemek çok kolaydı.

İğnelenmiş fotoğrafın yanına bir not yazmış: *Plaka uyumsuzluğu mu?*

Bree elindeki bardağı bir *gümbürtüyle* yere bıraktı. "Claire onu kovalayan adamın bir SUV kullandığını söyledi ama ne tür olduğunu bilmiyordu."

Hepsi birkaç saniye sessiz kaldı.

"Gloria Klein yetmiş dört ," dedi Todd. Birkaç kalp atışı daha sessizlikle geçti.

Matt yetmiş dört yaşında bir kadının vahşi bir çifte cinayet işlediğini hayal etmekte zorlanıyordu ama daha tuhaf şeyler de görmüştü. "Tetiği çekmek için güç gerekmiyor."

Bree ayağa kalktı. "Arabasını başka biri kullanmış olabilir. Bir komşu, bir oğul ya da torun..."

Matt koyu *renkli Ford Explorer* sözcüklerinin altını çizdi. Kuru silgi kalemini kapattı ve çıkıntının üzerine koydu. "Gidip Gloria Klein'ın katilimiz olup olmadığını ya da katili tanıyıp tanımadığını öğren."

Karakoldan çıkarken Bree, Zucco ile konuşmak için durdu. "Olay yerinin fotoğraflarını çek. Claire iyiye, evde eksik bir şey olup olmadığını görmek için fotoğraflara baksın. Resimlerin hiçbirinde ceset ya da kan olmadığından emin olun. Claire'i tekrar ölü anne babasının görüntüsüne maruz bırakmayacağım. Dava sonunda mahkemeye giderse yeterince kötü . Tüm travmayı yeniden yaşamak zorunda kalacak."

Zucco, "Evet, hanımefendi," dedi.

"Ayrıca, kardeşim onu kovalayan adamın üzerinde gördüğü dövmeyle hatırlamasına yardımcı olmak için geliyor. Eğer dönmezsem, senin gözetmenlik yapmanı istiyorum."

Yirmi dakika sonra Matt, Bree'nin cipinin yolcu koltuğunda Gloria Klein'ın motorlu araç kayıtlarını kontrol ediyordu. "Geçen yıl Bayan Klein trafik akışını engellediği için iki ceza almış." Bree'ye baktı. "Otoyolda saatte yirmi iki mil hızla gidiyormuş."

"Oh, oğlum."

"Evet. Sürücü sicilinde başka bir ihlal ve sabıka kaydı yok. Evi sadece kendi adına kayıtlı. Facebook'ta var ama başka sosyal medya yok. Hiçbir yerde kocasından bahsedilmemiş. Torunları hakkında paylaşımlar yapıyor ama profilindeki tek fotoğraf kedisinin resimleri."

"İşte geldik. Hadi ona soralım." Bree arabayı elli beş yaş üstü, kurabiye kesimli küçük evlerden oluşan bir siteye çekti. Mahalle bakımlı görünüyordu ama hayal gücünün herhangi bir sınırında süslü değildi. Park yeri ortak bir alandı. Bayan Klein'ın dairesinin önündeki numaralı alan boştu.

Matt elektrik direklerini taradı. "Hiç güvenlik kamerası göremiyorum."

Bree bulundukları yeri merkeze bildirdi ve telsiz mikrofonunu tutucusuna geri koydu. "Gri bir Ford Explorer görüyor musunuz?"

"Hayır." Araçtan dışarı tırmandı.

Bayan Klein'ın dairesinin ön kapısına doğru yürüdüler ve kapıyı çaldılar.

Matt, "Kapı zili kamerası yok," dedi.

Kapı bir aralık açıldı. Güvenlik zincirinin izin verdiği dört inçlik boşluktan, romatizmalı bir göz onları inceledi. "Ne istiyorsunuz?"

"Gloria Klein?" Bree sordu.

"Evet." Bayan Klein'ın sesi şüpheli geliyordu.

Bree onları tanıştırdı. "Size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Söylediğiniz kişi olduğunuzu nereden bileceğim?"

Bree rozetini gösterip kenara çekildi ve arkalarındaki resmi cipe el salladı.

Bayan Klein kapının arkasından rozetle alay ettikten sonra Bree'nin omzunun üzerinden baktı. "Sanırım SUV yasal görünüyor."

Bree iki avucunu da yukarı kaldırdı.

Zincir kapının diğer tarafına sürtündü ve kapı açıldı.

"İçeri girebilirsiniz." Bayan Klein geri çekildi ve onları içeri buyur etti. Uzun boylu, zayıf bir kadındı ve beyaz saçları sıkı bir at kuyruğu şeklinde arkaya taranmıştı. Kavurucu sıcağa rağmen bir kazak ve göz bandı giymişti. Sağlam olan tek gözü onlara bakıyordu. Göbekli domuz büyüklüğünde tekir bir kedi pencere kenarındaki yatağından onları görmezden geliyordu.

Havalandırma bekleyen Matt, evin içinin yaklaşık doksan derece olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Şüphe için üzgünüm. Polis gibi davranan hırsızlarla ilgili bir haber okudum. Çok dikkatli olamayız." Bayan Klein onları küçük bir mutfığa götürdü. "Çay var."

"Hayır, hanımefendi, ama teklifiniz için teşekkür ederim." Bree kenara çekildi, böylece Matt odaya girebildi.

"Lütfen oturun." Bayan Klein küçük, yuvarlak bir cam masaya oturdu. "Dün katarakt ameliyatı oldum ve hâlâ biraz yorgunum."

Bree ve Matt itaatkâr bir şekilde sandalyelere çöktüler.

Bayan Klein ellerini bir fincanın etrafına sardı. Fincanın kenarından bir çay poşeti ipi ve etiketi sarkıyordu. "Şimdi, şerifi kapıma getiren nedir?"

"Gri bir Ford Explorer'iniz mi var?" Bree sordu.

"Evet." Bayan Klein başını salladı.

Bree ellerini kavuşturdu. "Araç şu anda nerede?" "Neden?" Bayan Klein sordu.

"Aracın Pazartesi gecesi bir suç mahallinde olabileceğine inanmak için nedenlerimiz var."

Bayan Klein başını salladı. "Bu mümkün değil."

"Siz kullanmadıysanız, kullanabilecek başka biri var mı?" Bree sordu.

"Hayır. Dükkanda. Bir posta kutusuna çarptım." Utancından yüzü kızardı, sonra göz bandının yanındaki şakağına vurdu ve başını salladı. "Bu katarakt çok hızlı kötüleşti."

"Araç ne zamandır dükkânda?" Bree sordu.

Bayan Klein kâğıt takvime uzandı. "Geçen Perşembe bırakmıştım."

Bree kaşlarını çattı. "Faturanız var mı?"

"Bir tahminim var. Tarihli." Bayan Klein arkasına uzandı ve bir çekmeceyi açtı. Katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve Bree'ye uzattı.

Matt, Bree'nin omzunun üzerinden bakarak Ford Explorer'ın kaporta onarımı için verilen fiyatı okudu.

"Bunun fotoğrafını çekebilir miyim?" Bree sordu.

"İsterseniz bir kopyasını çıkarabilirsiniz." Bayan Klein kapıyı işaret etti. "Evdeki ofisimde bir yazıcı var. Buyurun."

Matt kağıdı sıkışık bir ev ofisine götürdü ve yazıcı/tarayıcı/fotokopi makinesinde bir kopyasını çıkardı.

Koridorun karşısından Bree'nin sesini duydu. "Aracın bir fotoğrafı var mı?"

Bayan Klein, "Elimde düzinelerce fotoğraf ve bir video var," dedi. "Kaportacı bana bir fiyat biçmeden önce hasarı baştan sona kaydetti."

Matt mutfığa döndü. Bree ve Bayan Klein kadının telefonuna eğilmişlerdi. Bree başını kaldırdı. "O fotoğraflardan birini bana e-postayla gönderir misiniz?" Kartvizitini masanın üzerine koydu.

"Elbette." Bayan Klein telefonunun ekranına başparmaklarıyla bir ergen hızıyla vurdu. "Bitti. Kim dediye

Aracımı gören kişi açıkça yanlış anlamış."

Bree, "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." dedi.

Boğucu kasaba evinden çıktılar. Matt polo tiğörtünün yakasını çekerek temiz havanın terli tenine çarpmasına izin verdi. "Sırada kaportacı mı var?"

"Evet. Dönüş yolunda uğrayabiliriz." Bree motoru çalıştırdı. "Bayan Klein'in Explorer'ının fotoğraflarını Bayan Haverford'un Masonların sokağında çektiği fotoğrafla karşılaştırır mısınız? Aynı araç mı?"

"Söylenmesi zor. Belki de. Bayan Klein'in aracının rengi koyu gri metalik. Bayan Haverford'un fotoğrafındaki ışıklandırma iyi değil, bu yüzden rengi ve detayları görmek zor."

Matt oto kaporta makbuzundaki adresi GPS'e taktı. Uzun bir köy yolundan aşağı indiler ve Grey Gölü'nün halka açık tekne rampası ve parkının sapağını geçtiler. Bir mil sonra Bree Bolton Yolu'na saptı. Terk edilmiş gibi görünen bir meyve bahçesi ve çiftliğin yanından geçtiler, sonra bir mil daha giderek Like New Auto Body Repair'a vardılar. Ofise girdiler. Lacivert tulum giymiş bir çalışan tezgâha yaklaştı - isim etiketine göre Calvin'di - ve Bree'nin üniformasına baktı. Yirmili yaşlarının sonlarında, sıska ve hiç dışarı çıkmamış birinin soluk tenine sahipti. Solgun alnından terler fışkırıyordu.

ğüphe Matt'in ensesinde dalgalandı.

Bree onları tanıştırdı ve müdürü sordu. Calvin hiç vakit kaybetmeden arka tarafa koştu. Müdür ortaya çıktığında Matt, Calvin'in yanında olmadığını fark etti.

Müdür ellili yaşlarında, iri yapılı bir adamdı. "Ben Stan Padilla. Yardımcı olabilir miyim?"

"Bir araç arıyoruz." Bree ona detayları anlattı.

"Evet." Başını salladı. "Bayan Klein'in Explorer'ı. Onun için birkaç göçük açtık ve bir arka lamba camını değiştirdik."

"Şimdiden tamir ettin mi?" Bree sordu.

Stan omuz silkti. "Yeniden boyamamıza bile gerek kalmadı. Bayan Klein'in aracını almasını bekliyoruz. Sorunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

Bree rahat bir sesle, "Bir davayı takip ediyoruz," dedi. "Bütün t'lerimin üstünü çizmeyi severim."

Matt pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Calvin eski, beyaz bir Ford Fusion'a biniyordu. Tulumunu çıkarmıştı. Matt onun pazularına bakmaya çalıştı, ama Calvin arabaya çok çabuk bindi. Matt onun sol kolunu göremedi. Adam park yerinden çıkarken plakayı not etti. Matt arkasını döndüğünde, Bree Stan'e Bayan Klein'ın Explorer'ının iğnin ne zaman bittiğini soruyordu.

"Cuma günü." Stan omuz silkti. "Dediğim gibi, uzun sürmedi. Hasar küçüktü."

Bree, "Aracı görmek istiyoruz," dedi.

"TAMAM." Stan *bunun için zamanım yok* tonunu kullandı. "Arka tarafta." Onları dar bir koridordan geçirip arka kapıdan çıkardı. Sekiz metre yüksekliğindeki tel örgüler küçük bir park alanını çevreliyordu. Koyu gri metalik bir Ford Explorer arka tarafa park edilmişti. Bree aracın fotoğrafını çekti. Matt aracın etrafında bir daire çizdi. Her iki plaka da takılıydı.

"Bu arsada güvenlik kameralarınız var mı?" Bree sordu.

"Normalde öyle yaparız." Stan binanın arkasına monte edilmiş bir kamerayı işaret etti. "Ama akü ile ilgili sorunlarımız var. Şirket yarın güneş enerjili bir şarj cihazı kurmaya geliyor."

Bree gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Geçen hafta sonu için yeminiz var mı?"

Stan başını salladı. "Hayır. Üzgünüm. Kapıyı kilitli tutuyoruz." Kalın bir zincir ve ağır hizmet tipi bir asma kilitte sabitlenmiş büyük çift kapıyı işaret etti. "On bir yıldır burada çalışıyorum ve hiçbir zaman hırsızlık ya da vandalizmle ilgili bir sorun yaşamadık."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Bree arkasını döndü ve ofisten geçerek ön kapıya doğru ilerledi. "Calvin nereye gitti?"

Stan kaşlarını çatı. "Öğle yemeği."

"Biraz erken, değil mi?" Matt sordu.

"Karnı açtı." Stan gözünü kırpmadı.

Matt ve Bree ofisten çıktılar. Arabaya döndüklerinde Matt'e döndü. "Calvin'in plakasını aldın mı?"

"Bunu biliyorsun." Matt gösterge panelindeki bilgisayarı kullandı. "Stan Padilla'nın sabıka kaydı yok ve ehliyetinde park cezasından başka bir şey yok."

"Peki ya Calvin?"

"Calvin Wakefield yirmi yedi yaşında. Altı yıl önce küçük çaplı hırsızlık ve vandalizm suçlarından üç ay ilçe hapisanesinde yatmış."

"Bu kadar mı?" Bree sordu. "Evet."

"Hm. Yirmi bir yaşında olacaktı." Bir süre pencereden dışarı baktı. "Onunla konuşmalı mıyız?"

"Zararı olmaz. Güvenlik kamerası kaydı olmadığı için aracın ve/veya ruhsatının Pazartesi gecesi gerçekten dükkânda olup olmadığını bilmiyoruz." Matt, onlar park halindeyken Calvin'in geri gelmeyeceğini sezmişti. Telefonunu çıkardı ve harita uygulamasını açtı. "Yakındaki tek yiyecek, yolun bir mil aşağısında bir Burger King. Calvin'in gittiği yönle aynı."

Bree alandan geri çekildi ve Burger King'e doğru sürdü. "Bakalım orada mı?"

İki dakika sonra Matt park yerini taradı ve kapının yanında Calvin'in Fusion'ını gördü. "İşte onun arabası."

Bree, Calvin'in şerifin aracını görmeyeceği bir yere, bir minibüsün arkasına park etti. Sonra içeri girdiler. Calvin bir kabinde oturmuş, telefonunda geziniyordu. Tişörtünün kolları dövmesiz pazularını açıkça gösteriyordu. Önündeki tepside boş bir yemek paketi duruyordu. Telefonuna dokundu, sonra ayağa kalktı.

"Hey, Calvin." Matt, Calvin'in yanındaki kabine geçerek onu yana kaymaya zorladı.

"Hey!" Calvin itiraz etti, poposu vinil bankın üzerine düştü.

Bree onun karşısındaki yere oturdu. "Size birkaç soru daha sormak istiyoruz."

Calvin telefonunu yüzüstü çevirirken yemeğini kusacakmış gibi görünüyordu.

"Stan gittiğimizi söylemek için sana mesaj mı attı?" Matt tahmin etti.

Calvin'in rengi soldu. "Ne istiyorsun?" Kendini sakinleştirmek için açık bir çaba sarf ediyordu ama sesi biraz fazla yüksek çıkıyordu.

"Bayan Klein'in arabası Pazartesi gecesi dükkânda mıydı?" Matt bir dirseğini masaya dayadı ve yüzünü ona dönmek için yana doğru kıvrıldı.

"Evet." Calvin boğazını temizledi. "Yani, evet."

Bree iki kolunu da masaya dayadı. "Peki ya aracının plakası? Pazartesi gecesi dükkânda mıydılar?"

Calvin'in kaşları çatıldı. "Uh, evet?"

"Emin misin?" Matt bastırdı.

Calvin'in kafası karışmış görünüyordu. "Ne sorduğunuzu anlamıyorum."

Bree, "biliyoruz," dedi.

Solgunluktan kül rengine döndü. "Her ne yaptığımı düşünüyorsanız, ben yapmadım."

"Neden küçük çaplı hırsızlık ve vandalizm suçlarından üç ay hapse girdin?" Matt sordu.

Calvin'in gözleri nemlendi. "Bir domuz aldım."

"Domuz mu?" Bree sanki onu doğru duymamış gibi tekrarladı.

"Evet." Calvin sertçe iç çekti. "Aptalca bir şakaydı. Ben ve arkadaşım bir gece bira içiyorduk. Eddy üvey babası hakkında söyleniyordu. Adam tam bir hödük." Bakışları Bree'ye kaydı. "Özür dilerim."

Bree özrü kabul ederek başını salladı ve elini havaya kaldırarak devam etmesini işaret etti.

"Restore ettiğı eski bir Camaro'su vardı. Eddy garajda yürürken yanlışlıkla ızdı ve üvey babası onu evden kovdu. Camaro'yla birlikte garaja bir domuz koymanın komik olacağını düşündük."

Gerçek *bir bira tutma* anı.

Calvin devam etti. "Ama domuz garaja ve arabaya bir sürü zarar verdi ve Eddy'nin üvey babası suç duyurusunda bulundu." Bakışları Bree'ninkilere kilitlendi. "Eddy'nin üvey babası bir şerif yardımcısıydı."

Bree arkasına yaslandı. "Eddy'yi de hapse mi gönderdi?" Calvin başını salladı.

"Eddy'nin üvey babasının adı ne?" Bree sordu.

Calvin geri çekildi. "Hayır. Onu bu işe bulaştırmak istemiyorum. Başımı tekrar belaya sokamam. Avukat, başımı daha fazla belaya sokmazsam birkaç yıl içinde bu kaydı mühürletebileceğimi söyledi." Gözleri çılgına döndü. Boynundaki bir damar zonkladı. "Hapse geri dönmeyeceğim. Asla. Önce kendimi öldüreceğim."

Matt hapishanede Calvin'e ne olduğunu düşünmek istemiyordu.

"TAMAM." Bree iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Sorun yok. Anlıyorum. O zamanlar şerif değildim. Bu işe karışmamıştım."

Calvin nefes verdi ama hâlâ öğle yemeğini kaybedecekmiş gibi görünüyordu.

Matt, Calvin'e göz kulak olduğu belli olan Stan'i düşündü. "Stan bunu biliyor mu?"

"Evet. O benim amcam," diye itiraf etti Calvin. "Avukatın parasını ödedi ama beni hapisten kurtaramadı. Eddy'nin üvey babası bize ödetmek istedi."

Dick.

"Yanında birinin olmasına sevindim." Bree ayağa kalktı. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkürler."

Kabinden dışarı kaydılar. Calvin çöpünü attı ve aceleyle restorandan çıktı.

"Kendimi yüzlerce açıdan boktan hissediyorum," dedi

Bree. "Aynı şekilde." Matt onun için kapıyı tuttu.

Cipte Calvin'in sicilini derinlemesine araştırdı. "Görünüşe göre tutuklayan şerif yardımcısı Schneider'mış. Onu tanıyordum. Calvin haklı. Tam bir pislikti."

"Ben şerif olarak atandığımda departmandan ayrıldı." Bree karakola doğru yöneldi.

"Schneider'ı tanıdığım kadarıyla, kadın bir şerif için çalışmak istemedi. Eski iyi çocuklar kulübünde kalmak istedi."

Bree ona bir bakış attı. "O zaman ondan iyi kurtulduk. İşe atandığım için istifa eden biri olmadan daha iyi olacağımı düşünmüştüm."

Matt homurdandı. "Onu bir ay içinde kovardın." Bree yardımcılarından gördüğü saygıyı hak ediyordu. İşini dürüstlük ve şefkatle yaptı, ama aynı zamanda

Kimseden bir bok almadım. İnsanlar genellikle nezaketi zayıflıkla karıştırırdı ki bu aptalcaydı. Onun işinde, umursamamak daha kolay olabilirdi. Nazik olmak çoğu zaman daha fazla çaba gerektiriyordu.

"Şimdi ne olacak?" Matt sordu.

Bree gaza bastı. "Calvin'i tamamen göz ardı etmiyorum. Araca erişimi vardı. Ödünç almış ya da plakayı kullanmış olabilir. Ama araba dükkanının başka çalışanları da var. Bu nedenle, herhangi biri çitlere tırmanıp o plakaları ödünç almış olabilir. Ya da Bayan Haverford numaraları yanlış yazdı. Calvin ya da oto tamirhanesi ile Masonlar arasında başka bir bağlantı aramaya devam etmeliyiz."

"Calvin'in dövmesi yok. Claire'i kovalayan ve bize ateş eden adam o değil."

"Katılıyorum, ancak potansiyel bir suç ortağı olarak hala listede, ancak listenin en altına gidecek."

"İki ölü insanımız var ve görünüşe göre bir sonraki hedef genç tanışımız olabilir."

ON ALTINCI BÖLÜM

Renata elinde Masonların evinin iç kısmının fotoğraflarıyla konferans odasındaki cinayet panosunu inceledi. Genellikle devriyedeydi ve kapı çalmak, geçmiş araştırması yapmak ve telefon görüşmeleri yapmak gibi çevresel faaliyetler dışında soruşturmalara yardım etme şansı olmuyordu. NYPD'deyken bile çoğu zaman sokaklardaydı. İgnelenmiş fotoğrafları, elle çizilmiş okları ve daireleri, davayla ilgili madde madde notların yer aldığı listeleri taradı.

Güzel.

Renata kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı. Claire'in yanlışlıkla bir şey görmesini istemiyordu. Sonra fotoğrafları koridorda Claire'in beklediği görüşme odasına taşıdı.

Kızın karşısına oturdu ve resim yığınının yüzü aşağı bakacak şekilde önüne koydu. "Bunlara bakabilir misin?"

Claire başını salladı ama gözleri emin değildi. "Ailemi öldüren kişiyi yakalamaya yardım etmek istiyorum." Saçının bir kısmını kulağının arkasına itti. "Eğer yardım edersem, elimden alınan kontrolü geri alacakmışım gibi geliyor." Gözlerini kapadı ve Renata'nın bakışlarıyla bir kez daha buluşmadan önce titreyen tek bir nefes aldı. "Bütün hayatım gitti."

"Biliyorum ve başına gelenler için üzgünüm." Renata aktif olarak katılma ihtiyacını anlıyordu. Polis olmasının nedenlerinden biri de buydu. Arkasına yaslanıp izleyemezdi. *Yapmak* zorundaydı. Fotoğraf yığınının dokundu. "Eksik ya da doğru görünmeyen bir şey var mı diye bakın."

Sonraki yirmi dakika boyunca Claire sessizce resimleri karıştırdı. Her biri yüzüne yeni bir ifade getirdi: acı, korku, özlem, üzüntü, öfke. Her şeyi gözden geçirdi.

İki fotoğrafta karar kıldı ve parmağının ucunu babasının komodininin resminin üzerine koydu. Babasının ölü bedeni gözlerden uzaktı. "Babamın saati her zaman üzerindedir. Annem iki yıl önce Noel'de ona almıştı. Almak için onunla birlikte gitmiştim. Pahalıydı."

"Ne kadar pahalı?"

"Sekiz bin doların üzerinde."

"Ne tür bir saat olduğunu biliyor musun?" Renata masanın ortasından bir not defteri ve kalem kaptı.

"Tag bilmem ne."

"Tag Heuer?"

"İşte bu "

"Tarif edebilir misiniz?" Renata sordu.

Claire fotoğrafı neredeyse sevgiyle okşadı. "Gümüş ve siyah renkteydi, hantal görünümlüydü, büyük yüzünde üç küçük yuvarlak yüz vardı, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Biliyorum." Renata notlar aldı.

Claire gözlerini kısarak fotoğrafa tekrar baktı. "Para klipsi de orada değil."

"Genelde çok nakit taşır mıydı?" Renata sordu.

"Çok fazla olduğunu sanmıyorum ama içinde zaman biraz vardı." Renata *bilinmeyen miktarda nakit para ve para klipsi* yazdı.

"Orada olmadığı için göze çarpan başka bir şey var mı?"

Claire annesinin mücevher çekmecesinin fotoğrafına doğru ilerledi. "Annemin tenis bileziğini göremiyorum."

"Değerinin ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Benden önce almış. Sanırım ilk yıldönümleri için bir hediye idi."

"Elmaslar mı?" Renata sordu.

"Sanırım," dedi Claire. "Onu bir Tiffany kutusunda saklıyordu. Bilezik onun en sevdiğiydi. Her zaman takardı. Bekle. Bazen takacaksa komodinin üzerine bırakırdı.

ertesi gün tekrar." Başka bir fotoğrafa geri döndü. "Hâlâ göremiyorum."

Bayan Mason Tiffany tarzı bir kadına benziyordu. Claire aniden resimleri . "Hepsi bu kadar."

"Tamam. İyi iş çıkardın Claire. Bu bilgi sana yardımcı olacak."

Claire başını salladı ve sanki fotoğrafları görmeye bir saniye daha dayanamayacakmış gibi gözlerini kaçırdı. Renata onları topladı ve bir klasörün içinde gözden uzak bir yere koydu. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Claire başını salladı.

"Sana bir dakika vermemi ister misin?" "Yapabilir misin?"

"Evet, tabii." Renata ayağa kalktı. "Neden bize öğle yemeği getirmiyorum?" "Ben aç değilim."

"Kola ya da başka bir şeye ne dersin?"

"TAMAM." Claire'in yanıtı .

Renata resimlerden oluşan dosyayı aldı ve odadan çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken Claire'in dirseklerini masaya dayadığını ve yüzünü ellerinin arasına aldığını gördü. *Çok yorulmuş olmalıydı.*

Renata, Marge'in masasının önünde durdu. "Claire'i beslemem gerekiyor ama aç olmadığını söylüyor."

Marge, "Bu işi bana bırakın," dedi ve telefonu açtı.

Renata, daha verimli bir kadınla tanışmamıştı.

Onu.

Otomattan iki kola ve biraz kraker aldı.

makineler vardı. Kızın bir dakikaya ihtiyacı vardı ama Renata ona bakıcılık yapacağına söz vermişti. Görevini ihmal edemezdi. İçeri girmeden önce kapıyı hafifçe çaldı.

Claire başını kaldırdığında gözleri daha berraktı. Renata atıştırmalıkları yere koydu. Claire kolayı açtı ama krakerleri görmezden geldi. Renata bir sandalyeye çöktü ve kendi kolasını açtı.

Bir dakika sonra Marge içeri girdi. Arkasında boya lekeli kot pantolon ve tişört giymiş uzun boylu, iri yarı bir adam vardı. Spor ayakkabıları bile benek benek renkliydi. Renata yüzeysel bir bakışla adamın bel kemerinin zayıf kalçalarından aşağı sarkmasına ve dağınık saçlarına hayran kaldı.

alnına asılmıştı. Bir eskiz defteri ve bir kutu renkli kalem taşıyordu.

Hay sikeyim. Neden yanlış tiplerden hoşlanıyordu? Neden temiz, başarılı iş adamlarından etkilenmiyordu? Hayır. Onun için hep kötü çocuklar. Bir keresinde bir arkadaşı ona bir bankacı ayarlamıştı. Yakışıklı, iş sahibi, iyi bir kişiliği vardı.

Sıfır kıvılcım.

Onun yerine, bir grubun baş gitaristiyle takılmıştı. Seks alışılmışın dışındaydı ama adam kiraya katkıda bulunmuş muydu? Hayır. Yemekleri ödedi mi? Yine hayır. Altı ay boyunca ondan otlakçılık yapmış, sonunda mezarlık vardiyasından eve gelip arkadaşlarını dairesinin her yerinde sızmış bulduktan sonra onu kaldırıma atmıştı. O devriyedeysen mutfağında kokain çekiyorlardı. Birisi mutfak lavabosuna kusmuştu. Adamın cesur mu yoksa aptal mı olduğuna asla karar verememişti. Muhtemelen ikisinden de biraz. Grup hayranları onu evrenin kadınlara armağanı olduğuna ikna etmişti.

Gitaristten önce, hevesli bir aktörle çıkmıştı. Bu bir ilişkinin kıvılcıımıydı. Yaklaşık kırk beş saniye boyunca bin derecede yanmıştı.

Belki de şu televizyondaki çöpçatanlardan birine ihtiyacı vardı çünkü erkek zevki çok kötüydü.

Bakışlarını yukarı doğru kaldırdı, ama bu da işe yaramadı çünkü o gözlere lanet olsun.

Daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu. En son ne zaman biriyle çıkmıştı? Buraya taşındığından beri çıkmamıştı. Çalışmak ve annesine bakmakla çok meşguldü. Eğer faturaları ödemiorsa, onları ödemek için endişeleniyordu.

Marge eliyle işaret etti. "Şerif Yardımcısı Zucco, bu şerifin kardeşi Adam Taggert."

"Hey." Karalama defterini kolunun altına sıkıştırdı ve elini uzattı.

Patronunun kardeşi mi? *Kendine gel kızım.* O sınırların dışındaydı. Çok uzakta. Neredeyse başka bir gezegende.

"Adam bir sanatçı. Daha önce de tanıkların hatırlamalarına yardımcı olmuştu."

Adam başını salladı. "Bree birinin dövmesini hatırlamasına yardımcı olabileceğimi düşündü."

"Evet," dedi Renata. Bir sanatçı mı? Evet. Mükemmel. Bir kez olsun, düzenli bir işi olan bir erkeğin seksi olduğunu düşünmek isterdi. Bu yüzden flört uygulamalarını, çıktığı her erkeğin gerçek bir işi olduğundan emin olmak için kullanıyordu. Onun için artık yıldız sanatçı tipler yoktu. Claire'e eliyle işaret etti ve onu tanıştırdı.

Claire ona utangaç bir el salladı.

Renata'nın yanına, Claire'in karşısına oturdu ve kalemleri masanın üzerine koydu. Arkasına yaslandı, bacak bacak üstüne attı ve eskiz defterini dizinin üzerinde dengeledi.

"Sandviç sipariş ettim. Bir dakika içinde teslim edilir." Marge Renata'dan Adam'a baktı.

"Teşekkürler Marge," dedi Renata.

Marge kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Renata'nın ayağı masanın altına vurdu.

Adam kutudan siyah bir kalem seçti. "Ben ne yapacağım?" Claire sordu.

Arkasına yaslandı ve kızın sayfayı görememesi için karalama defterini kaldırdı. "Bana ne hatırladığını söyle. Dövme neredeydi?"

"Kolunda." Claire pazusunu esnetti ve işaret etti. "Kolu ne kadar büyüktü?" Adam sordu.

"Bilmiyorum." Claire parmaklarını masanın üzerinde sıktı ve çözdü.

Adam kendi kolunu kaldırdı ve esnetti. Zayıf bir adama göre güzel pazuları vardı. "Benimkinden daha mı büyük, daha mı küçük?"

"Aşağı yukarı aynı," dedi Claire. "Sanırım."

Adam başını eğdi ve bekledi. Renata bakarken ela gözleri renk değiştiriyor gibiydi. Amber mi yeşil mi? Ela. *Sakin ol. Bakmayı kes.*

"Gözlerini kapatmayı dene," diye önerdi Adam. "Ve nefes al. Bunu denemenin hiçbir dezavantajı yok. En kötü ihtimalle bir şey bulamayız ve ben de bedava öğle yemeği yerim. Zarar yok."

Renata iç çekti. *Bedava yemeğe ihtiyacı var.*

"TAMAM." Claire gözlerini kapattı.

"?" Sesi yumuşadı.

"Oyun parkında." "Yürümek mi?"

"Hayır. Salıncakta oturuyordum. Kaldırıma park etti, indi ve bana doğru yürüdü."

"Dövmeyi ne zaman fark ettiniz?"

"Doğru o zaman. Çünkü ondan sonra ben kaçtım, o da kaçtı."

Adam birkaç saniye cevap vermedi. Sonra boğazını temizledi.

"Hatırası çok korkutucu olmadan hayal edebiliyor musun?"

"Evet."

"Tamam o zaman. Geri . Salıncaktasın. Sana doğru yürüyor. Tam orada dur, sanki bir videoyu durduruyormuşsun gibi. Kokuları, sesleri, altınızdaki zeminin hissini düşünün ..."

"Spor ayakkabılar," diye ekledi Claire. Nefes alıp verdi. "Ortada bir kaplan vardı. Bir pençesini sanki gibi kaldırmıştı. Hırıliyordu." Dövmeyi daha ayrıntılı olarak tarif etti, sonra durdu. "Onun altında başka bir dövme daha vardı." Kolunu kaldırdı ve dirseğinin üzerindeki bir noktayı işaret etti. "Bu bir sembol ya da onun gibi bir şeydi. Bir uzun dikey çizgi ve diğerleri V şeklinde, neredeyse kalçalara dayanmış kollar gibi." Havada işaretler çizdi.

Adam'ın kalemi kâğıdı çizdi. Çoğunlukla dinliyordu. Arada sırada bir ayrıntı, bir yön ya da boyutla ilgili bir soru soruyordu.

Renata eskiz defterine bakmayı o kadar çok istiyordu ki yerinde zor duruyordu.

Sonunda Claire koltuğuna yığıldı ve biraz kola içti. "İşte bu kadar. Artık düşünemiyorum."

"TAMAM." Adam eskiz defterini çevirdi. "Neyin düzeltilmesi gerektiğini söyle."

Marge elinde karton bir tepsi sandviç ve üç küçük sıvı kabıyla içeri girdi. "Tavuk çorbası ve hindili sandviçler," diye fısıldadı Renata'ya, belli ki Adam Claire'i rahatsız etmemeye çalışıyordu. Yiyecekleri bıraktı ve odadan sıvıştı.

Adam dalgınca bir sandviçe uzandı. Tek kelime etmeden, bir çorba kabını ve sarılı bir sandviçi

Claire. İkisini de aldı, çorbayı açtı ve onun çalışmasını değerlendirirken biraz yedi.

"Bu oldukça iyi ama kaplanın yüzü daha dar ve pençesi daha büyüktü." Parmağını pedin üzerinde hareket ettirdi ve kaplan ile sembol üzerinde birkaç düzeltme daha yaptı.

Kaşlarını çattı, cebinden bir silgi çıkardı ve Claire onu izleyip yön verirken bir şeyi düzeltti. Yarıyı boş çorba kabını kenara bıraktı. O kadar dalgındı ki, bir şeyler yemişti. "Bunlar onlar. Gerçekten onlar."

"Harika." Adam çizimi delikten çıkardı ve Renata'ya uzattı.

Görüntüye bakarken ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Adam bir çorba kabı açarken Claire hâlâ dikkati dağınık bir şekilde sandviçini yemeye başladı.

"Her zaman çizebilir misin?" diye sordu.

"Evet, ama çok pratik yaptım." Plastik bir kaşık aldı.

Claire daha fazla soru sordu ve Renata, Adam'ın sanki Claire'in oyalanmaya ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi, yemeğini Claire'inkiyle aynı hızda yemek için bilerek yavaş yediğinden şüphelendi. Yani hem yetenekli bir sanatçı hem de iyi bir insandı.

Lanet olsun. Ondan *hoşlanmak* istemiyordu. Saf fiziksel çekimi görmezden gelmek daha kolaydı.

Yemeklerini bitirdiler ve Adam ayağa kalktı. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Yardımanız için teşekkürler." Renata onu görüşme odasından çıkarıp koridorda yürüttü.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa diye numaramı alın." Rakamları okudu.

Renata onları telefonuna girdi. Sonra ona hızlı bir mesaj gönderdi. Telefonu çaldı ama cebinden çıkarmadı.

Şerif ve Matt onlara doğru yürüyordu. "Nasıl geçti?" Şerif kardeşine tek koluyla sarıldı. O da ona sarıldı ve Renata aralarındaki aile benzerliğini görebildi. Aynı zayıf yüz hatları. Aynı ela gözler. Aynı endişeli bakışlar.

Renata, "Elimizde dövmelerin bir çizimi var" dedi.

"Mükemmel," dedi şerif. "Sana borçluyum, Adam."

Adam homurdandı. "Borçlu değilsin ama rica ederim."

O gittikten sonra konferans odasına geçtiler. Renata şerife Claire'in ailesinin yatak odasındaki kayıp eşyalarla ilgili hatırladıklarını anlattı.

Şerif Taggert kaşlarını çattı. "Yani iki pahalı eşyamız kayıp ve muhtemelen biraz da nakit paramız var."

"Evet," diye onayladı Renata.

Matt, "Kişisel elektronik eşyalar da alınmış," dedi.

"Yani sebep hırsızlık *olabilir* mi?" Şerif ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Matt dudaklarını büzdü. "Katilin yine de evin düzenini ve Masonların tipik programını bilmesi gerekirdi ve evi aramak için zaman ayıracaklarsa, neden diğer küçük, değerli eşyaları görmezden gelsinler?"

Şerif Taggert, "Hızlı nakit arayan bağımlılar her zaman bir olasılıktır," dedi. "Adli tıbbı arayın ve ne zaman bir rapor bekleyebileceğimizi öğrenin."

"Peki efendim." Renata ekip odasına yöneldi ve bir çalışma masasına oturdu.

Juarez koridorun karşısındaki kabindeydi ve suratına bir sandviç tıktırırıyordu. "Patronun kardeşiyle işler nasıl gitti?"

"Bir eskiz yaptı." "İyi olduğunu duydum."

"Bir sanatçı olarak mı? Çizimler iyi." Ama Renata'yı etkileyen şey Adam'ın sabrı ve Claire'i *dinleme* şekliydi. Onu sadece dinlememişti. Dikkatini vermişti. "Profesyonel yeteneğini bir karakalem çizimle değerlendirmek zor. Ne iş yapıyor?"

"Resim yapıyor." "Evler mi?"

"Hayır. Tablolar, bilirsin, sanat."

Renata noktaları birleştirdi. "Yani işsiz."

"Adam Taggert, işsiz mi?" Juarez homurdandı ve ağzına bir kızartma tıktırıldı. "Google'da ara."

"Neden? O bir katil falan mı?"

"Googleda ara. Sürprizi senin için bozmayacağım."

Renata sinirlenerek yapışkanlı bir notu buruşturdu ve Juarez'in yüzüne fırlattı. "Zamanım yok. Sadece söyle bana."

"Hayır." O da ona geri fırlattı.

Renata onu küçük kardeş gibi seviyordu ama o da bir o kadar sinir bozucuydu.

Sandviçinin kalan parçasını düşürdü ve dimdik oturdu. "Vay anasını."

Renata döndü. "Ciddi olmalısın. Sen hiç küfür etmezsin." Gülünç derecede kibardı, hatta bazen biraz saftı.

"Evet." Kısa bir süre klavyeye saldırdı, sonra ayağa kalktı.

"Şerifle konuşmam gerekiyor."

Renata başparmağını salladı. "Konferans odasında."

Juarez ilk birkaç adımda topalladı. Kurşun yarasının büyük ölçüde iyileştiğini iddia etmesine rağmen, bu iddianın saçmalık olduğundan şüphelenmesine neden olacak kadar ağır adımlarla yürüyordu. Yazıcıdan bir kâğıt aldı ve konferans odasına yöneldi. Renata adli tıbbi aramak için telefonu eline aldı ama Juarez bir kapı aralığından geçip gözden kaybolurken bir gözünü ondan ayırmadı.

Ne bulmuştu?

Her , bölümün papaz yardımcısının küfür yol açacak kadar büyüktü.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Konferans odasında Bree beyaz tahtayı plaka, Like New Auto Body Repair ve Calvin Wakefield ile ilgili ayrıntılarla güncelledi. Geri çekilip tahtayı incelerken, koşu bandında düz bir şekilde koşuyormuş gibi hissetti, bir ton enerji harcıyor ama çok uzağa gidemiyordu.

Matt bir sandalyeye çöktü, dizüstü bilgisayarını açtı ve yazmaya başladı.

Biri kapıya vurdu ve kapı açıldı. Juarez kafasını boşluktan içeri soktu. "Hanımefendi?"

"İçeri gel," dedi.

Juarez titremeye başladı. "Ne bulduğumu asla tahmin edemezsin."

"Kapıyı kapatın lütfen." Bree Claire'in duymasını istemiyordu. Koridorun diğer ucundaydı ama Bree, onlar ailesinin cinayetlerini tartışırken kızın tuvalete falan gitmiş olma ihtimalini göze alamazdı.

Juarez itaat etti, sonra döndü. Yüzü heyecanla parlıyordu. İçtenlikle onun poker oynamadığını umuyordu. Adam soğukkanlı davranmayı beceremiyordu. Her ne bulduysa, büyük bir şeydi.

Bree kaşlarının altında yukarı doğru kalktığını hissetti. Matt'le birbirlerine baktılar ve bir umut parıltısı belirdi.

Juarez onları bekletmedi. "Masonlar avukat değildi, en azından New York Eyalet Barosu'na göre."

Bree'nin haberi algılaması bir dakika sürdü. "Avukat değillerdi de ne demek?"

"Lisanslı avukat değillerdi," dedi. "İkisi de baro sınavına girmedi. İkisi de New York Barosu'na üye değildi."

Eyalet Barosu. İkisinin de New York, Pennsylvania ya da New Jersey'de hukuk fakültesine gittiğine dair bir kayıt bulamadım. Bu eyaletlerdeki baroları da kontrol ettim ama yok."

"Sahte avukatlar mı?" Bree kalçasını konferans masasına yasladı. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Ben de öyle." Matt sandalyesini döndürerek cinayet panosuna baktı. Kollarını kavuştırarak kurbanların fotoğraflarını inceledi. "Ne zamandır avukatmış gibi davranıyorlar?"

Juarez iki elini de kaldırdı. "Uzun bir süre gibi görünüyor. Yedi yıllık vergi beyannameleri bulduk. Hepsi de yasal hizmetler yerine diğer profesyonel, bilimsel ve teknik hizmetler için iş kodu altında gelir bildirmiş."

"Bunu nasıl öğrendin?" Bree sordu.

"Titiz olmamı istediğini söylemiştin," dedi Juarez.

"Etkilendim." Bree başını salladı.

Juarez zevkten kızardı.

"Juarez'le mi yoksa Masonların sahte hukuk bürosuyla mı?" Matt sordu. "İkisiyle de," dedi Bree. "İyi iş çıkardın."

Matt tahtaya döndü. "İnsanların doktor gibi davranıp ameliyat yaptıklarını duymuştum ama itiraf etmeliyim ki bu işten yıllarca sıyrılacakları düşüncesi hâlâ inanılmaz."

Çok da cesurca.

Juarez, "Eğer ilgileniyorsanız başka bilgiler de buldum," dedi.

"Lütfen." Bree bir elini havada yuvarladı.

Juarez notlarına baktı. "Evlerini on iki yıl önce almışlar. İpotekleri yok. Emlak vergileri . Grey's Hollow'a taşınmadan önce Stifleton, New York'ta yaşıyorlarmış." "Buradan yaklaşık dört saat uzaklıkta," dedi

Bree. "Oraya dair herhangi bir kayıt

"için de istihdam mı?"

Juarez başını salladı. "Bulabildiğim kadarıyla hayır. Doğum belgelerine göre Josh Mason Rochester'da doğmuş. Shelly Mason'ın kızlık soyadı Franco'ymuş. Pittsburgh'da doğmuş."

Kapı tekrar açıldı ve Todd kolunun altında bir dizüstü bilgisayarla içeri girdi. Juarez'e baktı ve kaşlarını kaldırdı. Bree işaret etti

genç yardımcının baş yardımcısının yerini doldurması için. Keşfi Juarez yapmıştı. Övgüyü hak ediyordu.

Daha sonra Todd bir elini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Keşfettiğim şey göz önüne alındığında bu çok mantıklı."

"Şimdi ne olacak?" Bree sordu.

"Masonların telefon ve mali kayıtlarını inceliyordum." Todd durakladı. "Sahte bir hayır kurumu olan bir e-posta dolandırıcılığı yapıyorlardı."

Bree bir sandalyeye kaydı. "Ciddi misin?"

"Oh, evet. Para içinde yüzüyorlar, hepsini ortaklık hesaplarına aktarıyorlardı."

"Ne tür bir hayır kurumu?" diye sordu.

"Adını Düşler Vakfı koymuşlar ve evsiz çocukların üniversiteye gitmesine yardım edeceklerini iddia ediyorlar." Todd dizüstü bilgisayarını bıraktı ve açtı. "Güzel bir web siteleri var." Bree ve Matt'in ekrana bakabilmeleri için bir adım uzaklaştı.

Bree Matt'in omzunun üzerinden baktı. Gülümseyen gençler ve genç yetişkinlerle dolu bir ana sayfada gezindi. Referanslar, geleceği kurtardığı, umut verdiği ve daha iyi bir yaşam hayallerini gerçekleştirdiği için vakfı övüyordu.

Todd, "E-posta hesaplarına da erişimim var," dedi. "Anlayabildiğim kadarıyla, sadece küçük bir miktar çok basit yasal iş yapıyorlardı ve bunun için de yüksek ücretler talep ediyorlardı."

Bree'nin aklına öfkeli emlakçıyla yaptığı görüşme geldi. "Bu yüzden Peter Vitale onları baroya şikayet etmekle tehdit etti." Tekrar tahtaya döndü. "Bu her şeyi değiştirir. İki avukat kurban yerine, şimdi iki suçlu kurbanımız var."

"Önemli miktarda para için kimseyi aldılar mı?" Matt sordu.

"Şimdiye kadar bir sürü küçük işlem buldum. Bağışçılarının çoğu yaşlı vatandaşlar gibi görünüyor. Yine de bu küçük miktarlar . Bu onlar için güzel bir gelir kaynağı oldu."

"Küçük miktarların sorgulanma olasılığı daha düşüktür." Bree avucundaki kuru silgi kalemine dokundu.

"Biri dolandırıcılığını mı keşfetti?" Matt sordu. "Başka suç faaliyetlerine giriştiler mi?"

"Masonların telefon kayıtları herhangi bir kişisel ilişkiye işaret ediyor muydu?" Bree sordu.

"Söylemesi zor." Todd oturdu ve dizüstü bilgisayarını kendisine doğru çekti. "E-postayı öncelikle hukuk firması ve sahte hayır kurumu için iş iletişimi amacıyla kullanıyorlardı. Masonlar mesajlaşmayı pek sevmezler. Ayrıca, cep telefonu servis sağlayıcıları kısa mesajların içeriğini yalnızca on gün boyunca saklıyor. Bu süre içinde çok az ve bunların çoğu da birbirleriyle ve Claire'le paylaşılmış. Teslim alma zamanları ve market durakları hakkında normal mesajlar. Bazı teslimat bildirimleri ve bir dışçı randevusu hatırlatması vardı. Telefon görüşmeleri de şu ana kadar sıradan. Aslında en şüphe uyandıran husus cep telefonlarını kullanmamaları."

Matt, "Suçlu oldukları düşünüldüğünde, kullan-at telefon kullanmaları beni şaşırtmaz," dedi.

Bree'nin telefonu çaldı. Ekrana bir göz attı. "Adli tıptan bir güncelleme geldi. Kanıtlar henüz analiz edilmemiş ama şu ana kadar göze çarpan bir şey yok." Hayvan kürkü, halı lifleri, insan saçı, toz ve benzeri şeyler bulmuşlardı ve bunların değerlendirilmesi zaman alacaktı. "Bu ilginç. Yatak odasındaki halıda çam talaşı izleri vardı."

"Çam talaşı mı?" Matt sordu.

Todd bilgisayarına yazdı. "Genellikle peyzaj, bahçe işleri, el işçiliği ve hayvan yatağı olarak kullanılır."

Matt, "Masonların arka bahçesi çok bakımlıydı," dedi. "Ama hiçbir yerde çam talaşı torbaları gördüğümü hatırlamıyorum."

Todd kaydıldı. "Garajda yok."

Matt cinayet tahtasına *çam talaşı* yazdı. "Başka kanıt var mı?"

"Elimizde genel bir kanıt kaydı var." Bree dosyayı açtı ve olay yerinden alınan eşyaların listesini taramaya başladı. Aradığı şeyi bulması birkaç dakika sürdü. "İşte burada. Audi Q7'nin torpido gözünde hâlâ mühürlü paketinde duran bir kullan-at telefon bulundu. Çanta ya da makbuz yok."

Matt sakalını sıvazladı. "İnsanlar zaten normal bir telefonları varken bir de kullan-at telefon alma zahmetine katlanıyorlarsa, genellikle nakit ödeme yaparlar ki kimse telefonun izini süremesin."

"Aksi takdirde, neden normal telefonunuzu kullanmıyorsunuz?" Bree de aynı fikirdeydi. "Mali tablolarla başka bir şey var mı?"

"Hâlâ ," dedi Todd. "Diğer yarım kalmış işler. Yargıç Vitale'nin tabancasını test etme emrini imzaladı."

"Bunu toparlamamız gerekiyor," dedi Bree.

Todd kaydırmaya devam etti. "Balistik, Şerif Yardımcısı Zucco'ya sıkılan kurşunlar üzerinde test yaptı. Masonları öldürmek için kullanılan silahla aynı silahtan ateşlenmişler."

"TAMAM." Bree dövme çizimini aldı. Juarez'e uzattı. "Bunun kopyalarını çıkar ve yardımcılara dağıt ve şüphelinin eşkalini güncelle."

Kağıdı aldı ve odadan çıktı.

Todd, "NCIC ve ViCAP'i sorgulayacağım," diye gönüllü oldu.

Ulusal Suç Bilgi Merkezi, suç bilgileri için ulusal bir takas merkeziydi. ViCAP ise FBI'nın şiddet suçları veri tabanıydı. Her iki sistem de kolluk kuvvetlerinin şüphelileri, benzer suçları, çalıntı malları, kayıp kişileri vb. aramasına olanak tanıyordu.

"Claire'le tekrar konuşmalıyım." Ama önce Bree'nin düşüncelerini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Masonların fotoğraflarıyla yüzleşti. Dolandırıcılara benzemiyorlardı. Normal profesyonellere benziyorlardı. "Onu üzmem istemiyorum ama elinde bilgi olabilir."

Ne kadarını biliyor?

Matt ayağa kalktı ve onun yanında durdu. "Ona sahtekâr olduklarını söylediklerinden şüpheliyim, ama bildiğinin farkında bile olmadığı başka bilgilere sahip olabilir."

Yan yana tahtaya baktılar.

"Bunu daha fazla erteleyemem." Bree masadan uzaklaştı. "Claire'i tekrar sorgulayacağım. Sonra da Vitale'in silahını alıp mahallenin taramasını bitirebiliriz." Bree, Claire'e sorması gereken sorulardan sonra suçluluk duygusunu hafifletmek için biraz hava almak isteyecekti.

"Yardım ister misin?" Matt sordu.

Bree sorularının hassas doğasını düşündü. "Zucco'yu yanımda götüreceğim. Görünüşe göre bir

Claire ile uyum."

Bree tuvalette durup yüzüne soğuk su çarptı. Sonra Zucco'yu aldı ve görüşme odasına gittiler. Claire telefonunda geziniyordu. İçeri girdiklerinde indirdi. Bakışları Bree'ninkileri aradı. Korku gözlerinin akını genişletti.

Zucco onun yanına oturdu. "Şerifin size birkaç sorusu daha var. Onları cevaplayabilir misin?"

"Elbette." Claire telefonunu yere bıraktı. "Dövmeyle mi ilgili?"

"Hayır." Bree masanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu, Kızın biraz kişisel alana sahip olmasına izin verdi. "Orada harika bir iş çıkardın. Claire, çocukluğundan ne kadarını hatırlıyorsun?"

"Masonlar beni evlat edinmeden önceki hayatımdan mı bahsediyorsun?" Claire sordu.

Bree rahat bir nefes aldı. *Claire onun evlatlık olduğunu biliyordu.*

"Evet."

Claire omuz silkti. "Fazla değil." Gözlerini kapattı. "Pek bir şey görmüyorum. Belki bir yüz ya da düşünürsem bir ev görüyorum." Gözlerini açtı. "Somut bir şey yok. Detaylı bir şey yok."

Bree bir sonraki sorusunu dikkatle ifade etti. "Nasıl evlat edinildiğini biliyor musun?"

Claire başını salladı. "Biyolojik ailem bir kazada öldü." "İsimlerini biliyor musun?"

"Hayır."

"Peki ya yaşadıkları yer?"

"Hayır," dedi Claire. "Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ailem -Masonlar- bu konuda konuşmak istemediler. Annem bebek sahibi olmaya çalıştı ama olmadı. Bu konuda çok hassastı."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Bree. "Evlat edinen ebeveynlerinizden birinin üniversiteye ya da hukuk fakültesine nerede gittiğini biliyor musunuz?"

Claire başını salladı. "Üniversite hakkında pek konuşmazlardı ama ikisi de Syracuse'da hukuk fakültesine gittiler."

"Peki ya aileleri?"

Claire başını öne eğdi. "Her zaman hiç olmadığını söylerlerdi."

"İkisi de mi?" Bree sordu.

"Evet," diye onayladı Claire.

"Hiç büyükanne, büyükbaba, teyze, amca, kuzenle tanışmadın mı? Tatil kartları aldın mı? Düğünlere gittin mi?" Bree Claire'in önceki röportajını iki kez kontrol etti. Cevaplarının hepsi tutarlıydı.

Claire başını salladı.

"Ailenizin geçmişi hakkında ne biliyorsunuz?"

"Annemin Pittsburgh'lu olduğunu ve babamın da Rochester'da büyüdüğünü biliyorum."

Bu da doğum belgelerine uyuyor.

"Yirmi bir yıldır evliler." Claire gerçekleri hatırlarken tavana baktı. "Hukuk fakültesinde tanışmışlar, Vegas'ta evlenmişler ve balaylarını Meksika'da geçirmişler."

"Syracuse'da hukuk fakültesine gittiklerini mi söylediniz?"

"Evet." Claire şaşkın görünüyordu. "Bir sorun mu var?"

Bree bir dakika sessiz kaldı ve Claire'e anne babasının avukat olmadığını söyleyip söylememeye karar verdi. Ama daha fazla bilgi edinene kadar Claire'in ailesiyle ilgili anılarını yok etmeyecekti. Ya Juarez yanılıyorsa? "Bazı kayıtlarını bulamıyoruz."

"Oh." Claire omuz silkti. "Sana nereye bakmanı söyleyeceğimi bilemiyorum."

Bree ona, "Sorun değil," diye güvence verdi. "Öğleden sonra eşyalarını almaya gideceğim."

"İstediğin gibi listeyi yaptım." Claire telefonunu kaldırdı. "Sana mesaj atabilir miyim?"

"Elbette." Bree cep telefonu numarasını okudu. "Bu gece nereye gideceğimi biliyor musun?" "Henüz değil, ama bilgi almak için arayacağım."

Claire üzgün bir sesle, "Teşekkür ," dedi.

Marge kafasını konferans odasına uzattı. "Şerif? Bir telefonunuz var. Madeline Jager. Burada olduğunu söylüyor. Onu oyalamamı ister misin?"

Madeline Jager denetleme kurulundaydı ve tam bir kâbustu, Disney kötü adamlarına o kadar benziyordu ki Matt ona "Cruella" adını takmıştı. Bree ne zaman telefonunu gözetimsiz bıraksa, zil sesini Cruella'nın şarkısına programlıyor ya da Jager'ın kişi adını "Cruella de Vil" olarak değiştiriyordu.

"Hayır. Onunla konuşacağım." *Bana güç ver.* Bree yüzünü düzeltti. "Affedersin, Claire."

Bree, Claire'in hatırladıklarını Juarez'e aktarmak için durdu, böylece o da araştırabilecekti. Jager'la işi biter bitmez sosyal hizmet görevlisini de bilgilendirecekti. Belki de Masonların bir yerlerde bir ailesi vardı ve onlar sadece yalan söylemişlerdi. Sonra Bree ofisine döndü ve sabit hattı açtı. "Şerif Taggert."

"Şerif," diye selamladı Madeline, sesi her zamanki gibi sert ve resmiydi. "Çok tuhaf bir şeyi rapor etmem gerekiyor."

"Devam et."

"Arka bahçemde bir timsah gördüm." Madeline huffed. "Bir timsah! Bu canavar hakkında daha önce bir rapor hazırladığınızı ve hiçbir şey yapmadığınızı duydum! Halk neden bilgilendirilmedi?"

Bree alnını ovuşturdu. *Neden? Bu neden oluyordu?*

"Nerede yaşıyorsun?"

"Grey Lake."

Bree, "Bir balıkçı timsah gördüğünü bildirdi ama içkiliydi," dedi. "Gördüğü şeyin doğru olması pek mümkün görünmüyordu. Bunun bir cehennem bükücü, yılan ya da kütük olmadığına emin misin?"

"Ne gördüğümü biliyorum," diye ısrar etti Jager. "Kıyıda güneşleniyordu, ağzı falan açıktı. Sana resmini mesaj atıyorum."

Bree'nin cep telefonu çaldı. Açtı ve kendini lanet olası bir timsaha bakarken buldu.

"Şimdi bana inanıyor musun?" Jager tersledi.

Bree bir önceki kışı ve yasadışı ticareti yapılan zehirli yılanlarla karşılaştığını hatırladı. Aklına başka bir düşünce geldi. "Ne kadar büyüktü?"

"En az bir metre uzunluğunda."

"Evcil bir timsah 1,5 metreden sonra başa çıkılamaz hale gelir. Belki biri bir tane atmıştır." Bree kanun uygulama kariyerinde kesinlikle garip şeyler yaşamıştı. Bir önceki kış yasadışı egzotik sürüngen tüccarını tutuklamıştı. Yılanların yanı sıra yavru timsahlara da el koymuşlardı ama onu yakalamadan önce kaç tane timsah satmıştı? "Bunu araştıracağım."

"Bir çocuk ısırılmadan ya da birinin Yorkshire teriyeri yenmeden önce onu bulsanız iyi olur. Eğer bu haberlere çıkarsa ..."

Turizm ve kötü basın her zaman ilçe politikacılarının ilk kaygıları olmuştur. Bree'nin dudaklarında ani bir tepki belirdi ama daha iyisini düşündü. Tek bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. "Kontrol edeceğim."

"Şahsen mi?" Jager sordu.

Bree bir hayvan kontrol memuru göndermeyi planlamıştı ama elbette Jager sorunun şerif tarafından ele alınmasını isteyecekti. Politika Bree'yi ülser ederdi. "Evet, bizzat ilgileneceğim."

Çünkü iki cinayeti araştırırken neden üzerine bir timsah fırlatmasın ki?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matt, Bree'nin cipinin yolcu camından baktı ve Peter Vitale'in evini ölçtü. Bir emlakçıya göre, yer konusunda çok zayıftı. Ev bir hurdaliğın karşısındaydı ve yandaki evin ön bahçesinde döşemesiz mobilyalar ve atılmış bir çamaşır makinesi vardı.

"Claire onu kovalayan adamın siyah bir SUV kullandığını söyledi." Matt garaj yoluna park edilmiş siyah Honda Pilot'u işaret etti. Aracın ruhsatını kontrol etti. "Bu Vitale'in."

"Yeleğini giy." Bree varışlarını merkeze bildirmek için telsiz mikrofona uzandı.

Ama Matt çoktan arka koltuğa uzanmıştı. O kadar çok vurulmuşlardı ki, bu kadar sıradan görünen bir emir bile olsa, herhangi bir emri yerine getirirken çelik yelek giymek onun alışkanlığıydı. Kayışları bağladı ve kapı koluna uzandı. "Hadi gidelim."

Vitale kendi küçük bahçesini yeterince düzenli tutuyordu. Yan tarafta bir zincir şakırdadı. Büyük bir köpek havladı ve tasmaına sıçradı.

Bree sıçradı ve Matt içgüdüsel olarak onunla köpeğin arasına girdi. Bree köpek korkusunu yenmek için çok çalışmıştı ve kötü bir karşılaşmanın onun ilerlemesini engellemesine izin veremezdi. Zincir tutuyordu ama Matt, Vitale'in ön verandasına doğru yürürken bir gözünü araziden ayırmadı.

Kurşunların kapıdan içeri girme ihtimalini her zaman göz önünde bulundurarak kapıyı kuşattılar. Bree kapıyı çaldı. Kimse cevap vermedi. Tekrar çaldı, sonra da "Şerif departmanı" diye bağırdı.

Ayak sesleri yaklaştı. Kapı açıldı ve Vitale onlara ters baktı. "Evet?" İş için giyinmişti, pantolon ve uzun kollu

Elbise gömlek.

Bree ona arama iznini uzattı. "Tabancanızı almak için buradayız."

"Ciddi misin?" Gözlerini devirdi. "Burada bekleyin." Kapıyı yüzlerine kapattı.

Beklediler. Kapıyı ve Vitale'in cipini izlerken Matt'in omuzlarında gergin bir düğüm oluştu.

Beş dakika sonra kapı açıldı. Vitale sinirli ifadesi yerine telaşlı görünüyordu. "Gitmiş."

"Gitti mi?" Bree sordu.

"Evet." Vitale elini başının üzerinde gezdirdi. "Onu en son ne zaman gördün?"

Bree sordu. "Bilmiyorum," dedi Vitale.

Bir komşunun kapısı çarpıldı. Hepsi dönüp baktıklarında sokağın karşısından kendilerine pervasızca bakan bir adam gördüler.

Vitale komşusuna kaşlarını çatı, sonra geri çekildi. "İçeri girebilirsiniz."

Botları antrenin yıpranmış meşe zemininde sürtünüyordu.

Bree sorusunu tekrarladı. "Silahı en son ne zaman gördün?"

Vitale kollarını kavuşturdu. "İki hafta önce poligona götürdüm."

"Hangi aralık?" Matt sordu.

Vitale, Matt'in tanıdığı ismi verdi. Hikayesinin bu kısmı kontrol edilebilir.

"Nerede saklıyorsun?" diye sordu.

"Komodinimde," dedi.

"Göster bana." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Vitale onları koridordan geçirerek zemin kattaki bir yatak odasına götürdü. "Silah kasası yok mu?" Bree sordu.

"Eğer bir kasanın içindeyse kendimi korumak için kullanamam." Vitale komodininin alt çekmecesini açtı.

Matt içeri baktı. Bir sürü şarj kablosu. Üç kitap. Kulaklıklar. Silah yoktu. "Burada değilse kendini korumak için kullanamazsın."

Vitale kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çalıntı bir silah ihbarında bulunmak istiyorum."

"Hırsızlık mı oldu?" Matt sordu.

Vitale iki elini de havaya kaldırdı. "Sanırım! Başka ne olmuş olabilir bilmiyorum."

Bree pencereye doğru gitti ve çerçeveyi inceledi. "Zemin kat. Alarm sistemi yok. Senden hoşlanmadığı belli olan bir komşu." Hâlâ Vitale'in evine bakmakta olan sokağın karşısındaki adamı işaret etti.

Vitale ukalaca, "Silahım olması için bütün nedenler," dedi. Matt irkildi. *Büyük hata.*

"Silahı *vardı*," diye düzeltti Bree, sonra da emlakçıya o kendine özgü saçmalamayan bakışlarından birini fırlattı. Bu bakışı çok iyi biliyordu. "Yalan söylemiyorsan tabii. Silahınızı almaya geldiğimiz gün kayıp olması çok uygun."

Vitale'in rengi soldu. "Neden yalan söyleyeyim ki?"

Bree bir adım daha yaklaştı. "Josh ve Shelly Mason'ı öldürmekten hapse girmemek için."

Vitale'in ağzı açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. "Silahımla bir cinayet işleyecek olsaydım, haftalar önce çalındığını bildirirdim."

Bree gözünü kırpmadı. "Yani, bunu düşündün mü?"

Vitale akıllı olsaydı, şimdi çenesini kapatırdı. Belli ki değildi, çünkü çenesi sallanmaya devam ediyordu. "Hayır. Sen gelene kadar değil- yani, kayıp olduğunu yeni fark ettim."

"Evin başka bir yerinde olmadığına emin misin?" Matt sordu.

"Başka hiçbir yerde tutmuyorum. Ayda bir kez poligona götürüyorum. Temizlerim, sonra da çekmeceye geri koyarım." Vitale'nin sesi zayıfladı. Muhtemelen başının ne kadar büyük bir belada olduğunu düşünüyordu.

"Kollarınızı sıvar mısınız?" Matt sordu. Vitale ona yan gözle baktı. "Affedersiniz?"

"Pazularını görmek istiyorum." Matt nedenini açıklamadı. Nefesini tuttu. Arama emri olmadan Vitale'i kollarını göstermeye zorlayamazdı.

Vitale'in yüz ifadesi tamamen değişmişti ama yavaşça iki kolunu da sıvadı ve dirseklerinin üzerinden geçirdi. Sol kolu açıldı.

Ama Matt onun sağ pazusunda mavi bir mürekkep gördü.

"Dövmen var." "Evet," dedi Vitale.

"Geri kalanını görelim."

"Ne oluyor lan?" Öfke Vitale'nin yanaklarını kızarttı. "Gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsun?"

Bree araya girdi. "Sizi zorlayamayız ama bu önemli."

Vitale ona baktı ve sonra tekrar Matt'in gözleriyle karşılaştı. "Avukatımı aramalıyım."

Hiçbiri *onun öldüğünü* söylemediği için bir süre sessizlik *oldu*. Ama Matt hepsinin bunu düşündüğünden emindi.

"Tamam." Vitale sarsak ve öfkeli hareketlerle gömleğinin düğmelerini açtı ve dövmeli kolunu çekerek üst kolundaki küçük ejderhayı ortaya çıkardı.

Matt ve Bree hayal kırıklığına uğramış bir bakış attılar.

"Yeterince iyi mi?" Vitale'in ses tonu ukalalığa dönmüştü. Matt, "Evet," dedi. "Teşekkür ederim."

Vitale kolunu tekrar kolunun içine sokup düğmelerini iliklerken, Bree de çalınan silah için tutanak tuttu. Sonra Matt onu SUV'ye kadar takip etti. Bree cep telefonuyla Todd'u aradı. "Peter Vitale'in geçmişini daha derinlemesine araştırmamız gerekiyor. Anaokulundayken ödünç boya kalemi alıp almadığını bilmek istiyorum." Mikrofonu tutucusuna geri yerleştirdi ve motoru çalıştırdı. Kaldırımından uzaklaşırken Matt'e, "Pazusunda kaplan dövmesi olmadığını öğrendiğimize göre Vitale hakkında ne düşünüyorsun?" sordu.

"Hâlâ listemde. Silahının kayıp olduğunu fark etmemiş mi? Bir yere saklamış olamaz. İki hafta boyunca komodinine nasıl bakmadı?"

Bree kaşlarını kaldırdı. "Ama kaplan dövmesi yok."

Matt omuz silkti. "Belki Claire yanlış anlamıştır. Büyük bir stres altındaydı. Adrenalin insanların karıştırır. Ya da iki şüpheliyle karşı karşıya ."

"Çok fazla belki var."

Matt, "Evet," diye itiraf etti.

"Peki cinayet işlemek için kendi silahını kullanacak kadar aptal mı?" Bree sordu.

"İkimiz de suçluların çoğunun o kadar zeki olmadığını biliyoruz. Balistik incelemeyi çok geç düşünmüş, sonra da silahın kendisiyle bağlantılı olabileceğini fark edince silahı atmış olabilir."

"O kadar büyük bir hata yaptıysa, başkalarını da yapmıştır." Bree kaldırımdan uzaklaştı. "Eğer durum buysa, onları bulacağız ve sonra da onu cinayetten yakalayacağız." Telefonu konsolda vızıldadı. "Arayan sosyal hizmet görevlisi. Dua edin." Hoparlörden cevap verdi. "Ben Şerif Taggert. Bana Claire için bir yer bulduğunuzu söyleyin."

"Evet," dedi Lindsay. "Yakın zamanda koruyucu aile olarak onaylanan başka bir çiftle birlikte bir yerim var. Evde henüz başka çocuk yok ve alarm sistemleri var. Onları durumdan haberdar ettim ve Claire'i sahte bir isimle yerleştiriyorum. Ama bu yüzden aramadım."

Sesi uğursuzlaştı.

Matt'in omurgasında bir uyarı kıvılcımı belirdi. İçgüdülerini ona davanın tersine dönmek üzere olduğunu söylüyordu.

Lindsay devam etti. "Claire'in geçmişini araştırmaya çalışıyordum ama evlat edinme kararını doğrulamaya çalıştığımda bunu yapamadım. Aslında kararı imzalayan yargıç şu an hayatta değil ve o ilçede hiç var olmamış. Eğer gerçekten yetim kaldıysa, o zaman bir olmalı. Eğer onu yanına alacak bir ailesi olmasaydı, muhtemelen koruyucu bakım sisteminden geçerdi. Ama herhangi bir kayıt bulamadım. Evlat edinme emrinin kendisi mükemmel bir sahte gibi görünüyor."

"Eğer Masonlar tarafından evlat edinilmediyse, onu nereden aldılar?" Bree sordu.

"Güzel soru," dedi Lindsay.

Bree bir yumruğunu gösterge paneline vurdu. "Ben kendi tarafımda kazmaya devam edeceğim."

"Ben de aynısını yapacağım," dedi Lindsay. "Çünkü Claire'in bir yerden gelmesi gerekiyordu."

Bree aramayı sonlandırdı. "Lanet olsun."

"Bu her şeyi özetliyor." Masonların hayatıyla ilgili diğer her şeyin kurgu olduğunu düşünen Matt, Lindsay'nin

vahiy. "Şimdi de Masonların Claire'i nasıl ve nereden bulduklarını bulmamız gerekiyor?"

"Öyle görünüyor."

"Claire, Shelly'nin kendi bebeği olamayacağını söyledi. Bir çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istiyordu? Çocuğun nereden geldiğini umursamayacak kadar çaresiz miydi?"

Bree omuz silkti. "Claire'in söylediklerine güvenemeyiz. Masonlar ona açıkça yalan söyledi."

"Doğru." Matt, Masonların hayatlarının bütün karanlık yönlerini düşündü. "Geçmişin büyük bir kısmı uydurma gibi görünüyor."

Bree arabayı Masonların evine sürdü ve arabadan indiler. Üst kata, Claire'in yatak odasına çıktılar. Bree çekmeceleri açmaya ve Claire'in giysi ve kişisel eşya listesine bakmaya başladı. "Claire'in hızlı bir analiz için DNA örneğine ihtiyacımız var. Masonlar onu yasal yollardan evlat edinmediyse, geriye gayrimeşru seçenekler kalıyor. Çalınmış, kaçırılmış, satılmış olabilir. Kim bilir?"

"Ben ." Matt dolabın üst , tam da Claire'in söylediği yerde bir el çantası buldu. Ayrıca Claire'in sırt çantasını da dolabın zemininden aldı. Okul yakında başlayacaktı. Ama nereye gidecekti? Kalbi sıkıştı. Claire'in tüm hayatı paramparça olmuştu. Sırtını dayayabileceği tanıdık biri olmadan bununla nasıl başa çıkacaktı? Matt, Luke ve Kayla'nın parçaları toplamalarına yardım eden Bree'ye sahip oldukları için sessizce şükretti. Bree evlerinin ve okullarının düzenli kalmasını sağlamıştı. Çocukların günlük yaşamlarının daha fazla aksamaması için işinden ve Philadelphia'daki hayatından vazgeçmişti. Onları ilk sıraya koymuştu.

Sonra çocukların dünyasını geniş tutmaya, onların olmaya, kendi mecazi köyleri olan ailesine ve Cady'ye sahip olduklarından emin olmaya karar verdi; hayatlarında, gelecek ne getirirse getirsin her zaman arkalarını kollayacak birileri olacak kadar çok insan vardı. Claire'e aynı şeyi sağlayamadıkları için Masonlara lanet okudu. Neden hayatlarına bir çocuk sokmuşlardı ki? Claire'in onlarsız bir hayatı olabileceğini hayal edemeyecek kadar benmerkezci miydiler?

Yatağın üzerindeki bavulu açtı ve Bree onu doldurmaya bağıladı. Sonra Matt banyoya gitti, bir eldiveni çekti ve cebinden bir kanıt torbası çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Bree içeri girdi, çekmeceyi açtı ve mor bir tuvalet seti çıkardı.

Matt Claire'in saç fırçasını kaldırdı. "Claire'in DNA'sını topluyorum." Bree başıyla onayladı. "Diş fırçasını da al."

Matt DNA kaynaklarını paketleyip etiketlerken, Bree de Claire'in çantasını ve sırt çantasını hazırladı. Sonra da her şeyi cipe kilitlediler.

Matt henüz sorgulanmamış komşularının listesine baktı ve sokağı taradı. Masonlarınkinin çaprazındaki evin garaj yolunda bir araba duruyordu ve sağlam ön kapı açıktı. Bir kedi cam fırtına kapısından dışarı bakıyordu. "Sonunda birileri eve gelmiş gibi görünüyor."

Sokağın karşısına geçip kapıyı çaldılar. Matt camın arkasından kedinin mırıldandığını duyabiliyordu. "Kedinize konukseverlik konusunda birkaç ders verebilir. Karşılaştığım diğer bütün kediler dost canlısı. Vader bana düşmanmışım gibi davranıyor."

"Düşman değil, davetsiz misafir. O bölgesel. Sen ." "Luke erkek ve Vader onu seviyor."

"Bu doğru." Bree ona gülümsedi. "Bak, Vader ve ben uzun zamandır birlikteyiz. Huysuz biri ama onu olduğu gibi seviyorum."

"Ben de onu sevmeye çalışıyorum." Matt hayvansever bir insandı ve hayvanların çoğu sanki Doktor Doolittle'miş gibi ona akın ederdi. Vader'ın umurunda değil gibiydi.

"Biliyorum ve minnettarım." Bree, bu çabaların da anlamsız olduğunu söyleyen bir şekilde kolunu okşadı.

Kırk yaşlarında bir kadın koridorda yürüyordu. Şortu ve atletli zayıf bacaklarını ve belirgin kol kaslarını ortaya çıkarıyordu. Çıplak ayağıyla kediye kenara itti ve kapıyı açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Size birkaç soru sormak istiyoruz." Bree kendini ve Matt'i tanıttı.

"Ben Geneva Lawrence. İçeri gelin." Geneva kapıyı daha geniş açtı. "Sanırım bu Masonlarla ilgili? Onlara ne olduğunu duydum. Korkunç bir şey."

"Evet, hanımefendi," dedi Bree.

Kedi Matt'in botlarına sürtündü ve mırıldandı. Matt onu tırmalamak için eğildi ve kedi yere yuvarlanıp sırt üstü yattı. Matt onun karnını okşadı.

"Tatildegdik." Bayan Lawrence onları büyük, güneşli bir mutfağı götürdü. "Henüz markete gitmedim, bu yüzden size su dışında bir şey ikram edemem."

"Hiçbir şeye ihtiyacımız yok, hanımefendi." Bree not defterini çıkardı. "Masonları ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"On iki yıldır komşuyuz, yani onları iyi tanıyor olmalıyım." Bayan Lawrence at kuyruğunu dzelitti. "Ama tanımıyorum. Her nasılsa, on yıldan fazla bir süredir, el sallama aşamasından öteye geçemedik."

Matt cinayetten önceki günler, şüpheli insanlar ya da araçlar, olağıandışı davranışlar gibi olağıan soruları sıraladı ama son iki haftadır Kosta Rika'da oldukları için Bayan Lawrence'ın elinde hiçbir bilgi yoktu.

"Masonlar hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Bree sordu.

Bayan Lawrence bir ayağını diğerk baldırının üzerine koyarak leylek gibi durdu. "Şey, bizim çocuğumuz yok, yani ortak bir noktamız yok. Masonlar avukattır. Sanırım evden çalışıyorlardı."

"Ne iş yapıyorsunuz, Bayan Lawrence?"

"İnternette makyaj malzemesi satıyorum." Mkemmek dişlerini ortaya çıkarak gülümsedi. "Geliri fazla değıl ama eğlenceli." Bir yumruğunu kalçasına dayadı ve işaret parmağıyla ağızına vurdu.

"Masonlarla ne sıklıkta etkileşime geçtiniz?"

"Muhtemelen haftada bir kez onlara el sallamışımıdır. Hepsi bu kadar." Bayan Lawrence parmaklarını şıklattı. "Bir temizlikimiz var ama Amanda dedikoducu değıl. Öyle olsaydı onu kullanmazdım. Kim kişisel işlerinin mahalleye sızmasını ister ki?"

"Hiç kimse," dedi Matt. "Şirketinin adı ne?"

"A-Plus Temizlik. Adı Amanda Ward." Bayan Lawrence telefonunu çıkardı ve bir numara okudu. "Yıllardır onu kullanıyoruz. Güvenilir ve titizdir. Buradayken çok sıkı çalışır. Partiler için dekorasyon yapmama ve sonrasında temizlik yapmama yardım etti. Bir yıl kolumu kırdım ve Noel ağacımı benim için o dikti. Onu kovmayı düşünmekten nefret ediyorum."

Bree başını eğdi. "Neden?"

Bayan Lawrence telefonunu şortunun cebine geri soktu. "Çünkü oğlu Liam kısa süre önce hapisten çıktı ve onunla birlikte yaşıyor."

"Ne yaptığını biliyor musun?" Bree sordu.

Bayan Lawrence bir parmağını alt dudağına bastırdı. "Hatırlamıyorum. Şiddet içermeyen bir şeydi. Parayla ilgili bir şey. Hırsızlık, belki?" Omuz silktilti. "Amanda her zaman harikaydı ama artık evime girmesi konusunda içim rahat mı bilmiyorum. Anahtarlarımızı ve şifrelerimizi ona vermese bile ondan alabilir. O bir suçlu."

İyi bir noktaya değindin.

Ama Matt davanın ayrıntılarını bilmediği için bu konuda yorum yapmadı. Bree'yle birlikte birkaç soru daha sordular, ama Bayan Lawrence'ın elinde işe yarar başka bir bilgi yoktu.

BeÇ dakika sonra Matt, Bree'yi Lawrences'ların evinden çıkarken izledi.

"Ev temizleyicisi ve oğluyla konuşmamız gerekiyor." Bree telefonundan saati kontrol etti. "Yarın. Akşam yemeği için eve gidelim. Bu gece evde yeniden toplanıp dosyaları gözden geçirebiliriz."

"Temizlikçi ve oğluyla evlerinde mi konuşmak istersiniz yoksa onları buraya mı getirirsiniz?"

"Onları içeri alalım. Karakolda olduğu için kendini baskı altında hissedecektir."

"Masonların ev temizlikçisinin oğlu Liam Ward, mali bir suçtan dolayı hapisten yeni çıktı. Masonlar en az bir mali suç işliyorlardı. Birbirlerini tanıyor olmaları mümkün mü?"

"Kim bilir?" Bree sordu. "Claire'in çantalarını karakola bırakalım ve DNA'yı adli tıpa götürelim."

"Sonra eve mi?" Matt umutlandı.

Bree derin bir iç çekti. "Evet ama önce Madeline Jager'ın Grey Lake'teki evine de uğramamız gerekiyor. Neredeyse unutuyordum. New York'un taşrasında bir timsah görmenin günün geri kalanıyla kıyaslandığında önemsiz görünmesi üzücü."

"Jager?" Matt ilçe yöneticisini görmek istemiyordu. O bir virüs ya da zona gibiydi, siz kötü durumdayken size saldırmak için pusuda bekliyordu. "Cinayet zanlılarıyla uğraşmayı tercih ederim."

"Aynen," diye kabul etti Bree. "Ama timsahı bizzat takip etmem gerekiyor. Onu özel olarak ziyaret etmediğim sürece Jager yakamı bırakmayacaktır. Bu işin siyasi yönü neredeyse suçtan daha kötü."

"Bana göre ikisi arasında çok büyük bir fark yok."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Bree aracından indi ve gri fıçı tahtası evi taradı. Garaj yolunun diğer tarafında eşleşen bir müstakil garaj duruyordu. Jager'ın gürültülü kişisel tarzı düşünüldüğünde, ev beklenmedik bir şekilde gösterişsizdi. İlçe yöneticisi, halka açık tekne rampasının ve çeşitli kamp alanlarının bulunduğu ucun aksine, gölün gösterişli, yarı izole ucunda yaşıyordu.

Kapıya doğru yürüdüler ve kapıyı çaldılar. Jager kapıyı açtı, sivri burunlu, sivri topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyordu. Aşırı zayıf vücudunun üzerine oturmuş, doğal olmayan kızıl saçları ona lolipop görünümünü veriyordu. Gözleri genişledi. Neredeyse şaşırmış gibi görünüyordu ama kaşları ve alnı botoksle felç edilmişti. "Şerif, sizi burada gördüğüme şaşırdım."

Jager Matt'e takdir dolu bir vücut taraması yaptı. "Bayım. Flynn."

"Bayan Jager," dedi Matt.

Jager'la ilgili her şey Bree'nin canını sıkıyordu, tıpkı bir kirpiyi geriye doğru okşamak gibi.

Kibar ol.

"Şahsen geleceğime söz verdim." Bree gülümsedi, yüzündeki ifade şeker gibi kırılgandı. "Bu yaratıklar ele avuca sığmaz olabiliyor. Kendim görmek isterim."

Jager, "Çağrıyla bizzat ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bu kadar uzun sürmesine rağmen."

Bree karşılık vermemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Bir cinayet soruşturmasının ortasındaydı. "Bana onu nerede gördüğünü gösterebilir misin?" diye sordu.

Jager başıyla onayladı. Kapıyı biraz daha iterek açtı. "İçeri gel. Ayakkabılarımı değiştireyim. Eve yeni geldim."

Bree ve Matt onu takip ederek koridordan büyük bir odaya girdiler. Deri bar sandalyeleri devasa bir taş şömineyle karşı karşıyaydı. Mutfak kasap bloğu, tuğla ve bakırın sıcak tonlarıyla parlıyordu. Evin arka tarafının tamamı göle bakan tavandan tabana pencerelerle kaplıydı.

Jager bir çift tekne ayakkabısı giydi ve sürgülü kapıya doğru ilerledi. Evin arka tarafında iki katlı bir güverte vardı. "Bu sabah kahvemi burada içerken gördüm." Küçük bir yelkenlinin sakın suda salındığı rıhtımı işaret etti. "Orada. İskelenin yanında."

Tahta basamaklardan inerek güneşten yanmış çimenlere doğru ilerledi. Bir rafın üzerine istiflenmiş iki kanonun yanından geçerken ayaklarının altında çimen çıtırdadı.

Matt kıyıdaki çamurlu bir savağı işaret etti. "Kendine küçük bir kaydırak yaptı."

"O da ne?" Jager'ın sesi yorgun geliyordu.

Matt öne doğru yürüdü ve çömeldi. "Kendini suya sokup çıkardığı yer. Burada da pençe izleri var."

Jager ona bıkkın bir bakış attı.

Matt ayağa kalktı. "Demek ki buradaki kıyıya birkaç kezden fazla geldi. Eviniz bütün gün boş mu? Eğer gerçekten bir , yakalanması zor olur ve insan faaliyetlerinden uzak dururlar."

"Yani daha fazla gürültü mü yapmalıyım?" Jager sordu.

Matt başını salladı. "Hayır. Nerede yaşadığını bilmek iyi bir şey. Devam etmesini istemiyoruz. Onu yakalamak istiyoruz."

Jager, "Sanırım onu vurmak benim için kötü bir optik olurdu," dedi.

"Muhtemelen," diye cevap verdi Bree. "Hayvanat bahçesini arayacağım. Onu yakalamamıza yardım edebilecek bir uzmanları vardır."

Matt Jager'a döndü. "Evcil hayvanınız var mı?" "Hayır."

"Güzel," dedi.

Bree gölü taradı. Büyük dişli, üç ayaklı bir kertenkeleden iz yoktu. "Burada güvenlik kameralarınız var mı?"

Jager başını salladı. "Halka söylemek zorunda mıyız? Olumsuz haberlerden hoşlanmam ama sanırım yaz sezonunun sonuna geldik." Her zaman optik ve turizm konularına takıntılıydı.

"Ne yazık ki, evet." Bree bir elini görev kemerinin üzerine koydu. "Ama yerel halkın timsah avı partileri vermesini nasıl engelleyeceğiz?"

Matt serinlemek gömleğini göğsünden çekti. "*Biramı tuttuğum* anlardan fazlasıyla karışılıyor zaten."

"Bu konuda hemfikiriz." Jager başını salladı.

Bree, av tüfekleri ve el fenerleriyle silahlanmış yerlilerle dolu bir kano filosu hayal etti. "Sorun şu ki, onlara timsah avlamamalarını yüzlerce kez söyleyebiliriz ama yine de bazılarının avlayacağını biliyoruz."

Jager göl kıyısındaki çamurlu kaymaya baktı. "Bu yapmak istediğim son şey ama halka söylemeliyiz. Birileri ısırılabilir." Ürperdi.

Bree, "Bir duyuru yapmadan önce hayvanat bahçesiyle konuşmama izin verin," dedi.

"Bu şey birinin oyuncak fino köpeğini yemeden önce bunun bugün gerçekleşmesini sağlayın. Bu tür kötü haberlere ihtiyacımız yok." Jager evine doğru geri döndü. "Neyse ki sezon sonu. Aksi takdirde yaz kalabalığımızı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırdık."

Bree göldeki timsah haberinin iteceğinden çok daha fazla insanı çekeceğini düşündü ama "Planlarımızdan sizi haberdar edeceğim" dedi. Ayrılmak için döndü.

"Bu çifte cinayet hakkında da bir basın toplantısı düzenlemeniz gerekiyor!" Jager arkasından seslendi.

"Yapacağım." Bree arkasını dönmeden bir el salladı.

Jager, "Bunu geçiştirme Şerif," diye uyardı. "Halkın bilmeye hakkı var."

Cipte, Bree hayvanat bahçesi müdürünü aradı. "Hoparlördesiniz. Matt Flynn de burada." Timsah hakkında açıklama yaptı.

Müdür dedi ki, "İki gün içinde departmanınızdan gelen iki çağrı. Önce bir kurt yavrusu, şimdi de bir timsah."

"Kurt yavrusu nasıl?" Matt sordu.

"Solucan ve yetersiz beslenme tedavisi görüyor," dedi müdür. "Hastaliksız olduğundan emin olana kadar onu karantinada tutacağız. Daha sonra DNA testlerinin sonucuna göre bir hayvanat bahçesi ya da barınakta kalıcı bir yer bulmaya çalışacağız."

"Timsahı ne yapacağız?" Bree sordu.

"Elinizde yavru bir timsah var. Muhtemelen bir evcil hayvandı, ancak kafesine sığmayacak kadar büyüdü ve sahibi de onu göle attı. Yapılacak en iyi şey onu yakalamak. Durumu değerlendirmesi için bir göndereceğim. Bir tuzak tasarlayabilmeliyiz."

"Halk için tehlikeli olma ihtimali var mı?" Bree sordu.

"Üç fit uzunluğundaki bu hayvan öncelikle balık, kurbağa, yılan, kaplumbağa ve belki de kuş tüketir."

"Küçük köpekler mi?" Matt sordu.

"Muhtemelen. Vahşi doğada, kendilerini tehdit altında hissetmedikleri sürece bir insana yaklaşmaları pek olası değildir. Utangaçtırlar ama bu evcil bir hayvansa, insanlar tarafından beslenmiştir. Doğal bir korkusu olmayabilir. Nasıl davranacağını bilmiyoruz."

"TAMAM." *İyi değil.*

Müdür, "En iyi ihtimalle onu gölden çıkarırız," dedi.

"Katılıyorum, ama bulamazsak ne olacak? Kış boyunca ölecek, değil mi?"

Müdür tereddüt etti. "Şart değil."

"Bekle." Bree iki elini de direksiyona bastırdı. "Timsahların kışın hayatta kalamadığını sanıyordum."

"Teorik olarak yapabilirler. Soğuk havalarda, onları Carolinas'taki donmuş bataklıklarda gördüm. Burunlarını su seviyesinin üzerine çıkarıyorlar ve su etraflarında donuyor. Bu çok acayip bir şey."

"Yani onu yakalayamazsak kış uykusuna yatıyor ve gelecek bahar tekrar mı uyanıyor?" Bree'nin çifte cinayet soruşturmasının üstüne bir de buna ihtiyacı yoktu.

"Brumasyon, timsahların kullandığı kış uykusu şeklidir," diye düzeltti yönetmen. "Ama ne olacağını bilmiyoruz. Bu bir soğuk hava dalgası değil. Uzun ve sert bir kış onları her türlü soruna karşı savunmasız hale getirecektir. birlikte, timsahlar

sekiz milyon yıl içinde değişti. Aslında, otuz milyon yıl önce de pek farklı görünmüyordı. Onlar hayatta kalanlar, pratikte dinozorlar."

Harika.

Bree hayvanın acı çekmesini istemiyordu. Aptalın birinin onu New York'taki bir göle salması timsahın suçu değildi. Ama buraya ait değildi. Gelecek yıl bu timsahla uğraşmak istemiyordu. Eğer hayatta kalırsa, daha da büyüyecekti. "Hiçbir teoriyi test etmemeyi tercih ederim."

Yönetmen güldü. "Elimizden geleni yapacağız. Sadece bir tane olduğuna emin misiniz?"

Birkaç saniye sessizlik . Bree oraya gitmiyordu. "İsminizi basına verebilir miyim? Bir açıklama yaptığımda soru soracaklardır."

"Tabii ki."

"Teşekkür ederim." Bree onu hayvan kontrol birimine bağladı ve memuruna kendisini haberdar etmesini söyledi. Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, arabayı sürerken telefonuna basın için bir açıklama yazdırdı.

"Timsah hakkında bir basın toplantısı yapmayacak mısınız?" Matt sordu.

"Bunun için zamanım yok."

"Gazeteciler sizi durmadan arayacak."

"Evet, yüzen bir kütük gören her vatandaş ihbarda bulunacak." Bree'nin şimdiden başı ağrımaya başlamıştı. "Umalım da herkes aklını yitirmeden önce onu yakalayabilelim."

Matt'in kaşları bundan kuşkulandığını gösteriyordu.

Boyun eğerek iç çekti. "Yarın basınla konuşacağım."

Karakolda durup Lindsay'nin arabasını arka otoparkta gördüler, Bree ona Claire'in en az maruz kalacak şekilde taşınabilmesi için park etmesini söylemişti. Bree içeride Claire'e çantasını verdi. Bree Claire'den sır saklamakla uğraşıyordu. Ama ona ailesinin sahte hayır kurumundan ya da yasal ehliyetlerinin olmadığından bahsetmenin ne yararı olacaktı ki? Kız yeterince hırpalanmış görünüyordu. Bree kötü haberle birlikte bazı cevaplar alana kadar beklemeye karar verdi.

Marge arka koridorda durmuş, omuz çantasının askısını tutuyordu. "Basın durmadan arıyor."

"Cinayetler hakkında mı yoksa timsah hakkında mı?" Bree sordu. "İkisi de," dedi Marge.

Matt Bree'ye bir bakış attı.

"TAMAM, TAMAM. Sabah bir basın toplantısı yapacağım." Bree kapıya doğru yöneldi. "Bu gece kafamı toplamak için bir saate ihtiyacım var."

Matt çıkışa doğru ilerledi. "Bu pisliği yakalayana kadar 7/24 çalışmak istiyorum ama bu mümkün değil. Umarım biraz ara verdikten sonra davaya daha taze gözlerle bakabiliriz."

Çiftliğe gitti.

Çocuklarla yenen akşam yemeği en iyi dikkat dağıtıcı şey oldu. Daha sonra Bree ve Matt, Luke'atları beslemek için ahıra kadar takip etti.

"Ben onları getiririm." Matt bir ip kaptı ve otağa doğru yola koyuldu.

Bree tahıl ölçerken Luke çatı katına tırmandı ve bir balya saman attı. Merdivenden atladı ve balya ipini kesmek için cebinden bir çakı çıkardı. "Bugün Claire Mason'a mesaj attım ama bana cevap vermedi."

"Ona ulaşman çok hoştu. Eminim cevap veremese bile bunu takdir ediyordur."

Luke başını salladı, gözlerinden keder fışkırıyordu. "Sanırım onun neler yaşadığını herkesten daha iyi anlıyorum."

Bree yemi Kovboy'un kovaasına boşalttı ve koridorda Luke'la karşılaştı. "İyi misin? Bu kötü anıları geri getirmiş olmalı."

"Öyle." Atının yarım kapısının üzerine saman attı. "Ama zaten çoğu gün annemi düşünmüyor değilim."

Bree elini onun omzuna koydu. "Ben de onu düşünüyorum."

Luke yüzündeki tek bir damla gözyaşını sildi. "Onun hakkında iyi şeyler düşünmeye çalışıyorum -yaşadığımız onca eğlenceyi hatırlıyorum- ama yine de üzülüyorum."

"Ben de," dedi Bree.

"Bazen eğlenirken ya da bir iki gün boyunca onu kendimi suçlu hissediyorum."

"O bunu istemezdi." Ama Bree hayatta kalanların suçluluk duygusunu çok iyi anlıyordu.

"Biliyorum, ama değil."

"Anlıyorum. Annenin bana ihtiyacı olduğunda yanında olamadığım için kendimi suçlu hissediyorum." Bree bunu Luke'a daha önce hiç itiraf etmiş miydi? Muhtemelen etmemişti. Bu konuda konuşmak bir yana, düşünmek bile acı veriyordu. Ama onun duygularını sağlıklı bir şekilde işlemesini istiyorsa, bu davranışı model alması gerekiyordu, değil mi?

Yetişkin olmak -ebeveynlik- çok zordu.

"Öyle mi?" Parladı.

"Evet. Ne hissediyorsak onu hissederiz, bu duygular her zaman mantığa dayanmasa bile. Eğer duygularımızı bastırırsak, yok olmazlar. Daha da çarpık hale gelirler."

Luke ona ciddi bir şekilde başını salladı, gözlerindeki bakış yaşından çok daha bilgeydi. "Keşke daha büyük olsaydım da onu koruyabilseydim. Bu pek mantıklı değil."

"Keşke burada , her ne kadar ölümünü öngörememiş ya da engelleyememiş olsam da." Onun omzunu sıktı. "Kalplerimizde ikimizin de sorumlu olmadığını biliyoruz. Ama onun yokluğu çok acı veriyor, onu geri istiyoruz. İmkânsızı istiyoruz ve buna sahip olamayacağımızı bilmek canımızı yeniden yakıyor."

"Şu anda geçen yıldan daha iyi durumda."

"Bu iyi bir şey. İlerleyeceğiz. Yaşamaktan başka seçeneğimiz yok. Annen senin en iyi hayata sahip olmanı isterdi." Kız kardeşinin öldürülmesinden sonra bulduğu mutluluk yüzünden duyduğu suçluluk duygusunu düşündükçe Bree'nin kalbi acıyla çarpıyordu. Erin'in ölümü Bree'yi kalbini açmaya zorlamıştı. Sık sık Erin'in hayatını ve mutluluğunu çalmış gibi hissediyordu. Mantığa dayanmayan ama yine de kalbinde yer eden bir başka duygu.

"Her neyse, konuşmak istemediği sürece Claire'i yalnız bırakacağım."

"Bu muhtemelen iyi bir plan." Bree onun omzunu bıraktı. "Ve benimle konuştuğuna sevindim. Benimle her zaman konuşabilirsin, tamam mı?"

"Sen de," dedi Luke.

Konuşmaları Matt'in Percheron cinsi atı Beast'i koridora getirmesiyle kesildi. Luke saman dağıtımını bitirdi ve Matt'in diğer atları getirmesine yardım etti. Luke eve döndükten sonra Matt ahırın duvarına yaslandı ve Beast'in boynunu kaşdı. "Luke'la her şey yolunda mı?"

"Evet. Bazen onun benden daha olgun olduğunu düşünüyorum." Bree duygularını her zaman sağlıklı bir şekilde işlemiyordu. Geçmişte Luke'u uyardığı şeyin aynısını yapmıştı. İyi ya da kötü her şeyi bastırmış, zihninin derin ve karanlık bir köşesine tıkmış ve orada bir mantar gibi gelişip büyümüşü.

Ve şimdi, terapistine göre, bu duyguları gerçekten hissetmesine asla izin vermediği için, kapıları ve pencereleri açıp ışığın içeri girmesine izin vermesi, iyi ve kötü anıları kabul etmesi ve travmasını yeniden yaşaması gerekiyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Bree izleme odasında durdu ve bir ekranda Amanda Ward'ı izledi. Kırk yaşlarında zayıf bir kadındı, üzerinde yıpranmış siyah spor ayakkabıları, lekeli siyah yoga pantolonu ve üzerinde A-PLUS CLEANING yazan beyaz bir tişört vardı. Belli ki iş kıyafetleri içindeydi. Görüşme odalarından birindeki masaya oturmuş, bir kolunu beline sarmış, kendi üzerine kıvrılmıştı. Diğer eliyle tırnak etlerini kemiriyordu. Makyajı kuru cildinde topaklanmıştı ve siyah A-Plus Cleaning beyzbol şapkasının arkasından çıkan şişe sarısı atkuyruğu kopacak kadar kırılğan görünüyordu.

"Onları yardımcısı ve devriye arabasıyla mı getirdik?" Matt sordu.

"Hayır. Zucco onları aradı ve cevap vermek için gelmelerini istedi. Masonlar hakkında bazı sorularım var. Amanda hakkında ne biliyoruz?"

Bir dosya açtı. "Sabıka kaydı yok, trafik cezası bile yok. On üç yıldır kendi temizlik işini yapıyor ve on yedi yıldır aynı adreste yaşıyor. Bayan Lawrence onun iş ahlakı hakkında sadece iyi şeyler söyledi."

"Gergin görünüyor. Bir şey yaptığı için mi? Yoksa hapisten yeni çıkan oğluyla da konuşmak istediğimiz için mi kızgın?" Bree ikisine de inanabilirdi. Suçlu çocuklarını koruyan pek çok anne görmüştü.

Matt, "Ne kadın ne de avukat istedi," dedi.

Bree dikkatini Amanda'nın oğlunun farklı bir görüşme odasında volta attığı başka bir monitöre kaydırdı. Uzun boylu ve zayıftı, kot pantolon, kolları ön kollarına kadar kıvrılmış mavi düğmeli bir gömlek ve beyaz Nike giymişti. Saçları

Yanlarda kısa, üstte biraz daha uzun dalgalar vardı. Yeni kesilmiş gibi görünüyordu. "Peki ya Liam Ward? Annesinin kıyafetlerine kıyasla onunkiler pahalı görünüyor. Saç kesimi de öyle."

Matt sayfaları çevirdi. "Liam farklı bir hikâye. Üç hafta önce, hediye kartı dolandırıcılığı yaptığı için altı ay yattığı hapisten çıktı. Şansına sadece küçük miktarlarda çalmış ve bu onun ilk suçuymuş."

"Bundan önceki sicili temiz mi?" "Evet."

"Kaç yaşında?" Bree sordu.

Matt evraklarına bir göz attı. "Yirmi üç yaşında."

"Yani Amanda onu doğurduğunda on yedi yaşındaydı. Evli mi?"

Matt, "Hayır," dedi.

"Bir süre daha terlemesine izin vereceğiz. Önce onu sorgulamak istiyorum." Bree Amanda'yı tekrar süzdü. Tilki kokusu almış bir tavşan gibi korkmuş görünüyordu. Daha fazla korkarsa kendini kapatır mıydı? "İçeri yalnız gireceğim. Sana ihtiyacım olursa haber veririm." Bree ayağa kalktı. "Sen onu buradan izle ve vücut dilini gözlemler." Matt sözel yanıtlarla uyuşmayan ya da bunların ötesine geçen fiziksel ipuçlarını okumakta çok iyiydi. Dudaklar yalan söylese bile vücut çoğu zaman doğruyu söylerdi.

Görüşme odasında Bree, Amanda'nın yanına oturdu.

"Hey, Amanda." Bree ona doğru döndü. Bree mümkün olduğunda deneklerle fiziksel bir engel olmadan görüşmeyi tercih ederdi. Amanda'nın vücut dilinin tamamını görmek istiyordu.

Bree onunla yüzleştğinde, Amanda dehşete kapılmış gibi büzüldü.

"Bugün geldiğiniz için teşekkürler," dedi Bree. "Bu görüşme kayıt altına alınıyor. Böylece burada söylenen her şey açık olacak ve yanlış anlaşılmalarda olmayacak."

Amanda başını salladı. Gözleri ağlamış gibi kırmızı çerçeveli ve şişti. "Öldüklerine inanamıyorum. O sabah oradaydım." Sesi inançsızlıkla doluydu.

"Korkunç bir şey," diye onayladı Bree. "Evlerini ne zaman temizlediniz?"

"Her pazartesi sekizden on bire kadar oradayım."

"Orada yalnız mıydın?"

Amanda başını salladı. "Hayır. Asistanım Janelle benimle birlikteydi."

"Janelle'in tam adı?"

"Patterson," dedi Amanda. "Numarasını mı istiyorsun?"

"Evet, lütfen." Bree bunu bir not defterine yazdı. "Sen temizlik yaparken Masonlar evde miydi?"

"Hayır."

"Bu normal mi?" Bree sordu. "Evet.

Çoğu insan dışarı çıkar."

"Nereye gittiklerini söylediler mi?"

"Hayır. Oraya gittiğimde evde değillerdi." Amanda kolunu belinden çözdü ve sanki soruların sıradanlığıyla rahatlıyormuş gibi ellerini kucağına bıraktı.

"Hiç oldular mı?"

"Bazen, ama birkaç dakika içinde giderlerdi," dedi Amanda.

"İçeri nasıl girdin?"

"Garaj kapısının şifresi bende." "Alarm

kodu da sende mi?" "Hayır," dedi

Amanda. "Hiç açık değildi."

Bree not defterine yazdı. Giriş o kadar da önemli değildi. Eve veranda kapısından girilmişti ama Amanda'yla yakınlık kurmak için kulağa sıradan gelen bazı sorular sormak istiyordu. Açıkçası, eğer Amanda Masonlardan bir şeyler çalmak isteseydi, veranda kapısının camını kesmek dışında bir sürü fırsatı vardı. Belki de doğrudan hırsızlığın izinin kolayca bulunabileceğini düşünmüştü. Belki de dışarıdan bir iş gibi *görünmesi* için camı kesmişti.

"Giriş kodlarının kaydını tutuyor musunuz?"

Amanda başını salladı. "Telefonumdaki bir klasörde."

Yeterince sinsiye oğlu da buna erişebilirdi. Hediye kartı dolandırıcılığından hapis yatmış olması, Bree'ye onun aslında sinsi bir tip olduğunu söylüyordu.

Bree, "Pazartesi günü evdeyken olağandışı bir şey gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır."

"Mahallede tuhaf bir şey gördünüz mü?" "Hayır. Her şey her gibi görünüyordu."

"Masonlar zamanında ödeme yaptı mı? Zor müşteriler miydi?" Bree sordu.

"Her temizlediğimde nakit ödeme yapıyorlardı ve en kolay temizlediklerimden biriydi. Eşyaları temizdi. Hiçbir konuda titiz değillerdi. Hiç parti yapmazlardı." Bir parmak eklemine alt dudağına dokundurdu. "Biraz tuhaf olan tek şey ofisi temizlememe izin vermemeleriydi. Kapı her zaman kilitliydi."

"Nedenini söylediler mi?"

Amanda bir omzunu kaldırdı. "Shelly orada hassas müşteri bilgileri olduğunu ve müşterilerinin mahremiyetini korumaları gerektiğini söyledi. Mantıklı ama Shelly, bilmiyorum, bu konuda biraz tuhaftı."

Bree, "Oğlunuz birkaç hafta önce hapisten çıktı," dedi.

Amanda'nın yüzü bembeyaz oldu ve kolu tekrar Amanda'nın beline dolandı. "Evet."

"Masonların evine gitti mi?"

Amanda gözlerini kırptırdı. "Beni orada, kaldırımın kenarında bıraktı. İçeri girmedi."

"Yani nerede yaşadıklarını biliyordu."

"Evet," diye itiraf etti Amanda. "O gün bir iş görüşmesi için arabamı ödünç alması gerekiyordu."

"Pazartesi günü bir görüşmesi mi vardı?" "Evet," diye fısıldadı Amanda neredeyse.

Yani Liam, öldürüldükleri gün Masonların evinin dışındaydı.

"Liam hiç Masonlarla tanıştı mı? Yıllarca onlar için temizlik yaptın."

"Hatırlamıyorum." Amanda kucağına baktı. "Liam hiç seninle birlikte onların evine gitti mi?"

"Hatırlamıyorum. Çok fazla müşterim var. Bazen karıştırıyorum." Amanda çenesini kaldırdı ama Bree yalanı görebiliyordu

gözlerinde.

"Ama Liam müşterilerinizden bazılarıyla tanıştı?"

"Evet." Amanda'nın çenesi bir karar vermekte zorlanıyormuş gibi ileri geri oynadı. "Birkaç kez asistanımın yerini doldurdu."

"Hapisten çıktığından beri mi?"

"Hayır!" Amanda sertleşti. "Daha önce."

Bree bekledi. Amanda'nın daha fazla şey söyleyeceğini hissetti. Amanda'nın yüzünde bir tutam öfkeyle birlikte endişe de vardı.

"Bu yüzden şimdiden üç müşteri kaybettim."

"Liam'ın mahkûmiyeti mi?" Bree sordu.

"Evet." Amanda yutkundu, yüzü perişan haldeydi ama ayrıntı vermedi.

"Masonların evi Liam'ın geçmişte temizlenmesine yardım ettiği evlerden biri mi?" Bree ifadeyi biraz değiştirerek tekrar denedi. İnsanların bir soruya nasıl cevap verdiklerini ne kadar sık unuttuklarına hep şaşıırırdı.

Amanda'nın çenesi düştü. "Sana zaten söyledim. Hatırlamıyorum." Görüşme boyunca ilk kez Bree'nin bakışlarıyla karşılaştı. Amanda'nın yüz ifadesi kararlıydı. Liam konusunda hiçbir şeyden vazgeçmiyordu. Yani kendisi için korkak bir tavşan ama oğlu için bir ayıydı.

Bree geri adım attı. "Liam'ı tek mı büyüttün?"

Amanda başını salladı.

"Peki ya babası?"

"İşe yaramaz." Amanda kelimeyi neredeyse tükürüyordu. "Ona hamile olduğumu söylediğimde, bunun benim sorunum olduğunu söyledi."

"Nafaka için ona dava açmadın mı?" Bree sordu.

"Zaman kaybı." Amanda'nın sesi acıya dönüştü. "Liseyi bıraktı, bir süre uyuşturucu sattı. Birçok kez hapse girip çıktı, orada arkadaşları var. Bu onun için bir döner kapı gibi."

"Liam ile bir ilişkisi var mı?"

"Hapiste olmadığı zamanlarda onu arada bir görüyor. Hepsi bu."

"Yani Liam babasının suç faaliyetlerinden haberdar mı?"

"Evet," dedi Amanda. "Liam'ın davasına bakan yargıç da öyle."

"Sert miydi?"

Amanda'nın omurgası dikleşti. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu Liam'ın ilk suçuydu. Hapse girmemeliydi."

"Avukatı mı vardı?"

"İyi bir tanesine paramız yetmedi. Ona verdikleri kişi her zaman yüzlerce başka müşteriyle hokkabazlık yapıyordu. Dosya klasörüne bakmadan Liam'ın adını bile hatırlayamıyordu. Liam bana yardım etmeye çalışıyordu. Zatürre oldum ve birkaç hafta çalışamadım. Sağlık sigortam yok. Birkaç doktor ziyareti ve ilaç masrafları birikimlerimi tüketti. Birkaç faturayı geciktirdim..." Amanda birkaç saniye masayı inceledi. "Liam gençti. Bir hata yaptı ama bana yardım etmeye çalışıyordu. Onu hapse göndermek her şeyi daha da kötüleştirdi." Çenesi tekrar kalktı ve Bree onu sorgulayarak hiçbir yere varamayacağını biliyordu.

"Pazartesi gecesi neredeydin?" Bree sordu.

"Bir arkadaşımın taco ve margarita içmeye gittik. Onun hayatı son zamanlarda benimkinden bile daha boktan." Amanda Bree'ye arkadaşının numarasını ve Meksika restoranının adını verdi. Ama Bree mazeretin doğru çıkacağını zaten biliyordu. Tıpkı Amanda'nın oğlunun suçu için kendini suçladığını bildiği gibi.

"TAMAM." Bree ayağa kalktı. "İşbirliği için teşekkürler. Başka sorularım olursa size haber veririm."

"Bu mı?"

Bree başıyla onayladı. "Evet. Gitmekte özgürsün."

Sanki Bree'nin söylediklerine güvenmiyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı. "Peki ya Liam?"

"onunla konuşacağım," dedi Bree. "İşe gitmeniz gerekiyorsa, daha sonra onu eve götürmesi için bir şerif yardımcısı gönderebilirim."

Amanda bunu birkaç saniye düşündü. Sonra eski püskü bir çanta aldı ve yırtık askısından tuttu. "Hayır. Onu ."

"Keyfin bilir." Bree kapıya doğru işaret etti. "Size lobiye gösterecek birini göndereceğim." Görev için bir yardımcısını çağırdı ve izleme odasına döndü.

Matt Liam'ı izliyordu. "Liam'ın Masonların evine gittiği konusunda yalan söyledi. Oradaydı."

"Teknik olarak yalan söylemedi. Amanda hatırlamadığını söyledi. Onun orada olduğunu inkâr etmedi." Matt ona bir bakış attı.

Bree omuz silkti. "Onun evde olduğunu nasıl kanıtlayabiliriz?"

"Biz olabilir göster onun resim için Claire," Matt önerdi. "Belki onu hatırlar."

"Belki."

"Onunla nasıl başa çıkmak istiyorsun?" Matt sordu.

Bree bunu düşündü. Amanda sert bir anne gibi davranmıyordu. Korumacıydı ama disiplinci değildi. Daha pasif, hatta müsamahakâr görünüyordu. Ama Liam'ın bir erkek otorite figürüne nasıl tepki vereceğini bilmiyorlardı. "Onunla takım oluruz ve kime daha iyi tepki vereceğini görürüz."

Matt usta bir röportajcıydı, koşullara en iyi uyacak şekilde bukalemun gibi kişilik değiştirebiliyordu. Bree, Liam'ın bir erkek otorite figürüne daha iyi tepki verip vermeyeceğini merak etti, kendi yetiştirilme tarzında muhtemelen eksik olan bir şeydi bu.

Görüşme odasına girdiler. Liam volta atmayı bıraktı, bir an donakaldı. Omuzları kamburlaşmış, el fenerinin ışığına yakalanmış bir çakala benziyordu. Tüm kişiliği bir çelişkiydi. Duruşu ve tavırları savunmacı ve güvensizdi ama kıyafetleri ve saç stili sanki zengin, ayrıcalıklı dünyanın bir parçası olmak istiyormuş ve kişisel tarzıyla bu özgüvenli imajı yansıtmaya çalışıyormuş gibi *bir frat boy* çığılığı atıyordu.

Bree onları tanıştırdı. O konuşurken Liam'ın bakışları sürekli Matt'e kaydı. Masaya doğru bir işaret yaptı. "Buyurun oturun."

Liam kendini bir sandalyeye bıraktı, duruşu temkinli olmaya devam ediyordu. Ellerini düz bir şekilde masaya bastırdı ve Liam tırnak etlerinin harap olduğunu görebiliyordu. Parmak uçları titredi ve onları kucağına bıraktı.

Bree Matt'in Liam'ın yanındaki koltuğa oturmasına izin verdi. Matt'in karşısına oturdu ve ona video kamerayla ilgili aynı konuşmayı yaptı. Konunun etrafında dans etmedi. "Hapse girdin."

"Cezamı çektim." Sözlerine rağmen sesi titriyordu. Boğazını temizledi ve yutkunduktan sonra daha sakin bir ses tonuyla devam etti. Hapishanenin acımasız olduğuna şüphe yoktu. "Oraya geri dönme riskini almazdım."

"Anlıyorum," dedi Matt. "Altı ay çok uzun bir süre gibi görünebilir."

"Sonsuza dek," diye mırıldandı Liam.

Matt üzüntüsünü dile getirdi, "Çevirdiğin aptalca dolaplar için çok uzun bir süre gibi görünüyor. Eğer zengin bir adamın oğlu olsaydın, bir tokatla kurtulurdun."

"Evet." Öfke Liam'ın yanaklarını renklendirdi. "Buna inanmadım. Sanki beni ibret olsun diye cezalandırmaya çalışıyorlardı. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, hele o tembel kamu avukatı varken. Beni hiç umursamadı. Benimle neredeyse hiç konuşmadı. Bana lan deyip durdu."

Matt başını salladı ve genç adamın bariz üzüntüsünden yararlandı. "Bu berbat bir şey."

Liam annesi gibi çenesini kaldırdı. "Bu adil değildi."

"Hiç de değil." Matt ofladı pufladı. "Bakın, cinayet saatinde Masonların evinin yakınında olan herkesle konuşuyoruz. Anneni bıraktığını biliyoruz. Saat kaçtı?"

"Sekiz civarı." "Nereye gittin?"

"Bir iş görüşmem vardı." Liam perçemini yüzünden silkeledi.

"Nerede?" Bree sordu.

Matt'e, "Elektronik Deposu," dedi ve Bree'ye bir bakış bile atmadı.

Bir elektronik mağazasının hırsızlık ya da dolandırıcılıktan hapis yatmış birini işe alacağını mı düşünmüştü? Pahalı, kolayca taşınabilen malları ve müşterilerin finansal bilgilerini eski bir mahkûma kim emanet ederdi? Onun bu cüretkârlığına kahkahalarla gülmek istedi. Gerçeği kabul etmek zorunda kalacaktı. İş seçenekleri sınırlı olacaktı. "Eyaletler arası yol üzerindeki mi?"

Başını salladı ama bakışlarını Matt'in üzerinde sabitlemeye devam etti. Bree söylemişti. Liam erkeklerin onayını arıyordu. Matt bu oyunu daha önce oynamıştı. Profesyonel bir sporcunun fiziğine sahipti.

Çalışmak zorunda olmadığı bir otorite. Testosterondan yapılmış bir aura gibi etrafında dolaşıyordu.

"Nasıl gitti?" Matt sordu.

Liam'ın ağzı gerildi. "Sabıka kaydı olan kimseyi işe almıyorlar."

Şaka mı yapıyorsun?

Matt, "Çok yazık," dedi, sesi sempatikti ama sanki Liam için kızgınmış gibi bir tonu vardı. Dürüst yüzü hiç değişmedi. Kahretsin, çok iyiydi. "Yine de denemeye devam edeceksin, değil mi?"

"Elbette." Liam Matt'e memnun edilmeye çalışılan bir köpek yavrusu gibi baktı.

"Yani anneni bıraktın, sonra görüşmeye gittin, sonra ne oldu?" Matt rahat bir ses tonuyla sordu.

"Markete gittim. Anneme yardım etmek istedim. Çok çalışıyor. Biraz zaman aldı çünkü her şey için kupon kullanıyor." İç çekti.

"Hangi mağaza?" Matt sordu.

"Otoyola yakın olan. Annem indirimleri takip ediyor ve bu hafta en iyi indirimler oradaydı."

Bree, "Görünüşe göre annen bir doları nasıl esneteceğini biliyor," dedi.

Liam'ın ağzı kapandı. "Sanırım."

"Onaylamıyor musun?" Bree sordu.

"İndirimli kıyma peşinde koşmak zorunda kalmamalı," diye tersledi.

"Tutumlu olmakta utanılacak bir şey yok," dedi Bree. "Sadece aptallar zor kazanılan parayı israf eder."

Liam kaçırıldı, yüz ifadesi pişmanlık duymuyordu.

Matt, "Peki, hediye kartı dolandırıcılığından önce ne yapıyordun?" diye sordu.

"Henderson Sports Chalet'de pazarlama bölümünde çalıştım. Maaş o kadar da iyi değildi." Liam'ın gözleri küçüldü ve öfkelendi. "Annemin ilaca ihtiyacı vardı ve bu da paraya mal oluyordu. Ona yardım etmek istedim. Berbat küçük bir çöplük yerine güzel bir evde yaşamalıydık. Ama benim tek seçeneğim devlet üniversitesiydi çünkü annem

öğrenci kredisine kefil olmaz." Alay etti. "Daha iyisini yapabilirdim."

Bree, "Annen borçlanmanı istememiş gibi görünüyor," dedi.

"Bu ayın faturalarını ödeyebilirse tatmin olur. Ben daha fazlasını istiyorum." Ses tonu daha fazlasına hakkı olduğunu gösteriyordu.

"Kendi işini yürütüyor," dedi Bree.

"Başkalarının tuvaletlerini temizliyor." Liam Bree'ye ters ters baktı, ilk kez onunla tam bir göz teması kurmuştu. Gözleri kızgınlık ve öfkeyle dolup taşıyordu.

Bree saygısız küçük pisliği tokatlama dürtüsüne direndi. Annesi onun iğrenç kafasına bir çatı ve masasına yemek koymak için ev temizliyordu. Onun şımarık kıcını devlet üniversitesine bile göndermişti ve o bunu hiç takdir etmeme cüretini mi gösteriyordu?

Matt'in de aynı şeyi hissettiğini biliyordu ama o çizgisini korudu.

Teselli edici bir ton kullandı. "Böyle bir dezavantajla başlamak zordur ve annene geri vermek istemene saygı duyuyorum. Onun için daha iyisini istiyorsun gibi görünüyor."

"Evet." Liam yırtık tırnaklarına baktı. "Yine de işler planladığım gibi gitmedi. Gelirimizi biraz destekleyebileceğimi düşünmüştüm. Rakamları küçük tuttum. Gerçekten kimseye zarar vermedim."

"Josh Mason'la hiç tanıştın mı?" Matt soruyu öylesine ortaya atmıştı.

Ama Liam bunun geldiğini gördü. Annesinin savunmacı olduğu yerde, Liam kurnazdı. Gözleri kısıldı. "Hatırlamıyorum." Oturup C-SPAN'da kongre oturumlarını mı izliyordu? Yoksa bu, avukatının yemin altında yalan söylemekten kaçınmak için kullanmasını tembihlediği bir ifade miydi?

"Peki Shelly?" Matt sordu.

Liam Matt'in bakışlarına karşılık vermedi ama elini önünde kavuşturup tırnaklarıyla konuştu. "Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Hiç onların evine gittin mi?" Matt bastırdı. "Annene temizlikte yardım ettin, değil mi?"

Liam hazırđı. Matt'in testosteronuna duyduğu hayranlık, güneşli bir sabahdaki sis gibi buharlaştı. "Evet, ama bu çok uzun zaman önceydi. Hangi evler olduğunu hatırlamıyorum."

"Pazartesi gecesi ne yapıyordun?"

"Neden bilmek istiyorsun?" Liam sordu. "Masonlar o zaman mı öldürüldü?"

"Öyle," dedi Bree.

"Hiç dövmen var mı?" Matt sordu.

Liam kollarını göğsünde kavuşturdu. "Avukatım olmadan başka hiçbir soruya cevap vermeyeceğim."

Bree onun bir mazereti olmadığını tahmin etti.

"TAMAM." Matt ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırdı.

Liam, Matt ihanet etmiş gibi ters ters baktı. "Gitmekte özgür müyüm?"

"Öylesin." Bree ayağa kalktı, odayı geçti ve kapıyı açtı. Liam'a çıkışa kadar eşlik etmesi için bir yardımcısını çağırdı. "Annen lobide bekliyor. Geldiğiniz için teşekkürler."

Liam hiçbir şey söylemedi.

"Bu çok ilginçti." Matt söyledi. "Zeki biri."

"Ketum," diye belirtti Bree. "Eminim hapiste geçirdiğı süre onu daha da ketum yapmıştır."

"Hiç kimse hapishaneden girdiğinden daha masum çıkamaz."

"Hayır, ama onun tavrının Calvin Wakefield'inkinden çok farklı olması ilginç."

"Calvin Wakefield bir kerelik bir muhakeme hatası yaptı. Liam insanlardan çalmayı planladı."

"Doğru," diye kabul etti Bree.

Matt sakalını sıvazladı. "Amanda Masonların evinden bir Gey istediye, aramak için tek bağına bol bol zamanı vardı. İçeri girmesine ya da kimseyi öldürmesine gerek yoktu."

Bree, "Tabii eve zorla girilmiş gibi göstermeye çalışmıyorsa," dedi. "Peki ya Liam?"

"Masonların evine girdiyse -ki verdiğı cevaplara *bakılırsa* girdiğine bahse girerim- ..." Matt durakladı. "O zaman çalabileceğı birkaç değerli eşya olduğunu biliyordu. O kadar aptal değil."

garaj kodunu annesine verdi ve şimdiden hırsızlık yapmaya istekli olduğunu gösterdi."

"Ama cinayet? Bu onun için suçlu olarak yepyeni bir seviye olurdu."

Matt kaşlarını çatı. "Daha önce de söylediğim gibi, kimse hapiste daha masum olamaz. Ama onlar evdeyken içeri girer miydi? Tamamen aptal olmadığını anladık."

"Hediye kartı dolandırıcılığı yaparken yakalandı," diye Bree. "Yani o da usta bir suçlu değil."

Matt, "Kesinlikle hayır," dedi.

"Onu listemizde tutuyoruz, ancak kanıt olmadan elimizdeki tek şey bir teori."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cinayet masasına bakan Matt, konferans masasına yaslandı. Arkasında Todd ve Bree raporları ve fotoğrafları inceliyorlardı.

Matt sandviğini şüpheli sütuna doğru salladı. "Daha kötüsü de olabilirdi. En azından şüphelilerimiz *var*."

"Üç tane." Bree salatasını karıştırdı. "Ama listemiz güdülere göre şekilleniyor. Ne yazık ki gerçek kanıtlardan yoksunuz."

Bir sayfa çevirdi. "Peter Vitale ile başlayalım. Ne durumdayız?"

Todd parmaklarını klavyesinden kaldırdı. "Shelly Mason'ın hukuki danışmanlığıyla ilgili bir sorunu vardı. Onu tehdit etmiş. Ayrıca bir silahı var ama kayıp olduğu için balistik incelemede kullanamıyoruz. Çalındığını iddia ediyor. Ona göre, silah en son iki hafta önce poligonda kullanılmış. Bu kısmı poligondan teyit ettik."

Bree arkasına yaslandı ve tahtayı inceledi. "Doğrulanabilecek bir mazereti yok. Pazusunda bir dövme var ama bu bir ejderha, kaplan değil." Önündeki kâğıda baktı. "Silahı 9 mm. Masonları öldürmek için kullanılan mermiler ve Zucco ile bize sıkılan mermilerin hepsi 9 mm'likti ama bu çok yaygın bir kalibre. Yani bu gerçek tek başına hiçbir şeyi kanıtlamaz. Çocuk parkında bize sıkılan mermilerin balistik raporu henüz elimizde yok ama diğerleriyle eşleşeceğine bahse girerim."

"Birden fazla şüpheliye işaret eden herhangi bir kanıtımız var mı?" Todd sordu.

"Hayır," dedi Bree. "Ama bunu göz edemeyiz."

Matt, "Vitale'in cinayeti işleme nedeni ve fırsatı olduğunu tespit ettik," dedi. "Ama silahı olmadan, Vitale'nin cinayeti işlediğine dair elimizde fiziksel bir kanıt yok."

onu cinayet mahalline getirdi. Elimizde kısmi bir ayakkabı izi var, ancak olası bir neden oluşturmak ve evini aramak ve ayakkabı izlerinin eşleşip eşleşmediğini kontrol etmek için izin almak için daha fazlasına ihtiyacımız var."

Todd, "Yanlış dövmeye sahip olması arama emri çıkartılmasına yardımcı olmayacaktır," dedi.

Bree başıyla onayladı. "Vitale'e Salı öğleden sonra öğle yemeği saatinde nerede olduğunu soralım. Şimdiye kadar işbirliği yaptı. Umalım da avukat tutmasın."

Matt tahtaya Vitale'in adının altına bir not düştü. "Sıradaki?"

Todd klavyesine dokundu. "Calvin Wakefield."

Bree kâğıtlarını karıştırdı. "Wakefield ve Masonlar arasında bir bağlantı bulduk mu?"

"Henüz değil," dedi Todd. "Wakefield'ın sabıka kaydı var ve cinayet gecesi evin dışında görülen araca erişimi vardı."

"Bu yeterli değil," dedi Bree. "Fırsat yeterli değil. Elimizde hiçbir neden ya da kanıt yok."

Matt, Calvin'in adının altındaki *dövme yok ifadesinin* altını çizdi. "Hiç dövmesi yok."

Bree kaşlarını çatı. "Onu potansiyel bir suç ortağı olarak listede tutacağız, ancak onunla Masonlar arasında sağlam bir bağlantı kurmadığımız sürece birincil odağımız olmayacak. Sıradaki?"

Matt tahtaya vurdu. "Liam Ward. Bana göre en güçlü şüpheli o. Annesi Masonlar için çalışıyor. Hem o hem de annesi, Josh ve Shelly'yi tanıyıp tanımadığını söylemeyi reddettiler. Ayrıca Liam'ın Masonların evinde bulunup bulunmadığını da söylemediler. Liam'ın mali dolandırıcılıktan sabıkası var. Masonlar da finansal dolandırıcılık yapmış. Cinayetlerin işlendiği gün annesini Masonların evine bırakmış."

"Dövmesi var mı?" Bree sordu.

Matt, "Onunla görüştüğümüzde kolluk takıyordu," dedi.

"Bunu öğrenmemiz gerekiyor ama avukat olmadan bizimle konuşmaz." Dudaklarını büzerek tahtayı inceledi. "Biz kazık atabiliriz

Liam'ın evine gidip pazıları açıkta bir fotoğrafını çekmeye çalışın."

"Eğer dövmesi yoksa?" Todd sordu.

"Sonra yerel dövme sanatçılarıyla görüşmeye başlayacağız ve onlara Adam'ın çizimini göstereceğiz. Orada yardımcı olabilecek bir bağlantım var," dedi Bree. "Ama birinci adımla başlayalım ve oradan devam edelim."

"Peki efendim." Todd emri vermek için kısa süreliğine odadan çıktı.

Birkaç dakika sonra döndüğünde Bree devam etti. "Şimdi Masonlara geri dönelim. Sahte hayır kurumları ya da yasadışı yasal hizmetleriyle ilgili bir tehdit ya da şikâyetle ilgili herhangi bir e-posta buldunuz mu?"

"Son e-postalarda değil. Daha geriye gidiyorum ama dolandırıcılıklarını gizli tutmuşlar. Vergi indirimi için sahte makbuzlar bile verdiler. Yakalanmamalarının nedeninin her bir bağışın düşük dolar miktarları olduğundan şüpheleniyorum. Elimizde binlerce bağışçının e-posta adresi var ve liste üzerinde çalışıyoruz. Ama bu zaman alacak."

"Bulabildiğiniz ortağınız ya da iş ortağınız yok mu?" Bree sordu.

"Henüz değil," dedi Todd. "Ama hâlâ araştırıyoruz. Masonlar sahte hayır kurumundan gelen parayı filtrelemek için paravan şirketler kullanmışlar. Arama emri çıkartmak, mali kayıtları almak ve her şeyi araştırmak zaman alacak."

Tüm bilgilerin ellerine geçmesi haftalar sürebiliyordu. Finans kuruluşları genellikle işbirliği yapıyordu, ancak her türlü yasal gereklilik yerine getirildikten sonra. Müşterileri zengin insanlar

-Dava açacak kaynaklara sahipti. Matt, kolluk kuvvetlerinin de olası bir dava durumunda tüm kanıtların kabul edilebilir olmasını sağlamak için ayrıntılı evrak işlerine ihtiyaç duyduğunu anlıyordu. Ama çifte cinayet soruşturmasının ortasında, bu gecikme sinir bozucuydu. Şüpheli zaten onlara iki kez ateş etmişti. Bilgiye daha erken ihtiyaçları vardı, daha sonra değil.

Biri kapıya vurdu ve kapı açıldı. Marge konferans odasına girdi ve kapıyı kapattı. "Kusura bakmayın

Bölmek istemezdim Şerif. Ama Madeline Jager burada. Sizinle konuşmak istiyor. Burada olduğunuzu biliyor."

"Sorun yok." Bree sertçe nefes verdi. "Onunla konuşmak için bir dakika içinde dışarı çıkacağım."

"Ben ona kahve getireyim." Marge geri çekildi.

Bree'nin telefonu çaldı. Telefonu eline aldı ve ekranı okudu. "Ben Rory. Umalım da adli tıp bizim için bir şeyler bulsun. Bir hiç olmadığı kadar ihtiyacımız var." Telefonu kulağına dayadı. "Şerif Taggart. Seni hoparlöre alabilir miyim, Rory?"

"Elbette," dedi Rory.

Bree telefonu bıraktı ve ekrana dokundu. "Devam et. Matt Flynn ve Todd Harvey burada benimle birlikte."

"Hızlı DNA sonuçları geldi." Rory duraksadı. "Sonuçlar şok edici ama yine de değiller."

"Anlat bize," diye Bree.

"Claire Mason kayıp bir çocuk," dedi Rory. "DNA'sı on iki yıl önce Chandler, New York'ta kaybolan Blaire Sawyer'inkiyle eşleşiyor. Blaire o zaman beş yaşındaydı."

Sersemlemiş olan Matt'in duyduklarını sindirmesi birkaç saniye sürdü. Sonra telefonundaki haritayı kontrol etti. "Chandler buradan sadece bir saat kuzeyde."

Bree, "Bu onun Masonlar tarafından sahte bir şekilde evlat edinilmesiyle ilgili zaman çizelgesine uyuyor," dedi. "Haklısın. Şok edici ama yine de değil. Bunu aceleye getirdiğin için teşekkürler."

Matt yeniden değerlendirdi. Masonların suçlu olduğunu zaten biliyorlardı. Bir suça daha karışmış olmaları Gağırıcı olmamalıydı. Ama sırlarını bu kadar uzun süre saklamakla akıllıca davranmışlardı.

Telefonu kapattı ve çoktan dizüstü bilgisayarının klavyesine saldırmaya başlamış olan Todd'a döndü. "Blaire Sawyer, biyolojik aile üyeleri ve nasıl kaybolduğu hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Bree dinlenme odasında Jager'ı tahta bir çubukla dumanı tüten bir kupayı karıştırırken gördü. İlçe yöneticisinin sürpriz ziyaretleri hiçbir zaman iyi haber değildi. Bree kendini hazırladı ve içeri girdi. "Benimle konuşmak mı istiyorsunuz?"

Jager başını kaldırdı, gözleri kuşkuyla bir şekilde donuktu. "Evet."
peşinde?

Oda taze bira kokuyordu, bu yüzden Bree kendine bir kupa doldurdu. "Hadi ofisime gidelim." Jager'ı ekip odasına götürdü ve ofis kapısını arkalarından kapattı.

Jager bir misafir koltuğuna yerleşti ve kemikli bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi.

Bree masasının kenarına tünedi. "Timsahı yine gördün mü?"

"Hayır. Hayvanat bahçesinden bir adam geldi ve bir kamera kurdu. Ama ben bu yüzden burada değilim." Jager kahvesini iki eliyle tutmuş, kenarından bakıyordu. "Medya dün bir çocuk parkında ateş açıldığını bildirdi. Ne. Sen. Sen. Düşünüyordun?" Her kelimeyi kendi cümlesiymiş gibi telaffuz etti. "Ve neden bana haber verilmedi?" diye sordu sanki Bree'nin patronuymuş gibi. Patronu değildi.

"Affedersiniz?"

"Bebek arabasında yürümeye başlayan bir çocuğu ve bir bebeği olan bir anneyle röportaj yaptılar. Kadın gözyaşları içinde, oyun parkına giderken silah seslerini duyduğunda ne kadar korktuğunu anlatıyordu. Klibi tekrar tekrar oynattılar. Viral oluyor. O yüzden sorumu tekrar edeceğim: Ne düşünüydünüz ,

meskûn bir mahallede silahlı bir şüpheliyle karşılıklı ateş etmek?"

"Silahlı bir şüpheliyle çatışmaya girmedik. Claire Mason'ı kaçırmaya çalışan bir adamı kovaladık. Bize ateş açtı ve biz de bulunduğumuz yer nedeniyle karşılık vermedik." Bree'nin başı zonkluyordu. "Ne yapmamızı isterdin? Onu hiç kovalamayalım mı?"

Jager kırıdamadan Bree'yi bakışlarıyla mızrakladı. "Onu yakaladın mı?"

Bree bir nanosaniye durakladı ve sonra "Hayır" dedi.

"O zaman onu takip etmenin anlamı neydi?" Jager tersledi.

Bree üçe kadar saydı. "Bu planlanmış bir olay değildi. Silahlı olduğunu ya da bize ateş edeceğini bilmiyorduk. Tek bildiğimiz kurbanımızın, yani anne ve babasını cinayet sonucu kaybetmiş bir genç kızın peşinde olduğuydu."

Jager yorum yapmadı ama ne yüzünde ne de ses tonunda bir yumuşama vardı. Başka birinin bakış açısını anlayabilecek durumda mıydı? "Bir tutuklama yapmaya yaklaştınız mı?"

"Birkaç ipucu üzerinde çalışıyoruz ve şüphelendiğimiz bir kişi var."

"Kim?"

Bree, "Şu anda onun adını veremem," dedi. İstemedi de olsa Jager'ın davayı sabote etmesine izin vermeyecekti.

Jager etkilenmemişti. "Bu cinayetler için birini tutuklamanız gerekiyor."

Elbette katili bulmaları gerekiyordu ama suçlar salt irade gücüyle çözülemezdi. Bree bu kez kendini tutamadı. "Herhangi biri yapacak mı? Yoksa davayı çözmeye devam mı etmeliyim?" Sözcükler dudaklarından çıktığı anda pişman oldu.

Lanet olsun! Seni etkilemesine izin verdin. Tekrar.

"Görüyorum ki makul olma havasında değilsiniz." Öfkeden kaskatı kesilmiş omurgasıyla Jager kahvesini masaya bıraktı ve ayağa kalktı. "Konuyu ele almak için bir basın toplantısı yapmayı konuşmuştuk ama bana bir zaman vermediniz. Ben de bu akşam için bir tane ayarladım. Katılabilirsiniz de katılmayabilirsiniz de. Size kalmış."

Bree birkaç saniye cevap vermedi, içgüdüsel olarak verdiği ilk birkaç cevabı yuttu ve "Orada olacağım," demekle yetindi.

"Saat tam altıda. Bir güncelleme hazırla. Yerinde , biraz ilerleme kaydetmişim gibi görünürdüm." Jager dışarı çıktı.

Bree'nin aklı karıştı. *Bu ne cüret?* Aptalca bir cevap. Jager'ın hiç utanması yoktu. Bu, Bree'yi bir soruşturmanın aleyhine olacak şekilde zorladığı ilk sefer değildi. Jager basın önüne çıkmak ve kendi konumunu yükseltmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdı. Bree'nin politika oynayacak zamanı yoktu. Yapması gereken gerçek işleri vardı. İş ve aile arasında hokkabazlık yapmak zaten Büyük Kanyon'da ip üzerinde yürümek gibiydi. Şimdi, Madeline Jager yüzünün haberlere çıkmasını istediği için akşam yemeği yenemeyecek ya da çocuklarla yatılamayacaktı.

Matt on dakika sonra kapıyı çalıp kafasını içeri uzattığında Bree hâlâ sessizce öfkeleniyordu. "Her Gey yolunda mı?"

Bree sandalyesinde arkasına yaslandı ve birkaç saniye boyunca tavana baktı. "Politika benim ölümüm olacak."

"Jager?"

Bree öne doğru kaydı. "Evet. Bu akşam için bir basın toplantısı düzenledi."

Matt bir sandalyeye çöktü. "Ugh."

"Polis olmak istiyorum. Bölge sakinlerini korumak, suçları çözmek ve kötü adamları içeri tıkmak istiyorum. Politikacıların egolarıyla uğraşacak vaktim yok." Bree ellerini yüzünden aşağıya doğru ovuşturdu. "Bu kadın içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyor." Karşılık verdiği için zihinsel olarak kendini tokatladı. *Aptal, aptal, aptal.* Jager'ın onu *kendi* içine çekmesine izin vermişti.

"Bir rahibeyi bile içkiye sürükleyebilir. Kolay bir insan değil."

"Bu benim hatam. Bir basın toplantısı düzenlemeliydim. O zaman kontrol bende olurdu. Erteledim ve olan bu. Eylem eksikliği sonuçla buluşuyor."

"Ertelemedin. Dava üzerinde çalışıyordun ve sana ateş ediliyordu."

Bree omuz silkti. Bunun bir önemi yoktu. "Jager'la daha fazla vakit kaybetmeyelim."

"Claire/Blair'in davasında çalışan dedektif beş dakika içinde aranabilir."

"Çok hızlıydı." Bree iki avucunu da masasına bastırdı ve ayağa kalktı.

"Şansımız yaver gitti. E-postama hemen cevap verdi." Matt konferans odasına giden yolu gösterdi. "Bizimle konuşmaya hevesli."

Todd bilgisayarını Bree'nin ekranı görebileceği şekilde döndürdü. Küçük bir çocuğun fotoğrafı Bree'nin dikkatini çekti. Aradan geçen yıllara rağmen Claire'i hemen tanıdı. Masonların evde Claire'in gençlik yıllarından kalma birkaç çerçeveli fotoğrafı vardı. Uzun sarı saçları ve iri gözleriyle sonbahar yaprakları yığınının içinde oturan minicik bir şeydi.

"DNA ile tartışamam." Bree bir sandalyeye oturdu. "Ve bu kesinlikle o."

Matt telefonunu masanın üzerine koydu ve aramayı yaptı.

Bir kadın cevap verdi, "Dedektif Shillings."

Matt daha yakına eğildi. "Bunlar Müfettiş Matt Flynn, Şerif Bree Taggart ve Baş Yardımcısı Todd Harvey."

"Blair Sawyer'ı mı buldunuz?" Shillings'in sesi kuşkuyla geliyordu.

Matt ona Masonların cinayetlerinden sahte evlat edinme belgelerine ve hızlı DNA talebine kadar kısa bir özet geçti. "Masonlar onun adını Claire olarak değiştirmişler."

Shillings'in iç çekişi yankılandı. "Gerçek ismine yakın bir isim seçmişler. Belki de öğrenmesini ve değişikliğe tepki vermesini kolaylaştırmak için. Beş yaşındaki çocuklar uyum sağlayabilir. Kendisine söylenene inanırdı."

O da öyle yaptı.

"Dava hakkında bize ne söyleyebilirsiniz?" Matt sordu. "Kız nasıl kayboldu?"

"Babası Dallas Sawyer, bir kar fırtınası sırasında arabasıyla bir hendeğe düştü. Yoldan geçen bir sürücü kazayı bildirdiğinde Bay Sawyer ölmüş ve soğuktan donmuştu. Olaya müdahale eden eyalet polisi, ölüm bildirimini yapmaya gidene ve anne 'Kızım nerede' diye bağırmaya başlayana kadar arabada bir çocuk olduğunu bile bilmiyordu." Shillings bir nefes almak ve belki de kendini toparlamak için durakladı. "Aracın arkasındaki çocuk güvenlik koltuğu boştu ve kaza sırasında içinde bir çocuk olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Kan vs. yoktu."

Bree, "Hayal bile edemiyorum," dedi ve bunda ciddiydi. Kayla'nın Matt'le dışarıda olduğunu, bir eyalet polisinin kapıyı çaldığını hayal etti. *Hayır*. Kolluk kuvvetlerindeki deneyimleri onu her zaman en kötü senaryoya götürürdü ama bu tür bir kıyamet günü düşüncesi bugün ona hizmet etmeyecekti. Başını sallayarak o görüntüyü kovdu. Şimdilik. Hayal gücünü kontrol edemediğinde, muhtemelen kâbuslarında geri geleceğini biliyordu.

"Evet," diye devam etti Shillings. "İşte o zaman beni çağırdılar. Adli tabip ve Bay Sawyer'ın kişisel zaman çizelgesi arasında, yaklaşık altı saat önce öldüğünü belirledik."

"Onu takip etmeyi denedin mi?" Matt sordu. "Araçtan ayrıldıysa, kaybolmak için altı saati vardı."

"Yaptık," dedi Shillings. "Ocak ayıydı. Sıcaklık o gece tek haneli rakamlara düşmüştü ve kazanın olduğu günden bu yana on santim kar yağmıştı. İzler varsa bile kar onları doldurmuştu. Köpekleri çağırdık. Palto ve botlarla bile beş yaşındaki bir çocuk o koşullarda fazla uzaklaşamazdı. O sıcaklıkta dakikalar içinde donma meydana gelebilir. O gece, ertesi gün -fırtına geçtikten sonra- ve karlar eridikten sonra tekrar aradık. Uyarılar yayınladık. Hastaneleri kontrol ettik ve yoldan geçen bir sürücünün onu bulma ihtimaline karşı fotoğrafını televizyona koyduk. Ama çocukla ilgili hiçbir ipucu bulamadık. Tek bir tane bile. Hiçbir iz bırakmadan sırra kadem bastı, puf. Tüm klişeler geçerliydi."

"Annesi hâlâ yaşıyor mu?" Bree sordu.

"Evet." Olumlu yanıtına rağmen Shillings'in ses tonu üzgündü. "Kazadan yaklaşık bir yıl sonra kendini hap ve votkayla boğmaya çalıştı. Neyse ki hayatta kaldı ama kızını kaybetmenin acısını hiçbir zaman . Onunla yılda bir kez görüşüyorum. Zayıflatıcı depresyon ve madde bağımlılığından muzdarip. Bazı yıllar ayık oluyor. Diğerleri değil. Tepkisini anlıyorum ama Denver adında bir oğlu da vardı. Şu anda 22 yaşında."

"Sence bu haberi nasıl karşılayacak?" Bree sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım kızı hayatta olduğu için mutlu olacaktır ama on iki yıl kaybetti..." Shillings durakladı. "Dışarı çıkacağım

Şimdi oraya gidip bir buluşma ayarlayabileceğimiz zaman size haber vereceğim. Sanırım kızını bir an önce görmek isteyecektir."

Bree, "Evet ve Claire'e söylemeliyiz," dedi.

"Claire bilmiyor mu?" Shillings sordu.

"Masonlar ona, ailesi bir araba kazasında öldükten sonra onu evlat edindiklerini söylemişler."

Shillings, "Kesinlikle böyle bir şey olmadı," dedi. "Ve ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Kesinlikle," diye kabul etti Bree. "Claire - pardon, Blaire - ve biyolojik annesi arasındaki buluşmayı yarın yapalım. Blaire haberleri sindirmek için bu geceyi kullanabilir. Sonra kafalarımızı ve vaka notlarımızı bir araya getirmeliyiz."

"Kulağa hoş geliyor. Size geri döneceğim." Shillings aramayı sonlandırdı.

Toplantı odası birkaç kalp atışı boyunca sessizliğe gömüldü. Sonra Bree, "Claire'i merkeze mi getirelim yoksa yeni koruyucu ailenin yanına mı götürelim? Daha önce hiç kurbanı tüm hayatının yalan olduğunu söylemek zorunda kalmamıştım. Protokol nedir?"

Matt başını salladı. "İyi bir seçenek yok." "Hayır." Bree Lindsay'i aradı ve durumu özetledi.

"Onu karakola götürsek iyi olur," dedi Lindsay. "Yeni bakıcı annesi bir süre önce beni aradı ve Claire'in zor davrandığını söyledi. Onu nasıl idare edeceklerinden emin değillermiş. Yani, bu durumun işe yarayacağından emin değilim."

"Claire travma geçiriyor, zor değil." Bree çok kişisel -ve öfkeli- yanıtını yuttu. Bu, büyükanne ve büyükbabasının küçük Taggart yetimlerini alıp Bree'yi reddettiklerinde kullandıkları argümanın aynısıydı. Sekiz yaşındayken bu travmayı atlatmakta çok zorlanmıştı. Neyse ki Philadelphia'daki bir kuzeni devreye girmişti. Ama Taggart çocukları bir arada tutulmalıydı. Onları ayırmak, Bree ve Adam'ın hâlâ üstesinden gelmeye çalıştığı yepyeni bir travma yaratmıştı.

"Biliyorum ama onun da bunu anlayacak biriyle birlikte olması gerekiyor. Yeni bir yer bulmak için çalışacağım ama bu kolay olmayacak. Yerleştirilmesi gereken çocuklarla dolup taşıyoruz. Onu bir çocuk psikiyatristine götürmeye çalışıyorum."

İyi, ama var. a beklemek Liste. Bu daha erken o alır tüm bunların işlenmesine yardımcı olursa, o kadar iyi olur." Lindsay görüşmeyi sonlandırdı.

Bree ayağa kalktı, kapıya doğru ilerledi ve ekip odasına seslenerek Zucco'yu çağırdı.

Zucco aceleyle konferans odasına girdi, yüzü umut doluydu. "Hanımefendi? Tam göreve geri döndüm mü?"

"Yarın. Şimdilik senin için özel bir görevim var." Bree, Claire'in kayıp çocuk statüsü hakkında Zucco'ya bilgi verdi.

"anasını." Zucco gözlerini kırıştırdı. "Buna inanamıyorum. Claire bu haberi nasıl karşılayacak?"

"Bu bir şok olacak," dedi Bree.

Çünkü bu haber onu yeniden travmatize edecekti, tıpkı Bree ve kardeşlerinin durumlarına yetişkinlerin verdiği tepkiden ikinci kez zarar görmeleri gibi. Hayal kırıklığı Bree'nin içine doldu. Claire'in duygusal durumunun tırmandığını görebiliyordu ama Bree bunu durdurmak için kendini güçsüz hissediyordu. Claire'in geçmiş yaşamı çözülüyordu ve şimdiki yaşamı kriz üstüne krizden başka bir şey değildi.

Hayatı kelimenin tam anlamıyla çalındıktan sonra nasıl iyileşebilirdi ki?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Bir saat sonra, görüşme odasındaki masanın üzerinde Claire'le yüzleşirken suçluluk duygusu Bree'nin kalbini sıkıştırıyordu. Zucco, Claire'in yanında oturuyordu. Matt masanın diğer ucunda bir sandalyede oturuyordu.

Shillings geri arayıp Bayan Sawyer'ın hemen Grey's Hollow'a gideceğini söyledi. Oraya vardığında kızını görmek istiyordu. Eğer kız şerifin karakolunda değilse, avukatını arayacaktı. Bree onun acelesini anlıyordu. On iki yıl boyunca çocuğunun öldüğünü düşünmeyi hayal bile edemezdi. Onları görmeden önce fazladan tek bir dakika bile beklemek istemezdi.

Ama Claire istasyona solgun ve ağlamaklı gözlerle gelmişti. Daha fazla haber geleceğini mi hissetmişti? Masonların cinayetlerinden, vahşi ve kanlı sahneyi keşfetmekten kalan stres ve keder miydi? Yoksa başka bir şey mi? ? Bakıcı annenin Claire'e zorluk çıkardığını söylerken kastettiği şey bu muydu? Öte yandan, belki de yeni evde Claire'in tepki vermesine neden olan bir sürtüşme vardı. Eğer aile sıkıntı içindeki bir gençle empati kuramıyorsa, koruyucu aile olmaya hakları yoktu. Onlara gelen çocukların çoğu travma geçirmiş olurdu. Bree bazı harika koruyucu aileler tanıyordu ama bazılarının da bu işi para için yaptığını biliyordu. Bazılarının neye bulaştıklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Normalde Bree kötü haber verirken erteleme yapmazdı. Sabahın ikisinde birinin kapısının önünde durduğunuzda, onlara birinin öldüğünü söylemek için orada olduğunuzu zaten biliyorlardı. Ama bu farklıydı. Claire'in bu habere hazır olmasının imkânı yoktu.

bu haber için. Kimse . Bu büyük bir gafletti.

B.

Bree sözlerine tek bir cümleyle başladı. "Size bu haberi vermenin iyi bir yolu yok."

Zaten bembeyaz olan Claire'in rengi daha da soldu. "Daha ne kadar kötü olabilir ki? Ailem öldürüldü."

Bree derin bir nefes aldı. "Ailen, biyolojik ebeveynlerin bir araba kazasında öldükten sonra seni evlat edindiklerini mi söyledi?"

Claire başını salladı, gözleri temkinliydi.

"Bu sadece kısmen doğrudu. Baban bir kazada öldü. Sen de onunla birlikte arabadaydın ve olay yerinden kayboldun."

Claire'in kaşları düştü. "Anlamıyorum."

"Senin gerçek adın Blaire Sawyer. On iki yıl önce kaybolmuşsun. Annen hâlâ hayatta ve Denver adında yirmi iki yaşında bir ağabeyin var."

Claire bakakaldı, yüzü şaşkınlıktan donup kalmıştı.

Bree devam etti. "Annen buradan yaklaşık bir saat kuzeyde yaşıyor."

Claire başını yavaşça salladı, çenesini kaldırdı, bu bilginin doğru olduğunu düşünmek bile istemiyordu. "Hayır. Bu doğru olamaz. Ailemin ikisi de o kazada öldü ve Masonlar beni evlat edindi." Ama sözleri boş çıktı, sanki Bree'nin doğruyu söylediğini zaten biliyordu ama Claire bunu kabul etmek istemiyordu.

Bree nazik ama sert bir ses tonuyla devam etti. "DNA'nızı veri tabanlarımızda arattık ve bir eşleşme bulduk. Anneniz Pamela Sawyer tarafından kayıp olarak bildirilmişsiniz." Bree, Shillings'in e-posta yoluyla gönderdiği bir aile fotoğrafını masanın üzerinde kaydırды. Fotoğraftaki arka plan - genel görünümlü bir Noel ağacı - tatillerde alışveriş merkezlerinde sunulanlara benziyordu. Kırmızı kazak ve kot pantolon giymiş dört Sawyer kameraya gülümsüyordu. Aile ortalama ve tamamen normal görünüyordu. Bu fotoğraf çekildikten birkaç hafta sonra tüm dünyalarının yıkılacağına dair hiçbir işaret yoktu. Dallas'ın göbeğinin başlangıcı ve hafifçe gerileyen saç çizgisi vardı. Pam'in sarı saçları düz kesilmişti,

çene hizasında. Beş yaşındaki Blaire genişçe sırtırken, ağabeyi on yaşındaki bir çocuk için tipik olan garip bir gülümsemeye sahipti.

Kayla sürekli diş kaybediyordu ve son zamanlarda fotoğraflardaki boşluklar konusunda bilinçli hale gelmişti.

Claire beş saniye boyunca resmi görmezden geldi ama merak bakışlarını bir sivrisineğin sundurma ışığına yönelmesi gibi kendine çekti. Başını salladı, dudakları düzleşti, çenesi işleyemediği şeye meydan çıkıktı. "Bu insanları tanımıyorum."

Bree fotoğraftaki küçük kıza dokundu. "Bu sensin." Masonların evinde buldukları Claire'in küçüklüğüne ait birkaç çerçeveli fotoğrafta saçları kısacık kesilmişti. Saç modelindeki değişikliğe rağmen, aynı çocuk olduğu açıktı.

Tek bir damla gözyaşı Claire'in yanağından aşağı süzöldü. Fotoğrafa uzandı ve iki eliyle kenarlarından tuttu. Fotoğrafı kaldırarak korku ve dehşetin birbirine karıştığı bir ifadeyle inceledi. Gözlerinde yavaşça bir tanıma belirdi. "Neden? Bunu neden yaptılar?"

"Bilmiyoruz," dedi Bree.

"Beni nasıl yakaladılar ki?" Claire sanki cevaptan korkuyormuş gibi soruyu endişeyle sordu.

"Bunu biz de bilmiyoruz." Bree nefes aldı. "Dahası da var Claire."

"Daha mı?" Claire'in sesi neredeyse panik içinde yükseldi.

Paramparça olmasına bir nefes kalmış gibi görünüyordu.

Zucco sessizce destek verircesine yaklaştı.

Bree söylenmesi gerekeni söyledi. "Masonlar avukat değildi. Paralarını sahte bir online hayır kurumu işleterek kazanıyorlardı."

"Dolandırıcı mıydılar?" Claire gözlerini kocaman açarak sordu. Bree başını salladı.

Claire'in bakışları tekrar aile fotoğrafına kaydı. "İnsanlardan para çaldırlarsa, *beni* de çaldılar mı?"

Muhtemelen mi? Bree daha iyi bir açıklama düşünemiyordu. Masonlar kaza gecesi Claire'i tesadüfen bulmuş ve onu ellerinde tutmuş olabilirler. Ya da onu çocuğu aracılığıyla edinen pek de itibarlı olmayan bir ajanstan evlat edinmiş olabilirlerdi.

Yani. Shelly Mason bir çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyordu ki, nasıl bir çocuk sahibi olacağını umursamamış mıydı?

"Chandler'daki polisle birlikte çalışacağız. Kaybolduğun yer orası." Bree fotoğraftaki çocuğun yüzüne dokundu. "Tüm bunların iyi bir yanı varsa, o da bir annen ve bir kardeşinin olması. Yalnız değilsin."

Claire fotoğrafı yüzüne yaklaştırdı. İşaret parmağıyla ağabeyinin yüzüne dokundu. "Sanırım beni arka bahçemizdeki salıncakta iterdi." kaçırdı. "Bunu uyduruyor muyum? Bunca yıldır gerçek anım yokken nasıl birdenbire onu hatırlayabiliyorum?"

Zihin başa çıkamayacağı anıları bastırır. Bree bunu ilk elden biliyordu. Kendi annesiyle ilgili anıları daha yeni hatırlamaya başlamıştı. "Annen seni görmek için sabırsızlanıyor."

Claire fotoğrafı parmakları yanmış gibi yere bıraktı. "Ne zaman?" Sesini panik kaplamıştı.

On iki yıldır bekliyordu. Ama Bree bunu söylemedi. Claire üzerinde gereğinden fazla baskı yaratmak istemiyordu.

"Şu anda buraya doğru geliyor." Bree'nin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu ve Claire'i hazır olmadan toplantıya katılmaya zorlanmaktan koruyamamak onu öldürüyordu.

Claire'in parmakları titredi. "Onunla gitmek zorunda mıyım? Onu tanımıyorum bile."

"Hayır," dedi Bree. "Bugün onunla gitmek zorunda değilsin. Hissettiklerinin doğru ya da yanlış bir yanıtı yok. Hazmetmen gereken çok şey var ve bunu yapmak için biraz zaman istemeye hakkın var." Teknik olarak, on yedi yaşındaki bir çocuk kendi yasal kararlarını verme hakkı için mahkemeye başvurabilir. Ama bir yargıç buna nasıl yanıt verir? Yeterince olgun olduğuna karar verirler miydi? Ya da o kadar çok trajedi yaşamıştı ki akli dengesinin yerinde olmadığına mı? Kim böyle bir karar verebilirdi ki? Claire kendi kararlarını vermek isteseydi, nereye giderdi? Masonların yasadışı yollardan elde ettiği parayı kullanamayacaktı. Hayat sigortası genellikle birkaç ay içinde ödenirdi.

Claire'in kimlik değiştirmesinden ya da Masonların işlediği suçlardan etkilenecek miydi? Biyolojik annesi ve erkek kardeşi olmadan Claire'in ne evi ne de desteği vardı.

"Sonunda beni onunla gitmeye zorlayacaklar mı? Ondan hoşlanmasam bile mi?" Claire soruyu fısıldadı.

"Kesin bir şey söyleyemem. Ama neredeyse bir yetişkin sayılırsın. Yargıç seninle konuşacak ve duygularını dikkate alacaktır." Ama Bree hiçbir söz vermedi.

Kapının alınması zerine Marge kapıyı açtı ve başını aralıktan içeri soktu. "Dedektif Shillings Sawyers'la birlikte burada."

Bree Claire'in gözleriyle karşılaştı. "Hazır mısın?"

Claire bir tırnak etini çiğnedi ama başını salladı. "Pek sayılmaz, ama başka seçeneğim yok, değil mi?"

Marge geri çekildi.

Matt ayağa kalktı. "Bu oda çok kalabalık. Bence sadece şerif kalmalı."

Zucco ipucunu aldı. Claire'in omzuna destekleyici bir şaplak attı. "Daha sonra konuşmak istersen ben ekip odasında olacağım."

Matt ve Zucco odadan ıktılar. Bree açık kapıdan üç kişinin yaklaştığını gördü. Denver Sawyer büyümüş olmasına rağmen Noel fotoğrafından tanınabiliyordu. Ama annesi hiç de aynı kişi gibi görünmüyordu. On iki yılda yirmi beş yaş yaşlanmıştı. Saçları kıvrıcık, dağınık ve gri çizgiler halindeydi. Cildi ve gözlerinin akı sarıya çalıyordu. En az otuz kilo vermişti ve neredeyse iskelet gibiydi. Belirgin kemiklerin üzerinde gevşek bir deri sarkıyordu.

Oğlu da onu takip etti, adımları isteksizce sürükleniyordu. Arkalarındaki kadın kırklı yaşların ortasındaıdı ve kısa kahverengi saçları vardı. Polis gibi giyinmişti, beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon giymişti, bir kalçasında rozeti, diğerinde de silahı vardı. Bree, Dedektif Shillings olduğunu tahmin etti.

Bayan Sawyer titreyen bacaklarıyla kapıdan girdi. Bree bu haftanın pek de ayık geçmediğinden şüpheleniyordu. Oğlu ona yakın duruyordu ama başka bir yerde olmayı tercih ediyormş gibi görünüyordu. Yüzü asık bir ifadeye kilitlenmişti. Her ne kadar kız kardeşi

çalınmış, hayatı da mahvolmuştu. Shillings kendini, Bayan Sawyer'ı ve Denver'ı tanıttı.

Bree aynı şekilde karşılık veremedi Bayan Sawyer Claire'in birkaç adım ötesinde durdu ve "Blair?" diye fısıldadı.

Denver'ın bakışları kız kardeşini buldu. Shillings'i dürttü. "DNA konusunda eminsen, değil mi? Çünkü bunu daha önce diğer kızlar Blair olduklarını söylediklerinde de yaşamıştık."

Bu kederli aile sahte Blair'ler tarafından kaç kez mağdur edildi? İnsanların kayıp çocukların çaresiz yakınlarını avlamasına duyduğu öfke Bree'nin içinde kabardı.

Shillings başını salladı. "Bundan eminiz. DNA eşleşti, çocukluk fotoğrafları ve genel zaman çizelgesi de öyle."

"Blair." Bayan Sawyer, ince parmakları pençe gibi bükülmüş Claire'e uzanırken bu kez saygıyla bu ismi tekrar söyledi.

Claire geri .

Bree içeri girdi, elini uzattı ve Mrs. Sawyer'ın dikkatini çekti. "Ben Şerif Taggart."

Bayan Sawyer isteksizce bakışlarını kızından ayırdı. "Kızımı bulduğunuz için teşekkür ederim."

"Ne dediğimi hatırlıyor musun, Pam?" Shillings nazik bir sesle sordu. "Blair'in biraz zamana ihtiyacı olacak."

Ama Bayan Sawyer'ın gözü sadece kızındaydı. Bree'nin kalbi hepsi için kırılmıştı. Önceki yaşamına dair çok az anısı olan Claire, Bayan Sawyer ve Denver için. Ama son on iki yılın her acı dolu saniyesini Blair'in öldüğünü ya da daha kötüsünü düşünerek geçirmişlerdi.

Bayan Sawyer yaklaştı.

Shillings bir koluyla onu engelledi. "Blair'i kalabalıklaştırmayalım, tamam mı? Gerçekte kim olduğunu daha yeni öğrendi. Tüm bunların üzerine yıkılması onu bunaltmış olmalı."

"Kendi kızıma sarılmak istiyorum!" Yüzü kıpkırmızı olan Bayan Sawyer, Shillings'in kolunu .

Claire ayağa fırladı ve sandalyesini geriye doğru fırlattı. Devrildi ve metalik bir çingirakla yere çarptı. Sarsılan kız

Masayı Bayan Sawyer ile arasında tutarak duvar boyunca ilerledi.

"Blaire!" Bayan Sawyer yalvardı. "Beni hatırlamıyor musun?"

"Benim adım Claire." Yanlara doğru bir adım daha attı.

"Senin adın Blaire," diye düzeltti Bayan Sawyer, sözleri baştan savma ve öfkeyle doluydu. "Ve sen de *benim* kızsın."

İçki mi hap mı?

Claire küçülmüş gibiydi.

Annenin geveleyerek konuşması Bree'nin babasını aklına getirdi. Kendini anne ile kızının arasına yerleştirdi. "Sanırım Claire bugünlük bu kadar yeter."

"Kızım için en iyisinin ne olduğuna ben karar veririm." Bayan Sawyer onun etrafından dolaşmaya çalıştı.

Ama Bree yerinden kımıldamadı. Claire'in gözleri kocaman, yüzü bembeyazdı.

Shillings Bayan Sawyer'ı kolundan yakaladı. "Bu kadar yeter."

Bayan Sawyer'ın içindeki tüm öfke boşalmış gibiydi. Gözleri doldu, sonra gözyaşları yüzünden aşağı aktı. "Bebeğimi geri istiyorum."

"Biliyorum," diye yatıştırdı Shillings, sonra yumuşak bir sesle konuştu. "Ama Blaire artık bir bebek değil."

"Belki de biraz ara vermeliyiz," diye önerdi Bree. Bayan Sawyer için üzülyordu ama Bree'nin öncelikli endişesi Claire'di. "Bugün herkes şok edici haberler aldı. İyi haberler ama yine de şok edici."

Denver omuzlarını kaldırarak karışma girdi. "Hadi ama anne. Blaire'i korkutuyorsun. Unutma, küçükken yeni şeylerden hep korkardı. Onu rahat bırak. Hadi biraz yemek yiyelim. Daha önce yemek için çok endişeliydin."

Bayan Sawyer'ın gözleri oğluna baktığında yumuşadı. "Sen olmasan ben ne yapardım? Beni önemseyen tek kişi sensin. Beni anlayan tek kişi sensin."

"Biraz hava alalım." Onu kapıya doğru çekti ve Claire de razı oldu. Onu odadan dışarı çıkarırken Claire'e . "Her zaman değildi. Sadece ... bilirsin işte. Onun üzerinde çalışacağım. Belki sen ve ben konuşabiliriz?"

Claire'in bakışları onunkilerden uzaklaştı. Gözlerini halıya dikti. Başını küçük bir selamla eğdi.

Shillings, sanki Mrs. için endişeleniyormuş gibi, "Ona numaranızı vereyim," dedi.

Sawyer'a devam söyle.

Sawyers kapıdan içeri adımını atar atmaz Matt göründü. Koridorda bekliyor olmalıydı. "Sizi ." Bayan Sawyer ve Denver'ı götürdü.

Shillings perçemini gözlerinden uzaklaştırdı. "Bunun için üzgünüm. Ruh halinin nereye gideceği hiç belli olmuyor. Şu anda işlevini yerine getirebilmek için birkaç kadehe ihtiyacı var. Belki Blaire'i bulmak detoks için ihtiyaç duyduğu motivasyon olur." Claire'e sempatik bir bakış attı. "İyi misin Claire?"

Claire cevap vermedi.

Shillings, "Onunla konuşacağım ve Denver yardımcı olacak. Olayları sizin bakış açınızdan görmesi gerekiyor. Ama onun neler yaşadığını da düşünmeni istiyorum. Kocasını kaybetmek korkunçtu, ama çocuğunun kaybolması -hiçbir cevap alamamak- sana ne olduğu hakkında hiçbir fikrin olmaması, aç mısın, üşüyor musun, canlı mısın, ölü müsün bilmemek- onu mahvetti." Shillings kapıya doğru ilerledi. "Sana sarılman gerektiğini söylemiyorum. Tek istediğim birbirinize karşı nazik olmanız. Birbirinize tüm bu olanları özümsemek için gereken zamanı verin. Bu çok fazla. İkinizden de bu tür bir kaosla başa çıkmanız beklenmemeli."

Bree sinirlendi. "Burada çocuk olan Claire ve zaman tam da *onun* istediği şey."

"Evet." Shillings'in omuzları çöktü. "Biliyorum. Çok komik. Bu durum ortaya çıkabilecek en iyi şey ama yine de boktan. Demek istediğim, Claire sağlıklı ve bir bütün. Genellikle uzun süreli kayıp vakaları bu şekilde sonuçlanmaz." Gerisini yüksek sesle söylemekten kaçındı.

DNA'nın yaşayan bir kişiyle değil, kalıntılarla eşleştirilmesi daha yaygındır.

Ama Bree ironiyi anlamıştı. Shillings'e kapıya kadar eşlik etti. Koridorda Zucco'nun oyalandığını gördü ve yardımcısına Claire'le birlikte içeri girmesini işaret etti. Sonra Bree, Shillings'in yanına geçti. "Bu akşam bir basın toplantım var. Elimden geleni yapacağım.

Ancak ikimiz de medyanın Claire'in Blaire olduğunu ortaya çıkarmasının uzun sürmeyeceğini biliyoruz."

"Biliyorum," dedi Shillings. "Biz geldiğimizde otoparkta gazeteciler vardı. Ama sizin için Dallas Sawyer hakkında daha fazla bilgim var. Sawyer'lara araçlarına kadar eşlik edeyim ve bagajımdan dosyayı alayım. Birazdan dönerim."

Bree konferans odasını işaret etti. "İşiniz bittiğinde biz de orada olacağız."

Masonların davası o kadar çarpıktı ki Bree, Shillings'in Sawyer hakkında ne gibi bilgilere sahip olabileceğini tahmin bile edemezdi.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tüm bu yalanlarla nasıl yaşayabilirim?

Biyolojik annesi odadan çıkarken Claire sarsıldı. Beklediği bu değildi. Bu doğru olamazdı. O kadının kızı olamazdı.

Ama inkârı da kalbi kadar boştu.

İlk defa kafasına dank etti. Hiç kimsesi yoktu. Tamamen yalnızdı. Pam Sawyer'ı hatırlamıyordu. Claire'in onunla ilgili hiç anısı yoktu. Neden hatırlamıyordu? Hayatının ilk beş yılında bu kadın tarafından büyütülmüş olmasına rağmen nasıl olur da onunla ilgili hiçbir şey hatırlamazdı? İmkânsız görünüyordu.

Ama öyle miydi?

Mide bir deja vu hissi kapladı içini. Sawyers'lar tam olarak anlayamadığı bir şekilde tanıdık geldi.

Belki istememiştir.

Şerif ona biyolojik annesinin hâlâ hayatta olduğunu söyledikten sonra, biyolojik annesinin biri olduğunu hayal edecek zamanı olmamıştı. "*Belki de yalnız değilimdir*" diye düşünmek için birkaç dakikası vardı.

Çünkü olay gerçekleştiğinden beri içinde durumun gerçekliği, kimsesinin olmamasıydı. Lise mezuniyetine katılacak ya da ilk sömestrinde onu üniversiteye götürecek kimse yoktu. Evlenmek istediğinde ona eşlik edecek kimse yoktu.

Belki de şokun ortasında küçük bir umut ışığı görmüştü. Son birkaç günden sonra kendini normal hissetmek, bir yere ait olmak istiyordu. O kadınla akraba olmak istemiyordu. Sarhoş ya da kafası güzel, fark etmezdi. Onunla yaşamak bir kabus olurdu.

Pam Sawyer'a ait olmak istemiyordu. O iticiydi.

İşlerin bu şekilde sonuçlanmaması gerekiyordu. Ne yapacaktı ki?

Korku bir elektrik şoku gibi içine çöktü. Geçtikten sonra, yokluğu onu gevşek ve bitkin bıraktı. Hiç uyumamıştı. Zar zor yemek yemişti. Aç değildi. Başı dönüyordu. Kemikleri ağrıyordu. Tanımlayamayacak kadar yorgun olduğu duygular, bir metro vagonundaki çok sayıda insan gibi içinde birbirine karışmıştı. Zar zor nefes alabiliyordu.

Bunalmış bir halde başını çapraz kollarının üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Ağlayamadı bile. Ailesi olduğuna inandığı insanlar aslında öyle değildi. Söyledikleri gibi biri değillerdi. Sahtekârlardı. Ona bakıldığından emin olmak için zahmet etmemişlerdi. Onu kimsesiz bırakmışlardı.

Onu sevmemişlerdi.

Ne yapması gerekiyordu?

Metro vagonuna bir kişi daha sıkıştığında, hiçbir şey yapamayacağı gerçeğiyle yüzleşti. Kapana kısılmıştı. Şerif umursuyor gibi görünüyordu ama o ne yapabilirdi ki?

Claire'in geleceği on sekiz yaşına gelene kadar birbiri ardına koruyucu ailelerin yanında mı geçecekti? Kalabalık evler, bazen ilgilenen bazen de ilgilenmeyen koruyucu aileler. Kaç tane sürüngeni savuşturmak zorunda ? Ve on sekiz yaşına geldiğinde ne yapacaktı?

Claire'in bir seçeneği daha vardı. Ama bunu kullanmak kolay olmayacaktı. Cesareti var mıydı?

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Bree, Shillings'i beklerken cinayet tahtasına baktı.

Masonların cinayetleriyle Dallas Sawyer'ın kazası nasıl bağlantılı olabilir? Ya da nasıl olmasın? Üç ölümün bir kızın etrafında dönmesi tesadüf müydü? Bree'nin kafası olasılıklarla doluydu. Ama spekülasyon yapmanın bir anlamı yoktu. Soruşturma birbiri ardına tuhaf gelişmeleri ortaya çıkarmıştı.

Matt konferans odasına girdi. Shillings birkaç dakika sonra onlara katıldı, cinayet masasına baktı ve masanın üzerine kalın bir dosya bıraktı. "Dallas Sawyer'ın ölümü adli tabip tarafından kaza olarak değerlendirildi, ama bir çocuğun kayıp olduğunu ve ondan hiçbir iz bulamadığımızı öğrendiğimizde şüphelerim oluştu. Bir çocuk arkasında bir eldiven bile bırakmadan nasıl kaybolur? Her neyse, yetkili makamlar tarafından faili meçhul ilan edilmiş olsa da, gayri resmi olarak davayı zihnimde açık tuttum. Dallas Sawyer hakkında açık bir FBI soruşturması olduğunu öğrendiğimizde bu şüphelerim daha da pekişti."

"FBI MI?" Bree sordu.

Shilling başını salladı. "Dallas Sawyer, Wall Digital Technology adlı yeni kurulmuş bir teknoloji şirketinin ortaklarından biriydi. FBI şirketin bir fide yazılımı dolandırıcılığı için paravan olduğundan şüpheleniyordu. Yaşlıları bilgisayarlarında sadece kendi yazılımları olan Safety Sweep ile kaldırılabilir sahte virüslere karşı uyaran pop-up mesajlarla hedef alıyorlardı. Buna kaç kişinin kandığını bilerseniz şaşırdınız. Ancak FBI bu işin arkasında onun olduğunu asla kanıtlayamadı. İnsanlar bu tür dolandırıcılıkları bildirmek konusunda isteksizdir çünkü ya dolandırıldıklarını bilmiyorlar ya da bunu kabul etmek istemiyorlar. Sahtekarlığı hesaba kattığınızda, anonim e-posta

sunucular ve karmakarışık paravan şirketler, kimin ne yaptığını kanıtlamak zor." Nefes almak için durakladı. "Dallas öldükten hemen sonra teknoloji şirketinin merkezi yandı. Yangında yedek sunucular da dahil olmak üzere tüm donanım parçaları yok oldu. Ondan sonra dava hiçbir yere gitmedi. FBI Sawyer'ın ortaklarının yabancı olduğundan şüphelendi ve operasyonu tamamen yurtdışına taşıdı."

Bree, "Tüm olası kanıtları rahatça yok etmek için çok büyük bir yangın çıkmış olmalı," dedi. Modern binaların çoğunda yangın söndürme sistemleri ve alarmlar vardı.

"Doğru mu?" Shillings sordu. "İtfaiyenin müdahalesi hızlı oldu ama her yer mum gibi eridi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir hızlandırıcı bulundu ve yangının kundaklama olduğuna karar verildi. İşletme sahipleri bir rakibi suçladı ama kimse suçlanmadı."

Matt, "Ama Claire'in kayboluşunu FBI soruşturmasıyla hiç ilişkilendirmediniz?" diye sordu.

"Hayır," dedi Shilling.

"Sawyer'ın ölüm nedeni neydi?" Bree sordu.

"Kan kaybından öldü. Boynuna bir cam parçası saplanmıştı. Araçta kırılmış bir yeşil meyve suyu şişesi vardı. Adli tabip, kaza sırasında adamın şişeyi kaldırdığını ve hava yastığının şişeyi ona doğru ittiğini tahmin ediyor. Parçalar kaza sırasında yüzünü ve boynunu kesmiş. Şah damarı kopmuş." Dosyasını açtı ve kaza fotoğraflarını çıkardı. Aracın içini gösteren bir tanesine dokundu. "Ekstra parçaları burada görebilirsiniz." Çöken hava yastığının altında, cam parçaları ve kan koltuğu kaplamıştı. "Ve ölümcül parça burada." Kurbanın boynundan çıkan cam parçasını gösteren otopsi fotoğrafını işaret etti. "Saatte 200 mil hızla şişen bir hava yastığıyla aranızda cam bir şişenin olması işte bunu yapabilir."

Hava yastıkları sayısız hayat kurtardı ama mükemmel değillerdi.

Açıldıkları kuvvet kaburgaları, yüz kemiklerini, hatta sürücünün eli direksiyonun üstündeyse bir kolu bile kırabilirdi. Hava yastığı ile sürücü arasındaki her şey potansiyel bir mermiydi.

Şilin devam etti. "The eksik kişi dava gitti neredeyse anında soğudu. Aslında, soğuk başladı ve kaldı.

Kariyerimin en sinir bozucu vakalarından biri. Gelecek yıl emekli olacağım. Blaire'in bulunmasına çok sevindim ama Josh ve Shelly Mason'la nasıl birlikte olduğunu bilmek istiyorum. Her polisin çözmek için vücudunun bir parçasını feda edebileceği bir dava vardır. Bu benimki."

Bree, "Masonların bu işe nasıl karıştığını da bilmek istiyoruz," dedi. "Ve eğer bu bir şekilde onların cinayetleriyle bağlantılıysa."

Shillings, "Masonlar ve Dallas Sawyer arasındaki bağlantıları araştırarak işe başlamalıyız," diye kabul etti. "Masonların resimlerini Bayan Sawyer' göstereceğim. Belki şansımız yaver gider ve onları tanır. Ayrıca Dallas Sawyer davasına bakan FBI ajanına da ulaşacağım. Onunla dava hakkında daha önce konuşmuştum. Her türlü iletişime sizi de dahil edeceğim ve gelişmelerden sizi haberdar edeceğim." Eliyle klasörünü işaret etti. "Her şeyin kopyasını sana e-posta ile göndereceğim."

"Bunun için minnettarız," dedi Bree. "Masonların cinayet davası üzerinde çalışmaya devam edeceğiz. Dallas Sawyer ve Masonlar arasında herhangi bir bağlantı bulursak sizi bilgilendireceğim ama şu ana kadar tek bağlantı Claire."

Shilling kapıdan çıkarken, "Eğer bu davalar bağlantılı değilse, bağlantılı olmalarından daha garip olacak," dedi.

"Katılıyorum." Matt, Dallas Sawyer'ın ölümüyle ilgili aldıkları bilgiyi cinayet tahtasının yanına ekledi. "Masonların cinayetleriyle bir ilgisi olup olmadığını ya da nasıl olduğunu bilmediğimiz için bunu bir kenar notu yapacağım."

"Eğer bu bir tesadüfse, çok büyük bir tesadüf." Bree tesadüflere pek inanmazdı, özellikle de cinayet vakalarında. "Dr. Jones'tan Dallas'ın otopsisine bir göz atmasını isteyeceğim."

"Öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Bree. "Ama ölüm nedeni alışılmadık." "Kazaya herhangi biri sebep olmuş olabilir. Ama bu bir aracı yoldan çıkarmak çok zor. Belki de onu öldürmek bile istemediler, sadece bir uyarıda bulundular. Dallas'ın şüpheli suç faaliyetleri göz önüne alındığında, birinin onu tehdit etmek ya da öldürmek istemiş olabileceğini düşünmek zor değil."

"Ama Josh ve Masonları aynı kişi mi öldürdü?"

"Aralarında bir bağlantı bulmak için FBI'dan daha fazla bilgiye ihtiyacımız var ama bu da bir olasılık. Masonların Sawyers'ın kızına sahip olduğunu düşünürsek, Dallas'ı onların öldürmüş olması da mümkün."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kendini işe yaramaz hisseden Renata, Claire'in erişimini izledi. Tüm hayatının uydurma olduğunu, bambaşka bir insan olduğunu öğrenmeyi hayal bile edemiyordu. Sonra, biyolojik ailesini ilk kez gördüğünde, annesi bir alemde kendini kaybetmişti.

Şerifi kenara çekti. "Karakolda oturmak yerine Claire'i kedisini ziyarete götürmeme ne dersin? Annem ve benimle akşam yemeği yiyebilir. Bu onu birkaç saatliğine normal hissettirebilir."

"Gecenizden vazgeçmek istediğinizden emin misiniz?" Şerif Taggart sordu. "Görevden ayrılmak üzeresin ve yarın senin izin günün."

"Evet. Sorun değil. Bahçe işleri dışında bir planım yoktu." Renata'nın hiç planı olmazdı. "Annem eşlik etmekten hoşlanacaktır ve gençlerle arası iyidir."

"Tamam o zaman," dedi şerif. "Daha sonra bana haber ver. Claire'e bir şey söyleme ama aynı yere geri dönmeyebilir."

"Pekâlâ." Renata annesine kısa bir mesaj gönderdi. Sonra Claire'e el salladı. "Bir süreliğine buradan çıkmak ister misin?"

"Evet!" Claire ayağa fırladı.

"Hadi gidelim." Renata istasyonun arka tarafına doğru ilerledi. Claire'le birlikte cipine bindiler. Renata çalışan otoparkından çıkarken, ön otoparka giren iki haber minibüsü gördü. "Başınızı eğin. Basın."

Claire yana doğru eğildi.

Renata şerifin karakolu gözden kaybolana kadar bir gözünü dikiz aynasından ayırmadı. "Oturabilirsin."

Claire arka camdan bakmak için döndü. "Teşekkürler. Nereye gidiyoruz?"

"Benim evim. Belki Chunk'ı görmek istersin diye düşündüm."

Claire gülümsedi. "Bunu çok isterim."

"Dünyanın en iyi aşçısı değilim ve açım. Ne tür fast food seversin?"

"Pizza yiyebilir miyiz?"

"Tabii ki! Hızlı aramada bir yerim var. Ne istiyorsun?"

"Sebzeler mi?"

"Benim favorim." Renata ızgara sebzeli turta sipariş etti. Annesi bugün pizzayı mideye indiremez diye siparişe bir litre tavuk pastina çorbası ve sarımsaklı düğüm ekledi.

"Camı indirebilir miyim?" Claire sordu. "Biraz hava alabilirim."

"Elbette. İyi fikir." Renata klimayı kapattı ve kendi penceresini indirdi. Radyoyu açtı. "Ne istersen koy."

Claire birkaç dakika istasyonlarla oynadıktan sonra bir Taylor Swift şarkısında karar kıldı. Renata sıkı bir Swift hayranı değildi ama "Shake It Off" uygun gelmişti. Dirseğini kapının pervazına dayadı. Sıcak rüzgâr saçlarını savuruyor ve ona sahilde geçirdiği yaz günlerini hatırlatıyordu.

Claire yaslandı, şarkıya eşlik etti ve kolçağa vurarak ritim tuttu. Renata kızı ilk kez bu kadar rahatlamış görüyordu. Bir yan sokaktan pizza salonuna doğru döndü. Arkalarından koyu renkli bir SUV dönüş yaptı. Renata birkaç gereksiz dönüş daha yaparak bir blok daire çizdi. Cip gözden kayboldu.

Tesadüf mü? Bir sürü insan koyu renk SUV kullanıyordu. Renata temkinli davranıp Claire'i de yanına alarak restorana girdi ve siparişi aldı. Sonra annesinin evine dönerken yol boyunca gözcülük yaptı.

Yol kısa sürdü ve Renata on dakika sonra garaj yoluna girdi. Vitesi parka aldı, sonra durakladı. "Annem hasta. Kanser. Erken yakaladılar. İyileşme ihtimali var ama tedavisi çok zor."

"Özür dilerim."

"Teşekkürler. Şok olmanı istemedim çünkü . . şey, hasta, ama bulaşıcı değil." Claire başını salladı. "Tamam. Bunu takdir ediyorum."

"O zaman içeri girelim de kedine sarılabilesin." Renata araçtan indi.

Claire yiyecekleri eve taşımasına yardım etti.

Renata seslendi, "Anne?"

"Güneşlenme odasında," diye cevapladı annesi.

Renata Claire'i evin içine doğru götürdü. Pizza kutusunu ve paket servisi olan poşeti, annesinin üç kişilik masayı hazırladığı mutfaktaki tezgâhın üzerine koydular. Annesi ve kedi, Renata o sabah evden ayrıldığında neredeyse aynı pozisyondaydılar. "Bugün ikinizden biri yerinden kıpırdadı mı?"

Annesi güldü. "Evet, güldük. Ama bahçem berbat durumda olsa da burası çok güzel."

Chunk mırılayarak, gerinerek ve cinayet eldivenlerini esneterek kabul etti.

Renata Claire'i tanıştırdı. "Bu benim annem, Teresa Zucco."

"Merhaba, Bayan Zucco."

Renata'nın annesi alay etti. "Teresa, lütfen."

Chunk Claire'i gördü, ayağa kalktı ve merhaba demek için yanına gitti. Claire onu kucağına alıp sıkı sıkı sarılırken gülümsüyordu. Kedi daha yüksek sesle mırıldandı.

"Seni özledi," dedi Teresa.

"Belki," dedi Claire Chunk'ın kürkünün içine. "Ama o herkesi sever. Onunla ilgilendiğiniz için teşekkürler."

"Rica ederim. Onun arkadaşlığından keyif aldım. Ama şimdi açlıktan ölüyorum." Renata'nın annesi elini uzattı. "Biraz yardım et."

Renata onu ayağa kaldırdı. "O zaman yemek yiyelim." Renata şort ve büyük boy bir tişört giymek için odasına çekildi. Silah kasasını düşündü, ama bunun yerine sırtının küçük kısmına yerleştiren bir kılıfla değiştirmeyi tercih etti, bu onun minyon yapısı için bulduğu en rahat ve gizli vücut üstü taşıma yöntemi. Gömleğinin eteklerini silahın üzerine doğru çekti.

Mutfağa döndüğünde annesi ve Claire pizza dağıtıyor ve birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi sohbet ediyorlardı. Chunk, Claire'in ayaklarının dibinde bir köpek gibi yalvarıyordu. Kız pizzadan küçük bir parça kopardı ve kedi onu iştahla yedi. Annesi bu arkadaşlıktan o kadar hoşlanmıştı ki bir dilim pizzanın tamamını yedi ve Renata daha düzenli olarak sosyalleşmelerini sağlamaya yemin etti. Yemekten sonra, Renata ortalığı toplarken annesi ve Claire yemek masasında bir bulmacaya saldırdılar. Chunk masanın üzerine tırmandı ve parçaların yarısının üzerine uzandı. Claire gülerek onu hareket ettirdi.

Ama Renata'nın annesi hemen yoruldu. "Özür dilerim Claire. Biraz dinlenmem gerekiyor. Bulmacanın devamını sonra yaparız, tamam mı?"

"Evet. TAMAM." Claire kolasını yudumladı.

Annesi odadan çıktıktan sonra Renata masaya oturdu ve gözlerini kısarak yapboz kutusuna baktı. "Bin parça mı?"

"Bu da zor bir tane." Claire kutudan kenar parçaları çıkardı. "Bunu görebiliyorum." Renata görünen parçaları toplamaya başladı yeşilin aynı tonunda olması. "Annemin dikkatini dağıttığın için teşekkürler. Buna ihtiyacı vardı."

"Ben de öyle." Claire'in ağzı düzleşti, bir gencin üzerinde oluşmaması gereken küçük çizgiler yayıldı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Claire başını kaldırmadan, "O koruyucu aileye geri zorunda mıyım?" diye sordu.

Renata'nın ensesinde bir şüphe belirdi. Sesini nötr tutmak için mücadele etti. "Neden sordunuz?"

"Ondan

hoşlanmıyorum."

"Ondan mı?"

"Üvey baba." Claire ürperdi. "Belirli bir nedeni var mı?"

Claire durakladı. "Sadece bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum. Bu beni rahatsız ediyor. Bunu açıklayamam. O hiçbir şey *yapmadı*."

Renata sinirlendi. "Şerifi arayıp seçeneklerinizin neler olduğunu öğrenmeme ne dersiniz?"

Claire'in omuzları öne doğru kıvrıldı ve sesi yumuşadı. "TAMAM."
Kendi hayatınız üzerinde bu kadar az kontrol sahibi olmak ne kadar korkunç olurdu?

Hayat mı?

"Bana birkaç dakika ver. Dondurma var.

Dondurucu. Keyfinize bakın." Renata cep telefonunu aldı ve arka kapıdan bahçeye çıktı. Yabani otlar, yükseltilmiş bitki ve sebze bahçesini doldurmuştu. Annesi bitkileri elle suluyordu ama yabani otları ayıklayacak enerjisi yoktu ve kimyasal kullanmayı reddediyordu. Renata izinli olduğu bir gün yataklarla ilgilenmeyi aklına not etti.

Siyah, sahte bir ferforje çit, beyzbol elması bir bahçeyi çevreliyordu. Burası annesinin cennetiydi. Kanserden önce neredeyse tüm bakım işlerini kendisi yapardı. Arkalarındaki bahçenin boş olmasına rağmen Renata, çit boyunca uzanan ve mahremiyet sağlayan süs ağaçlarını ve çalıları takdir ediyordu. Çalıların önündeki çiçek tarhları genellikle yıllık çiçeklerle doluydu ama bu yıl tarhlar boş ve kimsesiz duruyordu. Çimlerin gür ve yumuşak olması gerekirdi ama kuraklık onları öldürmüştü. İlkbaharda tüm çimleri yeniden çimlendirmeleri gerekecekti.

Renata cıtır cıtır ölü otların arasında dolaştı ve telefonunda şerifin numarasını aradı, patronunu basın toplantısına gitmeden önce yakalamayı umuyordu.

Bir kapı açıldı ve kapandı. "Renata, sen misin?"

"Buradayım anne."

Annesi çimlerin üzerinde yürüdü. "Burası hâlâ sıcak."

"Bu çok saçma," dedi Renata. "Ama havanın yakında düzelmesi gerek. Neredeyse Eylül ayındayız."

Annesi onunla yüzleşti. "Claire'in koruyucu aile hakkında söylediklerine kulak misafiri oldum. Oraya geri dönemez. Çocukların iyi içgüdüleri vardır."

"Biliyorum." Renata telefonunu kaldırdı. "Şimdi şerifi arıyorum."

"Burada kalabilir." "Burada mı?"

"Evet, burada."

"Birileri Claire'in peşinde olabilir," diye açıkladı Renata. "Takip ediliyor."

"Güvenli bir yerde olması için bir neden daha." Annesi gözünü bile kırpmadı. "Hâlâ Glock'um ve taşıma ruhsatım var. Hasta olabilirim ama işe yaramaz değilim." Emekli bir polis olan annesi, sertifikasını koruduğu sürece gizli silah taşıyabiliyordu ve öyle de yaptı.

"Olmadığını biliyorum. Risk almanı sevmiyorum."

Annesi ona bir bakış attı. "Ben yirmi beş yıl boyunca NYPD'ye hizmet ettim. Riskin ne olduğunu biliyorum ve o çocuğu korumak için bunu üstlenmeye hazırım. Fiziksel olarak güvende olmasından çok daha fazla şekilde ona göz kulak olacak birine ihtiyacı var."

"Ve sen bunu yapmak için mükemmel bir insansın." Renata iç çekti. Teresa Zucco, kocası Renata daha bebekken onları terk ettikten sonra Renata'yı bekâr bir anne olarak büyütmüştü. Annesinin üstesinden gelemediği ya da gelemediği pek fazla sorun yoktu.

"Evet, öyleyim."

"Tamam," diye yumuşadı Renata. "Ama bu bana bağlı değil. Şerifi aramak zorundayım. O zaman her şeyi o ayarlayacak. Acil durum onayı almak için muhtemelen yargıçla konuşmanız gerekecek."

"Sistemin nasıl biliyorum. Buna başlasan iyi olur."

"Evet, hanımefendi." Renata patronunu aradı. Annesi kendini tehlikeye atmaya gönüllü olmuş olsa da, Renata'nın karnındaki endişe düğümü gevşedi. Renata telefon ederken annesi içeri girdi. Renata durumu açıkladıktan sonra şerif rahatlamış görünüyordu. Renata aramayı bitirdiğinde, çitin ötesinde bir dal kırıldı. Yan bahçede komşunun doksan kiloluk pitbulu Baby havlama krizine girdi.

Renata çömeldi, eli otomatik olarak silahına uzandı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Baby'nin künyesi çitin üzerinde yürürken şingirdiyordu. Renata yüksek bir ormangülünün dallarını araladı. Köpeği gördü. Baby, kendi bahçesini sesin geldiği bahçeden ayıran çitin dibinde burnunu çekerek homurdandı.

Renata'yı gördü ve tırıs la yanına gitti ama bir kulağı bitişikteki arazide kaldı. Renata köpeğin odağını takip etti.

Çalıların arkasına geçti ve çit boyunca ilerledi. Köşeye ulaştığında kızılıcık ağacının dar gövdesinin arkasına eğildi ve dallarının arasından baktı. Boş arsada yabancı otlardan başka bir şey göremedi. Tekrar köpeğe baktı. Bebek oturmuş, duruşu rahatlamış, sıska kuyruğu yere vuruyordu. Tehdit büyük ihtimalle ortadan kalkmıştı.

Renata tüm arka çit hattı boyunca yürüdü ve yabancı otların dümdüz edildiği bir alanda durdu. Boş bira şişeleri ve sigara izmaritleri yere saçılmıştı. Gençler mi? Renata zemini daha yakından inceledi. Yabancı otlar çitin dibine kadar düzleştirilmişti. Rüzgârda dalgalanan küçük ve siyah bir şey gördü. Tek bir siyah iplik bir vidaya takılmıştı. Birisi durmuş, çite yaslanmış, belki de bahçesine bakıyordu. Renata kendi bedenini izlerle aynı hizaya getirdi ve manzarayı değerlendirdi. Kızılıcık ağacının dalları arasından ve açelyaların üzerinden, Claire'in masada bulmaca üzerinde çalıştığı yemek odasını doğrudan görebiliyordu.

İnsanların -muhtemelen bu mahalledeki gençlerin- boş araziye takılmak ve bira içmek için kullandıkları açıktı. Mahalledeki herkes Baby'yi tanıyordu ve köpek genellikle sessizdi. Davetsiz misafirin gerçek bir tehdit olmama ihtimaline rağmen Renata tedirginliğini atamıyordu.

Tam arkasını dönecekti ki bir meşe ağacının gölgesinde siyah bir cisim gördü. Renata dört metrelik çitten atladı. Önünde A-PLUS CLEANING bir beyzbol şapkası görünce kalbi duracak gibi oldu.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Matt basın toplantısı için toplanan kalabalığı tarayarak sorun çıkaracak birilerini aradı, ama tek gördüğü her zamanki haber ekipleriydi. Salonun ön tarafında, Madeline Jager kürsünün arkasına yerleşmişti. Bree onun yanında duruyordu. Yüz hatları ciddi ve kibar bir ifadeye kilitlenmişti, ama Matt onun ağzını çevreleyen çizgileri fark etti. Olmak istediği yer burası değildi.

Jager kontrolü ele aldı. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu hafta toplumumuzu sarsan şok edici çifte cinayeti ele almak için buradayız. Daha önceki açıklamalardan da bildiğiniz gibi Josh ve Shelly Mason kendi yataklarında acımasızca öldürüldü. Şerif departmanımız bu vahşi cinayeti çözmek için yorulmadan çalışıyor ve bana şu anda birkaç şüpheli şahsı araştırdıkları söylendi. Mikrofonu sayın Şerif Taggart'a devretmeden önce Randolph County'nin Josh ve Shelly Mason cinayetleriyle ilgili bir şüphelinin tutuklanmasını sağlayacak bilgi veren herkese beş bin dolar ödül vereceğini de eklemek isterim."

Matt sessizce inledi. *Neden? Neden politikacılar ihbar hatlarını ve ödülleri severler?* Genellikle bir sürü gereksiz, ilgisiz aramaya yol açarak asıl soruşturmadan zaman çalıyorlardı. Nadiren gerçek bir ipucu sağlıyorlardı.

Belli ki Bree de mutlu değildi. Yüz hatlarını kontrol altına almadan önce üç saniye boyunca yüzünde öfke parladı. Gözleri kısa bir süre Matt'inkilerle buluştu -bir anlık sessiz bir üzüntü- sonra dikkatini tekrar kalabalığa verdi.

Muhabirler bağırarak sorular sormaya başladı.

"Bize şüphelinin adını söyleyebilir misiniz?"

"Kimi soruşturuyorsunuz?"

Jager Bree'ye döndü. "Bu ayrıntıları Şerif Taggert'ın size vermesine izin vereceğim."

Bree kürsüye çıktı. "Şu anda soruşturma altındaki kişilerin isimlerini açıklayamam. Tutuklama yapmak için yeterli kanıtımız olduğunda, size haber vereceğim."

Bir muhabir "Masonların katili halk için bir tehdit mi?" diye sordu. "İnsanlar endişelenmeli mi?"

Bree mikrofona doğru eğildi. "İlk soruşturmamız bizi Masonların işlediği cinayetlerin kişisel nitelikte olduğuna inandırıyor."

"Peki ya çocuk parkında ateş açılması?" diye bağırdı başka bir adam. "Takip ettiğiniz bir şüphelinin meskûn mahalde ateş açtığı ve sonra kaçtığı doğru mu?"

"Evet. Bu, ateşe karşılık vermeme ve sivillerin hayatını riske atmama kararımızın talihsiz bir sonucuydu." Bree cevabını dikkatle çerçeveledi.

Bir kadın "Ama katil hala serbest!" diye seslendi.

Bree bu yorumu duymazdan geldi ve elini kaldırarak başka bir muhabiri işaret etti.

"Pam Sawyer, Masonların kızının on iki yıl önce kaybolan kendi kızı Blaire olduğunu iddia ediyor. Departmanınızın onu çocuğundan uzak tuttuğunu söylüyor." Ön sırada oturan gümüş saçlı bir adam mikrofonunu Bree'ye doğru uzattı.

Lanet olsun! Bunu Pam mi yaptı? Ailenin mahremiyetini korumak buraya kadarmış. Matt'in içinde öfke patladı. Onu bastırdı. Bree Claire'i korumak için elinden geleni yapacaktı ama kızın biyolojik annesinin de aynı içgüdülere sahip olmasını diledi.

Heyecan kalabalığa yayıldı.

Matt, Bree'ye kredi verdi. Pam'ın basına gitmesi beklenmedik bir hareketti. Ama Bree, DNA testi sayesinde keşfin nasıl ortaya çıktığını anlatırken gözünü bile kırpmadı.

"Neden Bayan Sawyer'ın kendi kızına sahip olmasına izin vermiyorsunuz?" Kafalar bu soru karşısında başlarını salladı.

"Blair Sawyer şu anda on yedi yaşında. Onun sağ ve salim bulunmasından hepimiz ne kadar mutlu olsak da durum biraz karışık.

Blaire'in bu hafta neler yaşadığını bir düşünün. Sizden onun mahremiyetine ve tüm dünyasında son zamanlarda yaşanan çalkantıları atlatma ihtiyacına saygı göstermenizi rica edeceğim."

Bir muhabir "Onu Masonlar mı çaldı?" diye bağırdı.

"Masonlarla nasıl bir araya geldiğini henüz bilmiyoruz ama Masonların başka suç faaliyetlerine karıştığını biliyoruz." Bree, yasadışı yasal hizmetlerini ve sahte hayır işlerini ayrıntılarıyla anlattı ve ona kasıtlı olarak sıradanmış gibi görünen ayrıntılar verdi.

Matt kalabalığı taradı. Davanın mali yönü odadaki herkesi sıkmış ve Claire'in gerçek kimliğiyle ilgili ilk heyecanlarını bastırmış görünüyordu. Bree'nin politikada iyi olmadığını kim söylemişti?

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

Sonra Bree öne doğru eğildi. "Bir sonraki işimiz için, Grey Lake'te yaşayan bir timsah keşfedildi."

Herkes yeniden canlanırken heyecanlı mırıltılar odaya yayıldı ve Matt onun dikkat dağıtma yöntemini alkışladı.

Bree şöyle devam etti. "Timsah görüldüğüne dair iki çağrı aldık ve hayvanın varlığını bir fotoğrafla teyit ettik. Ofisimden bu görüntünün bir kopyasını kullanımınız için yayınlamasını isteyeceğim." Muhabirler aynı anda hızlı hızlı sorular yöneltti. Bree elini kaldırdı. "Hayvanın üç fit uzunluğunda olduğu tahmin ediliyor. Bu boyutuyla toplum için önemli bir tehdit oluşturması beklenmiyor. Tedbirli olmak adına, evcil hayvanlarınızı tasmalı ve su kenarından uzak tutmanızı öneriyoruz. Ayrıca biz timsahı yakalayana kadar gölden uzak durmanızı tavsiye ediyoruz. Hayvanat bahçesinden bir sürüngen uzmanından yardım aldık." Bree uzmanın adını, kimlik bilgilerini ve hayvanat bahçesinin iletişim numarasını verdi.

Birisi "Nereden bu?" diye bağırdı.

"Kesin olarak bilmiyoruz, ancak en olası açıklama, hayvanın muhafazasını aşan bir evcil hayvan olduğu ve serbest bırakıldığıdır." Bree etki yaratmak için durakladı. "Lütfen bunu yapmayın."

Onun kuru ses tonu karşısında kalabalıkta hızlı bir kıkırdama patlaması yaşandı.

Ama sorular durmadı. Muhabirler birbirlerinin üzerine bağırdılar. Kendilerini tekrarladılar ve Bree'ye timsahın faaliyetleriyle ilgili her ayrıntıyı sordular. Bree birkaç soruya yanıt verdikten sonra elini kaldırarak grubu susturdu. Matt'in içinde, odaya hükmetme şeklinden dolayı bir gurur kabarmıştı.

"Hayvanı yakalamak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Kimsenin kendi başına peşinden gitmesini istemiyoruz." Mikrofona yaklaştı ve çok net bir şekilde telaffuz etti. "Av partilerine müsamaha göstermeyeceğim. Timsahlar insan faaliyetlerinden uzak durma eğilimindedir, ancak bu hayvan insanlar tarafından büyütülmüş ve beslenmişse, öyle olmayabilir. Bağlı olduğunuz bir vücut parçasını kaybedebilirsiniz ve sivillerin müdahalesi hayvanı rahatsız edecek, onu vahşi doğanın derinliklerine sürükleyecek ve onu yakalama çabalarımızı engelleyecektir. Mümkünse hayvana zarar vermeden bunu başarmak istiyoruz. Yanlış yerde olması timsahın suçu değil."

Kadının bakışları odayı taradı ve Matt onun kameralarla göz teması kurarak, halkın ciddi olduğunu anlamasını sağlamaya çalıştığını biliyordu. Bütün hayatı boyunca bu kasabada yaşadığı için, sabaha kadar en az bir düzine timsah avı partisi planlanmış olacağını da biliyordu.

Yere bakıp telefonunu kontrol etti, sonra Jager'a devrederek politikacıyı toparlanması için yalnız bıraktı. Kalabalıktan yana döndü ve Matt'in gözlerine takıldı. Bakışlarında kendi avcılık içgüdülerinin ışıltısı parlıyordu. Soruşturmada bir şeyler dönüyordu. Odadan çıkarken Matt de ona ayak uydurdu.

"Neler oluyor?" Matt koridorda sordu.

Başını salladı ve otoparkın ortasına gelene kadar cevap vermedi. "Sana Zucco'nun annesinin Claire için acil durum bakıcısı olarak gönüllü olduğunu söylemiştim?" Cipin kilidini açtı.

"Evet." Matt yolcu koltuğuna tırmandı.

Aracının kapısını kapattı ve motoru çalıştırdı. "Birisi evi izliyormuş. Zucco, evinin arkasındaki boş arsada üzerinde A-Plus Temizlik şirketinin logosu olan bir beyzbol şapkası buldu."

"Liam'la konuşmak ister misin?"

"Anlıyorum," dedi Bree. "Kapısını çalıp bir görüşme talep edeceğiz. Eğer bizi gönderir ve sabah avukatıyla birlikte karakolda buluşmak isterse, o zaman olur."

"Yine de pazularına bir göz atabiliriz."

"Düşündüğüm buydu." Bree arabasıyla eski bir mahalleye gitti. Olgun meşe ağaçları caddeyi kaplıyor, kökleri kaldırım boydan boya kaplıyordu. Küçük evler sıkışık arsaları dolduruyordu. Bree arabayı Amanda Ward'ın evinin önüne park etti. Liam'ın "berbat küçük bir çöplük" tanımlaması aşırı sertti. Elbette evler küçüktü. Yan bahçede durursanız, aynı anda hem onların evine hem de yandaki eve dokunabilirdiniz. Ama evlerin çoğu bakımlı görünüyordu ve Amanda'nın bungalovu kır evi güzelliğindeydi. Rahat olması için çok çaba sarf etmişti. Verandasını çiçek saksıları süslüyordu ve kapısı parlak bir Fransız mavisine yeni boyanmıştı. *Liam annesinin kıymetini bilmeliydi.*

Siyah bir Ford Explorer kaldırımın kenarına park edilmişti. Cipin yanından geçerken Matt kaputuna dokundu. "Hâlâ sıcak." Yakın zamanda biri kullanmıştı.

Bree ön taraftaki yürüyüşe doğru ilerledi. Güneş batmıştı ve alacakaranlık hızla azalıyordu.

Matt Liam'ı ve onun tavrını düşündü ve kenara çekildi. "Ben arkadan dolaşıp atlamadığından emin olacağım."

"İyi plan."

"Bana iki dakika ver." Matt yan bahçeden koşarak geçerken çömeldi, geçerken de dikkatle pencerelere baktı. Liam'dan hiçbir iz yoktu. Matt iki park yeri büyüklüğündeki arka bahçeye çıktı. Evin köşesinde, gözden uzak, ama arka kapıyı görebilecek bir yerde durdu.

Ev küçüktü, bu yüzden ön kapının açıldığını ve Bree'nin Liam'la konuşmak istediğini duydu.

Amanda, "O burada değil ve avukatı olmadan seninle konuşmayacak," dedi. "Birini aradım bile. Liam'la konuşmak istersen onu arayabileceğini söyledi."

"Adı ne?" Bree sordu.

Amanda verdi. Liam'dan hiçbir iz göremeyen Matt, evin diğer tarafından kaldırıma döndü. Yolda,

birkaç odaya bakmış olabilir. Ama Liam'ı bu odaların hiçbirinde de görmemişti.

Bree kaldırımında oturmuş, sokağa bakıyordu. Sokağın karşısındaki evin verandasında puro içen bir adam duruyordu.

Ona yaklaşırlarken Matt de Bree'nin yanına geldi. "İyi akşamlar." Kadın ikisini de tanıştırdı.

Adam gülümsedi. "Sizi tanıyorum Şerif. Liam'ı mı arıyorsunuz?"

"Öyleyiz."

Adam homurdandı. "O küçük pislik ne yaptı?"

"Ondan hoşlanmıyor musun?" Matt sordu.

"Annesine davranış şeklinden hoşlanmıyorum. Annesi onu doğru yetiştirmek için her şeyi yapıyor ama o hep kolay para kazanma peşinde. Çok çalışmak için çok tembel." Komşu kollarını kavuşturdu.

Bree tarafsız bir sesle, "Onunla konuşmak istiyoruz," dedi. "Onu gördünüz mü?"

Adam başını salladı. "Dün. Bugün değil."

"Liam'ın dövmesi var mı?" Matt sordu.

Adam purosunu üfledi. "Öyle. Koca kıçlı bir kaplan." Adam kendi pazusunu sıvazladı.

"Çok teşekkür ederim." Bree onun iletişim bilgilerini aldı ve cipe geri döndüler. "Dövme ve şapkaya dayanarak Liam'ın evi için bir arama emri talep edeceğiz. Avukatını arayacağım ve sorgulama için gelmesini ayarlayacağım. Umarım o karakoldayken evini de arayabiliriz."

Matt, Claire'i kovalayan ve meskûn bir mahallede silahla ateş eden adamı tutuklamak için sabırsızlanıyordu. "Karakola dönelim mi?"

"Maalesef." Bree arabayı sessizce sürdü. Yolda evi aradı ve çocuklarla konuştular. Sonra da yolculuğun geri kalanında radyo konuşmalarını dinlediler.

Konferans odasında üç dakikadan fazla kalmamışlardı ki biri kapıyı çaldı.

Juarez açıklıktan kafasını uzattı. "Şerif? Adamın biri geldi ve Masonları öldürdüğünü itiraf etti."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rastgele bir itiraf mı? Matt davanın bu kadar kolay çözülebileceğini düşünemeyecek kadar bıkkındı.

Kuru silgi kalemini yere bıraktı. "Kim o?"

Juarez notlarını kontrol etti. "Adı Simon Osborne."

"Osborne. . ." Matt hafızasını yokladı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Bree bazı kağıtları karıştırdı.

Juarez, "Mahalle taramasında annesi Elaine Osborne ile görüştük" dedi.

"Buldum." Bree dosyadan bir kâğıt çıkardı. "Elaine Osborne Masonlarla aynı sokakta oturuyor, altı ev ötede."

"Simon onun kocası mı?"

Juarez omuz silkti. "Bilmiyorum. Onu bir görüşme odasına koymamı ister misin?"

"Evet." Bree ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi.

Matt de onu takip etti. "Neden içimde bunun daha da tuhaflaşacağına dair bir his var?"

Bree, "Görünüşe göre bu davanın havası böyle," dedi.

"Evet." Juarez kemikli, kıllı bir adamı koridora getirirken Matt görüşme odasının kapısını açtı. Yaklaşık bir metre boyundaydı, ama yetersiz beslenmiş gibi cılızdı. Yüzü solgundu, dağınık saçları yıkanmamıştı ve çenesindeki kırışıklar yamalıydı.

"Beni kelepçelemeyecek misin?" Simon neşeli bir sesle Matt'e sordu.

Bree Juarez'e döndü. "Silah kontrolü yaptınız mı?"

"Evet, hanımefendi." Juarez Simon'ı odaya yönlendirdi. "O temiz."

"O zaman kelepçeleri erteleyelim." Bree izleme odasını işaret etti. Juarez başını salladı.

Bree adresli Simon. "Ben Şerif Taggart. Bu Müfettiş Flynn."

Simon Matt'e hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "O senin *patronun* mu?" "Öyle." Matt sesini nötr tuttu.

Simon başını salladı.

Bree'yle iki saniye süren sessiz iletişimden sonra Matt öne geçti. İkisi de Simon'ın pek de ince olmayan kadın düşmanlığını fark etmişti. Matt bu adama ders vermekten başka bir şey istemese de, önyargılarıyla oynayarak ondan daha fazla bilgi .

Matt, Simon'a bir sandalye işaret etti ve onun yanına oturdu.

Bree masanın karşı tarafına oturdu. "Bu görüşme kayıt altına alınıyor." Miranda haklarını okudu ve onay belgesini imzalamasını istedi.

Simon, sanki Bağımsızlık Bildirgesi'ni imzalıyormuş gibi, kocaman harflerle, süslü bir şekilde adını karaladı.

"Simon, seni bugün şerifin karakoluna getiren nedir?" Matt bir dirseğini masanın üzerine koyarak biraz yer kapladı.

Simon kollarını iki yana açarak dimdik oturdu. Eğilmiyor, ayaklarını sürçmüyor ya da bacaklarını veya kollarını çaprazlamıyordu. Duruşu robotikti. "Masonları ben öldürdüm."

Bree kâğıdı topladı ve bir kenara koydu. "Nasıl?"

"Ne demek nasıl?" Simon'ın sesi sinirlenmiş gibiydi. "Onları ben mi vurdum?"

"soruyor musun yoksa söylüyor musun?" Bree sordu.

Simon gözlerini devirdi. "Sana söylüyorum ve neden sorduğunu merak ediyorum."

Aman Tanrım.

Simon öne doğru eğildi. "Onları yatak odalarında vurdum. Tam bir karmaşa yarattı."

"Geri ." Matt öne doğru kayarak Simon'ın kişisel alan gereksinimlerini test etti.

Ancak Simon bu durumdan habersiz görünüyordu. Çoğu insan kişisel alan sınırlarını yeniden belirlemek için geriye doğru kayardı. Simon'ın duruşu bir santim bile değişmedi.

Matt sorgulamasının yönünü değiştirdi. "Masonları nereden tanıyorsun?"

"Sokağın aşağısında oturuyorum. Yani annem yaşıyor," diye düzeltti Simon. "Geçici olarak onunla kalıyorum."

"Ne kadar için?" Bree sordu.

"Dört yıl." Simon sanki bu itiraf onu rahatsız etmiş gibi sandalyesinde kaydı.

"Baban hala yaşıyor mu?" Matt babasının öldüğünü ya da Sola.

"Hayır." Simon'ın gözlerinde bir şey parladı ama gözlerini kırptırdı. uzakta. "O öldü."

Matt, "Özür dilerim," dedi.

Simon'ın üzüntüsü belli belirsizdi. "Uzun zaman önceydi ama teşekkürler."

"Annen şu anda nerede?" Matt sordu.

"O işte." Simon tuhaf bir şekilde kopuk görünüyordu. Tavrının bazı yönleri neredeyse çocuksuydu.

"Yani," dedi Bree. "Masonlara geri dönelim. Onları iyi tanır mıydınız?"

"Onunla hiç konuşmadım bile." Simon başını salladı. "Ama *onu* her gün gördüm." *Onu şeytan* gibi telaffuz etti.

"O mu?" Bree sordu.

"Josh." Simon ismi tıslayarak söyledi.

"Ondan hoşlandın mı?" Bree bastırdı.

"Hayır." Simon bu konuda emindi. "Onun nasıl bir insan olduğunu biliyorum."

Matt ayrıntı vermesini bekledi, ama o oturup gözlerini kırptırarak onlara baktı. Matt sonunda, "Ne tür?" diye sordu.

"Köpekleri zehirleyen türden," dedi Simon *ahmak* bir ses tonuyla. "Neden öyle dedin?" Matt sordu.

Simon'ın omuzları öfkeyle düştü. "Çünkü Josh Mason annemin köpeğini zehirledi."

"Köpeğe zehir verdiğini gördün mü?" Bree sordu.

"Kanıtı ihtiyacım yok." Simon şakağına vurdu. "Biliyorum."

Matt'in başı ağrıyordu. Bu, kalem ya da noktalar olmadan noktaları birleştirmeye çalışmak gibiydi. Temizleyici bir nefes aldı, sonra tekrar daldı. "Josh Mason'ın annenin köpeğini neden zehirlediğini düşünüyorsun?"

"Her gün evimizin önünden koşarak geçiyor. Daisy çitlere atlıyor ve ona havlıyor. Bundan hoşlanmıyor." Simon'ın gözleri kısıldı. "İki hafta önce ona bir sopa fırlattığını gördüm. Birkaç gün sonra hastalandı. Durumu iyi ama veteriner yememesi gereken bir şey yemiş olabileceğini söyledi." Simon sanki bu açıklama yeterliymiş gibi arkasına yaslandı.

"Köpekler bir şeyler yer," dedi Bree. "Benim köpeğim de bir sürü rastgele nesne yer: meşe palamudu, çorap-"

"O yaptı!" Simon'ın yüzü kızardı. Sonra arkasına yaslanıp kendi kendine mırıldandı. "*Bilmiyorlar. Sakın kızma. Bilmiyorlar.*"

Konuşma bir hamster çarkı gibiydi.

Matt, "Yani, Josh'un Daisy'yi zehirlediğinden şüpheleniyorsun - pardon - biliyorsun, bu yüzden hem Josh'u hem de Shelly'yi öldürdün," dedi.

Simon başını salladı, sonra bir elini kaldırdı. "Ben sadece Josh'u öldürmek istemiştım. Ama Shelly oradaydı, yani ..." Bir an için kafası karışmış gibi göründü ama sonra silkindi.

Matt onun gözlerinin bulanıklığımasını izledi. "Emin misin?"

"Çoğunlukla." Simon şimdi daha az emin görünüyordu. "O gece bayılmışım. Böyle şeyler oluyor ve uyandığımda hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Masonları vurduğunu hatırlıyor musun?" Matt sordu.

Simon'ın başı bir gibi eğildi, ama yanıt vermedi.

Matt başka bir yön denedi. "Peki ya Claire? Onunla ne alıp veremediğin var?"

Simon'ın Kafa horozlu içinde ve diğer yön, gibi bir bobblehead. "Hiçbir şey. Neden?"

Matt, Claire'in takip edildiğinden hiç bahsetmedi. "Ailesini sen öldürdün."

Simon omuz silkti ama bakışları aşağıya doğru kaydı. Gollum'a benzer bir şekilde kaçamak bakıyordu.

"Claire'i tanıyor musun?" Matt sordu.

Simon kaçtı. "Bazen Josh'la koşuya çıkıyor. Şu dar koşu pantolonlarından giyiyor..." Simon kızardı.

Oh, evet. Claire'i görmüş.

Bree de bunu açıkça fark etmişti. "Claire'den hoşlanıyor musun?" Simon cevap vermedi.

"Çok güzel bir kız." Matt ıslık çaldı.

Ama Simon bırakın cevap vermeyi, bile bakmadı.

Matt nefesini verdi ve otuz saniye boyunca ayakkabılarına baktı. *Hiçbir yere varamıyorum.* Simon'ı ciddiye alıp almaması gerektiğini bilmiyordu. Simon'ın tavrı -ürkütücü olmadığı zamanlarda- neredeyse kibirliydi. "Eğer bayıldıysan, onları öldürdüğünü nereden biliyorsun?"

Simon birkaç santim daha yaklaştı. "Çünkü bunun olmasını diledim."

Bree iki elini de masanın üzerine koydu. "Bunu sen mi istedin?"

"Evet, ölmüş olmasını diledim. O geceyle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama sabah olduğunda gitmişti." Simon sesini alçalttı. "Aynı şey benim babama da oldu. Ölmesini diledim ve sonra ."

Matt Bree'ye bakmak istiyordu ama dikkatini bir saniye bile Simon'dan ayırmak istemiyordu.

"TAMAM." Bree ayağa kalktı. "Biz hikayeni kontrol ederken Şerif Yardımcısı Juarez'in seni bir hücreye koymasını sağlayacağım."

"Beni tutukluyorsunuz." Simon'ın gözleri heyecanla parlıyordu.

"İfadeni kontrol ederken seni tutacağız."

Bree söyledi.

"Bana inanmıyor musun?" Simon dondu kaldı. Gözlerinde garip bir ışık parladı. "Onları paramparça ettim. Umurunda değil mi?"

"Elbette önemsiyoruz," diye güvence verdi Bree. "Bunu çok ciddiye alıyoruz."

Matt, "Önce bize söylediklerinizi doğrulamamız gerekiyor," dedi. "Anladığınızdan eminim."

"Anladın mı?" Simon'ın kaşı kalktı. Kaşı dışında hiçbir şey kıpırdamadı. Bir manken gibi ürkütücü bir şekilde hareketsiz oturuyordu. Sadece gözbebekleri hareket ediyordu, sanki kafasının içinde karmaşık bir matematik problemi çözüyormuş gibi.

Başını. Sonra patladı. Bir film vampiri gibi tıslayan Simon kendini Matt'e doğru fırlattı. Parmakları pençe gibi bükülmüştü, doğrudan Matt'in yüzüne yönelmişti. Bir çivi Matt'in derisini sıyırdı, eti yırtarken yakıyordu. Matt içgüdüsel olarak tepki verdi, yıllarca ağabeyinin Jiu Jitsu alıştırma mankeni olarak kullanılmış olması onu otomatik bir tepki vermeye yöneltmişti. Simon'ı yana doğru fırlattı, ince beden dönüp takla attı ve fırlatılmış bir kum torbasının ağır gümbürtüsüyle sırt üstü yere çakıldı. Ciğerlerindeki hava buharlaştı.

Matt kemerindeki kelepçelere uzandı ve Simon'ı zapt etmek için ilerledi.

Çoğu insan yere yığılır, karaya vurmuş bir alabalık gibi oksijen için soluk soluğa kalırdı. Ama bu adam değil. Nefes alması gerekmiyor muydu? Matt, Simon'ın kollarını arkadan kavrayamadan, Simon yuvarlandı ve bir kalp atışı içinde Matt'e tekrar saldırdı. Simon'ın hareketleri çılgıncaydı, öfkeden güç alıyordu, hiç ustalık yoktu. Dev, öfkeli, vahşi bir kediye zapt etmeye çalışmak gibiydi.

Ya da tüm dokunaçlarının ucunda pençeleri olan bir ahtapot-kedi melezi.

Matt bir bileğini yakaladı, Simon'ın vücuduna manevra yaptırdı ve onu bir kol barına soktu. Ama adam açık bir şekilde hiperekstansiyonun acısını hissetmiyordu. Çılgınca çırpındı. Ya Matt'in dirseğini kırabileceğinin farkında değildi ya da umurunda değildi. Ama Matt'in bunu yapacak cesareti yoktu. Belli ki adamın akıl hastalığı vardı ya da uyuşturucu kullanıyordu, ya da her ikisi birden. Adama ciddi bir şekilde zarar vermek istemeyen Matt, sonunda onun üzerine ve çok daha fazla olan vücut ağırlığını kullanarak onu yere sabitledi.

Simon görüldüğünden çok daha güçlüydü. Başını çevirmek, dişlerini göstermek ve Matt'in ön koluna batırmak için yeterli boşluğu yarattı.

"Lanet olsun." Matt kolunu çekti, sonra Simon'ın yanağını yere bastırdı.

"Onu yakaladım. Vardiyaya geç." Bree onun yanındaydı, kelepçeler elindeydi.

Matt dikkatle hareket etti, adam altında kıvranırken Simon' başını sabit tuttu. Kelepçeler kapandı, ama kısıtlama

Simon'ı durdurmadı. Matt'in kafası sanki içine cin girmiş gibi dönerken ona tükürdü.

Kapı açıldı. Juarez ve Todd içeri daldı. Birisi ısırtık maskesi getirmişti. Todd ve Juarez'in maskeyi Simon'ın kafasına gerekti. Başka bir şerif yardımcısı da bacak prangası getirdi. Simon sonunda bağlandığında Hannibal Lecter'a benziyordu. Normalde Matt kelepçelerden hoşlanmazdı ama ısırın, tüküren, açıkça hasta olan bir şüpheli için başka seçenekleri yoktu. Simon kendisi ve diğerleri için bir tehditti ve güvenlik öncelikli olmalıydı.

Odadaki her polis, vücudu nihayet gevşemiş olan Simon'ın etrafında daire şeklinde dururken zor nefes alıyor ve terliyordu. Gözleri hariç. Bakışları hâlâ odanın içinde çılgınca sallanıyordu. "Kutsal ..."

Matt şaşkına dönmüştü. Gözlerindeki tükürükleri sildi. Yanak. "Vay be."

"Evet. Vay canına," diye onayladı Bree.

"Kendimi on iki metrelik bir timsahla güreşen Steve Irwin gibi hissediyorum." Matt'in göğsü kabardı. Sıcak kan yüzünden aşağı akıyor ve kolundan damlıyordu.

"Onu ne yapacağız?" Juarez sordu.

Bree, "Uyuşturucu testi ve psikolojik değerlendirme için hastaneye gidiyor," dedi.

"Onu bir hücreye koyayım mı?" Juarez şüpheliye temkinli bir bakış attı.

"Evet, ama onun sürekli ve yakın gözetim altında olmasını istiyorum. Yani her saniye gözünüz üzerinde olsun. Nefes aldığından ve bu koşullar altında mümkün olduğunca rahat olduğundan emin olun. Buraya gelmeden önce uyuşturucu alıp almadığını bilmiyoruz."

"Onu taşımamı mı istiyorsun?" Juarez yere baktı, gözleri şüphe doluydu.

Bree başını salladı. "Devriye arabasının arkasında kendini yaralayabilir. Ambulans çağırın ve ne olduğunu bildirin ki hazırlıklı gelsinler."

"Evet, hanımefendi." Ama Juarez Simon'ın yanına giderken pek de rahat görünmüyordu.

"Ben yardım ederim." Todd mahkûmun diğer kolunu tuttu. "Hadi ayaklarını altına alalım, Simon."

Bree Matt'i dinlenme odasına götürdü.

Tezgâha yaslandı. Yüzü ve kolu acıyordu ve kalbi hızla çarpıyordu. Sıska bir adama göre Simon çok güçlüydü. "Beni düz ayak yakalamasına izin verdiğime inanamıyorum."

"Ben de bunu beklemiyordum." Bree onun yüzünü dikkatle inceledi. "Ben ilk yardım çantasını getireyim. Muhtemelen acil servise gitmelisin. İnsan ısırtıkları çok kötüdür."

"Babamı arayacağım. Eve dönerken onların evine uğrayabiliriz." Babası çoğunlukla emekli bir doktordu ve tıp lisansını hâlâ saklıyordu. Bree ısırtık yarasını antiseptikle temizleyip koluna gazlı bez sararken Matt irkilmemeye çalıştı.

"En azından yüzündeki çizik yüzeysel. Sakalın cildini biraz korumuş." Bir pamuğu ıslatıp adamın yanağına sürdü.

İğneden çıkan tıslamayı bastırdı.

Todd kapı aralığında belirdi. "Nezarethanede. Şimdilik sessiz görünüyor. Juarez ona göz kulak oluyor ve ambulans yolda."

Bree, "Velayeti aldıklarında memnun olacağım," dedi. "Ne yapacağı hiç belli olmuyor."

Matt, "Bu da bir Geydir," diye kabul etti. "Sence o mu yaptı?" Todd sordu.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Bree. "Dövmesi yok ve suçlarla ilgili bildiği tüm detaylar haberlerde yer aldı." Dudakları büzüldü. "Tam bir geçmiş araştırması yapın ve evi için arama emri çıkartın. Belki ayakkabı izlerinden ya da parmak izlerinden bir eşleşme bulabiliriz."

Matt, "Babasının nasıl öldüğünü öğrenin," diye ekledi.

Bree başını salladı. "Annesiyle konuşacağız." Saati kontrol etti. "Arama emri evraklarını hazırlayın ve geçmişini araştırması için bir şerif yardımcısı görevlendirin. Sonra eve git ve biraz uyu."

." Todd gitti.

"Sence Simon'ın hikâyesinde bir şey var mı?" Matt ayağa kalktı.

"Burada açılması gereken çok fazla yük var." Bree ilk yardım çantasını kapattı, dolaba yerleştirdi ve ambalajlarını attı.

Matt, "Çok fazla," diye onayladı.

Bu kadar basit olabilir mi? Matt, Simon'ın Masonları öldürdüğünü kanıtlamak istiyordu. Artık Claire için endişelenmelerine gerek kalmayacaktı. Ama tecrübelerine göre, hiçbir şey o kadar kolay değildi.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

Bree ertesi sabah devasa ıslak bir köpek burnuna doğru yuvarlandı. Uğur Böceği doğrudan Bree'nin gözlerinin içine baktı, köpeğin kare suratı Bree'ninkinden yaklaşık bir santim uzaktaydı. "Günaydın."

Köpeğin kuyruğu sertçe sallandı.

"Bana bir double espresso getirme şansınız var mı?" Bree ona sordu.

Uğur Böceği güçlü ayaklarıyla battaniyeyi eşeledi.

"TAMAM, TAMAM. Ben kalkıyorum. Tanrım." Battaniyeyi geriye attı ve ayaklarını yatağın kenarından salladı.

İşini bitiren köpek yataktan sıçradı. Bree onun ağır adımlarının bir bufalo kadar zarif bir şekilde merdivenlerden indiğini duydu.

Cazibeye kapılan Bree tekrar yastığına baktı ama alt kattaki mutfaktan gelen insan sesleri onu durdurdu. Bir gece önce akşam yemeğini ve yatma vaktini kaçırmıştı. Merdivenlerden sürünerek inmek zorunda kalsa bile çocuklarla kahvaltı edecekti. Matt'in yattığı taraf boştu ve akan suyun sesine bakılırsa duştaydı.

Gece yarısını geçene kadar eve gelmemişlerdi ve o da uyuyakalmıştı. Sırtındaki bir bükülmeyi gerdi ve omurgası çatırdayarak ayağa kalktı. Kendini yaşlı ve kaskatı hissederek ayaklarını sürüyerek banyoya gitti. Matt sürgülü cam kapıyı açtı ve dışarı eğildi. "Bana katılmak ister misin?"

Buharın yokluğuna baktı. "Bu su soğuk, değil mi?" "Evet.

Canlandırıcı ve iltihaplanmaya iyi geliyor."

Bu düşünce onu ürpertti. "O zaman hayır. Daha olmak gerekirse, hayatta olmaz."

Ama adam uzandı, ıslak koluyla onu belinden yakaladı ve içeri sürükledi. Soğuk su vücudunun üzerinden akarak pijamalarını ıslattı. Şok, her yerde tüylerini diken diken etti.

Gülerek titredi ve dişleri takırdadı. "Ödeşeceğiz. Bırak beni gideyim."

"Hayır." Onu kendine çekti ve spreyi engelledi. Arkasına uzanarak musluğu ayarladı. Bir dakika sonra su ısındı.

Bree onun içinde eridi. "Soğuk duşlara nasıl ya da neden tahammül ettiğini bilmiyorum." Döndü ve ellerini onun etkileyici göğsünde gezdirdi. "Çocukların aşağıda olduğunu duydum."

Onu öptü. "Hayır. Bu Dana. Çocuklar uyanık değil. henüz."

"Her an gelebilirler." Ama o kollarını kaldırınca sırlıslık olmuş atletini başından çekip duşun köşesine bıraktı.

Ağzını kızın boynunun kıvrımından kaldırdı ve ona baktı. "İşe gitmemiz gerekmediği sürece-"

Bree parmağını dudaklarına götürerek onun sözünü kesti. "Hayır. İş konuşmak yok. Kendimize ait normal bir sabaha ihtiyacımız var ve bunu hak ediyoruz." Grey's Hollow'a taşındığından beri öğrendiği bir şey varsa o da hayatlarında suçtan daha fazlasına ihtiyaçları olduğuydu. "Ama çocuklarla kahvaltı etmek istiyorum."

"ne kadar oyalanmayı tercih etsem de, gerektiğinde hızlı çalıŞabilirim." Matt onun çenesinden köprücük kemiğine doğru bir öpücük bıraktı.

Bree güldü. "Umarım çok hızlı değildir." "Merak etme. Ben titizimdir."

Ve .

Yirmi dakika sonra Bree banyo paspasının üzerinde kurulandı. Matt duştan çıktı ve beline bir havlu sardı. "Umarım espressodan daha iyidir."

Elini bir o yana bir bu salladı. Yüzü düştü.

Bree yüzünü tutamadı. Yüksek sesle güldü ve havluyu ona doğru fırlattı. "Beni soğuk bir duşa sürüklersen böyle olur işte."

Sırıttı ve onu tekrar öptü. "Git değerli kahveni getir."

"Yapacağım." Yatak odasına girdi, üniformasını giydi ve koşarak aşağı indi.

Bir kapuçino alıp arka verandaya çıktı. Oturdu ve on dakika boyunca atların otlamasını izledi. Kapı açıldı ve Kayla elinde bir bardak sütle dışarı çıktı. Bree' yanındaki koltuğa oturdu.

"Dün gece seni özledim," dedi Bree. "Akşam yemeğinde ne yedin?"

"Pizza yaptık. Kendi hamurumu kendim açtım."

"Kulağa harika geliyor." Bree yudumladı. "Bugün için bir planın var mı?"

Kayla başıyla onayladı. "Shannon havuz partisi veriyor."

"Eğlenceli." Bree'nin güvenlik hakkında soru sormasına gerek yoktu. Shannon'ın annesinin onları Gizli Servis'in başkanı izlediği gibi izleyeceğini biliyordu. "Okul başlamadan önceki son eğlence."

"Okul için sabırsızlanıyorum!" Kayla sütünü içti ve elinin tersiyle üst dudağını sildi. "Buna bayılıyorum."

"Nasıl akraba olabiliriz ki?" Bree, yaşadığı travma ve kedere rağmen Kayla'nın mutlu bir çocuk olmasından memnun bir şekilde alay etti. Bree, Philadelphia'daki kariyerini bırakarak Kayla ve Luke'un kendi evlerini, okullarını ve arkadaşlarını korumalarına izin vermişti. Onlara istikrar hediyesi vermişti. Karşılığında da sayamayacağı kadar çok şey almıştı.

Kayla sıırıttı. "Ben açım."

İçeri girdiklerinde Luke ve Matt çoktan Dana'nın yumurtalı ekmeklerini yemeye başlamışlardı. Kayla'nın neşeli konuşmalarını dinleyerek yemeklerini yediler.

Saçma sapan miktarda yemek yedikten sonra Luke tabağını geri itti. "Yarın Kovboy'u ödünç alabilir miyim? Bir arkadaşımı patika gezintisine çıkarmak istiyorum."

"Bir arkadaş mı?" Bree sordu. "Ata binebilir mi?"

Luke kızardı. "Adı Maya ve ben bilmiyorum."

"Maaaaa-ya senin kız arkadaşın mı?" Kayla alaycı, şarkı söyler gibi bir sesle sordu.

Luke gözlerini devirdi. "O bir arkadaş."

Ama kırmızı yanaklarından bundan daha fazlası olmasını istediği anlaşılıyordu. "Kovboy'u ödünç alabilirsin ama daha önce ata binmediyse ve yeterince küçükse, Kayla için de uygunsa Balkabağı daha iyi bir seçenek olabilir."

Kayla'nın sağlam küçük Haflinger'ı aziz ilan edilmeli.

"O çok küçük. Senin için sorun olur mu?" Luke kız kardeşine sordu. "Elbette. Balkabağı kızlardan hoşlanır." Kayla başını salladı. "Ve o da çok iyi bir çocuk."

"Erken gitmeyi planlayın," dedi Bree. "Hava çok ısınmadan, ama sana bunların hiçbirini anlatmak zorunda değilim. Atları benden daha iyi tanıyorsun." Ve artık bir ebeveyn olduğu için bunu yapması gerektiğinden, "Dikkatli olun," diye ekledi.

"Teşekkürler." İnanılmaz bir şekilde tabağına bir dilim daha kızarmış ekmek koydu. Bir yeme ve büyüme makinesine dönüşmüştü. Şort giydiği için minnettardı, böylece her sekiz haftada bir ona pantolon almak zorunda kalmıyordu.

Otuz dakika sonra Bree çok daha iyi bir ruh haliyle istasyona doğru yola çıktı. "Kendimi yeni biri gibi hissediyorum. Bir ya da iki saatlik normalliğin neler yapabileceği inanılmaz."

"Gerçekten." Matt araçtan dışarı çıktı. Arka kapıdan içeri girdiler. Matt konferans salonuna doğru yönelirken, Bree doğrudan ofisine gitti. Kapuçino dolu paslanmaz çelik termosunu masanın üzerine koydu ve bilgisayarı açtı.

Marge kapı aralığında belirdi. "Keyfin yerinde gibi görünüyor."

"Çocuklarla kahvaltı."

"Bu duyguya tutun." Marge'ın sesini önsezi doldurdu.

"Lütfen patlatma, Marge." Marge iç çekti.

"Jager burada."

"Şimdiden mi?" Bree ses tonunu eşit tuttu ama içinden sızlanıyordu. Olumlu havası, sönmüş bir balon gibi söndü. Politikayla uğraşmak için henüz çok erkendi. "Bürokratların sabahın erken saatlerinde ziyaretlerini yasaklayan bir kural olmalı."

"Özür dilerim." Marge, Bree'nin seyahat kupasına doğru başını salladı. "Biraz daha kahve ister misin?"

Bree cappuccino'sunu kaldırdı. "Hayır. Ben iyiyim. Dana buna fazladan shot koydu. Onu içeri getir."

"Zavallı kalbin." Marge başını salladı ve uzaklaştı.

Jager içeri girdiğinde Bree canlandırıcı bir yudum aldı. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi ama Bree, Jager'in ağzında belli belirsiz bir endişe belirtisi sezdi. Bugünkü takım elbise, pek çok insanın altından kalkamayacağı göz alıcı bir fuşyaydı. Jager bu rengi ustalıkla kullanmıştı.

Kapıyı kapattı, bu asla iyiye işaret değildir. "Konuşmamız gerek." Bree'nin masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdu.

"Ne oldu?"

"İki şey var." Mükemmel manikürlü bir parmağını kaldırdı. Cilasız takım elbisesiyle uyumluydu. "Birincisi, Pamela Sawyer ve avukatı dün gece geç saatlerde kendi basın toplantılarını düzenlediler."

Bree sandalyesine geri yaslandı. İçindeki sesi bastıramıyordu. dudaklarından döküldü.

"Aynen öyle," dedi Jager. "Kızını ondan uzak tuttuğunuzla ilgili tüm o saçmalıkları ikiye katladılar. Claire'in yardımcılarınızdan biriyle kaldığı doğru mu?"

"Bu bilgiyi nasıl elde ettiler?"

Jager sanki önemli değilmiş gibi soruyu omuz silkerek geçiştirdi. "Aklından ne geçiyordu?"

"Claire, New York Polis Teşkilatından emekli olan annesiyle birlikte yaşayan yardımcımın hoşlanıyor. Claire'in tehlikede olabileceğinden şüphelendiğimiz için bu iyi bir çözüm gibi göründü."

"Ona Claire demeyi bırak. Onun adı Blaire ve onu geri isteyen bir ailesi var."

Bree elindeki fincanı itti, kahve midesinde ekşimeye başlamıştı. "Claire hazır değil. Gözyaşları içindeydi. Pam basın toplantısında ayık mıydı? Çünkü kızıyla buluşmaya geldiğinde kesinlikle ayık değildi."

Jager başını eğdi. Eğer kaşlarını çatmak mümkün , muhtemelen çatardı. "Söylemesi zor. Yeterince ayık. Yani, o

Cehennem gibi görünüyordu ama bu durumda sempati kazanması için işe yaradı. Konuşmanın çoğunu avukatı yaptı. Sawyer çoğunlukla ağladı ve üzgün görünüyordu."

"Claire'e bunu neden yaptığını anlamıyorum. Neden çocuğa bir ya da iki gün vermiyor?"

Jager'ın Bree'ye bakışı *benim tatlı yaz çocuğu* hislerimle doluydu.

"Sen anlamazsın. Sen politik bir hayvan değilsin. Alternatif bir gündemin yok. Empatiniz, standartlarınız ve etiğiniz var." Sanki bunlar gereksiz şeylermiş gibi bir elini yuvarladı.

Jager yardımcı olmaya mı çalışıyor? Politikadan ve alternatif gündemlerden anlıyordu. Bu kesindi. Bree sandalyesi gıcırdayarak öne doğru sallandı. "Ve Pam Sawyer'ın bir gündemi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jager'ın gözleri kısıldı. "Kesinlikle."

"Sence ne istiyor?"

"Herkes ne istiyor?" Jager kesin bir sesle belirtti. "Para."

"Kızı on iki yıl kayıp kaldıktan sonra geri döndü. Bu çok sık olan bir şey değil. Yarın bir kitap anlaşması yapabilir."

"Size bir anı yazarı gibi geldi mi?"

"Bu onun hikayesi. Yazmak zorunda değil. Röportajlar ve podcast'ler yapabilir. Bu durumdan para kazanmanın yolları sonsuz, ancak çoğu insan en azından yakın gelecekte uzun süredir kayıp olan çocuklarını tanımaya odaklanmak isteyecektir."

Jager'ın yarım gülümsemesi hoşgörülüydü. "İnanılmaz birisin. Kariyerin boyunca insanların yaptığını gördüğün onca boktan şeyden ve kendi kişisel trajedilerinden sonra hâlâ iyimsersin. Hâlâ çoğu insanın özünde iyi olduğunu düşünüyorsun."

Bree'nin aklına bir anı geldi. Çocukluğunun yıpranmış çiftlik evi mutfığı. Bree masada oturmuş, heceleme sözcüklerini kopyalıyordu. Annesi ona hamur damlayan tahta bir kaşık uzattı. Vanilya ve şekerin tadı Bree'nin ağzına doldu. Erkeksi kahkahalar o kadar gerçekçiydi ki neredeyse kaynağını bulmak için başını çevirecekti. Babası görüş alanına girdi. Kollarını karısına doladı ve ensesine sokuldu.

Görüntü bir çocuğun asısından çıkan baloncuk gibi patladı. Bree duygu seli karşısında neredeyse nefesi kesiliyordu. Tepkisini bir öksürükle bastırdı. *Bu da nereden çıkmıştı?*

Jager öne doğru kayarak kenetlenmiş ellerini Bree'nin masasının kenarına dayadı. "Ebeveynler çocuklarına karşı kaç tane korkunç eylemde bulunuyor?"

Hâlâ anının etkisinde olan Bree cevap vermedi. Sorunun retorik olmasını umuyordu çünkü boğazı sıkıca kilitlenmişti.

Jager devam etti. "İnsanlar her gün sevdiklerine zarar veriyor."

Bree'nin kolluk kuvvetlerinde tanık olduğu olaylardan mı bahsediyordu? Yoksa ailesinin şiddet geçmişinden mi? Babası, kendi malı olarak gördüğü karısına takıntılıydı. Onu sonsuza dek yanında tutmaya kararlıydı, bu onu mezara götürmesi gerektiği anlamına gelse bile. Aşkı da öfkesi kadar gerçektir.

Jager, "İnsanlar çocuklarını uyuşturucu için satıyor," dedi. "Çocuklar kendi ebeveynleri tarafından tacize uğruyor ve öldürülüyor. Birkaç dolar kazanmak için çocuğunuzun kayboluşunu kullanmak, kıyaslandığında çok hafif kalıyor." Durakladı, dikkati Bree'nin üzerindeydi. "Sen iyi misin?"

"Evet." Bree'nin cevabı boğuk geldi. Boğazını temizlemek için artık tatsız olan kapuçinosunu yudumladı. "Pam'in bu durumu para kazanmak için nasıl kullanacağını düşünüyorsunuz?"

"Belki dava eder. Belki de sizi şahsen dava eder, ama bu muhtemelen fazladan olur. Pam berbat durumda ama avukatı çok zeki görünüyor. Büyük paraların hükümetten geldiğini bilecektir."

"Bizi dava etsin ki?"

Jager ellerini havaya kaldırdı. "Kim bilir? Yeterli kamuoyu desteğine sahipse, bir anlaşma yapacaktır. Doğru ya da yanlış fark etmez. İlçe sadece hangisinin daha ucuz olduğunu değerlendirecek, ona ödeme yapmak ya da mahkemeye gitmek."

Bree alnını ovuşturdu.

"Siyasetin başınızı ağrıttığını biliyorum," dedi Jager, sesi içten gelen bir sempatiyle çınlıyordu. "Sizinle pek çok konuda aynı fikirde olmadığımızı da biliyorum. Ama politika benim ,

çocukların dediği gibi. Bu sefer benim tavsiyemi dinlemelisin."

Bree'nin eli kucağına düştü. "?"

"Birkaç seçeneğiniz var. Birincisi, başka bir basın toplantısı düzenlemek. Claire'in ne kadar üzgün olduğunu falan söyleyin. Klişe olacak ama ateşe ateşle karşılık verin." Jager parmaklarını çözdü ve birini masaya vurdu. "Ya da çocuğu teslim edip şoku atlatmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirsiniz. İnsanlar buna inanacaktır. Sen de iyi görünürsün." "Bu bana bağlı değil. Bu Claire'in vereceği bir karar.

hizmetleri ve bir yargıç."

"Görüldüğü gibi değil."

"Önemli olan tek şey de bu."

Jager avucunu havaya kaldırdı. "Şimdi, iki numaralı sorun."

Dahası mı var? Hay sikeyim.

"Wards'ın avukatı da meşgul. Size ve ilçeye karşı bir taciz davası açıyorlar."

"Taciz" mi? Liam bir cinayet şüphelisi. Simon Osborne'un suçlu olduğuna ikna olmadım."

"Osborne itiraf etti." Jager kelimeleri net bir şekilde telaffuz etti. "Optiği anlamıyorsun, değil mi? Liam'ı Josh ve Shelly Mason cinayetleri için soruşturuyorsunuz ama aynı zamanda bu cinayetlerle ilgili gözaltında bir şüpheliniz var."

İyi haber? Bree'nin daha fazla kafeine ihtiyacı yoktu. Kanı öfkeyle pompalanıyordu.

"Simon cinayetle suçlanmadı. Gözaltında çünkü Matt'e saldırdı ve onu ısırıldı."

Jager omzunu kaldırdı. "Kızgın olduğunu biliyorum. Senin yerinde olsaydım ben de kızardım. Ama bana kızma. Ben burada sadece elçiyim. Senin için inanması zor ama sana yardım etmeye çalışıyorum." Sesi yumuşadı. "Her zaman arkanı kollamadığımı biliyorum. Vali seni atadığında şeriflik için iyi bir seçim olduğunu düşünmemiştim. Siyaset için yeterince soğukkanlı değildin ve hâlâ da değilsin. Ama çok iyi bir polis olduğunu öğrendim. Zekisin. Çok cesursun. Tam bir baş belasısın. Bu da pazarlanabilir bir şey bu arada.

Ama en önemlisi, toplumu ilk sıraya koyuyorsunuz. İnsanları güvende tutmak için hayatınızı riske atıyorsunuz." Jager'ın ağzının kenarı yukarı doğru kalktı. "Ve bunları yaparak çok popüler oldunuz. Halk senin kahramanlık özelliklerine dikkat çekti. Kimin aklına gelirdi ki yüksek yoldan gitmenin karşılığını alabileceğin."

Bree birkaç saniye boyunca gerçekten suskun kaldı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkürler mi?"

"Bir şey değil. Ama tavsiyemi dinleyecek misiniz?"

"Söz vermiyorum. İşlenmesi gereken çok şey var."

"Elbette tutamayacağından emin olmadığın bir sözü asla vermezsin." Jager nefes aldı. "Özetleyeyim. Bir, Claire'i ailesine geri götür. İki, Osborne'un suçlu olup olmadığını öğrenene kadar Liam Ward'dan uzak dur."

"Önerilerinizi dikkate alacağım."

Jager sırtıttı. "İşte bu mükemmel bir politik yanıtı." Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "Lütfen beni haberdar . Ciddiyim. Nefret ettiğiniz bu politika/optik saçmalığını yorumlamanıza yardımcı olabilirim."

"Teklifiniz için minnettarım." Bree tarafsız kaldı. Jager son zamanlarda ona karşı yumuşamış olsa da, ilişkileri tam olarak bir takım çalışması gibi hissettirmiyordu. Daha çok düşman gibiydiler. Ama Jager'ın siyasi arenada çok başarılı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Daha fazla tavsiyeye ihtiyacınız olursa ben hazırım." Jager Bree'nin ofisinden ayrıldı.

Bree boş kapı aralığına baktı, sanki doğal bir felaketten kurtulmuş gibi hissediyordu, ani ve öngörülemez bir şey, bir kasırga gibi.

Marge ortaya çıktı. "Kulaklarından buhar çıktığını görmedim. Ne oldu?"

"Bazı kötü şeyler, ama Jager ..." Bree hâlâ . "Yardımsever miydi?"

"Bu ..." Marge durakladı, açıkça doğru kelimeyi arıyordu. "Endişe verici. Onun tavsiyesine uyacak mısınız?"

"Henüz bilmiyorum. Yapmam gereken bazı işler var." Bree konferans odasına gitti. Matt cinayet masasının önünde volta atıyordu. Todd raporları yazıyordu.

Todd dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Bir iyi bir de kötü haberim var."

"İyi haberlere ihtiyacım var. Oradan başla." Bree bir sandalyeye çöktü.

"Simon'ın evi için arama emri ." "Peki ya kötü haber?"

"Liam'ın reddedildi." Todd kaşlarını çatı.

"Bunun olmasından korkuyordum." Bree, Jager ile yaptığı konuşmayı özetledi.

Matt döndü. "Bu anlaşılabilir bir şey. Yasal açıdan bakıldığında mantıklı."

Bree de aynı fikirdeydi. "Simon bizi köşeye sıkıştırdı. Ona odaklanmaktan başka seçeneğimiz yok ama ben Liam'ı da şüpheli olarak takip etmeyi umuyordum. Sanırım bu konuda Jager'ın tavsiyesine uyacağız. Simon'ın itirafının geçerliliğini belirleyip oradan yola çıkacağız. Annesiyle başlayalım."

OTUZUNCU BÖLÜM

Yarım saat sonra Matt mutfak tezgâhına yaslanıp Bayan Osborne'u inceledi. Hâlâ mavi iğ önlüğü giymiş olan Bayan Osborne, mutfak masasında Bree'nin karışmasında Çağkın bir sessizlikle oturuyordu. Bayan Osborne uzun boylu, geniş omuzlu ve güçlü elleri olan bir kadındı. Biberden çok tuz olan saçları sade bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı. Becerikli, zeki ve son derece bitkin görünüyordu.

Bree arama iznini açtı. "Evi aramamız gerekiyor."

Bayan Osborne işbirlikçi bir el salladı. "Simon zamanının çoğunu bilgisayar odasında geçiriyor. Üst katta, yatak odasının karşısındaki koridorda." Simon'ın itirafıyla ilgili haberle kapıya geldiklerinde şaşırılmış ya da kızmış görünmüyordu.

Bree, yanında iki şerif yardımcısıyla merdivenlerden çıkmaya başlayan Todd'a işaret etti.

Beyaz bir pitbull -Matt bunun Daisy olduğunu düşündü, Simon'ın Josh Mason'ın zehirlediğini iddia ettiği köpek- cam veranda kapısının diğer tarafına havladı ve tırmaladı.

"Arkadaş canlısıdır ama yolunuza çıkacaktır." Bayan Osborne ayağa kalktı, buzdolabına gitti ve dondurucudan lastik bir KONG oyuncağı çıkardı. Avlu kapısını açtı ve KONG'u kıpırdayan, sallanan köpeğe uzattı. "Aferin kızıma." Kapıyı kapattı. Köpek, oyuncağı ön patilerinin arasında tutarak verandaya uzandı. "Donmuş fıstık ezmesine bayılır." Sandalyesine geri döndü. "Biraz kahve yapmamın sakıncası var mı? Bütün gece ayaktaydım ve yakın zamanda uyuyacakmışım gibi görünmüyor."

"Sorun değil, hanımefendi," dedi Bree.

Bayan Osborne aydınlık mutfakta dolaştı. Sabah güneşi lavabonun üzerindeki pencereden içeri süzülüyordu. Mobilyalar biraz yıpranmıştı ama ev rustik çiftlik evi dekoruyla temiz ve hoştu. "Beni en çok şaşırtan Simon'ın itiraf etmesi oldu. Yaptıklarının yanına kâr kalmasını seviyor. Ayrıca herkesten daha zeki olduğunu kanıtlamayı da seviyor ve kimseye söylemezse kim bilebilir ki? Ama emin olduğum bir şey var. Josh Mason'dan nefret ediyordu."

"Neden?" Matt sordu.

Bayan Osborne makineye bir kapsül koydu ve musluğun altına bir fincan yerleştirdi. Bir düğmeye bastı ve makine gürül gürül çalışmaya başladı. "Josh'un Daisy'yi zehirlediğini düşünüyor ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Daisy sürekli yememesi gereken bir şeyler yiyor. Geçen ay bir golf topu kustu. Bir ay önce de komşunun çocuğu dışarıda bir kutu boya kalemi bırakmıştı. Daisy günlerce gökkuşağı kakası yaptı." Gözlerini başka tarafa çevirdi, ağzının kenarları aşağı doğru iniyordu. "Josh her sabah bu evin önünden koşarak geçirdi. Simon verandada oturup mahalleyi seyretmeyi sever. İnsanların durup onunla konuşmasını bekler. Çoğu insan bunu yapmak istemez. Meşguller ve açıkçası o da rahatsız edici olabiliyor. Yine de çoğu insan kibar. El sallıyorlar, selam veriyorlar, mazeret bildiriyorlar, mesela 'Selam Simon, işe gitmem lazım. İyi günler. Ama Josh koşarak geçti. Simon'ı tamamen görmezden geldi ve bu onu çok kızdırdı." Bir nefes aldı ve bir an için kenetlenmiş ellerini inceledi. "Simon bir şeylere takılıp kalıyor ve o ruh halindeyken her şey onu öfkeliyor. Ona yardım etmeye çalıştım ama gitmiyor. Onu zorlayamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Tek seçeneğim onu evden kovmak. Ama bunun ne faydası olacak? Evsiz kalacak." Gözleri üzgündü ama neredeyse rahatlamıştı. Bir avucunu boğazının dibinde düzleştirdi. "Yıllardır birine zarar vereceği korkusuyla yaşıyorum. Masonlar öldürüldüğünden beri gözüme uyku girmede."

"Sence onları o mu öldürdü?" Bree sordu.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Umarım öyle değildir." Kahve demlenmeyi bitirdi ve kadın fincanı kaldırdı. "Kahve mi?" Bree başını salladı. Bayan Osborne kahvesine bir damla krema ve bir çay kaşığı şeker ekleyip karıştırdı. "Ona bir avukat bulmam gerek."

Bree, "Eğer avukat tutacak parası yoksa, kendisine bir avukat atanacaktır," dedi.

"Simon'ın parası var mı?" Matt, Simon'ın bir işte çalıştığını hayal bile edemiyordu.

"Hayır, ama babasının hayat sigortasından küçük bir birikimim var. Özel bir avukat en iyisi olur, değil mi?" Bayan Osborne masadaki sandalyesine geri çöktü ve gözündeki bir damla yaşı sildi.

Bree tarafsız bir ses tonuyla, "Kamu avukatları iyi olabilir," dedi.

Matt'e göre bu avukatlar ya iyidir ya da kötüdür.

Bayan Osborne'un göğsü bitkin bir iç çekişle kabardı. "Korkunç bir anne olduğumu düşünüyor olmalısınız. Muhtemelen sizinle işbirliği yapmamalıyım. Onun masum olmasını istemediğimden değil. Kimseye zarar vermesini istemiyorum. Ama ona yardım edebilmem için önce gerçeği bilmem gerekiyor."

Matt'in kalbi onun için kanıyordu. "Korkunç bir durumdasın."

Matt'in sargılı koluna baktı. "Geldiğinizde, cinayeti itiraf ettiğini ama bir kolluk görevlisine saldırdığı için tutuklandığını söylediniz. Bu sen miydin?"

"Evet, hanımefendi." Matt babasının ona bir antibiyotik iğnesi ve on günlük bir ilaç kürü verdiğinden söz etmedi. Görünüşe bakılırsa, insan ağızındaki bakteriler bir köpeğinkinden daha kötüydü. Matt insanların büyük sivri dişleri yerine küt dişleri olduğu için minnettardı.

"Özür dilerim." İki eliyle kaldırdı ve kahvesini yudumladı, hareketleri mekanikti.

Matt başıyla onayladı. Bu Simon'ın suçu değildi ve Matt ona kötü gözle bakmıyordu, ama Simon'ın başkasına zarar vermesini de istemiyordu. O kontrolsüz öfkenin savunmasız bir insana yönelmesini istemiyordu. O kişi -ya da Simon- ağır yaralanabilirdi.

Ya da Simon doğruyu söylüyorsa öldürüldü.

"Simon, Masonların vurulduğu gece bayıldığını söylüyor," dedi Bree. "O gece evde miydin?"

Bayan Osborne başını salladı. "Ben hastanede hemşireyim. Gece vardiyasıydım. Yediden yediye, dün geceki gibi." Yüzü kızardı, sağlıklı bir renk patlaması değildi, ama başka türlü bir yüzün üzerinde iki parlak nokta vardı.

Sanki ateşi yükselmiş gibi solgun bir yüzü vardı. "Simon'a akşam yemeğinde ezilmiş bir uyku hapi veriyorum. Bundan gurur duymuyorum ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Güneş batmaz tedirgin oluyor. İşe gitmeye ya da gözlerimi kapatmaya korkuyorum."

"Ona son bir gece verdin mi?" Bree sordu. "Çünkü akşam geç saatte karakola geldi."

"Yaptım." Bayan Osborne kaşlarını çattı. "Belki de yemeğini yememiştir." Yüzü ellerinin arasına düştü. Çenesini kaldırdı, gözleri donuk ve kasvetliydi. "Ne yaptığımdan şüphelenmiş olmalı."

Bu da Simon eve gelirse annesinin bir daha asla uyumayacağı anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda ona kızacağı anlamına mı geliyordu? Güvende değil miydi?

"Ondan korkuyor musun?" Matt sordu.

Başını öne eğdi. "Diğer insanlar için endişeleniyorum. Bana zarar vereceğini sanmıyorum."

Düşünmek mi?

Matt'in kolundaki ısırik ve yüzündeki çizik yakıyordu. Simon'dan elli kilo daha kaslıydı ve kendini zar zor savunabilmişti. Simon insanüstü bir güce sahipti. "Evde silahın var mı?"

"Hayır!" diye cevap verdi. "Bu riski asla almam. Onun kıramayacağı kilit ya da kasa yoktur. Simon'ın tüm sorunlarına rağmen çok zeki olabilir."

Bree'nin sesi yumuşadı. "Kocanız nasıl öldü?"

"Kalp krizi geçirdi." Bayan Osborne şaşkın görünüyordu. "Neden?"

Matt, "Simon onun sorumlu olduğunu öne sürdü," dedi.

Bayan Osborne'un kaşları düştü. "Nasıl olduğunu anlamıyorum. Doktor buna *dul bırakıcı* dedi. Phil'de kalıtsal kalp hastalığı vardı ve bırakması için ne kadar yalvarsam da her gün domuz pastırması yerdı. Atardamarları o kadar tıkalıydı ki, tutkalla bile doldurulabilirdi."

Bree, "Simon babasının ölmesini dilediğini söyledi ve sonra bu oldu," diye açıkladı.

"Simon ayrıca zihniyle havayı kontrol edebildiğini de söylüyor, bu yüzden söylediklerine biraz yaklaşın." Bayan Osborne avucunu kaldırdı.

"Kocam iyi bir adamdı ama Simon'ın akıl hastası olduğuna inanmayı reddetti. Simon'ı değiştirmek için normal disiplini kullanabileceğini düşünüyordu. 'Sert ve tutarlı olmalıyız' derdi. Kendine gelecektir. Ama onu odasına göndermek, cezalandırmak ya da elektronik eşyalarını elinden almak işleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştiriyordu. O küçükken bir mola sandalyemiz vardı. Yaramazlık yaptığında kocam onu sandalyeye gönderir, ne yaptığını ve bunun neden yanlış olduğunu düşünmesini isterdi. Görünüşte, kendisine söylenen şekilde sessizce oturan küçük bir çocuktu. Ama gözlerinden üzgün olmadığını görebiliyordum. Fokur fokur kaynıyordu."

Komplo kelimesi Matt'in aklına bir *anda* geldi. Tüyleri diken diken oldu. Simon'ın sesi *The Omen* filmindeki küçük çocuğa benziyordu.

"Yıllar geçtikçe daha da kötüleşti. Paranoyaklaştı. Sanrıları var. İnternetteki her komplo teorisine inanıyor. Onu internetten uzak tutmak için kaç kez yönlendiricimizin bağlantısını kestiğimi ya da Wi-Fi hizmetimizi iptal ettiğimi bilemezsiniz. Sorun şu ki, Simon benden daha zeki. Ona göre bu bir oyun ve her seferinde o kazanıyor."

"Hanımefendi?" Todd koridordan seslendi. "Bunu görmeniz gerek."

Matt ve Bree onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettiler. Todd koridorda, eldivenli bir yardımcının bir şifonyerin çekmecesini karıştırdığı karanlık bir odayı işaret etti. "Burası Simon'ın yatak odası. Orada pek bir şey bulamadık ama ..." Karşı kapı girişinde durdu. "Burası Simon'ın bilgisayar odası."

Alt kattaki hoş alanla karşılaştırıldığında Simon'ın odası bir mağara gibiydi. Duvarlar düz siyaha boyanmıştı. Panjurlar sıkıca kapatılmış ve güneş ışığının girebileceği kenarlar koli bandıyla kapatılmıştı. Birden fazla geniş ekran monitörün bulunduğu devasa bir masa odaya hâkimdi. Bu düzen Matt'e bir alışveriş merkezinin güvenlik ofisini ya da *Atılgan*'ın köprüsünü .

Todd ekranlardan birini işaret etti. Ekranda, karanlık bir sokağın ortasında yatan bir ceset görünüyordu.

Polisler cesedin etrafında kümelendi. Ancak, sahne tam olarak gerçek değildi. Bazı kısımlar bulanık ya da pikseli görünüyordu.

Todd masanın altındaki bilgisayar kulesine doğru el salladı. "Bu oldukça iyi bir düzen. Rory'yi buraya getirmek isterdim. Ama bilgisayarı uyandırdığımızda ekranda bu vardı. Bunun gibi resimlerden oluşan koca bir dosya var. Yüzlercesi."

Matt ekranı daha iyi görebilmek için çömeldi. *Bekle.* . . Popüler bir dedektif dizisinden bir televizyon oyuncusunu tanıdı. Resim gerçek bir suç mahalli *değildi*. "Bu *CSI* dizilerinden birinin ekran görüntüsü mü?"

"Öyle sanıyoruz," dedi Todd. "Bilgisayarında birden fazla yayın izleme servisi var. Favorilerinin çoğu suç programları gibi görünüyor."

"Bunlar televizyon sahneleri olmalı." Bree, tasarım pantolon ve deri ceket giymiş bir kadının resmine parmaklarıyla vurdu. "Suç mahaline 10 santimlik topuklu ayakkabılarla giden gerçek bir kadın dedektif tanımıyorum. Onların içinde hamam böceği, fare pisliği ya da kana bastığınızı hayal edebiliyor musunuz?"

Matt, Bree'nin sağlam botlarına baktı.

Bree gözlerini ekrandan kaçırdı. "Tamam. Simon televizyondaki dedektif programlarına kafayı takmıştı. Bu bir suç değil. *CSI* gelmiş geçmiş en popüler programlardan biri, değil mi?"

"Bu sadece bir ekran görüntüsü değil." Todd ekrandaki cesedi işaret etti. "Daha yakından bak."

Bree Matt eğildiler.

Matt gözlerini kıstı. "Yüzü yanlış mı görünüyor?"

"Evet." Todd yakınlaştırdı.

Ve Matt bunu gördü. "Oh."

Bree'nin nefesi kesildi. "Bu Josh."

Todd başıyla onayladı. "Josh Mason'ın yüzü ceset üzerinde fotoğrafla düzenlendi." Fareye tıkladı ve hepsi Josh'un yüzünü taşıyan daha fazla TV cesedi görüntüsü arasında gezindi. Asılmış, kafası kesilmiş, diri diri gömülmüş, vurulmuş, bıçaklanmış ve boğulmuştu ve bunlar sadece açtıkları görüntülerde vardı.

"Bunlardan yüzlerce olduğunu mu söylemiştin?" Bree geri adım attı.

"Evet," dedi Todd. "Bu bilgisayarda Josh defalarca öldürüldü, akla gelebilecek her şekilde. Ve televizyon oldukça yaratıcı."

"Yine de Simon cinayet silahı olarak bir tabancayı seçti," diye düşündü Bree.

"Silahı nereden aldığını bulmamız gerek." Matt doğruldu ve gözlerini ekrandan ayırdı. Görüntüler Bayan Osborne'un ifadesini doğruluyordu. Simon, Josh Mason'dan nefret ediyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Öğleden sonra Bree karakola geri dönmüştü. Yardımcıları Simon'ın evindeki aramayı tamamlıyordu. Rory bilgisayar ekipmanlarını ve kişisel elektronik cihazları toplamıştı. Simon'ın ayakkabıları Masonların evinin dışındaki kısmi ayak iziyle karşılaştırılmak üzere alınmıştı. Olay yerinde bulunan izlerle karşılaştırılmak üzere lifler, saç, toz ve DNA toplanmıştı. Ne yazık ki tüm bunlar zaman alacaktı.

Simon bu hikâyeyi dikkat çekmek için uydurduysa, zaman aleyhlerine işleyecek ve gerçek katilin cinayetten paçayı sıyırmasına yol açabilecekti.

Matt toplantı odasına iki sandviç getirdi. "Tavuk mu hindi mi?"

"Tavuk." Bree paketini açtı, sonra yere koydu. "Simon'ın Josh Mason'ı öldürmeyi takıntı haline getirdiğine dair pek çok kanıt bulduk. Cinayetler yüzünden neden ondan hoşlanmıyorum? Kanıtlar bu devam etmekle ilgili bir sorunum mu var?"

"Liam'a kafayı takmış durumdayız. Böyle fikirler tutuyor. Ama inatçılığımız haklı olduğumuz anlamına gelmez."

"Peki ya dövme?" Bree sordu. "Ona da çok mu fazla vurgu yaptık?"

Matt hindili sandviçini ısırdı ve düşünceli düşünceli çiğnedi. Yemeğini kolayla yıkadıktan sonra, "Belki de yaptığımız hata, katilin Claire'in peşindeki kişiyle aynı kişi olduğunu varsaymaktı," dedi.

Bree sandviçini kaldırdı ve mekanik bir ısırık aldı. "Neden başka biri onun peşinde olsun ki?"

"Suçların çoğu parayla ilgilidir. Masonlar dolandırıcıydı. Finansal planlarını bilen başka biri var mıydı? Belki Liam? Birini tanımak için birini tanımak gerekir, değil mi?" Matt denizaltısının geri kalanını birkaç lokmada daha yedi.

Bree sandviçini açtı ve bir turşu yedi. "Liam Masonların neyin peşinde olduğunu anladıysa, belki o da bir parça istemiştir."

"Belki Claire'in elinde bilgi ya da daha fazla paraya ulaşmanın bir yolu olduğunu düşünüyor."

"O daha çocuk," dedi Bree.

Matt, "Liam gençken dolandırıcılık yapıyordu," diye belirtti. "İnsanlar kendi arzularını başkalarına yansıtırlar. Liam dolandırıcılıktan hoşlanıyor. Kendisinin olmayan bir parayı almaya hakkı olduğunu düşünüyor. Muhtemelen herkesin böyle düşündüğünü sanıyor. Liam'ın annesi bir dolandırıcılık yapıyor olsaydı, Liam da buna dahil olmak isterdi. Bu yüzden Claire'in ailesinin dolandırıcılığından haberdar olduğunu varsayabilir."

"İronik bir şekilde, Amanda dürüst görünüyor."

"Ve Liam bunu bir zayıflık olarak görüyor gibi görünüyor."

"Liam diğer suçlamalarla tutuklandığında kullan at telefonları vardı." Bree yemeği bir kenara itti ve dizüstü bilgisayarına uzandı. Raporlar arasında gezindi. "Evet. Polis Liam'ın yasadışı faaliyetler için kullan-at telefon sattığından şüphelenmiş ama bunu kanıtlayamamış. Josh Mason'ın aracında bir kullan-at telefon vardı ve çantalarda da üç tane kontrollü telefon vardı."

Matt başını salladı. "Her yerde marketlerde satılan sıradan markalar. Onları Liam'a bağlamanın bir yolu yok. Her iyi suçlu yakıcıları bilir."

"Bu davadaki sorun da bu: kurbanlar da dahil olmak üzere çok fazla suçlu var." Hayal kırıklığına uğrayan Bree sandviçine döndü.

Matt, "Herkes bir şeylerin peşinde," diye onayladı. "Ama Liam'ın hediye kartı dolandırıcılığından iki kişiyi öldürmeye geçmek büyük bir sıçrama. Masonlar idam edildi. Bu anlık bir karar değildi."

"Yani Liam'ın masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Genel olarak masum, belki değil, ama cinayetten suçlu olduğunu kanıtlamadık."

"Haklısın." Bree ayağa kalktı ve gerindi. Telefonu titredi. "Burası hastane. Doktordan telefon bekliyorum." Şerif olarak Bree hapishaneden ve hastanedekiler de dâhil olmak üzere tüm mahkûmlardan sorumluydu. Aramayı cevapladı. "Şerif Taggert."

"Ben Dr. Ingram. Simon Osborne'u tedavi eden psikiyatristim."

"Şimdiye ne düşünüyorsun?" Bree sordu.

Doktor, "Bunu söylemek için çok erken," diye cevap verdi. "Hapse mi girecek yoksa onu tutacak mısınız?"

"Şu anda yetmiş iki saat psikolojik gözetim altında tutuluyor." Doktor tereddüt etti. "Açıkçası, kesin bir tanıya ulaşmadan önce daha fazla test yapmamız gerekiyor, ancak şizofreni bir olasılık."

"Onu sorgulayabilir miyiz?" Bree sordu.

"Hayır. Bunun bir anlamı yok ve bir gecede elde ettiğimiz kırılğan istikrarı riske atmayacağım. Bugün sakinleşti ve nispeten sakin. Söyledikleri zaten pek bir şey ifade etmiyor. Hayal görüyor. Halüsinasyonları var. Ciddi bir psikiyatrik kriz geçiriyor."

"Şizofrenler tipik olarak tehlikeli midir?"

"Genel olarak, akıl hastalarının suç faili olmaktan ziyade suç mağduru olma olasılığı daha yüksektir. İntihar vakaları cinayet vakalarından daha yaygındır," dedi doktor. "Bununla birlikte, Simon'ın şiddet patlamaları var, bu yüzden kesin olarak hayır diyemem."

"İşlemediği bir suçu neden itiraf etsin ki?"

"Gerçekten kendisinin yaptığını düşünüyor olabilir. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilmiyor."

"Yetmiş iki saatin dolduktan sonra ne olacağını düşünüyorsun?" Bree sordu.

"Sanırım onu daha uzun süre tutmak için bir mahkeme emri isteyeceğiz. Eskiden şizofreni gibi hastalıkların umutsuz olduğunu düşünürdük, ancak artık iyi tedavi seçeneklerimiz var. Bay Osborne'un ilaç tedavisi ve bilişsel davranışçı terapi kombinasyonu ile önemli ölçüde iyileşmesi mümkün. Ama bu biraz karmaşık. Önümüzdeki birkaç günü atlatalım, sonra tekrar görüşürüz."

Bree aramayı sonlandırdı. "Simon'la konuşmak anlamsız." Telefonu titredi. "Ben Rory." Aramayı cevapladı. "Hoparlördesin. Matt de burada."

"Öncelikle, istediğiniz gibi Simon'ın ayakkabılarını karşılaştırmaya öncelik verdim. Masonların arka bahçesinde bulunan kısmi ayakkabı iziyle eşleşmiyorlar. İz sadece kısmi olduğu için ayakkabı numarasını tam olarak belirleyemedik ama dokuz ile on bir numara arasında bir erkek ayakkabısı. Simon 10, numara giyiyor. Yani ayakkabının eşini bulamamış olsak da Simon doğru numarayı giyiyor."

Matt, "Suç işlerken giydiği ayakkabıları atmış olabilir," dedi.

Hayal kırıklığı Bree'nin içini doldurdu. Sağlam bir şey istiyordu, belirsiz olasılıklar değil. "Başka ne olabilir?"

"Orijinal olay yerindeki izleri analiz ettik. Biraz sıra dışı olan bir şey var." Rory durakladı. "Başlangıçta gri hayvan kürkü bulduk. Masonların gri bir kedisi olduğu için ilk başta bu konuda fazla düşünmedim. Ama kürk evcil bir kediye ait değil. Bir dağ aslanına ait."

"*Dağ aslanı* mı dedin?" Matt döndü.

Rory neşeli bir sesle, "Evet," dedi. "Sonuçları ben veriyorum. Neyse ki, bunların anlamlı olup olmadığına ve anlamlıysa nasıl olacağına karar vermek size kalmış."

Bree ona teşekkür etti ve aramayı sonlandırdı.

Matt omuz silkti. "Hepimiz insanların tuhaf izler topladığını biliyoruz. Tetikçi hayvanat bahçesinde çalışıyor olabilir. Ya da Masonlardan biri yakın zamanda hayvanat bahçesine gitmiş olabilir. Eğer biri kedi evinden geçtiyse, bir parça puma tüyü bulmuş olabilir."

"Mason ailesinden herhangi birinin yakın zamanda hayvanat bahçesini ziyaret edip etmediğini öğreneceğim." Bree, Claire'i aramayı ve Juarez'in Masonların kredi kartı ekstrelerinde hayvanat bahçesinde yakın zamanda yapılmış bir harcama olup olmadığını kontrol etmesini not etti.

"Ya da." Matt elindeki kalemi diğer avucuna vurdu. "Ya puma kürkünü Masonların evine kadar takip eden aynı kişi, kız kardeşimin el koyduğu yasadışı kurt yavrusunu da sattıysa?"

"Peki ya Grey Lake'teki timsah?" Bree sordu.

Matt volta attı. "Geçen kış tutukladığımız adamdan gelmiş olabilir. Yavru timsahlar sattığını biliyoruz." Elindeki kalemle işaret ederek döndü. "Ama egzotik hayvan ticaretinde bir artış olduğuna dair raporlar alıyoruz. Belki de onlardan biriyle karşı karşıyayız. Cady'nin bir kurt yavrusu bulması ve birkaç gün sonra bir suç mahallinde puma kürküne rastlamamız tesadüf olamaz."

"Kız kardeşin kurdun geldiğini biliyor mu?"

"Elimde yavruyu taşıyan adamın genel konumu ve eşkali var."

"O zaman arabayla gezelim." Bree'nin zaten hava almaya ihtiyacı vardı. Konferans odası, cinayet masası ve davada ilerleme olmaması onu huzursuz ediyordu.

"Cady'yi arayayım ve kadar bilgi alayım."

"Sen bunu yaparken ben de Marge'ı kontrol edeceğim." Bree ofisine döndü, mesajlarını kontrol etti ve ardından yöneticisiyle görüştü.

O bitirdiğinde Matt de hazırды. Arka kapıdan çıktılar. GPS onları yabani otlarla kaplı arsalar üzerindeki sıska evlerden oluşan eski bir mahalleye götürdü. Binaların arasında çim biçme makinesinin çalışmasına ancak yetecek kadar yer vardı. Son zamanlarda buna ihtiyaç duyulduğu da söylenemezdi. Küçük çimler yer yer kavrulup küle dönmüştü.

Matt, ön çatlak betondan yapılmış, soluk mavi bir evi işaret etti. Bütün yapı sola doğru yatmış, sanki temeli çökmüş gibiydi. "Burası Cady'nin bir köpek aldığı ev. Kurt yavrusu olan adamın köşede takıldığını söyledi."

"Şu anda orada kimse yok." Bree bloğu taradı.

"Kapıları mı çalalım yoksa mı kolaçan edelim?"

Bree kapının koluna uzandı. "Hadi insanlarla konuşalım. Gözetleme saatler sürer ve başka bir araç bulmamız gerekir. Ayrıca, geçenlerde yan sokakta bir metamfetamin laboratuvarı bastık. Komşular bundan kurtuldukları için minnettar. Gidip onlarla konuşalım."

Arabasıyla köşeyi döndü ve kaldırıma, tahtaları sökülmüş meth evinin önüne park etti. Bree eve giden yolu gösterdi.

Ellili yaşlarda bir adam kapıyı çaldı.

"Şerif Taggert!" Verandaya çıktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bree Matt'i tanıştırdı. "Birini arıyoruz. Otuzlu yaşlarının başında, altı-bir ya da iki boylarında, kafası tıraşlı. Ön kolunda kılıç ve gül dövmesi var."

"Buna benzeyen birini tanıyorum," dedi adam. "Adı Shawn. Dördüncü Cadde'deki gri evde yaşıyor. Numarasını bilmiyorum. Ama şu canavar kamyonlardan birini kullanıyor. Siyah ve yanlarında mor alevler var." Gözlerini devirdi. "Gözünden kaçmaz."

"Bilgi için teşekkür ederim." Bree onun elini sıktı.

"Uyuşturucu evinden kurtulduğun için sana minnettarım." Komşu arsaya başparmağını salladı. "İlçe orayı yıktırmak için uğraşıyor. Eminim biraz zaman alacaktır, ama bu arada en azından kimse bloğu havaya uçurmayacak."

Bree boş eve baktı. Pencerelelerin üzerine çakılmış kontrplakların üzerini grafitiler kaplamıştı bile. "Eğer endişe verici bir şey görürseniz bizi arayın." Bir devriye arabasının evi sık sık kontrol etmesini aklına not etti. Mahallenin ihtiyacı olan son şey gecekonduculardı.

"Yapacağım," dedi.

Tekrar araçlarına bindiler. Bree iki blok ötedeki Dördüncü Cadde'ye doğru ilerledi. Siyah-mor canavar kamyon gerçekten de barizdi. Caddeye park etti.

Matt mobil bilgisayar terminalini ona doğru çevirdi ve yazdı. "Ev Shawn O'Boyle'a ait. Vergileri ödenmiş. Birkaç tane hız cezası var."

"Tamam o zaman." Bree çatlak beton yoluna doğru ilerledi. İki dev rottweiler havlıyor ve tel örgülerin arkasında volta atıyordu. Bree'nin kollarındaki tüyler diken diken oldu. Evle ilgili içgüdülerinin bir uyarısı mıydı? Yoksa büyük köpeklerle tepki olarak mı?

Matt -ve Uğur Böceği- sayesinde köpek korkusunu büyük ölçüde yenmişti. Ancak saldırgan bir havlaması ya da hırlaması olan iri bir köpek yine de onu panik moduna sokma potansiyeline sahipti. Nefes almak için

Kalp atışlarını yavaşlattı ama avuçlarının terlemesini durduramadı.

Matt eleştirel bir gözle avluyu taradı ve Bree'yi merdiven sahanlığına kadar takip etti. Kapının yanında durdular ve Bree kapıyı çaldı. Pencerede bir perde kaydı. Matt ve Bree anında daha da alarma geçtiler. Ellerini kalçalarına sildi. Eğer silahını çekmesi gerekirse, kaygan parmakları silahını iyi kavrayamayacaktı.

Kapı açıldı ve Cady'nin tarifine uyan bir adam onlara baktı. "Ne istiyorsunuz?"

"Bay O'Boyle?" Bree sordu.

Onun temkinli bir şekilde başını sallaması üzerine Bree kendini ve Matt'i tanıttı. "Size birkaç soru sormak istiyoruz."

"Ne hakkında?" O'Boyle'un gözleri şüpheci yarıklara dönüştü.

"Birkaç gün önce elinizde bulunan kurt yavrusu," dedi.

"Ne olduğunu bilmiyordum." Omzunu ve kolunu kapının arkasına koyarak geriye doğru kaydı.

"Ellerini göreyim!" Bree silahını çekti ve ona doğrulttu.

"TAMAM, ." O'Brien iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde önüne kaldırdı. "Siktiğimin polisleri."

"Dışarı çıkın." Bree çekildi. "Yavaşça."

Merdiven sahanlığına çıktı. Matt onu sıvBree üzerini örttü.

Matt, "O temiz," dedi. Bree

silahını kılıfına soktu.

O'Brien kollarını göğsünde kavuşturarak, "Mülküne girmeye ve beni evimden çıkarmaya hakkınız yok," dedi. "Ben hiçbir şey yapmadım."

Bree, "Nesli tükenmekte olan bir türe sahip olmak dışında," diye belirtti. "New York Eyaleti'nde bir kurda sahip olmak yasa dışı."

O'Boyle, "Hükümet en iyi haliyle aşırıya kaçıyor," diye bağırdı. "Lanet olası faşist hükümet! Kendi mülkümde ne tür bir hayvan besleyebileceğimi bana söylemeye nasıl cüret ederler?"

Bree onun çıkışını görmezden geldi. "Yavruyu nereden buldun?"

Kaşlarını çattı. "Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim."

Bree kelepçelerine uzandı. Adamın verdiği bilgileri alıp ona yol vermeye hazırlıklı gelmişti. Ama eğer zorluk , o zaman elinden gelen her türlü kozu kullanacaktı.

Ellerini tekrar kaldırdı. "Peki. Her neyse. Adamın adını bilmiyorum. Onu bir Facebook grubu aracılığıyla buldum. Kendisine Vahşi Yaşam Fısıldayıcısı diyor."

Bree üniformasının cebinden not defterini çıkardı ve ayrıntıları yazdı.

Matt telefonunu çoktan çıkarmış ve Facebook uygulamasını açmıştı. Ekran dokundu, sonra telefonu O'Boyle'a doğru çevirdi. "Profil bu mu?"

O'Boyle ekrana baktı. "Evet."

Matt, Bree'ye profili gösterdi. Vahşi Yaşam Fısıldayıcısı kendi fotoğrafını kullanmamıştı. Profil fotoğrafı hırlayan bir kaplandı.

"Onunla nerede tanıştınız?" Bree sordu.

"Eski Shop 'N' Fresh'in otoparkı."

Matt telefonunu cebine geri koydu. "Sahip olduğun yavru pek iyi durumda değildi."

"Biliyorum. Çok kızmıştım. Fiyatını düşürmesini sağladım." O'Boyle gururlu görünüyordu.

"Kaç yavrusu vardı?" Bree sordu. "Üç tane daha."

O'Boyle kel kafasını kaşıdı. Matt küfretti. "Onu tarif edebilir misin?"

O'Boyle omuz silkti. "Bilmiyorum. Bedenim ve yaşım hakkında." "Saç ya da göz rengi? Ayırt edici özellikler?"

"Şapka takıyordu ve gözlerini fark etmedim." O'Boyle kendi gözlerini devirdi.

"Ne giyiyordu?" Bree sordu.

"Bir balo elbisesi," diye alay etti O'Boyle. "Hatırlamıyorum. Diğer erkeklerin ne giydiğine dikkat etmiyorum."

Bree iç çekti. "Toplantınız ne zamandı?"

"Geçen Cuma saat yedide." O'Boyle'un sesi sıkılmış gibiydi.

Bree not defterini tekrar cebine soktu. "Başka bir egzotik hayvan edinme planınız yok, değil mi?"

"Hayır." O'Boyle dişlerini sıktı. "Köpeklerim yavrudan hoşlanmadı ve onlar herkesi ve her şeyi severler." Şu anda çitin dibinde oturup mız mızlanan köpekleri işaret etti. "Kötü görünüyorlar, ama onlar bir çift bebek. Ama kurt ..." Başını iki yana salladı. "Onun bir köpek olmadığını biliyorlardı ve evde olmasından memnun değillerdi."

"Köpeklerinizin orada suyu ve gölgesi var mı?" Matt sordu.

O'Boyle iki elini birden salladı. "Lanet olası bir bebek havuzu ve köpek kapısı var. Ben çocuklarıma iyi bakarım."

Matt başıyla onayladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Yardımanız için teşekkür ederim." Bree geri .

"Yani başım belada değil mi?" O'Boyle ona yan gözle baktı.

"Şu anda değil." Bree kayıtsız kaldı. "Başka egzotik hayvan almayın."

"Merak etme," dedi O'Boyle. "Bu bana bin dolara mal oldu." Bir *puf* sesi çıkardı. "Hepsi gitti. O kaltağın beni kurdu ona vermeye ikna etmesine nasıl izin verdim bilmiyorum." Sesi kendinden iğrenir gibiydi. "Onu kendim de satabilirdim."

Matt alçak sesle, hırıltılı bir ses çıkardı.

Bree, "Size para *kazandırdı*. Nesli tükenmekte olan hayvanların yasadışı ticaretini yapmanın cezası size bundan çok daha fazlasına mal olabilir."

"Ne kadar olabilir ki?" O'Boyle alay etti.

"İhlal başına yirmi beş bin kadar."

Adamın rengi soldu ve Bree dersini aldığını umarak onu bu düşünceyle baş başa bıraktı.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Matt SUV'de Vahşi Yaşama Fısıldayan'ın profilinde gezinerek kişisel bilgilerini ya da yerini gösterebilecek herhangi bir şey aradı.

Bree Matt'e döndü. "Cady'ye sürük dediği için ona yumruk atmadın."

"Güven bana. Ben de istedim." Sertçe nefes verdi. "Ama onun adını bilmiyordu ve biz de ona benimkini verdik. Kız kardeşim olduğunu bilirse onu bulabilir." Kız kardeşinin mahremiyeti ve güvenliği, ona hakaret eden bir pisliğin gözünü morartmaktan daha önemliydi. Cady zaten bu hakarete gülüp geçecekti. Onu kafasının içinde duyabiliyordu: *Kızmışsa kimin umurunda? Yavruyu ben aldım.* Ve haklı da olurdu. İşinde iyiydi ve çok az sorun yaşıyordu çünkü egosunun sağduyusunun önüne geçmesine izin vermiyordu. Çatışmaları yatıştırırdı. Tek amacı hayvanları kötü durumlardan başarıyla uzaklaştırmaktı.

"İyi düşünmüşsün." Bree motoru çalıştırdı, sonra ellerini direksiyona dayadı. "Köpekleri sağlıklı görünüyordu, değil mi?"

"İyi görünüyorlardı." Matt tekrar çitlere baktı. O'Boyle ve köpekleri bahçeden kaybolmuşlardı. Matt kız kardeşinin tavrını takındı. "Cady hakkındaki aşağılayıcı yorumu ve bir kurt yavrusu satın almış olması dışında, O'Boyle kötü birine benzemiyordu. Eğer hayvanlarına iyi bakıyorsa, bir aptallık olayını görmezden gelebilirim."

Bree homurdandı. "Aynen. Hayvanlara ve çocuklara nasıl davrandıklarına bakarak bir insanın karakteri hakkında çok şey söyleyebilirsiniz."

"Bunu biliyorsun."

Aracı vitesine taktı. "Facebook'tan hesap bilgilerini alalım."

"Çoktan ." Matt telefonunu karıştırdı. Rory dijital medya konusunda uzmanlaşmıştı. Matt ekranını kaydirdi ve bir mesaj gönderdi. "Rory'nin mahkeme celbine ihtiyacı olacak, sonra da Facebook'un bilgileri toplamak için zamana ihtiyacı olacak, yani profilde anlık verilere sahip olamayacağız."

"Gerçek ya da işe yarar bir bilgi bulacağını sanmıyorum." Bree istasyona doğru döndü. "Suçluların çoğu tüm boşlukları biliyor ve egzotik hayvanlar bugünlerde büyük bir iş."

"Bugün Cuma. Bu gece boş arsaya gidecek miyiz?"

Bree başını salladı. "Umarım işlerini o zaman ve o yerde yürütüyordur."

Matt Vahşi Yaşam Fısıldayıcısı'nın profilindeki yazıları ve resimleri incelemeye devam etti. "Kurt yavrularını görüyorum. Onlardan önce de kapibara yavruları, bir şempanze, iki ayı yavrusu hakkında bir şeyler paylaşmıştı." Durakladı, midesi öfkeyle kaynıyordu. "Ve bir puma."

"Yani katilimizin Vahşi Yaşam Fısıldayıcısı olma ihtimali çok yüksek."

Matt yazıları gözden geçirmeye devam etti ve hayvanların yeriyle ilgili ipuçları bulmak için arka planları inceledi. Pumanın büyükçe bir kafesi vardı. Arkasında kaba tahta duvarlar vardı. Kurt yavruları büyük bir köpek kafesinin içindeydi. "Bu hayvanlardan bazıları odun talaşına benzeyen bir şeyin içinde yatıyor. Bir barakada ya da ahırda olabilirler."

"Olay yerinde çam talaşı bulundu."

"Peki Vahşi Yaşama Fısıldayan'ın Masonlarla nasıl bir bağlantısı var?"

Tek evcil hayvanları bir ev kedisiydi."

"Egzotik evcil hayvanlar yasadışı bir düzendir. Belki Josh ve Shelly bir şekilde bu işe bulaşmıştır." Bree'nin telefonu bir mesajla titredi. "Dr. Jones ofisine uğramamızı istiyor."

"Yani, bize bir e-postaya ya da rapora koymak istemediği bir şey söylemek istiyor."

"Şey"-Bree aracı adli tabibin ofisine doğru çevirdi- "iyilik olsun diye otopsiye bakmayı kabul etti."

Adli tabibin ofisi belediye kompleksinin içindeydi. Gişede kayıt yaptırdılar ve Dr. Jones'un ofisine kadar eşlik edildiler.

Ofis kanadında görünürde ceset yoktu ama Matt koridordan hâlâ ölüm kokusu alabiliyordu.

Dr. Jones masasının arkasında oturuyordu. Temiz mor önlükler giymişti. Bilgisayarını uyandırdı. "İstediğiniz gibi Dallas Sawyer'ın otopsisini inceledim."

"Teşekkür ," dedi Bree.

Dr. Jones başını salladı. "Rica ederim ama bulgularımı sevmeyeceksiniz."

"Öldürüldü mü?" Bree sordu.

"Bu akla yatkın," dedi Dr. Jones. "Ama benim resmi görüşüm kesin değil."

"Bunu tesadüfi değil de sonuçsuz kılan nedir?"

Dr. Jones düşünceli bir nefes aldı. "Bir meslektaşımı ikinci kez tahmin etmek istemem. Bunun bir araç kazasından başka bir şey olduğuna inanmak için hiçbir nedeni yoktu, ölüm de biraz şans eseri oldu. Bu iş kolunda hepimiz bazı tuhaf şeyler görüyoruz ve bu da ilk bakışta kaza sonucu ölüm gibi görünüyor." Fotoğrafları karıştırmak için durakladı. "Ama birkaç sorum var." Hâlâ giyinik olan cesedin fotoğrafını öne doğru kaydirdi. "Kurbanın kıyafetlerinde ne görüyorsunuz?"

Bree fotoğrafı inceledi. "Kan. Çok fazla kan." Matt,

"Cam," diye ekledi.

Dr. Jones ilk fotoğrafın yanına ikinci bir fotoğraf daha koydu; kırık meyve suyu şişesinin etiketinin yakın çekimi. "Peki ya araçta?"

"Aynı," dedi Bree. "Kan ve cam." "Neyi görmüyorsun?" diye sordu.

Matt fark etti, daha doğrusu fark edemedi. "Yeşil meyve suyu. Todd o markayı içer. İçinde yeşil parçalar olan sert bir yeşil."

Dr. Jones dosyanın üzerine bir avuç içi bastırdı. "Yine de son yudumda olması mümkün. Evden tam olarak ne zaman çıktığını bilmiyoruz. Karısı o sırada evde değilmiş. Ama araç adresinden yaklaşık üç mil uzakta bulundu. On altı onsluk bir şişeyi o kadar hızlı mı içti?"

"Yani, kahveyi o kadar hızlı içebiliyorum." Bree bazen kahvesini bira bongu içen bir öğrenci birliği üyesi gibi içerdi. "Ama o şey? Burnumu tutarken boğulmam gerekir. *Çok yoğun.*"

Matt, "Şişe boş olabilir," diye önerdi. "Ama boş bir şişe muhtemelen bardak tutucusunda olurdu, ki bu da hava yastığı ile yolcunun yüzü arasında değildir."

Dr. Jones başını salladı. "Dediğim gibi, bu sadece bir soru. Tek başına o kadar da anlamlı değil."

"Yani daha fazlası mı var?" Bree sordu.

Dr. Jones yığının içinden ölümcül yaranın yakın plan bir fotoğrafını çıkardı. "Yaranın kendisi cam parçasından daha büyük ve yaranın dış kenarları çok temiz, tırtıklı kenarlar yok, kırık bir cam parçasının açtığı kesikten çok bir bıçak dilimi gibi. Kesik ayrıca belirgin bir başlangıç ve sona sahiptir. Kesik bir yaranın başlangıcı daha derindir ve kuyruğa doğru sığlaşır. Bu kesik bu yönde yapılmış." Parmağının ucunu çenenin arka altından çenenin altına doğru hareket ettirdi. "Yani, cam dümdüz öne doğru itilmişse yaranın bir yönü olmaması gerektiği gibi" -kurbanın boynundan çıkıntı yapan camın başka bir resmine döndü- "aynı zamanda geriye doğru."

Bree dondu kaldı. "Eğer cam kırığı yüzünün önünden geldiyse, kesiğin yönü arkadan öne doğru değil, boynun önünden arkaya doğru olmalıdır."

"Evet." ME doğruldu ve ellerini kavuşturdu. "Orijinal ME'nin kesinlikle hatalı olduğunu söylemiyorum. Ama aklımda bu sorular vardı."

"Kazada aracın yan camı kırılmış. Eğer haklıysanız, birisi araca yaklaştı, kırık camdan içeri uzandı ve boynunu kesti, sonra da kesiğin kazayla ilişkilendirileceğini umarak yaraya bir cam şişe parçası . Bunu nasıl planladınız?"

"Şişenin kesinlikle ona ait olup olmadığını biliyor muyuz?" Dr. Jones sordu. "Yoksa kaza yerine biri mi getirdi?"

Bree bir elini kaldırdı. "Karısı emin değildi ama o bir sporcuydu ve beslenmesi konusunda çok titizdi."

Matt kaşlarını çatı. "Olay yerinde doğaçlama bir şeyler yapmış olmalılar, ama biri onu yoldan çıkarmış olsaydı, işi bitirmek için hazır olurlardı."

Bree, "Ve Claire'i araçtan almak için hazır olacaklar," dedi.

"Bay Sawyer'ın o gece neden dışarıda olduğunu biliyor muyuz?"

Matt sordu.

Bree başını salladı. "Bir sorun ile a Yanlış alarm at ve teknoloji şirketinin binası."

"Bayan Sawyer neredeydi?" Dr. Jones sordu.

Bree, "Oğullarıyla birlikte bir okul etkinliğinde. Orada olduğu birden fazla tanık tarafından doğrulandı."

"Bu çılgınca bir teori," dedi Dr. Jones. "Bunu nasıl kanıtlayacağınızı bilmiyorum. Otopsiyi yapan adli tabip cam parçasının onu öldürdüğünden şüphe etmedi ve o doktor etti. Ona herhangi bir soru soramayız."

Bree ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Adli tabip bunu gözden kaçırmıştı çünkü ölüm nedeni bariz görünüyordu. Varsayımlarda bulunmuş ve bu önyargılı fikirleri doğrulayan bir rapor hazırlamıştı. Dedektifler de bazen aynı hatayı yaparlardı. Kanıtları takip etmek yerine kendi yorumlarının soruşturmayı yönlendirmesine izin verirlerdi.

"Kimse mükemmel değildir. O kaçırdı. Doktorlar hastalıklara yanlış teşhis koyar. İnsanlar hata yapar." Matt fotoğrafların üzerinde bir el salladı. "Olası bir cinayeti araştırıyoruz, o yüzden daha derinlere bakıyoruz."

Ama Matt, Dr. Jones'un yaradaki tutarsızlığı gözden kaçırmayacağını biliyordu. Fotoğraflara tekrar baktı. Bir Çey onu rahatsız ediyordu.

"Bir sorun mu var?" Bree yana doğru baktı.

"Bilmiyorum. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum."

Ama olduğunu bulamadı. "Denemeyi bıraktığımda hatırlayacağım."

Dr. Jones fotoğrafları topladı. "Size daha kesin bir cevap veremediğim için üzgünüm."

"Çok yardımcı oldunuz." Bree ayağa kalktı. "Meşgul olduğunuzu biliyorum. Zaman ayırdığınız için minnettarım."

"Bir değil."

Adli tabibin ofisinden çıkarken Matt kapıyı tuttu. "Karakolda duracak vaktimiz var mı?"

Bree telefonunu kaldırdı ve ekranı kontrol etti. "Eğer hızlı olursan. Saat yediden çok önce boş marketin otoparkında yerimi almak istiyorum."

SUV'ye döndüler ve karakola gittiler. Bree ekip odasında durdu. Matt doğrudan Todd'un dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdığı konferans odasına yöneldi.

"Alabilir miyim?" Matt bilgisayarı işaret etti.

"Elbette." Todd bilgisayarı Matt'in yüzüne doğru çevirdi.

Masonların cinayetlerinin olay yeri fotoğraflarına erişti ve onları taramaya başladı.

"Ne ?" Todd sordu.

"Bilmiyorum." Ama Matt gördüğünde anlayacaktı.

Bree girdi. "Juarez Masonların kredi kartı ekstrelerini kontrol etti. Geçen ay hiçbir hayvanat bahçesinde harcama yapılmamış. Ayrıca kanıt listesini de kontrol etti. Masonların hiçbirinin ayakkabısında garip bir hayvan kürküne rastlanmamış. Tek izler Masonların yatağının önündeki halıda ve merdivenlerde bulundu."

Todd, "Yani muhtemelen katil yanında getirmiştir," dedi.

Matt dondu kaldı, bakışları Masonların buzdolabının fotoğrafına kilitlendi. "Beni neyin rahatsız ettiğini hatırlıyorum." Bilgisayar ekranını işaret etti. Masonların buzdolabında üç şişe soğuk sıkım yeşil meyve suyu vardı.

Bree dudaklarını büzdü. "Josh Mason bir koşucuydu. Dallas Sawyer bisikletçiydi. İkisi de diyetlerine dikkat ediyordu. Bu bir tesadüf olabilir."

"Pek çok insan yeşil meyve suyu içiyor," dedi Todd. "Ben ."

"Ama bu da bir tesadüf," dedi Bree. "Tesadüf yığınının en dibinde."

Telefonu çaldı. Ekranı baktı. "Şilin." Aramayı cevapladı. "Ben Taggart. Hoparlördesiniz."

"FBI ajanıyla konuştum," dedi Shillings. "Bilin bakalım Dallas Sawyer'ın şirketi Wall Digital Technology'nin çalışanı kimdi?" Bir durakladı. "Josh Mason. Kazanan tavuk yemeği mi?"

Bree homurdandı. "Bu doğru. Josh Mason'ın Dallas Sawyer'ı bir sebepten dolayı öldürmüş olma ihtimali gittikçe artıyor.

henüz keşfedemedik."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Claire otları ayıklamaktan başını kaldırdı ve metni okudu.
I'M COMING FORYOU.

Çıplak kollarındaki güneşin sıcaklığına rağmen, tüyleri diken diken olmuştu. Koşmaktan yorulmuştu. Hiçbir yere ait olmamaktan yorulmuştu. Ağlamaktan yorulmuştu.

On iki yıl boyunca Claire Mason'a cevap vermişti. İsmi, yazmayı öğrendiğini hatırladığı ilk kelimeydi. Pasaportundaki ve ehliyetindeki isim buydu. Çağrıldığında cevap verdiği tek isimdi.

Ve onun değildi.

Ailesi -hayır, onlar ailesi değildi- Masonlar bunu ona nasıl yapmış olabilir? Kendine karşı dürüst olursa, Josh ve Shelly iyi ebeveynler olmamışlardı. Eve arkadaş getirmesine asla izin vermemişlerdi. Takımlara ya da kulüplere katılmasını engellemişlerdi. *İnsanların sana yaklaşmasına izin verirken, savunmasız kalırsın. Seni her zaman kullanırlar.* Josh'tan geriye dönüp baktığında çok mantıklı gelen bir tavsiye daha. Claire'in arkadaş edinme konusunda cesareti kırılmıştı. Kimseye sır vermediği ya da onlara kendisine karşı kullanabilecekleri bir koz vermediği sürece tanıdıklar iyiydi. Josh'a göre arkadaşların yaptığı buydu.

Kimseye güvenemezsin.

Sonunda Josh kendi sözlerinin doğru olduğunu kanıtlamıştı.

Claire artık gerçeği bildiğine göre onları kendisini tecrit etmeye iten şeyin ne olduğunu anlamıştı.

Korku.

İnsanlar yakınlaşırsa, eninde sonunda biri sırlarını keşfedebilir. Şunu *sır* yapalım.

Claire omzunun üzerinden Şerif Yardımcısı Zucco-Renata'ya baktı, ona böyle hitap etmesini söylemişti. Claire içten içe Renata ve annesine güvenebileceğini biliyordu. Onlarla ilgili bir şey, kendisine ihanet etmeyeceklerinden emin olmasını sağlıyordu. Birincisi, söz vermiyorlardı. Durumunun ne kadar kötü olduğunu ve daha da kötüye gitmesini engelleyecek güçleri olmadığını açıkça söylüyorlardı. Claire hukuk sisteminin merhametine kalmıştı.

Zucco'lar muhtemelen şimdiye kadar tanıştığı en iyi insanlardı. Claire onu önemsediklerini hissetmişti. Yoksa onunla oynamaya mı çalışıyorlardı? Hayır. Josh yanılmıştı. O bir suçluydu. Kimseye güvenmemişti çünkü güvenilir biri değildi. Tüm varlığı ihanetle doluydu.

Ama bunların hiçbiri şu anki durumunu değiştirmede. Claire, Zucco'ların zarar görmesine izin veremezdi.

Er ya da geç onu yakalayacaktı. Durmayacaktı. Bunu adamın ısrarlı takibinden anlıyordu. Masonları çoktan öldürmüştü. Anılar zihninde canlandı. Doymuş çarşafların şok edici kırmızısı. Josh'un kocaman açılmış gözleri. Claire'in avuçlarındaki kanın yapışkan ıslaklığı. Shelly'nin mahvolmuş yüzü. Adamın verdiği zararı görse dehşete düşerdi. Claire daha önce hiç ölüm kokusu almamıştı ama şimdi bu kokuyu her yerde tanıyabilirdi.

Renata'yı ve annesini de aynı şekilde acımasızca ve tereddüt etmeden öldürecekti. Hatta bundan zevk bile alabilirdi. Tekrar telefonuna .

I'M COMING FOR YOU.

Ne ki?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Renata çiçek tarhından bir ot daha kopardı. Bahçenin bu hale gelmesine neden izin vermişti? Sırtından ter damlıyordu ama atletinin üzerine giydiği bol tişörtü çıkarmadı. Claire'in taşıdığını bilmesine gerek olmayan silahını gizliyordu. Simon Osborne psikiyatrik gözetim altında olabilirdi ama şerif Claire'in peşinde olanın o olduğuna ikna olmamıştı. Tek bir dövmesi bile yoktu. Claire ayrıntılar konusunda yanılmış olsa da, Renata onun bir dövmenin varlığını hayal ettiğini göremiyordu.

Bu yüzden tabancasını elinin altında tutardı.

Verandanın karşısında, Claire bir minderin üzerine diz çökmüş, bitki bahçesindeki yabani otları ayıklıyordu. "Bu bir bitki mi yoksa yabani ot mu?" Claire minyatür bir Noel ağacının dalına benzeyen bir bitkiyi işaret etti.

"Bu biberiye. Bu bir bitki. Küçük bir parça kopar ve kokla o."

Claire birkaç iğne batırıp yüzüne götürdü.

Gülümsedi. "Güzel kokuyor."

Renata, "Bu otlardan bazılarını akşam yemeğinde kullanabiliriz," diye önerdi.

"Gerçekten mi?"

"Tabii. Fesleğen ve kekik var. Güzel bir makarna sosu yapabiliriz."

Renata çok iyi bir aşçı değildi ama temel yemekleri yapabiliyordu. "Eskiden taze sebzelerimiz de vardı. Belki gelecek yıl annem kendini daha iyi hissettiğinde tekrar yaparız. Yeşil bir parmağı vardı ve harika bir aşçıydı."

"İyileşeceğini söylemiştin, değil mi?" Claire'in sesi titriyordu.

"Prognozu çok iyi." Renata emin görünmeye çalıştı.
Claire'in güvenceye ihtiyacı vardı. Hepsinin vardı.

"Ben hiç yemek yapmadım," dedi Claire. "Annem -yani Shelly Mason- yemek pişirmek yerine sipariş vermeyi tercih ederdi. Ve Da-Josh pratikte smoothie'lerle yaşırdı. Makrolarına takıntılıydı."

"Makrolar mı?"

"Diyetinin yüzde kaç protein, karbonhidrat ve yağlardan oluşuyordu. Yediği her lokmayı takip etti."

"Kulağa zor geliyor." Renata *sağlıksız* diyecekti ama o kimdi ki yargılayacaktı? Nane şekerine o kadar bağımlıydı ki, her Şubat ayında iki düzine kutu alır, onları dondurur ve yılın geri kalanında karneye bağlardı.

Arkalarında bir kapı açılıp kapandı. Annesi iki uzun plastik bardak taşıyarak yaklaştı. "Sana biraz buzlu çay getirdim."

"Oh, harika!" Renata bahçe eldivenlerini çekiştirerek çıkardı ve verandaya fırlattı. Bardağı aldı ve yudumladı. Buz gibi sıvı kavrulan boğazını serinletti. "Teşekkürler! Buna ihtiyacım vardı."

"Ben de." Claire içkisini yudumladı. Yanakları sıcaktan kızarmıştı.

Annesi topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve bahçeye baktı. "Harika bir iş çıkarmışsın." Bir yumruğunu kalçasına dayadı ve yüzünde plan yaptığı anlamına gelen o ifade belirdi; Renata'nın önünde bahçe işleriyle geçireceği daha çok gün vardı.

"Bu bakışı biliyorum," diye alay etti Renata.

"Düşünüyordum da. Hâlâ sonbahar sebzeleri yiyebiliriz, tabii tohumdan değil. Gerçek bitkiler almamız gerekecek. Belki biraz lahana ve lahana. Marul için hava hâlâ yeterince sıcak."

Renata'nın ağzında bir gülümseme belirdi. "Nasıl istersen. Yarın kreşe uğrayabiliriz."

"Yapacağız," diye karar verdi annesi. "Akşam yemeği için şu otlardan biraz kırp."

"Bunu zaten planlamıştım."

Annesi gözlerini akşam güneşinden korudu, sonra bir meşe ağacının gölgesine girdi. "Keşke yardım edebilseydim."

"Planlamayı sen yap." Renata Claire'i işaret etti. "Biz angarya işleri yaparız."

"Korkarım biraz kestirmem gerek." Annesi eve doğru geri döndü. "Ama önce dondurucuyu kontrol edeceğim ve o güzel mantıdan biraz mı diye bakacağım." Hâlâ kendi kendine konuşarak eve geri döndü.

Renata, "Aylardır ilk kez bir şeye ilgi gösteriyor. Senden hoşlanıyor ve sanırım burada olman hoşuna gidiyor."

Claire bir bitkiyi işaret etti. "Bitki mi ot mu?"

"Ot."

Claire gereğinden fazla bir şiddetle onu köklerinden söktü. Bir kovanın içine atarken köklerden toprak akıyordu. Sesi zar zor duyuluyordu. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Renata'nın kalbi onun için acıyordu. Claire sevdiği her şeyi kaybetmişti. Birini önemsemeye izin vermekten korkuyor olmalıydı.

Bir çınlama sesi Claire'i ürküttü. Elini cebine attı ve telefonunu çıkardı. Ekranı bir göz atınca soluk soluğa kaldı.

"Bir sorun mu var?" Renata sordu.

"Hiçbir şey. Sadece Denver bağlantı kurmaya çalışıyor. Hazır olduğumdan emin değilim." Telefonu kucağına indirdi.

Renata burnunu sokmak istemiyordu ama Claire'in konuşacak birine ihtiyacı olduğunu da hissediyordu. "Ona biraz daha zamana ihtiyacın olduğunu söyleyebilir misin?"

Claire telefonu kaldırdı ve iki başparmağıyla yazdı. "Denerim. Ama annesi için endişeleniyor." Eve, Renata'nın annesinin girdiği kapıya baktı. "Aynı şekilde sen de kendininki için endişeleniyorsun."

Belli ki Claire henüz Pam Sawyer'ı kendi annesi olarak görmeye hazır değildi. Hiç görecekti miydi? Geriye dönüp on iki yıl önce verilen zararı telafi etmenin bir yolu yoktu ve Pam'ın madde bağımlılığı da buna yardımcı olmayacaktı. Renata Pam'i suçladığından değil. Bir insan kocasını kaybetmenin ve çocuğunun kaybolmasının üstesinden nasıl gelebilirdi? Bu düşünce akıl almazdı. Renata kadını kinamayacaktı. Ama gerçek şu ki, onun ilavesi

Zaten düşünülemez olan bir durumda ailenin üstesinden gelmesi gereken bir engel daha.

Boş arsada bir dal kırıldı ve Renata donup kaldı, dinliyordu.

Üç geyiğin sarımtırak bedenleri ağaçların arasında dolaşıyordu.

"Claire," diye fısıldadı ve işaret etti.

Claire'in gözleri kocaman açıldı ve "Çok güzeller" diye mırıldandı.

Geyik uzaklaşana kadar sessizce izlediler. Renata'nın ensesi kaşınıyordu. Terden mi yoksa sinirden mi? Her neyse. Geyik Renata'yı alarma geçirmişti. "Geç oldu ve acıkmaya başladım, sen?"

Claire ayağa kalktı ve eldivenlerini çıkardı. "Evet. Hangi bitkileri istiyorsunuz?"

Renata yanındaki verandada duran annesinin bahçe çantasındaki küçük makasa uzandı. Onları Claire'e uzattı ve fesleğen, kekik ve biberiyeyi işaret etti. "Biraz da kekik kopar. Şu küçük yapraklı olan."

Otları mutfağa götürdüler.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Claire sordu. "Meşgul olmam gerek."

"Ben hızlıca bir duş alacağım. Otları yıkayıp kurumaları için bir havlunun üzerine serer misin?" Renata dondurucuyu işaret etti. "Komşulardan biri geçen hafta bize bir somun Fransız ekmeği verdi. Yarısını dondurmuştuk. Dondurucuda bulabilecek misin bir bakar mısın?"

"TAMAM." Claire lavaboya doğru döndü.

Kız meşgulken Renata evin etrafında bir tur attı, kilitleri kontrol etti ve tüm pencerelerden dışarı baktı. Sokak temizdi. Temizlendi ve temiz bir şort, atlet ve silahının üzerine kısa kollu bol bir tişört giydi.

Mutfağa döndüğünde ekmek tezgahın üzerinde, bir havlunun üzerine serilmiş kuruyan otların yanında çözülüyordu. Claire yere oturmuş kedisini okşuyordu. Chunk mırıldandı ve karnını ovmak için sırt üstü yuvarlandı.

Renata güldü. "Ayakları havadayken çok komik görünüyor."

"Umurunda değil." Claire başını kaldırdı. "Banyoda işin bitti mi?"

"Hepsi senin," dedi Renata.

"Banyo yapsam sorun olur mu?"

"Tabii. Acele etme. Annem hâlâ uyuyor. Ben otları doğrayacağım ve annemin kekini yapmaya çalışacağım." Renata tezgâhın üzerindeki kutuya uzandı. Annesi için tarif uygulaması yoktu. El yazısıyla dizin kartlarına yazılmış bir kutu yemek tarifi vardı. "Söz vermiyorum. Ben onun kadar fırıncı değilim ve tüm malzemelerin elimizde olduğundan da emin değilim. Bunu daha önce hiç yapmadım ama her zaman favorilerimden biri olmuştur."

"Pastaya ihtiyacım yok," dedi Claire. Sonra gülümsedi. "Ama güzel olurdu."

"O zaman bana şans dile."

Claire koridorda geri çekildi. Renata ayak seslerini duydu, sonra banyo kapısı kapandı ve vantilatör açıldı. Claire'in küvette ıslandığını, biraz yalnız kaldığını, belki de ağladığını hayal etti. Hâlâ ailesi olarak gördüğü insanlar hakkında konuşuyordu. Sonra öz kardeşi mesaj atmıştı. Tüm bunlar bazı yıkıcı duyguları ortaya çıkarmış olmalıydı. Kızın rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Renata kutuyu açtı ve iyi düzenlenmiş kartları çevirdi. TATLILAR sekmesinin altında alfabetik olarak sıralanmış tarifler buldu ve hızlıca kek tarifi kartını buldu. Çok zorlanmamıştı. *Vay canına. Çok fazla tereyağı var.*

Normalde yemek pişirirken ya da temizlik yaparken müzik çalardı ama annesinin ya da Claire'in ona ihtiyacı olup olmadığını duyabilmek istiyordu, bu yüzden sessizliği tercih etti. Küvete akan suyun belli belirsiz sesi koridorda süzülüyordu. Kedi, annesinin malzemeleri bir araya getirmesini ve mikseri çalıştırmasını izledi. Karışımı bir somun döktü ve henüz ısınmadığını görmek için önceden ısınan fırını kontrol etti.

Telefonu çaldı ve Adam Taggert'tan gelen mesajı görünce şaşırarak ekrana baktı. **love 2 meet 4 a coffee**

Mesaja baktı. Adam Taggert kahve içmek istiyordu. Yemek almaya parası yetmediği için miydi? *Kaltaklık*. Claire'e iyi davranıyordu, iyiden de öte. Claire'e iyi davranıyordu.

Empatik, düşünceli ve yardımsever. Juarez'in ne dediğini hatırladı: *onu araştırın.*

Birkaç bağlantı onu New York'ta onun resimlerinin sergilendiği bir galeriye götürdü. Gözleri fiyat etiketlerine takıldı. Neredeyse telefonunu düşürüyordu. Adam bir tablosunu kendisinin beş yılda kazandığından daha fazlasına satmıştı.

Vay canına. Kahretsin.

Annesi kapıda belirdi. "Bir şey mi oldu?" "Hayır." Renata başını salladı. Adam'ı anlattı.

"Mesele şu ki, ondan hoşlandım ama onu tamamen bir sanatçı olduğu için yargıladım."

"Bunlarla *kötü* deneyimler yaşadınız."

"Şimdi onunla kahve içmek için buluşmayı düşünüyorum. Bu beni ne yapar? Servet avcısı mı? Beş parasız olduğunu düşündüğümde ilgilenmiyordum. Şimdi parasız olmadığını bildiğim için birdenbire çıkmaya uygun oldu. Bu beni sığ biri mi yapar?"

"Eğer elektrikçi olarak çalışsaydı onunla çıkar mıydın?"

"Evet."

"O zaman sığ değilsin." Annesi kıkırdadı. "Seni bedava oda ve yemek için kullanan işsiz erkeklerle çıkmak istemezsin."

Renata yüzünü buruşturdu. Geçmişte onun başına gelen de tam olarak buydu.

Annesi devam etti. "Bu sizi olgun ve sorumluluk sahibi yapar. Potansiyel bir partnerde de aynısını istemende yanlış bir şey yok. Belki biraz yargılayıcı davrandın ama sen de yanmışsın. Bu anlaşılabilir bir şey."

Renata kaşlarını çattı.

"Adamla kahve içmek için buluş," dedi annesi. "Belki yaparım."

"Claire nerede?" diye sordu annesi.

"Banyo yapıyorum." Renata önceden ısınan fırına baktı. Henüz sıcaklığa gelmemişti.

"Az önce banyonun önünden geçtim. Orası çok sessiz."

Renata'nın içinde endişe çiçekleri açtı. "O kadar uzun zaman olmadı ama onu kontrol edeceğim."

Ellerini sildi ve koridora yöneldi. Kulağını banyo kapısına dayadı. Hiçbir şey yoktu. Sıçrama yok. Ağlama yok.

Renata kapıyı çaldı. "Claire? Daha ne kadar kalacaksın? Yemeğe başlamak üzereyim."

Kapının diğer tarafından cevap gelmedi. Midesi düğümlenerek tekrar vurdu. "Claire, iyi misin?"

Kimse cevap vermemeyince kapı kolunu denedi. Kilitliydi.

Annesi koridorun sonunda duruyordu. "Anahtar kapı çerçevesinin üstünde."

Parmak uçlarında yükselen Renata gerindi ve parmak uçlarını kapı pervazının üstünden geçirdi. İç kapının anahtarını aşağı çekti ve kapının kilidini açmak için kullandı. "Claire, içeri geliyorum."

Kapıyı iterek açtı. Sırtının alt kısmında yeni terler oluştu ve kalbi hızlandı. Küvet suyla doluydu. Tuvaletin üzerindeki açık pencereden bir esinti geliyordu ve oda boştu.

"Ne oldu?" diye sordu annesi.

"Claire gitti." Renata tuvalete doğru ilerledi. Yedek tuvalet kâğıdı ve oda spreyi şişesinin bulunduğu, deponun üstündeki düzenleyici tepsi makyaj masasına taşınmıştı. *Böylece Claire dışarı tırmanabilirdi.* Renata pencereden dışarı baktı. Güneş ağaçların altına düşmüş, sokağı uzun, uzayıp giden gölgeler içinde bırakmıştı. Claire'den hiçbir iz göremedi.

Renata odadan çıktı ve ön kapıya yöneldi. "İnsanları dışarıda tutmaya odaklanmıştım. Claire'i içeride tutmam gerektiğini fark etmemiştim."

"Buradan memnun görünüyordu." Annesi de onun peşinden gitti. "Ne zamandır yok?"

Renata telefonundan saati kontrol etti. "Yirmi beş dakikadan fazla değil."

"Ne ki?"

"Bilmiyorum. Şerifi arayacağım." Renata cebindeki telefona uzandı ve yatak odasına gidip üstünü değiştirdi.

bir çift kargo pantolon ve spor ayakkabı. "Muhtemelen bir arama bülteni çıkaracağız. Ben etrafta dolaşacağım. Bakalım onu görebilecek miyim?"

"Komşulara soracağım. Belki biri onu görmüştür." Ama annesi kendi odasına doğru yöneldi. Bir dakika sonra beline bir kemer dolayarak çıktı. Kemerde bir kılıf ve kendi tabancası vardı. "Ne olur ne olmaz."

"Tartışmıyorum. Silahlanmanı istiyorum." Ön kapıda ayrıldılar.

"Lütfen eve yakın durun," dedi Renata. "Yardım etmek istediğini biliyorum ama fiziksel olarak bir yaya aramasına uygun değilsin. İkiniz için de endişelenemem."

Annesi isteksizce başını salladı ve telefonunu kaldırdı. "Onun yerine komşuları arayacağım. Git onu bul. Yürüyorsa fazla uzaklaşmış olamaz."

Renata, Claire'in yaya olduğundan emin değildi. Telefonu vardı, belki bir Uber ya da Lyft hesabı. Onu için bir arkadaşını arayabilirdi. Claire gideli otuz dakika olmuştu ve karanlık hızla çöküyordu. Eğer bir araç bulduysa, kilometrelerce uzakta olabilirdi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bree boş süpermarketin arkasındaki yabani otların arasına çömelmiş, Vahşi Yaşam Fısıldayıcısı'nın ortaya çıkmasını bekliyordu. Batmakta olan güneş gökyüzünü parlak turuncuya boyamıştı. Bir sivrisinek yüzüne doğru vızıldadı. Eliyle uzaklaştırdı.

Matt onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve eski kabul alanını belirleyen alçak kül bloklu duvara baktı. Bölgeyi taramak için tüfeğinin dürbününü kullandı. Bir tabancayla kalifiye olamayabilirdi ama uzun namlulu bir silahla nişan alması mükemmeldi. Todd ve başka bir şerif yardımcısı binanın karşı tarafındaydı. Boş dükkânın arkasında boş tarlalar uzanıyordu. Etraftaki manzara başka bir yerde siper alınamayacak kadar açıktı. "Buraya bir dükkân inşa etmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?"

Matt tüfeği indirerek sordu. "Kasabadan çok uzakta."

"Her şeyden çok uzak."

Matt, "Bir aracın yaklaştığını görüyorum," dedi.

"Tam zamanında." Bir dürbünü kaldırdı ve duvarın üzerinden baktı. "Açık renkli minivan." Güneş gözlerini kamaştırıyordu.

Matt, "Eğer katilimiz siyah bir SUV kullanıyorsa, belki de alıcı odur," dedi.

"İşte başka bir araç geliyor." Aracın netleşmesini bekledi. "Detayları göremiyorum." Dürbünden uzaklaştı, gözlerini kırptırdı, sonra tekrar denedi. "Koyu renkli bir SUV'a benziyor."

"Bingo," dedi Matt. "Bahse girerim adamımız bu. Plakayı okuyabiliyor musun?"

Bree dürbünün odağını ayarladı ama işe yaramadı. "Hayır. Araçlarından inmeleri için onlara birkaç dakika vereceğiz." Kulaklığına dokundu ve durumu Todd'a aktardı.

İki araç birkaç metre arayla park etti. Kapılar açıldı. Minibüsten iki kişi indi. SUV'den de bir adam indi. Cipi arkasında buluştular.

"Başlama zamanı," dedi mikrofona. "Plana sadık kalın."

Matt'le birlikte binanın arkasına gizlenmiş olan cipine döndüler. Toplantıya gizlice yaklaşmanın hiçbir yolu yoktu. Önlerini kesmenin en hızlı yolu bir araçtı. Motoru çalıştırdı. Cipi otoparkın bulunduğu yöne bakacak şekilde park etmişti. Şimdi öne doğru hafifçe eğildi, sonra gaz pedalına bastı ve direksiyonu sola kırdı. Araç binanın köşesinden fırladı. Kükreyerek ilerlediler. Üç adam birkaç saniye donup kaldı, sonra da arabalarına doğru koşmaya başladılar. Ama hiç şansları yoktu.

Bree araç hoparlörünü kullandı. "Ellerinizi ."

Kaçmanın mümkün olmadığını açıkça gören üç adam da donakaldı. Elleri gökyüzüne doğru kalktı.

Bree frene bastı. Lastikleri kumlu asfaltta kayarak karanlık SUV'nin arkasında durdu. Todd'un aracı minibüsün önünü kesti. Bree kapısını hızla açtı ve silahını adamlara doğrulttu. Matt elinde tüfekle yolcu koltuğundan fırladı. Todd ve şerif yardımcısı kendi araçlarından atlayıp üç şüpheliye nişan aldılar.

". Şerif departmanı," diye emretti Bree.

"Lütfen ateş etmeyin!" Bir adam sinmiş, ellerini kaldırabildiği kadar yukarı kaldırmıştı.

Todd ve şerif yardımcısı içeri girdi, adamların üstünü aradı ve onları kelepçeledi.

Matt minivana gitti. Arka kapağın içine baktı ve başını salladı. "Sadece boş bir hayvan kasası."

Bree koyu mavi bir Mazda olan SUV'ye yaklaştı. Kargo bölümünde tepesinde delikler açılmış bir karton kutu gördü. Üç adama "Kutunun içinde ne var?" diye bağırdı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi kel bir adam.

O ulaşıldı içeride ve çevrilmiş kapalı ve kapak.
"Onaylandı.

Boş."

Hayvan yok. Hayal kırıklığı Bree'nin üzerine çöktü. Bu adamların hiçbiri Vahşi Yaşam Fısıldayıcısı değildi. Hepsi onun potansiyel müşterileriydi.

Todd Bree'ye doğru yürüdü ve ona üç cüzdan uzattı. Bree onları alarak adamlara yaklaştı. Üçü de orta yaşlıydı. Hiçbiri Matt'le birlikte peşine düştükleri adam olacak kadar sağlıklı görünmüyordu. Ehliyetlerdeki isimleri okudu, sonra fotoğrafları yüzleriyle eşleştirdi.

"Ödenmemiş tutuklama emri olup olmadığını kontrol edin," diye yardımcısına talimat verdi. "Peki efendim." Devriye aracına doğru geri çekildi.

Kel bir adamı işaret etti. "Paul, bu senin Mazda'n mı?" Adam başıyla onayladı.

"Neden buradasın?" diye sordu.

Paul kaşlarını çatı. "Sorularınıza cevap vermek zorunda değilim. Ben yanlış bir şey yapmadım." Kelepçeli ellerini şıkırdattı. "Beni alıkoymaya hakkınız yok."

Bree ona dik baktı. "Bir katili arıyoruz." Paul'ün beti benzi attı ve nutku tutuldu.

Bree tekrarladı, "Neden buradasın?" Paul'ün çenesi gerildi ama cevap vermedi.

Bree minibüse birlikte olan diğer iki adama döndü. "Peki ya siz ikiniz?"

Sakallı olan Jake, "Biriyle buluşmaya geldik," dedi. "Kiminle?" Bree sordu.

"Adını bilmiyorum," dedi Jake. "Facebook'ta Wildlife Whisperer olarak geçiyor."

Arkadaşı ona dirsek atmaya çalıştı. "Ahbap. Kapa çenenin." Jake açıkça zayıf halkaydı.

Bree ona odaklandı. "Neden buluşuyordunuz?"

"Hiçbir şey söyleme," diye uyardı yol arkadaşı.

Jake omuz silkti. "Buraya uyuşturucu anlaşması yapmaya geldiğimizi falan sanıyor. Ama değiliz." Bree'yle yüzleşti. "Bir maymun satın alıyoruz. Bunda yanlış bir şey yok."

"İzniniz var mı?" Bree sordu.

"Neden izne ihtiyacım olsun ki?"

"Çünkü New York eyaletinde evcil hayvan olarak maymun beslemek yasadışı."

"Huh." Jake'in yüzü buruştu. "Bunu bilmiyordum."

Paul'e ters ters baktı. "Ne alacaktın?"

Omuzları çöktü. "Hiçbir şey satın almadım."

Henüz.

Paul ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Varsayımsal olarak, bir şempanze ilgimi çekebilirdi."

Bree alnını ovuşturdu. *Neden? İnsanlar neden tuhaf hayvanlara sahip olmak isterdi?*

"Bir karton kutuya şempanze mi koyacaktınız?" Matt bağırdı. "Sen hiç şempanze gördün mü? Bu da ne-" Kendini toplamak için bir adım geri çekildi.

Bree Paul ile konuştu. "Egzotik hayvanları satın almak ve sahiplenmek yasa dışıdır. Çoğu korkunç koşullardan geliyor. Birçoğu kaçak avlanıyor ve ebeveynleri katlediliyor. Büyük bir kısmı yolda ölüyor. Eğer hayatta kalırlarsa, sağlıklı olmama ihtimalleri yüksek ve bakılmaları daha da zor olacaktır. Onlardan bir hastalık kapabilirsiniz. Şempanzelerin ısırdığı bilinmektedir. Güçlü hayvanlardır ve bir profesyonel tarafından bakılmadıkları sürece tehlikeli olabilirler."

Paul ayakkabılarına, "Bunun bir bebek olması gerekiyordu," dedi.

"Büyüyorlar!" Matt bir metre öteden bağırdı. Mırıldandı. Bree *apta/* kelimesini birkaç kez duydu. Genelde çok kontrollü ve sakin bir insandı ama hayvanlar ya da çocuklar tehlikede olduğunda kendini kaybedebiliyordu.

Jake ve arkadaşı utanarak bakma nezaketini gösterdiler. "Bunların hiçbirini bilmiyordum. Hiçbir şey satın almayacağım. Söz veriyorum."

Arkadaşı bir oyuncak kafa gibi başını salladı.

Ama Paul üzgün görünmüyordu. Sessizce Bree'ye baktı.

Şerif yardımcısı geri döndü. "Ödenmemiş arama emri yok. Sabıka kaydı yok. Paul'ün birkaç hız cezası var, hepsi ödenmiş."

Yaklaştı ve üç adama da hitap etti. "İsimlerinizi ve bilgilerinizi alıyoruz. Sizi izliyor olacağız."

Yardımcısına kelepçelerini çıkarmasını işaret etti. Başka seçeneği yoktu. Onları suç işlemek istedikleri için tutuklayamazdı.

Matt de ona katıldı ve "Onu bulmaya hiç yaklaşamadık," dedi.

"Ona haber mi verildi?" Bölgeyi taradı.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum," dedi Matt. "Yoldan görünmüyorduk. Otuz dakika önce yerimizi aldık ve etrafta kimseyi görmedik."

Ama Bree merak etti. "O zaman neden gelmedi?"

Matt avucunu kaldırdı.

Bree'nin telefonu çaldı. Kemerindeki tutucudan çıkardı. *Zucco*.

"Taggart" diye cevap verdi.

"Claire kayıp." Zucco birkaç cümleyle açıkladı. "Kaçmasını beklemiyordum."

"Yola çıkıyorum." Bree telefonu kapattı ve cipe doğru ilerlerken Matt'e haberi ilettili. "Korkarım burada olmamasının nedeni bu olabilir."

Matt onun düşüncesini tamamladı. "Claire'in peşinden gitmekle meşgul olduğu için mi?"

Bree destek çağırdı. Matt'le birlikte Zucco'nun evine doğru koşarken Claire için de bir arama bülteni çıkardı. Yardımcısı onları garaj yolunda karşıladı. Zucco'nun yüzüne bakan Bree onun yıkılmış olduğunu anladı.

Zucco, "Onu kaybettiğime inanamıyorum," dedi.

"O gitmeden önce ne oldu?" Bree sordu.

Zucco çok normal bir öğleden sonra ve akşam yaşadıklarını anlattı. "Yemek yapmaya yardım ettiğii için heyecanlı görünüyordu. Ona gerçek bir yemek yedirebileceğimi umuyordum."

Bree gözlerini kapadı ve düşündü. "Üzgün görünüyor muydu?" "Onunla tanıştığımndan beri üzgündü."

"İyi bir nokta."

"Banyo yapmadan önce kapıları ve pencereleri kontrol ettim. Her şey sıkıca kilitlenmişti. Bütün gün sokağa göz kulak oldum. Sıra dışı bir araba yoktu. Çok sıradan bir gündü." Zucco iki elini başının üzerine koydu. "Düşündüğümde iyi görünüyordu."

Başka bir devriye aracı -K-9 ekibi- kaldırıma yanaştı. Arkada Greta havlıyordu. Collins siyah çoban köpeğini indirdi ve ona takip kayışını taktı. Greta çalışacağı için heyecanla dans etmeye başladı.

Zucco, Claire'in evden çıktığı pencereyi işaret etti. "Claire sırt çantasını da yanında götürmüş. Bizde ona ait bir eşya yok."

"Sorun değil," dedi Collins. "Kokuyu pencerenin altından alacaktır."

Greta uzun boylu, zayıf ve enerjik bir köpekti ama Bree güneşin ve sıcaklığın düşmüş olmasına minnettardı. Azalan ışık köpek için bir şey ifade etmiyordu ama aşırı sıcaklık işini daha da zorlaştıracaktı. Collins onu pencerenin altına götürdü, bir komut verdi ve çimleri koklamasına izin verdi. Köpeğin burnu yere değdi, sonra havayı koklamak için kalktı. Birkaç kez daire çizdi, sonra koşum takımına yaslanarak ileri atıldı. Collins tasmaını bıraktı ve ona ayak uydurmak için koşmaya başladı. Köpek sanki toz tebeşirle işaretlenmiş bir çizgiymiş gibi kokunun üzerinde kaldı.

Bree, Matt ve Zucco K-9 ekibinin oldukça gerisinde kaldılar. İki blok koştular, sonra köpek aniden yolun kenarında durdu. Birkaç kez daire çizerek yeri ve havayı kokladıktan sonra bakıcısına dönüp mızızlandı.

"Kokuyu kaybetti. Tekrar bulmaya çalışacağız." Collins onu spiral bir şekilde yönlendirdi. Köpek yana doğru hamle yaptı, sonra kanalizasyon ızgarasının yanına oturdu ve mızızlandı. Collins köpeğini izledi. "Bir şey buldu."

Matt ızgaraya yaklaştı ve çömeldi. "Bu bir cep telefonu." Cebinden bir eldiven çıkardı ve telefonu kenarlarından tutup kaldırdı. Kılıf mücevherli ve mor renkteydi, arkasına da bir kartlık iliştilmişti.

Collins pantolonunun kargo cebinden doldurulmuş bir kirpi çıkardı ve köpeğe fırlattı. "Aferin kızıma. Başardın."

Greta sıçradı ve oyuncağı havadan kaptı. Kuyruğunu sallayarak pelüş hayvanı defalarca ciyaklattı.

"Bu Claire'in telefonu!" Zucco söyledi.

Bree Matt'in omzunun üzerinden baktı. Telefonun ekranı örümcek ağı gibi çatlaklarla doluydu. "Bu daha yeni bir model. Oldukça dayanıklı olmalı. Ben benimkini düşürüyorum. O kadar kolay kırılmıyor."

Matt başıyla onayladı. "Claire'in cebinden düşmedi. Kasıtlı olarak parçalanmıştır."

Collins Greta'nın başını okşadı. "Eğer kokuyu kaybettiye, Claire muhtemelen bir aracın içinde yakalanmıştır."

Bree sokağın her iki tarafındaki en yakın dört evi işaret etti. "Bakalım kimin kapı zili ya da güvenlik kamerası var."

Ayrıldılar. Bree kanalizasyon ızgarasına bakan garaj yoluna doğru koştu. Garaj yolunun üzerindeki saçağın altına monte edilmiş ve eski model bir Mercedes sedanı gösteren bir kamera gördü. Kapıyı çaldı. Basketbol şortu ve tişört giymiş elli yaşlarında bir adam kapıyı açtı. Bree acele kelimelerle neye ihtiyacı olduğunu açıkladı.

"Tabii ki. Birkaç ay önce arabamın camı kırıldıktan sonra garaj yolu kamerası aldım." Verandaya çıktı ve şortunun cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı dokundu ve kaydıldı. "Arabanın burada ne zaman durduğunu biliyor musun?"

"Son bir saat içinde," dedi Bree.

"TAMAM." Ekranı görebilmesi için telefonu indirdi. Tek parmağıyla videoyu ileri sardı. Claire görüntüye geldi.

"Bu o," dedi Bree.

Claire aceleci bir tempoda, neredeyse koşar gibi yürüyor ve omzunun üzerinden bakıyordu. Koyu renkli bir cip hızla yaklaştı ve yanında durdu. Kaçmaya çalıştı ama araçtan bir adam fırladı ve daha iki adım atmadan onu kolundan yakaladı. Sırtı kameraya dönüktü. Şort, tişört giymiş ve siyah beyzbol şapkasını doğru çekmişti. Onu etrafında döndürdü ve

Claire'in yüzüne geldi. Claire başını sallayarak geriye doğru çekildi ve kolunu kurtarmaya çalıştı. Ama adam çok güçlüydü. Onu cipine doğru sürükledi ve arka koltuğa itti. Kapıyı kapattı ve uzaklaştı. Kamera açısı ve şapka yüzünden yüzü tam bir muammaydı.

"Kahretsin," dedi ev sahibi. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Ama adam Bree'ye tanıdık gelmişti. Çocuk parkında onlara ateş eden adam olduğundan neredeyse emindi. "Plaka numarasını görebiliyor musun?"

Ev sahibi başını salladı. "Seni yakaladım, Şerif. Yakınlaştırayım." Plaka görünene kadar geri sardı. Sonra videoyu durdurdu ve bir ekran görüntüsü aldı. Fotoğraf uygulamasına geçerek resmi seçti ve yakınlaştırdı. "Bingo."

Bree plaka numarasını not etti. "Teşekkür ederim. Lütfen bana videoyu ve fotoğrafı gönderir misiniz?" Cep telefonu numarasını okudu.

"Tamamdır." Birkaç kez daha dokundu. "Tamamdır."

"Teşekkür ederim."

"Yardım edebildiğime sevindim."

Bree ekibiyle tekrar kaldırımında buluştu. "Onu kaçırın aracın plakasını aldım." Zucco'nun evine doğru koştu ve omuz mikrofonunu kullanarak plakayı merkeze ilette. Cipinin kapısını açtı ve sürücü koltuğuna oturdu. Merkez cevap vermeden önce plaka numarasını bilgisayara girmişti.

Matt aracının açık kapısının yanında durmuş, elini koltuğuna dayamıştı. "Ee?"

Bree sonuca baktı. "SUV Denver Sawyer adına kayıtlı."

Matt arkasına yaslandı. "Huh."

Merkez bilgiyi tekrarlardı. Bree direksiyona vurdu.

"Onunla isteyerek mi gitti?" Matt sordu. "Belki de onu."

Zucco onun arkasında belirdi. "O zaman neden gizlice kaçtı Pencereden mi? Neden bana onunla buluşacağını söylemedi?"

Kardeşim?"

Bree ev sahibinden gelen mesajı açtı ve onlara videoyu gösterdi. İzledi. Kaşları çatıldı. "Kendi isteğiyle gitmedi." "Hayır," dedi Zucco.

"Chandler Polisi'ni arayıp onları onun evinde durdurmalarını mı istiyorsun?" Matt sordu.

Bree gösterge panelindeki bilgisayarı işaret etti. "Denver Chandler'da yaşamıyor. Anneleri orada yaşıyor. Denver'ın adresi Grey's Hollow'da." Adresi harita uygulamasına girdi.

Matt daha yakına eğildi. "Scarlet Falls ilçe sınırına yakın. Ayrıca geçen hafta sonu Gloria Klein'in cipinin depolandığı araba dükkanına da çok yakın."

Bree bu gerçeği bir dakika boyunca sindirdi. "Denver Sawyer Masonları öldürdü mü?"

Matt, "Josh Mason'ın babasını öldürdüğünü ve kız kardeşini çaldığını öğrenmiş olması çok mantıklı," dedi.

"Ama Masonlarla herhangi bir bağlantısı var mıydı?" Bree motivasyonun sağlam olduğunu kabul etti ama cinayetleri nasıl işledi?

"Lojistik şu anda önemli değil," dedi Zucco. "Gidip Claire'i almalıyız."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Denver onu bileklerini vücudunun önünde bağlayan koli bandından tutup cipinden dışarı sürüklerken Claire'in koluna acı saplandı. Küçük evin verandasındaki ışık tek ışıktı. Hayır, durun. Tam olarak bir ev değildi. Bir karavandı. Arazinin geri kalanı karanlıktı. Araziyi kalın ormanlar çevreliyordu. Karavandan başka tek bina eski bir ahırdı.

." Denver daha sert çekti.

Claire ayak uydurmak için tökezledi. Ahırın kapısını açtı. Hayvan kokusu onu fena çarptı. Adam onu kapıdan içeri çekip kapatırken Claire öğürdü. Duvardaki bir düğmeyi çevirdi. Çıplak bir ampul, alanın ortasında loş bir ışık konisi oluşturdu.

Ahırın arka tarafında, bir tür odaya işaret eden birkaç kapı vardı, ancak binanın geri kalanı açıktı ve metal çitler alanı ağıllara bölüyordu. Büyük hayvanlar, belki atlar ya da inekler, bir zamanlar ağılları işgal etmiş gibi görünüyordu. Ama şimdi ahırda kafesler içinde hayvanat bahçesi hayvanları bulunuyordu.

Gölgelerden bir şey çılgılık attı.

Denver elini gevşetti. "Sakin bir daha kaçmaya kalkma." Sesi hayal kırıklığıyla çınliyordu. "Sokaktaki o sahne yeterliydi."

"Yapmayacağım," dedi küçük bir sesle, çünkü kendini öyle hissediyordu - Josh'un onu kaçırdığı zamanki küçük kız kadar küçük ve çaresiz. O zamanlar ağlamış mıydı? Neler olduğunu biliyor muydu? Babasının öldüğünü? Onun ölümünü görmüş müydü?

Belki de travmayı hatırlayamaması en iyisiydi. Ya da belki de kazayı veya önceki hayatını hatırlayamamasının nedeni travmaydı. Ama her iki durumda da, olduğunu hatırlamadığı küçük kız için ve sanki biri beyinde silgi kullanmış gibi kaybolan ebeveynleri ve erkek kardeşiyle olan ilişkileri için yas tutuyordu.

"Babamız biriydi?" diye sordu.

Denver ona doğru başını salladı. "Gerçekten hatırlamıyor musun?" "Hayır."

"Bir tür inekti. Beyzbolu severdi. Kumar oynamayı çok severdi. Annemle bu konuda çok kavga ederlerdi."

"İyi bir baba mıydı? Onunla vakit geçirdim mi?" Gerçekten bilmek istiyordu.

"Evet." Denver'ın sesi hüzne dönüştü. "Oldukça iyi bir babaydı. Kasabamızda bir ikinci lig takımı ve bizi her zaman maçlara götürürdü. Sosisli sandviç ve kola alırdık. Kulağa pek heyecan verici gelmediğini biliyorum ama o günleri gerçekten özlüyorum."

"Keşke hatırlasaydım," dedi Claire.

"Beyzbol maçlarına gidebiliriz. Sadece sen ve ben, o zamanlar yaptığımız gibi." Etrafındakileri işaret etti. "Geçen yaz Josh'u ve her şeyi öğrendiğimde burayı satın aldım. Yakın olmak, onu izlemek, seni izlemek istedim."

Claire titredi.

Devam etti. "Etrafta hiçbir şey yok. Hızlı para kazanmanın iyi bir yolunu buldum ve yalnızlığa ihtiyacım vardı. Annemden uzaklaşmam gerekiyordu. Ama burada kalmak zorunda değiliz. Kenara biraz para koydum. Başka bir yere gidebiliriz." Bir başka tepe lambasını yaktı ve onu kafeslerden birinin önüne dikti. İçeride bir kafes inşa etmişti ve parmaklıkların arkasında bir dağ aslanı volta atıyordu. Çömeldi ve kulakları yırtan bir çığlık daha attı.

"Onun için on bin dolar alacağım." Sesi gururla çınlıyordu. Onu bir sonraki ağıla çekti, bu ağıl kontrplaktan yapılmıştı. Kapı kapalıydı. Onu ileri doğru itti. "İçeri bak."

Üç kapibara yavrusu, üç inçlik odun talaşının içinde çırpınıyordu.

"beş yüz dolara gidiyor."

Bir sonraki durakta bir köpek kafesinde iki gri yavru köpek vardı. Yavruların yanında, daha küçük, üst üste dizilmiş kafesleri dolduran birkaç yavru maymun vardı.

"Kurt yavrularının tanesi bin dolara gidiyor." Denver onu yüzüne doğru döndürdü. "Sana bakabilirim. Bir aile olabiliriz. Sadece sen ve ben. Annem bunun bir parçası olmak zorunda değil. Seni korkuttuğunu biliyorum."

Beni korkuttu. Beni kaçırmadı.

Claire yüzünü coşkulu bir ifadeye büründürmeye çalıştı. Ama yapamadı. Ağlamayı bile durduramadı. Gözyaşları ve hıçkırıklar gelmeye devam ediyordu. Arada ciğerlerine zar zor hava giriyordu. Tüm vücudu sümüklü bir felakete dönüşmüştü.

Derin bir nefes aldı ve sesinin sabit kalmasını istedi. "Onun annem olmasını istemiyorum." Pam Sawyer Claire'i hasta hissettirmişti, sanki biri onun içini buruyordu. Onunla yaşayamazdı, yaşayamazdı.

"Ben de bilmiyorum." Denver ona baktı, gözleri sert ve acımasızdı. "Josh Mason babamı öldürmeden önce, seni almadan önce, o iyi bir anneydi. Ama sonra ..." Başını iki yana salladı. "Sonra ben artık yoktum. Sadece *seni* düşünebiliyordu." *Seni* zehirli bir şekilde söyledi.

Adamın nefretini güneş yanığı gibi teninde hissedebiliyordu. "Benim hatam değildi."

"Biliyorum." Sesi yumuşamıştı ama gözlerindeki sert bakış devam ediyordu. Yine de onu suçluyordu. "Anneme ihtiyacımız yok. Ben senin için yeterli olabilirim." Bu sözleri inanarak söylemişti, sanki bunu gerçekleştirebilecekmiş gibi. Onun gitmesine asla izin vermeyecekti. Ama onunla ne yapacaktı? Josh ve Shelly'yi öldürmüştü. Onu da öldürecek miydi? Birbirlerini çok az tanıyorlardı ama kardeşiler. Öz kardeşini öldürebilir miydi?

Eğer mükemmel bir kız kardeş olarak onun beklentilerini karşılayamazsa, onun bunu yapabileceğini ve muhtemelen yapacağını içten içe biliyordu. Bir hıçkırık daha içini titretti. Ona bir saniyeliğine bile olsa nasıl güvenebilirdi?

"Siktir!" Denver bağırdı ve onu pazusundan tutup sarstı. "Kes , yoksa sana ağlayacak bir şey veririm." Kadının kolunu daha sıkı kavradı ve onu puma kafesinin önündeki direğe doğru çekti.

Claire tökezledi, düştü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. Kafası direğe çarptı. Gözlerinin önünde yıldızlar yüzüyordu. Acı vücudunu şok ederek ağlama modundan çıkardı. Doğrulup iki eliyle kafatasını kavradı.

Denver onun bağlı ellerini direğe bağlamak için bir ip kullandı. "Öğreneceksin. Biz bir aile olacağız. Sana göz kulak olacağım." Yüzü yumuşadı. Uzandı ve yüzünün yan tarafını avuçladı. "Beni hatırlamadığını biliyorum ama hatırlayacaksın. Beni sevmeyi öğreneceksin."

Dokunuşu onu geri çekilmek istemesine neden oldu ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı. İçgüdüsel olarak, onu reddetmenin onu daha da kızdıracağını biliyordu.

Onun yanağını okşadı. "Ama bunu yapana kadar gitmene izin vermeyeceğim. Herkes beni terk ediyor. Babam öldükten sonra bana yardım edecek kimse yoktu. Hiç kimse. Sen . Babam gitmişti. Annem zihinsel olarak kontrolden . Beni beslemeyi bile hatırlamıyordu. Yemek yediğinden emin olan *bendim*. Ne kadar boktan bir durumdu? Sadece bir çocuktum ve yalnızlıktan daha kötüydüm. Ama bu senin başına gelmeyecek. Bundan emin olacağım. Sorumluluklarımı yerine getireceğim. Senden de aynısını bekliyorum. Beni henüz sevmiyor olabilirsin ama zamanla seveceksin."

Dizlerinin üzerine çöktü. Ahırın içi yüzüyordu ve zemin sanki yıllık karnavaldaki lunapark gibi eğiliyordu. Kendini sabitlemek için ellerini direğe doladı. Burnundan nefes alarak görüşünün netleşmesini diledi.

"Kaçamazsın." Pumanın kafesini işaret etti. "Eğer onu tutabilirsem, kaçma şansın kalmaz."

Umutsuzluk Claire'i güçsüz düşene kadar sarmıştı. Ne yapmıştı ki? Onun mesajını aldıktan sonra şerife ve Renata'ya her şeyi anlatmalıydı. Ama onun Renata ve Teresa'ya zarar vermesini engellemek istemişti. Claire gitmemiş olsaydı, Denver onun için içeri girecekti. Renata ve annesi kavga ederlerdi ama Claire onların kendisi için ölmelerine izin veremezdi.

Denver onun istediği gibi sevgi dolu bir ağabey değildi. O bir canavardı.

"Seni kurtardım," dedi.

"Beni korkutuyorsun." Claire burnunu çekti. "Bırak gideyim."

"Neden? Ben senin kardeşimim. Bunu kabul etmenin zamanı geldi. Eğer uslu durursan, sana göz kulak olurum. Sahip olduğumuz tek şey birbirimiziz. Annem idare edemiyor. Bunun için üzgünüm. Ama o içmeye başladığında ben daha çocuktum. Onu durduramadım."

"Geri dönmek istiyorum." Claire gözyaşlarının yeniden aktığını hissetti. "Lütfen beni geri götür."

"Ağlamayı kes artık!" Şakağının yan tarafındaki bir damar kızgın bir solucan gibi zonkluyordu.

Claire bir hıçkırığı içine çekti ve gözyaşlarının durmasını diledi ama faydası olmadı. Duyguları kontrolden çıkmıştı. Titriyordu ve başındaki ağrı kusmak istemesine neden oluyordu.

"Şu karavanda olabilirdin. Sana bir yatak ve her şeyi hazırladım." Denver ahırda volta atıyordu.

Puma çığlık attı. Claire irkildi. Hayvanın çığlıkları diş matkabı gibi kulak zarlarını deliyordu. "Lütfen çıkar beni. Kaçmayacağıma söz veriyorum."

"Bunu yapamam. Yalan söylüyorsun. Yalanı bilirim, Blaire. On iki yıl boyunca bir alkolikle yaşadım. Kaçacaksın ve şerife beni anlatacaksın. Sana henüz güvenemem. Hayır. Ya yeni hayatına adapte olacaksın ya da öleceksin."

Adam silahı yüzüne doğrulttuğunda Claire neredeyse altına işiyordu.

Ruh hali değişti. Gözleri soğuk ve karanlıktı. ne söyleyecekse, ciddiye. "Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Yolcu koltuğunda oturan Matt kulaklığını ayarladı. Berrak gökyüzünde yarım ay parlıyordu. İzinlerin alınması ve ekibin hazırlanması için geçen süre içinde karanlık çökmüştü. Son birkaç saattir Matt'in kan dolaşımına karışan adrenalin, beklentinin de etkisiyle, bir musluk açılmış gibi artmıştı.

Bree direksiyonun arkasında, gösterge panelindeki bilgisayarın ekranını işaret etti. Yoldan binaları göremiyorlardı ama harita uydu modundaydı ve Denver Sawyer'a ait arazinin net bir resmini gösteriyordu. Bir açıklıkta küçük bir ev ve bir ahır vardı. Arazinin geri kalanı ağaçlarla kaplıydı. Arazi Grey Gölü'ne bakıyordu.

Matt, "Ben bir iskele göremiyorum," dedi.

Bree eğildi ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kıyıya bağlı küçük bir teknesi olabilir ama önemli bir gemiyi nerede sakladığını göremiyorum."

"Sahip olabileceği en büyük şey motorlu bir şişme bot."

Bree aracının kapısını açtı. Devriye arabaları arkalarında, K-9 birimi de arkalarında park etmişti. Arka kapağa gitti ve açtı. Matt AR-15'i aldı.

Ekip toplanırken Bree, "Hadi yapalım şunu," dedi. "Tıpkı planladığımız gibi. Kesinlikle gerekli olmadıkça telsiz sessizliği. Neyi ya da kimi bulacağımıza dair hiçbir fikrimiz yok ama hepsine gizlice yaklaşmak istiyoruz."

İçeri girmeden önce iletişimi kontrol ettiler. Araba yolundan aşağı süzöldüler. Ağaç dalları ay ışığını engelliyordu. Matt'in gözleri loşluğa alıştı ama yine de gölgeleri izledi. Gölgeler

Ağaçlar bir adamı saklayacak kadar sıktı. Collins ve Greta'ya tekrar baktı. Kimse köpekten saklanamazdı, Matt de bu yüzden gemide bir K-9 ekibi olmasını seviyordu.

Araba yolunun sonuna yaklaştılar. Evin bir karavan olduğu ortaya çıktı. Matt uzun bir nefes aldı, sonra dinledi. Rüzgâr gölgelikleri karıştırırken dallar hışırdıyordu. Ekip üç gruba ayrıldı, K-9 arkadan geliyordu. Matt ve Bree karavanın etrafında daire çizdiler. Perdeler pencerelerin üzerine çekilmişti ama içeride hiç ışık yanmıyordu.

Matt ve Bree sessizce karavanın ön kapısına yaklaşıırken, Todd ve Zucco da arkadan dolandılar. Avlunun öbür ucunda, ahırın duvarlarındaki yüksek pencerelerden ışık sızıyordu. Matt işaret etti, Bree de başıyla onayladı. Karavana doğru işaret ederek, önce orayı temizlemek istediğini belirtti. Ön basamak olarak kullanılan kül blokunun üzerine çıktı, sonra kapı kolunu denedi. Kapı hiç direnmeden açıldı. Bree'ye baktı. Onun yüzü de kendi şaşkınlığını yansıtıyordu.

Ama o zaman kilit o kadar dayanıksızdı ki, neden kullanmaya zahmet etsin ki? Matt tek bir tekmeyle kapıyı kırabilirdi. Karavana adımını attı. Bree arkasından geldi. El fenerini tuttu ve onu idareli bir Çekilde kullandı; alçakta tutuyor, ıçığı perdeliyor ve karanlık yerlere tutuyordu. Yatak odasından gelen bir viyaklama sesi Matt'i ürküttü. AR-15'i çevirirken kalp atışları hızlandı. Bree'nin ışığı kafesteki papağan türü iki kuşu aydınlatıyordu.

Matt nefesini verdi ve tüfeği indirdi.

Karavan o kadar küçüktü ki bir dakikadan kısa bir sürede temizlediler. Sonra sessizce kapıyı tekrar kapatarak geceye çıktılar.

Bree el hareketleriyle ekibin ahır aramaya devam etmesini işaret etti. Binanın etrafını sardılar. Greta dans etti ve yumuşak bir mızıltı çıkardı. Collins fısıltılı bir komutla onu susturdu ama geri çekti.

Ekip ahırın etrafını sardı. Kulakları patlatan bir çığlık sıcak ve kuru havayı deldi. Ses nemin içinde yankılandı. Matt'in ensesindeki bütün tüyler diken oldu. Bu belirgin sesin yanlış anlaşılması mümkün değildi.

Puma.

Matt ve Bree ahırın girişine yaklaştılar. Döner kapılar tam olarak kapanmamıştı ve bir santim genişliğindeki aralıktan bir ışık huzmesi süzülüyordu. Matt omzunu kapıya dayadı ve açıklıktan içeri baktı. Claire çıplak bir ampulün altında duruyordu. Elleri bağlıydı ve ahır koridorundaki orta direğe bağlanmıştı. Matt onun arkasında, bir kafesin içindeki pumayı görebiliyordu. Stres içindeki hayvan çömelmiş, büzülmüştü. Matt onun sıkıntısını hissedebiliyordu ve diğer hayvanların, hemen yanlarında bir yırtıcı hayvanın bulunmasına verdikleri ilkel tepkiyi hayal bile edemiyordu. Hepsi dehşete kapılmış olmalıydı. Matt gözlerini kısarak gölgelere baktı ve Denver'ın yerini bulmaya çalıştı. Ama görüş alanı sınırlıydı. Kapıyı açması gerekiyordu.

Pumanın başı döndü. Bakışları Matt'inkilere kilitlendi ve tekrar çılgılık attı. Matt' içi soğudu, sanki az önce soğuk bir seruma bağlanmış gibiydi.

Denver, profili Matt'e dönük, tabancasını Claire'in başına doğrultmuş bir halde ortaya çıktı.

Hayır! Hayır! Matt onun ölmesine izin vermeyecekti. AR-15'ini kaldırdı ve kapıyı biraz daha araladı. Parmağı tetiğin etrafında kıvrıldı, ama aç, gölgeler ve loşluk ona en iyi hedef görüşünü vermiyordu. "At silahını!"

Bree onun yanından nişan aldı. "Şerif departmanı. Silahını bırak. Eller havaya."

"Siktir git!" Denver yana doğru adım atarak Claire'i kapıyla arasına aldı ve Matt ya da Bree'nin nişan almasını engelledi.

Kapı aralığından çekmeliydim.

Denver ilerledi ve tek eliyle Claire'in ellerini beceriksizce çözdü. Onu bir kalkan gibi kullanarak vücuduna doğru sürükledi.

"onu, Denver." Bree sağa doğru hareket etti.

Matt sola kaydı. Yeterince ayrılırlarsa, içlerinden biri net bir atış yapabilirdi. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktı. Tetiği çekmekte tereddüt etmeyecekti.

"!" Denver bağırdı. "Onu vuracağım."

Matt, "Onu öldürmek istemezsin," dedi. "O senin kardeşin. O senin kanından."

"O mahvoldu," diye tersledi Denver. "Beni hatırlamıyor. Benden korkuyor."

Matt, "Onun kafasına silah doğrultuyorsun," dedi. "Tabii ki korkuyor."

Bree biraz daha sağa doğru ilerledi.

"Dur!" Denver'ın yüzü kızardı. Claire'i geriye, hayvanlara doğru sürükledi. Onu puma kafesinin yanına çekti. Tedirgin olan hayvan kocaman bir pençesini onlara doğru savurdu ama parmaklıklar temas edemeyecek kadar birbirine yakındı. Hayvan hırladı, ağzı açıldı, dişleri sert ışıktaki parlıyordu. Bu dişler bir kafayı koparabilecek kadar büyük görünüyordu.

Denver bir hamlede kafesi açtı ve duvara doğru atladı. Işıklar söndü. Ahırın üzerine karanlık çöktü.

Ve puma çığlık attı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dehşet Bree'nin içini kocaman bir yumruk gibi kavradı. Sırtını Matt'e dayadı. "Kedi nerede?"

Matt, "Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi.

Köpek korkusunu büyük ölçüde bir kenara bırakmıştı ama başıboş pumalara duyduğu yoğun korku makul görünüyordu.

Arka arkaya, yavaş bir daire çizerek döndüler. Bree karanlık köşelere baktı. Sol tarafta büyük bir şey hareket etti. Bree yüzünü ona döndü ama hiçbir şey göremedi. Maymunlar çığlık attı. Diğer hayvanlar tehlikeyi sezerek huzursuzca yer değiştirdiler. Sesleri sıralayamıyordu. Duyuları keskinleşti, ilkel hayatta kalma içgüdüğü bir apeks yırtıcının varlığıyla uyandı. Hışırtilar, alçak bir hırıltı ve gırtlaktan gelen bir gümbürtü duydu. Hayvan her yerde olabilirdi, sesi her yerdeymiş gibi geliyordu. Bir puma ne kadar yükseğe zıplayabilirdi? Çatı katına çıkabilir miydi? Vader on dört kilo ağırlığındaydı ve buzdolabının üstüne tırmanabiliyordu. Seksen kiloluk bir kedi yükseğe zıplayabiliyor olmalıydı. Bree'nin bakışları tepedeki karanlığı taradı.

Matt, "Herhalde kaçır," diye fısıldadı. "Kaçmaları zor."

"Tabii aç değilse. Onu en son ne zaman beslediğini bilmiyoruz." Pumayla ilgili hiçbir yanılsaması yoktu. Bu senaryoda insanlar avdı. Büyük kedi her an onlardan birinin üzerine düşebilirdi.

Bree dikkatle dinledi ama ahırda sesleri ve kaynakları ayırt edemeyeceği kadar çok hayvan vardı. "Hiçbir şey göremiyorum." Ahırın duvarına, Denver'ın ışık düğmesini kapattığı noktaya doğru yanaştı. Büyük bir hayvanın sesini duyabiliyordu.

Nefes alıyorum. Puma mı? Yoksa diğer hayvanlardan biri mi? Nefes sesi bir maymun ya da kapibaralardan biri için fazla derindi.

"Bahse girerim puma bizi gayet iyi görebiliyordur."

"Işığ ı arıyorum." Bree duvarda, parmakları düğmeyle karşılaşana kadar elini kaba tahtada aşağı yukarı gezdirdi. Düğmeyi çevirdi. Tepedeki çıplak ampul yandı.

Tam o sırada ahırın kapısından kaçan pumanın uzun kuyruğunu gördü.

Sikeyim.

Matt koştu.

Kulaklığına dokundu. "Puma serbest! Ahırdan kaçtı."

"Görüyorum." Todd'un sesi kulağına geldi. "Ve gitti.

Kedi ormana kaçtı."

Şimdi ne olacak?

Bree dönerek ahır ı taradı. "Denver nerede? Ve Claire? Onları gören var mı?" Bakışları ahırın arka tarafındaki adam boyunda bir kapıya takıldı. Ahırın iç kısmıyla aynı grimsi beyaza boyanmıştı. Daha önce fark etmemişti. Kapıya doğru koştu ve kolu kavradı. Kilit açıldı. Silahını doğrultarak kapıyı açtı ve Glock'unu bir o yana bir bu yana savurdu.

Denver yok. Claire yok.

O piç onu nereye götürdü? Claire ... olmalı. Bree kızın duygusal durumunu hayal bile edemiyordu. Onu evlat edinen ailesi öldürülmüşü. Biyolojik ailesine bağlanmıştı ama Bree'nin anlayamadığı bir nedenle ağabeyi tarafından kaçırılmıştı. Claire, Denver'ın Masonları öldürdüğünü biliyor muydu? Şimdi Claire'in hayatını tehlikeye atmıştı, hayır! Onun hayatını resmen tehdit etmişti.

Ama şu anda Claire'in duygularını -ya da Denver'ın motivasyonunu- düşünemezdi. Kızı bulmak için kafasının rahat olması gerekiyordu. Önce onun hayatını kurtarması gerekiyordu, sonra gencin travması hakkında endişelenecekti.

Kız yaralanabilir ya da ölebilirdi. Bree pek çok ölü insan görmüşü -hepsi de korkunçtu- ama on yıldan fazla bir süre kolluk kuvvetlerinde çalışmak insanı sertleştiriyordu.

Çocuklar farklıydı. Ölü bir çocuk görmeye asla alışamazdınız. Luke ve Kayla'nın görüntüleri Bree'nin zihninde parladı. Claire'i kurtarmak zorundaydı.

Ahırdan dışarı adımını attı. Yarım ay, otlarla kaplı açıklığı ürkütücü gri bir ışıkla aydınlatıyordu. Ötede, orman sık ve karanlıktı. Ağaç sırasını taradı. Otuz metre ötede, dar bir patika ormanın içinde kayboldu.

Todd, kendisi ve Zucco adına, "Batı tarafında onları gören yok," diye cevap verdi.

Collins, "Kuzey tarafı temiz," dedi. "Açıklığı kontrol ediyorum. Ahırın önünde ya da karavanın etrafında kimse yok."

"Güneye, göle doğru giden bir patika var." Bree oraya doğru yürüdü.

Matt'in sesi kulağında çınladı. "Tam arkadayım."

Açık arazide koşarak ilerledi ve tüfeği vücudunda rahatça tutarak kadının sağ kanadındaki yerini aldı.

Bree el fenerini yere tuttu. "Ayak izi yok."

Matt çömeldi ve işaret etti. "Kırılmış çalılar. Bir şey bu tarafa gitmiş gibi görünüyor."

Bree ekibi bilgilendirdi. "Flynn ve ben patikaya gidiyoruz. Collins, sana ihtiyacım var."

"Yola çıkıyorum!" Collins cevap verdi.

Bree'nin kulaklığı çatırdadı ve Todd'un sesi . "Zucco ve ben şüphelinin yolunu gölde kesmeye çalışacağız."

"On-dört," diye yanıtladı Bree. Merkeze bilgi verdi ve çevredeki kolluk kuvvetlerinden yardım istedi. Bölgenin konumu ve otoyoldan uzaklığı göz önüne alındığında, yakınlarda herhangi bir eyalet polisinin bulunması pek olası değildi. Komşu kasaba Scarlet Falls onun yetki alanındaydı ama kendi polisi de vardı. En azından çevredeki LEO'lar, Denver'in bir araç ele geçirme ihtimaline karşı Grey's Hollow'dan uzaklaşan yolları izleyebilirlerdi.

Arkasında bir hareket duydu. Greta ve Collins ortaya çıktı. Bree ve Matt, K-9 ekibinin önden gitmesine izin vermek için kenara çekildiler. Burnunu yere eğen Greta bir daire çizerek kokladı ve bir dakika içinde taze izi buldu. Başını kaldırdı ve ileri atıldı,

koşum takımına hevesle yaslanıyordu. Siyah çoban kovalamacayı severdi. İşi onun için bir oyundu.

Dar patika onları tek sıra halinde ilerlemeye zorluyordu. Bree, Collins'in arkasında koşuyordu. Matt arkadan geliyordu.

Bree ekibine, "Serbest dolaşan bir puma olduğunu unutmayın," diye hatırlattı. Bir elinde silahını, diğerinde el fenerini tuttu. Işığı ayaklarının önündeki patikaya doğrultarak ormanın karanlığına doğru ilerledi.

Pumanın çok rahat edeceği bir yere. Puma bu tarafa da gidebilirdi.

Denver ve Claire çalılıkları kırdılar mı? Yoksa puma mı?

Belki de yukarıdakilerin hepsiydi.

Bree'nin omurgasında bir kaşıntı oluştu. Kedi Denver ve Claire'in peşinde miydi? Karanlığın içinde K-9 ekibini takip ederken, kimin kimi avladığını merak etti.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Matt patikadan aşağı doğru koştu. Her on adımda bir arkalarını kontrol ediyordu. Vahşi bir puma üç kişiye ve bir K-9'a doğru yönelmemeliydi. Herhangi bir vahşi yaratığı ürkütecek kadar gürültü yapıyorlardı. Ama bu hayvanın geçmişini kim bilebilirdi ki? Hayvanat bahçesi müdürünün timsahla ilgili teorisinde olduğu gibi, eğer insanlar tarafından büyütülmüşse, onlardan korkmayabilirdi.

Eğer bu bir korku filmi olsaydı, kedi kendisini hapseden insanın canına okurdu.

Denver'ı yerse, Matt bunun evrene bir denge getireceğini itiraf etmekten utanmıyordu.

Köpeğin onlara rehberlik etmesine güvenerek hızlı bir tempo tutturdular.

Denver peşlerine düşeceklerini biliyor olmalıydı. Ona gizlice yaklaşmak için yavaşlamanın bir anlamı yoktu. Beş dakika sonra patika sona erdi. Ağaçların arasından ay ışığına fırladılar. Yirmi metrelik otlu, ıslak zemin onları göl kıyısından ayırıyordu.

Matt ışığını gölün kenarında çamura dönüşen zemine tuttu. Çamurda ayak izleri gördü. "İşte orada."

Greta durdu ve sızlandı, sonra iki kez daire çizdi.

Matt karanlık suya baktı ama gölün düz, gümüşü yüzeyinden başka bir şey göremedi. "Ağaçların altında bağlı bir teknesi olabilirdi." Matt zemini incelemek için çimlerin üzerinden geçti. Bir teknenin suya sürüklendiğine dair hiçbir iz göremedi.

"Eğer öyleyse, şansımız yok demektir," dedi Bree. "Her zaman gölün yanlış tarafındayız."

Şerif departmanının bir dalış teknesi vardı ama Grey Gölü'nün diğer ucuna . Gölün kendisi kilometrelerce uzunluktaydı.

Greta gölün kenarını kokladı.

Bree, "Belki Denver suyun içinde yürümenin izini gizleyeceğini düşünmüştür," dedi.

Ama Matt'in köpeğe inancı tamdı. İnsanların televizyonda gördüklerinin aksine, su köpeğin iz sürme yeteneğini engellemiyordu. Koku sudaki bitki örtüsüne ve döküntülere yapışlıyordu. Kadavra köpekleri su altındaki cesetleri bile bulabilirdi. Suda yürümek sadece ayakkabılarınızı ıslatırdı.

Greta başını kaldırdı ve hızlandı.

Collins tekrar koşmaya başlayarak, "Kokuyu aldı," diye seslendi.

Todd kulaklıktan konuştu. "Sizi görüyoruz. Ağaçların arasından çıkıyorsunuz. Şüpheliden ya da kediden iz yok."

Todd ve Şerif Yardımcısı Zucco'nun iki figürü ormandan çıkarak onlara katıldı.

Bree yerlerine geçmelerini işaret etti. Ağaçlar ve su arasındaki mesafe daraldı ve ekibi tek sıra halinde takip etmeye zorladı.

Gölden gürültüler geliyor, kürekler suyu yararak küçük sıçramalar yapıyordu. Matt birkaç ışık ve çift kanoya benzeyen bir şey gördü. "Şunları görüyor musun?"

"Evet," dedi Todd. "Kano ya da kayık sanırım."

Sesler ve kahkahalar onlara doğru sürükleniyordu. Elli metre daha yürüdüler. Tekneler yaklaşıyordu. Üç çift kano ve bir kano. İlk kayıktaki adam portatif bir spot ışığını kayığının önüne tutmuştu. Arkasındaki adamın elinde büyük bir ağ vardı. Kibarca el sallayarak yanlarından geçip gittiler.

"Timsah avcıları mı?" Todd sordu.

"Tanrı aşkına." Bree iç çekti. "Onlar için zamanımız yok. Umalım da bulmasınlar."

Matt, "Çıkardıkları gürültüye bakılırsa, bir şey yakalamaları konusunda fazla endişelenmezdim," dedi.

Sağına bir şey sıçradı. Dönerek ışığını su yüzeyinde parlattı. On metre ötede, bir kedi kuyruğu parçasının kenarında, iki kırmızı göz ona doğru parlıyordu. *Timsah mı?* Göz kırptı. Yaratık hiç ses çıkarmadan yüzeyin altında kayboldu.

Matt kulaklığına konuştu. "Timsahı gördüğüme eminim."

Önünde Bree'nin adımları bir an duraksadı, sonra tekrar düzleşti ama suyun kenarından biraz daha uzaklaştı.

Üç ayak uzunluğundaki timsah yetişkin bir insanın hayatına tehdit oluşturmuyordu ama Matt yaratığın gözlerini sırtında hissettiğine yemin edebilirdi.

KIRKINCI BÖLÜM

Claire tökezledi ve sıg suda yine dizlerinin üzerine düştü. Ormandan çıktıklarından beri onu on santim suda koşturmuştu. İzlerini gizlemek için, demişti. Bunun işe yarayacağını düşünmüyordu ama fikrini kendine sakladı. Denver kendisine bir şey söylenmesinden hoşlanmazdı. Ondan ne istediği konusunda açıktı. *Sana söyleneni yap ve çenenen kapa.*

Adamın silahı vardı, o da bunu yapıyordu.

Ya da en azından yapmaya çalışıyordu. Ancak doymuş spor ayakkabıları garip ve ağırdı ve gölün kıyısı dönüşümlü olarak kaygan ve kayalıktı. Çıplak ayakla gitmeye cesaret edemedi. Bağlı elleri göle çarptı ve sümüksü dibe daldı. Gözlerine su sıçradı. Parmaklarının arasından otlar ve çamur sızıyordu. Üç kez düşmüştü ve yüzündeki ıslaklığın su mu yoksa gözyaşı mı olduğunu anlayamıyordu.

"Ayağa kalk!" Denver gömleğinin arkasından tutup çekti. Geriye doğru ivme, ayağa kalkmasına yardım etmek yerine dengesini daha da bozdu. Yana doğru düştü ve kalçasının üzerine düştü. Poposu bir kayaya çarptı ve acı kalçasına ve bacağına doğru zonkladı.

"Kalk dedim, seni aptal kaltak!" Adam yardım etmek yerine kendini kaybetti ve kadına tekme attı.

Ayağı yan tarafına çarptı ve ciğerlerindeki havayı boşalttı. Beyaz bir acı bedenini kıvrılmaya zorladı. Kendini dizlerinin üzerine çökmeye zorlamadan önce yüzü bir saniyeliğine çöktü. "Deniyorum." Ağız dolusu pis göl suyunu tükürdü.

"Uzanıp bırakmak mı istiyorsun!" Denver onun ensesini tuttu. "Çünkü bunun sağlayabilirim." Onu itti

başını altına. Hazırlıklı değildi. Ağzına ve burnuna su doldu ve sinüsleri doldu. Adamın tutuşuna karşı itti, ama adam kendi tarafında kaldıraç ve güce sahipti. Ciğerleri yanıyordu.

Panik boğazında fokurdadı. Boynunun arkasındaki eli pençeledi, çaresizlik onu özensizleştirdi. Koordinasyonu zayıfladı ve pençeleri tokatlara dönüştü. Ağzından baloncuklar kaçtı.

İşte bu kadar.

*Öleceğim. Belki de
bunu hak ediyorum.*

Nefesini daha fazla tutamadı. Nefes alacaktı. Kolları gevşedi. Elleri suyun içine düştü.

Boynunun arkasındaki baskı serbest kaldı ve Denver onu boğulan bir köpek yavrusu gibi yukarı çekti.

Nefes nefese kaldı ve çırpındı. Midesi sıkıştı ve göl suyunu kustu. Kendi öğürme sesleri arasında Denver'ın güldüğünü duyabiliyordu.

Öfkesinin içinden küçük bir nefret şeridi geçti. Onun tek kız kardeşiydi. Kan bağı vardı. Ona söylediği bu değil miydi? Onlar bir aileydi. Sahip oldukları tek şey birbirleriydi.

Ona yalan söylemişti. Tıpkı diğer herkes gibi.

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar.

Tüm hayatı yalandı.

Kolunu çekiştirdi. "Şimdi kalk ve hareket et yoksa seni gerçekten boğarım."

Claire ayağa kalktı ve tökezleyerek ilerledi. Bu tempoyu uzun süre devam ettiremezdi.

"Çok uzak değil," dedi, sanki onun aklını okuyormuş gibi. Eli sırtının ortasına çarparak onu öne doğru itti. Kadın zar zor ayakta durabildi.

"Kapa çeneni." Denver onu yana doğru çekerek suyun üzerine eğilmiş bir ağacın arkasına götürdü. Birkaç kayık geçip gitti. Erkekler gülüyor ve konuşuyordu. Bir bira kutusunun kapağı patladı. Claire atlamak, onlara doğru yüzmek ve yardım için bağırarak istedi. Nefes alarak kendini hazırladı.

Denver bir eliyle ağzını kapattı. "Hepsini öldüreceğim."

Vücudunu gevşemeye zorladı. Kaderini kabul edebilirdi. Ölümüne mahkûmdu. Bu onun kendi hatasıydı. Bunu da kabul etmeliydi.

Tekneler geçti ve Denver onu ağaç gövdesinin arkasından çıkardı.

"Bir planın var mı?" Bir elini midesinin üzerine koydu. Gölün üzerinde bir ışık parıltıyordu. Ay ışığı değil. Bir rıhtımın ucundaki yapay ışık.

"Elbette bir planım var," diye tersledi, açıkça hakarete uğramıştı. Kızın saçının arkasından tutarak başını çevirdi.

Bir ev yükseliyordu - göle bakan çok sayıda camı olan büyük, pahalı bir ev.

"Buradayız." Onu sudan çıkardı ve elini neredeyse dostane bir şekilde tuttu. Adamın ruh hali kızın ayak uydurabileceğinden daha hızlı değişiyordu.

Evin içindeki birkaç ışık evin içine bakmalarını sağlıyordu. "Lanet olası bir akvaryuma benziyor," dedi Denver, onu yukarı sürükleyerek

arka çimenlikte. Bir saksının arkasına saklandı ve onu da kendisiyle birlikte çimlere çekti. Sonra omzunun üzerinden baktı. Şerif çok uzakta olamazdı. Claire onun peşinden geleceklerini biliyordu. Onu kurtarmak istiyorlardı. Ona yardım etmek istiyorlardı. Ama o her şeyi daha da kötüleştirdi.

Denver dikkatini üstlerindeki eve çevirdi. İki güverte, çok sayıda sürgülü kapı ve çok sayıda pencere evin arka tarafını kaplıyordu. Şeffaf camlardan büyük bir oda ve büyük bir mutfak görünüyordu. Mutfakta mavi pijamalı, kızıl saçlı, zayıf bir kadın su ısıtıcısından bir bardağa su dolduruyordu. Kadın elindeki bardağı odadan dışarı taşıdı ve çıkarken ışıkları söndürdü. Üst güvertedeki farklı bir sürgülü kapı setinin arkasında başka bir ışık yandı. Panjurlar kapalıydı, Claire kadının yatak odasına gittiğini düşündü. Denver onu eve doğru çekti. Ahşap basamakların dibinde, "Ayakkabılarını çıkar. Gıcırıyorlar."

Ayak parmaklarını çıkardı ve adam onu merdivenlerden yukarı sürükledi.

Claire, Zucco'ların evini onlara zarar gelmesin diye terk etmişti. Şimdi Denver bu diğer masum kadına zarar verecek ya da onu öldürecek.

Hepsi benim hatam.

O kadar aptaldı ki. Bir çocuk gibi onun yalanlarına kanmıştı.

Biz bir aile olacağız. Sana göz kulak olacağım.

Hepsi saçmalık.

Ama direnmek anlamsızdı. Denver ondan daha güçlüydü ve silahı vardı. Claire'i öne doğru çekti. Silahı belinden çıkardı ve güvertede ilerlemeye başladı. Kadına doğru gitmek yerine Claire'i büyük odaya açılan sürgülü kapılara doğru yönlendirdi. Ana ışıklar kapatılmıştı ama mekânda diz hizasındaki prizlere takılı birkaç küçük gece lambası vardı. Dışarıdaki karanlıktan camın arkasını görmelerine yetecek kadar ışık yayıyorlardı. Büyük oda ve mutfak boştu.

Silahı cebine soktu, sonra iki elini camın üzerine koydu ve tüm paneli kaldırdı. Clairei şaşırtacak şekilde, tüm cam kapıyı yerinden kaldırdı ve bir tarafa doğru kaydırdı.

Ayağa kalktı, adamın eve bu kadar kolay girmesi karşısında afallamıştı. "Haydi," diye tısladı.

Arkasına baktı. Güverteden atlayabilirdi. Ölmezdi ama bacağını kırabilirdi. Kaçarsa, ateş eder miydi? Ona ateş ederek kendini ele verir miydi? Iskalayabilirdi. Karanlıktı. Hareket ediyor olabilirdi.

Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz.

Eğer korkak olmasaydı, kaçır ve karanlıkta nişan alma şansını denerdi. Silah sesleri bu masum ev sahibini uyarmaktı. Claire gerildi ve kaçmak için hamle yapmaya hazırlandı. Kıpırdayamadan Denver saçlarından tutup onu evin içine çekti. Kafa derisinde acı çığlık çığlığa yayıldı.

Çok uzun süre beklemişti. Tekrar. O ve kadın lanetlenmişti. Korkaklığı ikisinin de sonu olacaktı.

Claire, Denver'a ayak uydurmaya çalışırken ayakları birbirine takılıyordu. Denver Claire'in hareketlerini yönlendirmek için saçlarını kullandı ve onu büyük odada yürümeye zorladı. Mutfığa doğru ilerlediler. Bir raftan sarkan tencere ve tavalara baktı. Dolu bir bıçak bloğunun yanından geçtiler ama kız ona ulaşamadı.

Denver onu kısa bir koridora açılan bir kapıya doğru yönlendirdi. Yakınına eğilerek kulağına "Şşşt" diye fısıldadı ve vurgulamak için saçlarını çekti. Kafa derisi acıdan uyuşmaya başlamıştı. Adamın tutuşu kızın dengesini biraz bozdu. Sürüne sürüne yaklaştılar. Sondaki bir odadan ışık parlıyordu.

Tıpkı Masonların yatak odası gibi.

Ve Claire, Denver'ın yatağındaki kadını öldüreceğinden hiç şüphesi olmadığını biliyordu.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

İleride bir ışık belirdi. Bree durdu ve manzarayı taradı. "Bekle!"

Önde, Collins köpeğe Almanca komut verdi. Greta karnının üstüne düştü ama bir Sfenks gibi kaskatı kesilmiş, dikkatini eve vermişti.

Arka çimenlik, manzaradan yararlanmak için büyük bir güvertesi ve geniş camları olan büyük bir eve doğru eğimliydi. Bir iskele sivri bir parmak gibi göle doğru uzanıyordu. İskelenin dibinde, uzun metal bir kapanda çiğ bir tavuk leşi duruyordu.

Hayvanat bahçesindeki sürüngen adam tarafından kurulan timsah tuzağı.

"Nerede olduğumuzu biliyorum." Bree evin arka tarafını inceledi. Bir sivrisinek yüzünün yakınında vızıldadı. Göl suyunun yosunlu kokusu ona doğru sürüklenirken, sivrisineği elinin tersiyle itti.

Matt onun yanına geldi. "Madeline Jager'ın evi. Timsahı gördüğümde yakın olduğumuzu anlamalıydım."

"Şimdi Claire ve Jager için endişelenmeliyiz." Bree evin arka tarafını inceledi. "Büyük oda karanlık görünüyor ama evin diğer ucunda bir ışık var. Jager'ın yatak odası mı?"

"Muhtemelen." Matt gözlerini kısarak geceye baktı. "Güverte sürgülerinden biri açık gibi görünüyor."

"Denver muhtemelen içeri girdi." Bree'nin bakışları tekrar binayı taradı. "Amacı ne?"

"Bir aracın peşinde olabilir." Matt tüfeğinin kabzasını düzeltti. "Zaten elinde bir rehine var."

"Jager'ı hayatta tutmasına gerek yok." Bree ilerledi.

Yaklaştılar. Bree evin arka tarafındaki camdan karanlık mutfakta hareket eden iki figür gördü.

Ekibe ayrılmalarını söyledi. Collins ve Greta şüphelinin kaçma ihtimaline karşı dışarıda kalacaklardı. Bree, neler olduğunu ya da içeride kaç kişi olduğunu net bir şekilde görmeden önce köpeğin Denver'ı evin içinde uyarmasını istemiyordu. Jager'ın bir arkadaşı olabilirdi. Todd ve Zucco evin önüne doğru ilerleyecek, içeri girmek için bir yol arayacak ve Denver'ın müstakil garaja ulaşmak için ön kapıdan çıkmaya çalışması ihtimaline karşı onu engelleyecekti.

Bree ve Matt güvertenin basamaklarına ve açık olan sürgülü kapıya yöneldiler.

İkinci basamak gıcırdadı. Bree dondu kaldı. Matt'in omzu onunkine çarptı. Beklediler. Bir cırcır böceği cıvıldadı. Bir baykuşun çığlığı suyun üzerinde yankılandı. Evden herhangi bir ses ya da hareket -ya da kurşun- gelmeyince, Bree basamakların destek aldığı tarafta durarak yeniden tırmanmaya başladı. Ağırlığını her basamağa dikkatle aktarıyordu. Güverteye ulaştılar ve tahtaların üzerinden sürünerek açık sürgüye doğru ilerlediler.

Bree içeri baktı. Gece ışıkları boş bir oda gösteriyordu. Matt yanında olduğu halde Glock'unu her gölgeye doğru salladı. Mutfaktan geçtiler, mutfak tezgahının arkasına yerleştirilmiş bir prizdeki başka bir gece lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılmıştı. Ter, Bree'nin omurgasından aşağı süzülüp sırtının alt kısmında toplandı.

Bir kapı aralığından sesler mırıldanıyordu. Bree onlara doğru ilerledi. Koridorun sonunda bir ışık parlıyordu ama odanın büyük bir kısmı görüş alanında değildi. Matt'i de arkasına alarak koridorda ilerlediler. Bir odanın girişinde omzunu duvara dayadı ve cep telefonunu çıkardı. Kamerayı açarak cihazın merceğini kapı pervazının etrafında gezdirdi. Yüzünü riske atmaktan daha iyiydi. Küçük ekranda Denver bir silahı kral boy yatağa doğrultmuştu. Diğer eliyle Claire'i saçından tutuyordu. Claire, Bree ve Denver'ın arasındaydı. Yatakta, Jager yastıklara yaslanmış, kucağında bir kitap yayılıyordu. Çaresizdi, Denver'ın merhametine kalmıştı.

Bree, *Josh ve Shelly Mason gibi*, iğrenç bir hisle fark etti. Beyaz çarşafların üzerindeki kanlı bedenin görüntüsü aklına geldi. Gözlerini kırptırarak uzaklaştırdı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi Denver soğuk bir sesle. "İçeri , yoksa beynini duvarına uçururum. Bunu yapacağımı biliyorsun. Bunu daha önce de yaptım."

Bree telefonunu geri çekti. Matt'e, Denver'ı net bir şekilde görebileceğini umduğu cam sürgüye ya da pencereye doğru dönmesini işaret etti. Odaya girdi, silahını Denver'a doğrultmuştu. "Silahını indir, Denver. Kaçamazsın. Evin etrafı sarıldı."

Jager'a doğrulttuğu silahı salladı. "Onun bir arabası var. Onu alıp buradan gideceğim."

Bree ekibin yanıt verdiğini ve kulaklığında yeniden düzenlendiğini duydu.

"İkisini de öldüreceğim." Claire'in saçını çekmiş olmalı çünkü Claire bağırdı. "Bu konuda endişelenmene gerek yok zaten." Denver etki yaratmak için durakladı. "O da kadar suçlu."

Bree'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım etti." Denver'ın sesi neşeyle yükseldi. "Masonların ne zaman yatakta olacağını, güvenlik sisteminin kapalı olacağını, eve girmenin en iyi yolunu nasıl bildiğimi sanıyorsun? O da onların ölmesini istiyordu."

"Sana inanmıyorum." Ama Bree'nin aklının bir köşesinde davanın parçaları legolar gibi yerine oturmaya başladı. Denver'ın Masonların rutinlerini bilmesine gerek yoktu. Evin planını ya da Masonların alarm sistemlerini ne zaman açtıklarını bilmesine gerek yoktu.

Çünkü Claire yaptı.

İkinci bir düşünce iliklerine kadar ürpermesine neden oldu: *Soruşturmanın ne kadar Claire'in ifadelerine dayanıyordu?*

"Claire bunu neden yapsın ki?" Matt yerine oturana kadar Bree'nin oyalanması gerekiyordu.

"Çünkü Masonlar bok gibiydi." Denver'ın sesi sertleşti. "Josh babamızı öldürdü. Sonra Blaire'i çaldı ve tüm hayatımı mahvetti. Ona kötü şeyler yapmak istedi. Değil mi, Blaire?"

Claire'in bacakları sarktı. Başı birkaç saniye öne eğik kaldı. Başını kaldırdığında gözleri utançtan donuklaşmıştı.

Sanki bir nefes daha almak istemiyormuş gibi tamamen umutsuzdu. Ama Denver'ın iddiasını reddetmedi.

Bree, Denver'ın gerçeği nasıl öğrendiğini sorgularken bile, bu kez yalan söylemediğini biliyordu. Claire, Josh Mason'ı öldürmesine yardım etmişti. Hangi genç evlat edinen babasının biyolojik babasını öldürdüğünü öğrenmenin üstesinden gelebilirdi ki? Tüm bunların ötesinde, Josh'un Claire'e uygunsuz tekliflerde bulunduğu da anlaşılıyordu. Bree başarılı olamadığını umuyordu.

Claire başını salladı. Ağlamıyordu. Kendini . "Ben . Onları öldürmesine yardım ettim." Monoton bir sesle konuşuyordu, sesi duygusuzdu, ölüydü.

Bree tereddüt etmedi. "Claire her ne yaptıysa sonuçlarına katlanacak ama onu hiçbir yere götürmene izin vermeyeceğim."

"Oh, gerçekten mi?" Denver Jager'a odaklandı ve kolunu düzelitti. Onu vuracaktı. Gözleri beklentiyle parlıyordu. Bunu yapmak istiyordu. Öldürmek istiyordu. Kendi acısını bir şekilde telafi etmek için başkalarına acı çektirmek istiyordu. Başkalarına -herkese ve herkese- uğradığı zararın bedelini ödetmek istiyordu.

Çaresizlik Bree'nin içine çöktü. Claire'in hayatını riske atmadan onu vuramazdı. Bree sanki onu durdurabilecekmiş gibi ilerlemeye başladı.

-Ve onun kurşunlarını. Çıplak elleriyle.

"Hayır!" Claire döndü ve ona doğru atıldı. Onu itti, silahı Jager'a doğrulttu ve Claire bir ayağını vücudunun altında toplayıp kendini havaya fırlatırken tetiğı çekti. Silah patladı, sesi yankılandı. Claire yatağın ayakucundaki bankın üzerine düştü. Omzunda kırmızı bir leke belirdi.

Hayır! Bree'nin kalbi tökezledi. Claire ne yapmış olursa olsun, Bree onun ölmesine izin veremezdi. Ama kızı kurtarmadan önce tehdidi ortadan kaldırması gerekiyordu.

Bree'nin çevresel görüşünde bir hareket parladı: Jager yataktan yuvarlandı ve siper aldı.

Claire'in yoldan çekilmesiyle Bree Denver'a ateş etti ama Denver çoktan dönüp ona ateş etmeye başlamıştı. Yere düştü, dizini Denver'a çarparken iki mermi daha sıktı.

Haliya. Adrenalin onu uyuşturmadan önce bacağında hızlı bir acı patladı. Bir kurşun vızıldayarak kafasının yanından geçti ve kapıya saplandı. Tahta parçaları parçalandı ve havada patladı. Yatağın arkasına süründü ve şiltenin üzerinden nişan aldı.

Sürgülü cam kapı kırıldı. Cam çakılları yere misket gibi yağdı. Matt diğer tarafta durmuş, tüfeğinin dipçliğini kaldırmıştı. Onlara ulaşmak için kapıyı kırmıştı.

Biri inledi.

Claire.

Gömleğindeki kan lekesi hızla yayılıyordu. Çok hızlı.

Matt kaçış yolunu kesince Denver döndü ve yatak odasının kapısına doğru koşmaya başladı. Yolda, kapı çerçevesinin arkasına çekilen Matt'e doğru iki el ateş etti.

Bree, Denver koridorda mutfığa doğru gözden kaybolurken ona bir el ateş etti. Matt kapı aralığında çömelmiş, tüfeğini hazırlamıştı.

Bree ona kapıya doğru el salladı. "Mutfığa doğru gidiyor."

Matt gitti, odaya doğru hücum etti.

Bree'nin bir vardı. Ya kalıp Claire'i kurtaracak ya da Denver'i kovalayacaktı.

Claire'e doğru yöneldi ve telsizini kullanarak Denver'ın inzivaya çekilmesiyle ilgili ekibi bilgilendirdi. Sonra da bir ambulans çağırdı. Pişmanlık şimdiden midesini düğümlemişti. Tehlikeli bir işi kendisi yapmak yerine bir başkasına -iyi eğitilmiş ekibine bile- yaptırmaktan nefret ediyordu. Bu, kabul edemeyeceği tek delegasyon türüydü. Yine de başka seçeneği yoktu.

"Bir havluya ihtiyacım var!" diye bağırdı.

Jager eline kalın beyaz bir el havlusu tutuşturdu. Süslü bir kare şeklinde katlanmıştı ve üst monogramlı bir *MJ* vardı. Kurşun Claire'in omzunu delmişti. Bree kızı yuvarladı ve çıkış yarası olup olmadığını kontrol etti. Yoktu. Kızı sırt üstü yatıran Bree, katlanmış havluyu yaranın üzerine koydu ve bastırdı.

Jager Bree'yi iterek yolundan çekti. "Sen git. Bunu ben hallederim." "Emin misin?"

Jager diz çöktü. Pijama takımının mavi ipeği, üst üste yığılmış avuç içlerini ve vücut ağırlığını baskı uygulamak için kullanırken kanı emdi. "Evet. Başla."

Bree ayağa fırladı. Kulaklığından takımı duyabiliyordu. Matt önde gidiyordu. Bree kapıya doğru yöneldi, cam boncuklardan oluşan bir halının üzerinde kaydı. Matt evin içine girmişti. Bree dışarıdaki Denver'ın yolunu kesmeye çalışacaktı.

Lütfen. Ölme. Ölme.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Matt karanlık koridordan mutfağa doğru sürünerek ilerledi.

Denver'ın ön kapıdan çıkma ihtimaline karşı Todd ve Zucco da o yöne doğru koşmuşlardı. Collins ve Greta arka bahçeyi tutmuşlardı. İki ekipte de Denver'dan iz yoktu.

Hâlâ evde.

Matt nefes aldı. Tüfeği yakınında tuttu, kullanmaya hazırdı. Denver saklanacak mıydı? Yoksa kaçacak mıydı? Jager'ın arabasını alacağını söylemişti. Dışarı çıkıp garaj yolunu müstakil garaja gitmesi gerekecekti. Denver evi bilmiyordu. Matt onun zaman kaybetmek ve içeride kapana kısılmaktansa, girdiği kapıdan çıkacağına bahse girmeye hazırdı.

Mutfaktan geçti ve Denver'ın açık sürgüden dışarı fırladığını görmek için tam zamanında büyük odaya çıktı.

Matt kapıya doğru koştu. Denver büyük bir saksı bitkisinin arkasına saklandı ve Matt'e bir el ateş etti. Kurşun *vınlayarak* geçti ve güverte korkuluğuna çarparak sıkıcı bir ses çıkardı.

Matt tek dizinin üzerine çöktü ve tüfeğiyle tek el ateş etti. Kurşun tencerenin kenarına isabet etti. Seramik parçaları etrafa saçıldı. Denver olduğu yerde kalmıştı. Güverte korkuluklarının üzerinden atlamak istemediği sürece kaçış yoktu. Ama yerden en az on beş metrelik bir düşüş vardı. Kenardan atlarsa, muhtemelen bileğini kıracaktı. Matt pozisyonunu değiştirerek Denver'ı görmeye çalıştı, ama tek gördüğü ara sıra parlayan bir renkti.

"Dışarı çık!" Matt bağırdı. "Etrafınız sarıldı. Bundan kurtulmanın tek yolu teslim olmak. Silahını güverteye at ve ellerin havada dışarı çık."

Denver cevap vermek yerine Matt'e doğru bir el daha ateş etti. Ama başını saksının kenarına koyma riskini göze almamıştı. Nişan almadan yaptığı bir Hail Mary atışıydı. Kurşun boşa gitti.

Kaç mermisi kalmıştı? Fazladan cephanesi var mıydı?

Denver sıkışmış olabilirdi ama iyi korunuyordu. Kurşun yeme riski olmadan kimse yaklaşılamazdı.

Kulaklığında bir ses duyuldu. "K-9 geliyor."

Çiviler tahtaya sürtündü. Simsiyah çoban güverteye fırladı ve saksının arkasına atladı. Tiz, dehşet dolu bir çığlık havayı ikiye böldü. Kadın onu alt bacağından tutup dışarı sürüklerken köpeğin başı sarsıldı.

Denver bir kolunu kaldırarak tabancasını köpeğin başına doğrulttu, silahın namlusundan ancak bir metre uzaktaydı. Bu mesafeden ıskalaması mümkün değildi. Matt nişan almaya çalıştı ama köpeğin ileri geri hareketleri onu engellemeye devam etti. İki el ateş etti. Matt'in kalbi sıkıştı. *Hayır!* Güzel köpeğin gevşemesini bekledi ama onun yerine Denver tahtanın üzerine yığıldı. Kimildamadan dururken tabanca güverteye çarptı.

Matt'in göğsünde inançsızlık şokla savaşıyordu. *Nasıl olur?*

Arkasına baktı. Bree ikinci güvertede durmuş, kollarını korkuluklara uzatmış, silahını yukarıdan Denver'a doğrultmuştu.

Matt tam bir dakika boyunca nefes alamadı. Sonra rahatlama bir elektrik akımı gibi içine doldu. Glerlemeye başladığında, ilk iki adımda dizleri titredi.

"Koru beni." Matt Denver'a doğru koştu. Silahı, elinden birkaç santim ötede, tahtanın üzerinde duruyordu. Matt onu tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Köpeği getirin!"

Collins aceleyle basamakları çıktı ve Greta'ya onu bırakmasını emretti. Köpeğin adrenalini yükselmişti ve Collins onu adamın vücudundan fiziksel olarak çekmek zorunda kaldı. Todd ve Zucco, Collins'in arkasından merdivenlerden çıktılar.

Matt iki parmağını Denver'ın boynuna koydu. İnce bir nabız atıyordu. "Yaşıyor. Ambulans çağırın." Matt onu kelepçeledi ve

yaralarını değerlendirmeden önce başka silahlar için üstünü aradı. Bree'nin kurşunu göğsünün tam ortasına isabet etmişti. "Bir ilk yardım çantasına ihtiyacım var."

Bir mucize daha da kullanışlı olurdu. Denver kan sızdırıyordu. Vücudunun altında bir su birikintisi oluşuyordu. Matt'in elinde basınçlı bandaj olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Yanında bir turnike vardı ama bu da göğsündeki yaraya yardımcı olmazdı.

Todd koşarak gitti. Yatak odasının güvertesi ana güverteye bağlı değildi. Bree gözden kayboldu, ancak bir dakika sonra açık sürgüden geçerek büyük odadan çıkarken yeniden göründü. Yaklaşırken hiçbir şey söylemedi, ama Matt ona katlanmış bir havlu uzatırken Bree'nin yüzünde herhangi bir pişmanlık ifadesi görmedi.

Matt onu Denver'in yarasına bastırdı ve basınç uyguladı. Tahtanın üzerinde kan birikmeye devam etti. Bu hiç iyi değil.

Denver vardı sunuldu a temiz ve Mevcut tehdit herkese. Daha birkaç dakika önce bir genci -kendi kız kardeşini- vurmuştu ve hafta başında iki kişiyi daha öldürmüştü. Bree tehdidi etkisiz hale getirmişti, o kadar. Matt'in, savcının ateş etmenin haklı olduğunu kabul edeceğinden hiç şüphesi yoktu. "Ambulans yolda." Bree Denver'a başını salladı. "Bree'nin durumu nasıl? O mu?"

Matt omuz silkti. "Hala hayatta." Ama Matt hayatta olduğuna Bu şekilde kalmasını. Baskı o kadar da yardımcı olmuyordu. Katlanmış el havlusu çoktan sırlıklam olmuştu. "Todd ilk yardım çantasını getiriyor. Claire nasıl?"

"Omuz yarası. Jager onunla birlikte."

"Jager sakın kaldı."

"," diye onayladı Bree.

Todd geri döndü ve Matt onun çalışmasına izin vermek için kenara çekildi. Ama bir cerrah ve ameliyathane olmadan yapılacak fazla şey yoktu.

"Ambulans ve acil yardım ekibi üç dakika uzaklıkta." Bree Matt'in yanına, kollarına doğru yürüdü. Görev başındayken PDA kullanmama politikası buraya kadarmış.

Kollarını ona doladı ve kendine çekti. "Bir kez daha, biz lmedik."

"Evet," dedi göğsüne doğru. "Ölmek iyidir."

Matt'in kaslarında günlerdir süren gerginlik azaldı. "Seni seviyorum." "Ben de seni."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elinde strafor bardak, Bree hastanenin bekleme salonunda volta atıyordu. Önceki bardaklar midesinde çalkalanıyordu.

Plastik bir sandalyede uyuklayan Matt gözlerini açtı ve ensesini ovuşturdu. Sanki boynu ağrıyormuş gibi başını omuzlarının üzerinde döndürdü. "Bunlardan kaç tane içtin?" Fincana doğru başını salladı.

Kahveye baktı. "Hiçbir fikrim yok." Matt ayağa kalktı ve gerindi. "Claire'den haber var mı?"

Bree, Claire'i görene kadar gitmeyi reddetmişti. Denver hastanede ölmüştü. "İyileşecek. Ona dikiş atıyorlar. Kurşun hayati bir yere isabet etmemiş."

"Çok rahatladım."

Bree fincanının içindekileri geri fırlattı. "Öyle." Ama rahatlamış hissetmiyordu.

Bir hemşire içeri girdi. "Şerif Taggert, artık onu görebilirsiniz."

Bree ve Matt koridorda onu takip ettiler. Bir şerif yardımcısının nöbet tuttuğu özel bir odanın önünde durdular. Claire yatağa kelepçelenmişti. Hastane önlüğünün boynundan bir bandaj görünüyordu. Yüzü hastane çarşafı beyazlığındaydı.

Matt duvara yaslandı.

Bree yatağa doğru adım attı. "Hey, Claire."

Claire yüzünü duvara döndü. "Beni nasıl görmek istersin?"

Bree hiçbir şey söylemedi ama ellerinden birini Claire'inkinin üzerine koyup hafifçe sıktı. Claire Denver'a yardım ettiğini kabul etmesine rağmen, hâlâ travma geçirmiş bir çocuktü ve hâlâ yalnız ve savunmasızdı.

Claire'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Özür dilerim. Her şey için özür dilerim."

"Şu anda konuşmak zorunda değilsin," dedi Bree. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"İstiyorum. Onu çıkarmak istiyorum." Claire burnunu çekti. "Denver birkaç ay önce benimle temasa geçti. Ben çalışırken dükkâna geldi. İlk başta söyleyecekleri beni ama gelmeye devam etti. Mağazada bir kahve dükkânı var. Vardiyamdan önce ya da sonra buluşmaya başladık. Konuştukça hikâyesi daha da anlam kazanıyordu. Josh ..." Claire dudaklarını yaladı. "Son birkaç yılda bana karşı tutumu değişti. Ben küçükken beni çoğunlukla görmezden gelirdi. Shelly bana oyuncak bebekmişim gibi davranırdı. Büyüdüğümde ilgisini kaybetti. Ama Josh ilgilenmeye *başladı*. Ben duştayken yanlışlıkla yanıma gelmeye ve koridorda bana çarpmaya başladı. Onun ... bilirsin işte." Yüzü kızardı.

Bree onun yüzüne baktı. Samimi görünüyordu. Ama o kadar çok yalan söylemişti ki, Bree bunların da doğru olup olmadığını merak etti. Josh uygunsuz tekliflerde bulunmuş olabilirdi. Ya Claire yaptıklarını haklı çıkarmak için uydur?

"Arkadaş edinmeme ya da bir spor takımına katılmama izin verilmedi. Okul ve iş dışında beni izole ettiler. Denver babamızı öldürmenin bedelini onlara ödetmek istediğini söylediğinde ben de kabul ettim." Claire birkaç saniye gözlerini kırptırdı. "Babamızın harika bir adam olduğunu söyledi. O zamanlar ailemizin mutlu olduğunu söyledi." Solgun yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ben o aileyi istedim. Beni seven bir aile istedim. Josh ve Shelly asla sevmediler, ebeveynlerin sevmesi gerektiği gibi sevmediler."

Ama geri dönemezsin. Bree bunu herkesten daha iyi biliyordu.

"Denver, Josh'ın Dallas Sawyer'ı öldürdüğünü nasıl öğrendi?"

Bree sordu.

"Annesinin tavan arasını temizliyordu ve babasına ait eski bir dosya buldu. Babası, yani bizim babamız Dallas, Josh için çalışıyordu. Şirket bir dolandırıcıymış ve Dallas ona şantaj yapıyormuş. Josh'un yaptığından emindi ama Denver emin olmak istedi. Bir süre Masonları izledi. Beni gördüğünde

kim olduğumu hemen anladı ve bu onun son kanıtıydı. Birkaç hafta önce Josh dışarıda koşarken onunla yüzleşti. Josh yüzüne güldü ve hiçbir şey kanıtlamayacağını söyledi."

"Josh seni neden götürdüğünü söyledi mi?"

Claire başını salladı. "Josh Denver'a siktirip gitmesini söyledi." Josh bir suç işlediğini kabul etmeyecek kadar akıllıydı.

"Oyun parkında seni kim kovaladı?" Bree sordu.

"Arayan Denver'dı. Yanlış bilgi vererek soruşturmayı atlatmak istedi. Liam'ın zaten sabıkası vardı. Onu birkaç kez Amanda'yı bırakırken görmüştüm. Dövmesinin neye benzediğini biliyordum."

Ve Liam'a hiç pişmanlık duymadan tuzak mı kurdu?

"Peki ya Peter Vitale?" Bree sordu. "Onu tanıyor musun?"

Claire başını salladı. "Onunla hiç tanışmadım ama Shelly e-postalarından o kadar çok şikayet etti ki, bunları kendi başına bulacağını biliyordum."

Ama Claire, Bree'nin onu aradığından emin olmak için ilk görüşmesinde kızgın müşteriden bahsetmişti.

"Bu gece Zucco'ların evinden neden ayrıldın?" Bree sordu.

"Onları sevdim." Claire serumunu ön koluna tutturarak bandın kenarını karıştırdı. "Denver bana mesaj atıp durdu. Yarı vaatler, yarı tehditler. Gitmek istemiyordum. Biyolojik annemle tanıştığımda bana yalan söylediğini anladım. Tanıştığımız onca zaman, onun alkolik olduğundan hiç bahsetmemişti - çok ... berbat biriydi. Ama eğer kalsaydım, Denver peşime düşecekti. Beni kendisinden uzak tutan herkesi öldürürdü. Bana sahipmiş gibi davranırdı. Beni korumaya çalışırlardı ve o da onlara zarar verirdi. Bunun olmasına izin veremezdim."

Gerçek mi yalan mı?

"Denver'ın Josh ve Shelly'nin kişisel elektronik eşyalarını neden çaldığını biliyor musun?" Bree sordu.

Claire seçmeyi bıraktı. "Şifrelerini kırmak ve paralarına erişmek istiyordu. Offshore hesapları olduğuna ikna olmuştu."

Muhtemelen öyledir.

"Biraz dinlen." Bree onun elini bıraktı. "Tekrar konuşuruz." Claire'i iyi tanı mıyordu ama Bree'nin işi bitmişti. Uykuya ve Claire'in ona anlattığı her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Bana ne olacak?" Claire kaseti daha sert bir şekilde karıştırdı.

Bree yapabileceği tek şeyi yaptı. Dürüst davrandı. "Bilmiyorum. Bu bana bağlı değil."

Çünkü Bree dev bir geri adım atıyordu. Herkes güvende olduğuna göre, dinlenme, şarj olma ve yeniden toparlanma zamanı gelmişti. Bree kendini Claire'le çok iyi özdeşleştirmişti. Kendini ve çocuklarını Claire'in yerine koymuştu. Bree tarafsızlığını koruyamamıştı.

Bu da davayı ve ekibini riske atabilirdi.

"Sence Renata kedimi tutar mı?" Claire sordu. "Onun barınağa gitmesini istemiyorum. Beni ben olduğum için seven tek şey o olabilir."

Gerçek. Yürek parçalayıcı
gerçek. "Ona soracağım,"
dedi Bree.

"Teşekkür."

O ve Matt odadan çıktılar. Bree geçerken yardımcısına selam verdi.

Claire'in duyamayacağı bir yere geldiklerinde Matt'e, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Josh'un onu neden kaçırdığını hâlâ bilmiyoruz."

"Claire'in söylediklerine bakılırsa, Dallas'ı Josh öldürdü. Çocuk arabadaydı. O bir tanıktı, bu yüzden onu öldürmek ya da kaçırmak zorundaydı. Shelly bir çocuk istiyordu. Belki de hepsi buydu." Omuz silkti. "Denver öldüğüne göre elimizdeki tek şey Claire'in sözleri ve Claire de çok yalan söyledi. Yani kim bilir?"

Bree de aynı fikirdeydi. "Sorunsuz bir şekilde yalan söyledi. Peki şimdi neden ona inanalım?" Claire'in odasına doğru bir el salladı. "Bütün bunları uydurmuş olabilir. Nereden bilebiliriz ki?"

Matt, "İyi bir noktaya değindin," dedi.

"Eh, beni bir kere kandırdın, o kadar." Bree içini çekti. "Ben raporlarımı hazırlayacağım ve gerisini savcıya, hakime, psikiyatriste ve diğerlerine bırakacağım. Bu, sistemin karmaşayı çözmesi gereken zamanlardan biri olacak."

Matt, "Claire ya manipüle edilmiş bir kurban ya da bir psikopat," dedi.

"Ve ben bu tespiti yapacak beceriye sahip değilim." "Ama bir fikriniz var."

"Bence her şey siyah ve beyaz değil. Bir dereceye kadar her ikisi de olabilir. Ama kendimi biraz manipüle edilmiş hissediyorum." Ya da belki de Claire'e güvenme şeklinden rahatsızlık duyuyordu.

Neden söylediği her şeye inandım?

Matt başıyla onayladı. "Ama yine de nazik ve merhametliydin." Bree'yi yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Seni kullandığını hissetsen bile."

Bree'nin ağzı alaycı bir yarım gülümsemeyle döndü. "Bunun beni bir enayi gibi gösterdiğini biliyorum ama günün sonunda kendimle yaşamak zorundayım. Genç yaşta travma yaşamak sizi tüm hayatınız boyunca etkileyebilir."

Matt ona hızlı bir öpücük verdi. "Seni bu yüzden seviyorum. En azından nedenlerden biri. Egonun iyi bir polis olmanın ya da doğru Çeyi yapmanın önüne geçmesine izin vermiyorsun." Geri çekildi ve onun yüzünü inceledi. "Çocukluk travması yaşadın ve sen bir katil değilsin."

Başını eğdi. "Yine de bu gece bir adam öldürdüğüm için pek üzgün değilim. Olmalıyım."

"Haklıydı."

"Öyle olduğuna inanıyorum ama bu kolay olması gerektiği anlamına gelmiyor." Bree onun pişmanlık duymamasından, eylemin kendisinden daha çok rahatsız olmuştu. Bu ne anlama geliyordu?

"Sen bir katil değilsin, Bree." Kadının pazularını nazikçe salladı. "Denver bu gece onun ölümüne yol açan seçimleri yaptı."

"Her iki durumda da tetiği çeken benim."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi sabah Bree, terapistinin kendisine baktığı telefon ekranına baktı.

Bree, "Çocukluk anılarımın çoğunu onlarca yıl boyunca engelledim," dedi. "Neden birdenbire annemi görmeye ve duymaya başladım?"

"Ne tür anılar yaşıyorsun?"

"İyiler." Bree parmağıyla direksiyona vurdu. "Yakın zamana kadar annemi hiç iyi hatırlamıyordum. Tek gördüğüm babamın öfkesinin parıltıları ve onu öldürdüğü gecenin ayrıntılı tekrarlarıydı. Ama şimdi, aniden onun başka yönlerini görmeye başladım. Zihnimde, babamın sadece kurbanı değil, bütün bir insan haline geliyor."

"O bütün bir insandı, Bree, ama sen neyi kaçırdığını göremeyecek kadar çok acı çekiyordun."

"Peki ya şimdi?"

"Sen farklı bir insansın. Büyümüşsün. Duygusal bağlarınız var. Bir destek sistemin var. Acı ve kederle başa çıkabilecek kadar kendine güveniyorsun. Artık onu özleyebilirsin."

"Biraz geç oldu gibi."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir. Anılar seni nasıl hissettiriyor?"

Bree bunu düşündü. "Korkunç değil. Üzücü ama beni sevdiğini bilmek güzel."

Çocukluk anıları, keçe bir torbadaki Scrabble harfleri gibi içinde karmakarışık. Yıllar sonra burada onları teker teker çıkarıyor ve bir düzene sokmaya çalışıyordu.

"Anılardan korkmayın. Onları kucaklayın. Size hissettirdikleri her şeyi hissedin."

"Ama duygularımın işimi etkilemesini istemiyorum. Yeni bitirdiğimiz dava ..." Bree soruşturmanın kilit noktalarını hızlıca özetledi. "Claire ile kendimi çok iyi özdeşleştirdim. Belki şiddet geçmişim yüzünden ya da kendimin, Luke'un ve Kayla'nın travmalarını ona yansıttığım için. Sebep her ne olursa olsun, bize anlattıklarını olduğu kabul ettim. Daha fazla sorgulamalıyım."

"Onun bir kurban olduğunu düşündün."

"Evet, ama objektif olmamam hoşuma gitmiyor. Onun hakkındaki önyargılı değerlendirmelerimin soruşturmayı yürütme şeklimi etkilemesinden hoşlanmıyorum."

Terapisti bir elini kaldırdı. "Gerçek bir insan olduğunu söylediğim için üzgünüm, Bree. Polisliği yapay zekaya devretmek istemediğiniz sürece, insan unsurunu işinizden asla tamamen çıkaramazsınız."

Birkaç dakika sonra seansı sona erdi ve birkaç dakika boyunca kaşlarını çatarak telefonuna baktı. Daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissediyordu? Bunu asla bilemezdi.

Yine de seanslar onu yorgun düşürdü.

Bir gün terapistine Denver Sawyer'ı ve diğerlerini öldürdükten sonra neden pişmanlık duymadığını soracaktı. Ama bugün, bilmek istediğinden emin değildi. Bir seferde ancak bu kadar çok kendini ifşa edebilirdi.

Ofisine geri döndü. Todd ve Matt konferans odasında rapor yazıyorlardı. Bir sandalyeye çöktü. "Bana her ipliğe düzgün fiyonklar bağladığımızı söyle."

"Belki her konuda değil ama ilerleme kaydediyoruz," dedi Matt. "Hayvanat bahçesi Denver'ın ahırındaki hayvanların sorumluluğunu üstlendi."

"Mükemmel," dedi Bree.

Todd dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Denver'ın ayakkabılarından biri Masonların evinin dışında bulduğumuz kısmi ayak iziyle eşleşti."

Matt dedi ki, "İşte ilginç bir şey. Claire'in telefon kılıfının içinde, üzerinde *SFCC* yazan bir anahtar vardı."

Bree'nin beyni baş harflere takıldı. "Scarlet Falls Country Club mı?"

"Evet. Shelly Mason orada tenis oynardı. Bir dolabı vardı."

"Dolabın içinde ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

Matt onun bakışlarıyla karşılaştı. "Başka bir çanta. Para, Shelly ve Claire için sahte kimlikler."

Bree neden şaşırdığını bilmiyordu. "Shelly'nin kendi kaçış kapısı mı vardı?"

"Belki de Josh'a güvenmiyordu," diye önerdi Todd.

Bree'nin zihninde daha fazla lego parçası yerine oturdu. "Denver onu yakaladığında Claire'in gittiği yer muhtemelen orasıydı."

Matt, "Ben de öyle tahmin ediyorum," diye onayladı. "Kaçmaya çalışacaktı."

Bree'nin telefonu titredi. "Ben Jager." Tuhaf, her zaman yaptığı gibi cevap vermekten korkmuyordu. "Taggart."

Jager, "Pam Sawyer'ın basın toplantısını gördün mü?" dedi.

"Basın toplantısı mı vardı?" Bree gözlerini telefona dikti. Doğru duymuş olamazdı. "Oğlu öldükten ve kızı vurulduktan hemen sonra mı?"

"Evet."

"Bu çok soğuk."

"Ailevi sorunlarını sizin üzerinize yıkmaya çalıştı ama basın bunu yemedi. Ona kızının durumunu sordular ama cevap veremedi. Senin kurtardığın Claire'i görmek için hastaneye bile gitmedi."

"Ekibim Claire'i kurtardı," dedi Bree. "Senin de yardımınla."

"Siz ve ekibiniz beni de kurtardınız. Teşekkür ederim." Jager'ın takdiri gerçek gibiydi.

"Pam ne istiyormuş?" Bree sordu.

"Elbette para, ama neyse ki basın onu tam da olduğu gibi, yalancı, açgözlü bir psikopat olarak gösterdi."

"Memnun olmalı mıyım?" Bree sordu.

"Açtığı dava muhtemelen bir yere varmayacak, yani evet. Mutlu ol. Her şey için. İyi iş çıkardın. Bu arada, timsah bu sabah tuzaktaydı."

Ama puma ortadan kaybolmuştu.

"Teşekkür ederim." Bree aramayı sonlandırdı. Bu konuşma hakkında ne hissediyordu? Tuhaf. Kesinlikle garip.

Kapının alınması onları böldü. Zucco konferans odasına baktı. "Claire'e ne olacağına dair bir haber var mı?"

"Kesin bir Şey yok," dedi Bree. "ifte cinayete aktif olarak yardım etti. Bir süre gözaltında tutulacak. Kedinin sizde kalıp kalmayacağını sordu."

"Evet, tabii. Elbette. Sorun ıkarmaz. Annem onu seviyor."

Bree yardımcısının koyu halkalarına baktı. Sonra da odadaki diğer yüzleri inceledi. Bütün ekibi gece gündüz bu dava üzerinde çalışıyordu. Bitkin görünüyorlardı. "Evine git, Zucco. Günün geri kalanında izin yap."

"Peki ." Zucco başını eğdi.

Bree dosyaları kapattı ve Todd ile Matt'e seslendi. "İkiniz de çok yorgunsunuz. İkiniz de günün geri kalanında izinlisiniz. Bu bir emirdir."

Todd ve Matt dosyalarını kapattı.

Todd çoktan ayağa kalkmış ve kapıya doğru yönelmişti. "Cady'yi öğle yemeğine götüreceğim."

"Ya sen?" Bree Matt'in etkileyici pazısını drtt. "Belçikalı bir malla randevum var."

"Umarım iyileşir," dedi Bree. "Dün gece K-9'lara sahip olmanın önemini vurguladı."

"Bir köpeğin kıçımı kaç kez kurtardığını sayamam."

"Kıçlarımız," diye düzeltti Bree. "Parayı toplamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Yorgunluk zerine çökmüştü. Günlerdir neredeyse hiç uyumamıştı ve terapi seansı onu bitkin düşürmüştü. "Eve gidip biraz kestirmek istiyorum."

Matt bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Neden sen yapmıyorsun? Bir saat kadar mallarla çalışacağım. Daha sonra gezintiye çıkabiliriz, belki Luke ve Kayla da gelebilir. Sıcak sonunda bastırdı."

"Luke'un bu sabah ata binme randevusu vardı. Döndüklerinde orada olmak eğlenceli olabilir. Kızla tanışmak isterim." Bree atlarını eyerlemeyi düşündü. Güneş işığı patikayı aydınlatıyordu. Burnunda kırların ve hayvanların kokusu. Ritmik

altındaki atın hareketi. Cennet. Mutlak cennet. Ona göre ailesi, atları ve köpekleriyle geçirdiği bir öğleden sonra dünyadaki en iyi terapiydi.

Geçmişini yaralayan trajedilerden sonra huzuru bulduğu için inanılmaz derecede şanslıydı. Yeni mantrasını sessizce tekrarladı: *Mutlu olduğum için kendimi suçlu hissetmeyeceğim*. Bunu söylemeye devam ederse, bir gün buna inanabilirdi.

Matt, " izinlisin, Bree," dedi. "Bunu hak ediyorsun."

Bunu yapabilir miydi? İşler ve mesajlar hala masasının üzerinde yığılıyken öylece çekip gidebilir miydi?

Matt'in koluna yaslandı. Evet, yapabilirdi. İş sadece işti. Ailesi ve Matt onun hayatı ve kalbiydi.

Ayrıca, başka bir cinayet işlenmeden önce biraz dinlenmenin de tadını çıkarabilirdi.

TEŞEKKÜR

Bu konsepti geliştirmeme yardımcı olan yazar arkadaşlarıma özel teşekkürler: Rayna Vause, Kendra Elliot, Leanne Sparks, Toni Anderson, Amy Gamet ve Loreth Anne White. Şerefe hanımlar! Her zaman olduğu gibi, menajerim Jill Marsal'a bana verdiği sarsılmaz destek ve sağlam kariyer tavsiyeleri için teşekkür ederim. Ayrıca Montlake'teki tüm ekibe, özellikle de satın alma Anh Schlupe ve geliştirme editörüm Charlotte Herscher'a minnettarım. Ekipler söz konusu olduğunda, en iyilerine sahip olduğum için şanslıyım.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2016 Jared Gruenwald Photography

Melinda Leigh, En İyi İlk Roman dalında Uluslararası Gerilim Ödülü adayı olan *She Can Run*, *She Can* serisinden *She Can Tell*, *She Can Scream*, *She Can Hide* ve *She Can Kill*; *Midnight Novels* serisinden *Midnight Exposure*, *Midnight Sacrifice*, *Midnight Betrayal* ve *Midnight Obsession* kitaplarının Amazon Listelerinde 1 numara ve *Wall Street Journal*'da 1 numara olan çok satan yazarıdır; *Scarlet Falls* serisinde *Hour of Need*, *Minutes to Kill* ve *Seconds to Live*; *Morgan Dane* serisinde *Say You're Sorry*, *Her Last Goodbye*, *Bones Don't Lie*, *What I've Done*, *Secrets Never Die* ve *Save Your Breath*; *Bree Taggart* serisinde ise *Cross Her Heart*, *See Her Die*, *Drown Her Sorrows*, *Right Behind Her*, *Dead Against Her*, *Lie to Her*, *Catch Her Death*, *On Her Watch* ve kısa öykü "Her Second Death". Melinda, iki RITA adaylığı da dahil olmak üzere çok sayıda yazarlık ödülü kazanmıştır; ikinci derece

Kenpo karatede siyah kuşak sahibi ve kadınlara kendini savunma dersleri veriyor; dağınık bir evde ailesi ve kk bir evcil hayvan srsyle birlikte yaşıyor. Daha fazla bilgi için www.melindaleigh.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

